

Ellen G. White Estate

ЕВАНЂЕОСКИ РАДНИЦИ



Е. Г. Вајт

ЕВАНЂЕОСКИ РАДНИЦИ

Ellen G. White

**Copyright © 2021
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby. (See [EGW Writings End User License Agreement](#).)

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate

at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Sadržaj

Information about this Book	i
ПРЕДГОВОР	x
ПОЗВАНИ СВЕТИМ ПОЗИВОМ	xi
УМЕСТО ХРИСТА	xii
Духовни стражари	xiii
Верност у служби	xiv
Примери људске непоколебљивости	xv
СВЕТОСТ ДЕЛА	xviii
ПОЉЕ ЈЕ СВЕТ	xxi
Јеванђеље у сваку земљу	xxii
ПРОПОВЕДНИКОВА ОДГОВОРНОСТ	xxvi
Одговорност за душе	xxvii
Гладни Хлеба живота	xxviii
Хитност Христовог дела	xxix
НАШИ ИЗГЛЕДИ	xxxі
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	xxxiv
ПРОПОВЕДНИЦИ ПРАВЕДНОСТИ	xxxv
ХРИСТОС ЈЕ НАШ ПРИМЕР	xxxvi
Једноставност Христовог учења	xxxviii
Једнако и богатима и сиромашнима	xxxix
ХРИСТОС КАО УЧИТЕЉ	xlii
ПОУКА ЗА НАШЕ ВРЕМЕ	xlв
Енохово искуство	xlв
Искуство Јована Крститеља	xlvii
ПАВЛЕ, АПОСТОЛ НЕЗНАБОЖАЦА	li
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	lv
НЕОПХОДНА ПРИПРЕМА	lvii
МЛАДИ ЉУДИ У ПРОПОВЕДНИЧКОЈ СЛУЖБИ ...	lviii
МЛАДИ КАО НОСИОЦИ ОДГОВОРНОСТИ	lxi
Потреба за обучавањем проповедника	lxiv
ОБРАЗОВАЊЕ ЗА МИСИОНАРСКО ДЕЛО	lxvii
Војничка обука	lxviii
Прилике за обучавање	lxix
Нико није довољан сам себи	lxx

МЛАДИ ЉУДИ КАО МИСИОНАРИ	lxxiv
Страни језици	lxxv
На тешким местима потребни су млади људи	lxxvi
ОБУЧАВАЊЕ ГЛАСА ПРОПОВЕДНИКА	lxxviii
Савладати мане	lxxix
Јасан начин изражавања	lxxx
„ПОСТАРАЈ СЕ ДА СЕ ПОКАЖЕШ ПОШТЕН ПРЕД БОГОМ“	lxxxiii
Површно знање	lxxxiv
ЕВАНЂЕОСКИ ЛИТЕРАРНИ РАД КАО ПРИПРЕМА ЗА ПРОПОВЕДНИЧКУ СЛУЖБУ	lxxxvii
ПРОУЧАВАЊЕ БИБЛИЈЕ НЕОПХОДНО ЗА УСПЕШНОСТ	lxxxix
МЛАДИ ПРОПОВЕДНИЦИ ТРЕБА ДА РАДЕ СА СТАРИЈИМ ПРОПОВЕДНИЦИМА	xcii
МЛАДИ ПРОПОВЕДНИК	xcv
Пазите!	xcv
Нема изговора за незнање	xcvi
Узвраћена гостољубивост	xcvii
Неопходност непоколебљивости	xcvii
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	c
ОСПОСОБЉЕНОСТИ	ciii
ПОСВЕЋЕЊЕ	civ
Потребно је дубље посвећење	cvi
ТАКТИЧНОСТ	cix
Павлова разборитост	cix
У новим пољима	cxі
ВРЛИНА УЧТИВОСТИ	cxiii
ПРИСТОЈНОСТ У ПОНАШАЊУ	cxvi
Проповедници треба да пруже достојан пример	cxviii
ДРУШТВЕНИ ОДНОСИ	cxх
ОДЛУЧНОСТ И ПРИПРАВНОСТ	cxхiii
ПРИКУПЉАЊЕ РОДА — САН	cxхvi
ОСОБИНЕ НЕОПХОДНЕ ЗА СЛУЖБУ Саучешће	cxхх
Поштење	cxхxi
Јединство са Христом	cxххii
Понизност	cxххii
Ревност	cxххiii

Доследност	cxxxiv
Свакодневни живот	cxxxiv
ЗА ДАЉЕ ПОУЧАВАЊЕ	cxxxvi
ПРОПОВЕДНИК ЗА ПРОПОВЕДАОНИЦОМ	cxxxix
„ПРОПОВЕДАЈ РЕЧ“	cxl
Разборитост према ономе што је свето	cxli
Као оштре стреле	cxlii
ЛОМЉЕЊЕ ХЛЕБА ЖИВОТА ДУШАМА	cxlv
ПРОПОВЕДАТИ ХРИСТА	cxlviii
Божја љубав	cxlviii
Пут Христу	cl
ПРАВЕДНОСТ ВЕРОМ	cliii
САВЕТ ЈЕДНОМ ЕВАНЂЕЛИСТИ	clv
ПРАКТИЧНИ ПРЕДЛОЗИ	clvii
ПАЖЉИВОСТ У ПОНАШАЊУ И ОДЕВАЊУ	clxiii
ЈАВНЕ МОЛИТВЕ	clxvi
Страхопоштовање у молитви	clxvii
Наше држање на молитви	clxviii
ЗА ДАЉЕ ПОУЧАВАЊЕ	clxx
ПОТПАСТИРИ	clxxiii
ДОБРИ ПАСТИР	clxxiv
СЛУЖЕЊЕ ПОЈЕДИНЦИМА	clxxvii
Посете у дому	clxxviii
ПАСТИРСКИ ПОСАО	clxxxi
ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ У ПОРОДИЦАМА	clxxxiii
ВРЕДНОСТ ПОЈЕДИНАЧНИХ НАПОРА	clxxxv
Жена Самарјанка	clxxxv
ПОДЕЛА РАДА	clxxxvii
Увежбати помагаче у цркви	clxxxviii
Спасени радећи за друге	clxxxix
Црква као свети залог	cxc
ПРОПОВЕДНИКОВА СУПРУГА	cxcі
ПРОПОВЕДНИК У СВОМ ДОМУ	cxciv
Учтивост у дому	cxcv
„ПАСИ ЈАГАЊЦЕ МОЈЕ!“	cxcvii
Проповедање деци	cxcviii
Саживети се са осећањима младих	cxcviii
Млади треба да учествују у раду цркве	cxcix

МОЛИТВА ЗА БОЛЕСНИКЕ	ccii
Признање греха	cciv
Покорност Божјој вољи	ccv
Лековита средства	ccvii
УЧИТИ ЉУДЕ ДА БУДУ ВЕЛИКОДУШНИ	ccix
ПОДУПИРАЊЕ ЈЕВАНЂЕЉА	ccxi
Употреба десетка	ccxi
Свечана обавеза	ccxiii
УТИЦАЈ ИСХРАНЕ НА ЗДРАВЉЕ	ccxv
ПРОПОВЕДНИЦИ ТРЕБА ДА ПРОПОВЕДАЈУ ЗДРАВСТВЕНУ РЕФОРМУ	ccxvii
КАКО ДА ПРЕДСТАВИМО НАЧЕЛА ЗДРАВСТВЕНЕ РЕФОРМЕ	ccxix
ПРОПОВЕДНИК И ФИЗИЧКИ РАД	ccxx
НАША ДУЖНОСТ ДА САЧУВАМО ЗДРАВЉЕ	ccxxiv
Недовољна исхрана	ccxxvi
ОПАСНОСТИ ОД ПРЕТЕРАНОГ РАДА	ccxxviii
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	ccxxxii
ПОМОЋНА СРЕДСТВА У ЕВАНЂЕОСКОМ РАДУ	ccxxxv
ПРОУЧАВАЊЕ БИБЛИЈЕ	ccxxxvi
ТАЈНЕ МОЛИТВЕ	ccxl
ВЕРА	ccxlv
Неверовање и сумња	ccxlv
ХРАБРОСТ	ccxlviii
Храброст у Господу	ccxlix
Време поверења и предности	ccl
КАКО БОГ ОБУЧАВА СВОЈЕ РАДНИКЕ	cclii
ОДВОЈ ВРЕМЕ ДА РАЗГОВАРАШ С БОГОМ	ccliv
НАША НАЈВЕЋА ПОТРЕБА	cclvi
САМОИСПИТИВАЊЕ	cclviii
ПОПРАВЉАЊЕ САМОГА СЕБЕ	cclx
Користити прекобројне тренутке	cclxi
Потреба за неговањем ума	cclxii
СВЕТИ ДУХ	cclxvi
Божја обећања везана уз услове	cclxvi
Свети Дух као васпитач	cclxvii
Последице примања Светога Духа	cclxviii
Приближавајући се крају	cclxix

РАЗВИТАК И СЛУЖБА	cclxxi
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	cclxxv
ОПАСНОСТИ	cclxxvii
ОПАСНОСТ ОД ОДБАЦИВАЊА СВЕЛОСТИ..	cclxxviii
Проба нове светлости	cclxxxi
ОПОМЕНА ПРОТИВ ЛАЖНОГ УЧЕЊА	cclxxxv
Одвраћање ума од садашње дужности	cclxxxvi
Понављање непосредног сведочанства	cclxxxvii
Реч од Бога — наша заштита	cclxxxviii
ЗДРАВА НАУКА	ccxc
ФАНАТИЗАМ	ccxciv
САМОПОУЗДАЊЕ	ccxcvi
Скромност младих проповедника	ccxcvi
Дани сукоба и душевне патње	ccxcviii
РЕЧИ УПОЗОРЕЊА	ccci
Како да се суочимо с огорченим нападима	ccci
Опраштати ближњима	cccii
Не треба препречити пут	cccii
БОГ НЕ ГЛЕДА КО ЈЕ КО	ccsvi
Таланти	ccsvi
Људско братство	ccsvii
Искључивост	ccsvii
Обука за службу	ccsviii
Брига за обучавање младих	ccsviii
Христов пример као укор искључивости	ccsix
ОТУЂИВАЊЕ	ccsxii
ПРОПОВЕДНИЦИ И ТРГОВАЧКИ ПОСЛОВИ	ccsxiv
Шпекулације земљом и рудницима	ccsxv
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	ccsxviii
МЕТОДЕ РАДА	ccsxxi
РАД У ГРАДОВИМА	ccsxxii
Објављивати начела здравствене реформе	ccsxxiii
Рад за богате класе	ccsxxiv
Повећати наше снаге	ccsxxvi
Трговачки и путни центри	ccsxxvii
САВЕТ О РАДУ У ГРАДОВИМА	ccsxxix
Позоришне вештине	ccsxxx
Припреме	ccsxxx

Формалност у богослужењу	сссxxxі
Држите се онога што је позитивно	сссxxxіі
МЕДИЦИНСКО МИСИОНАРСКО ДЕЛО У	
ГРАДОВИМА	сссxxxiv
Здравствено дело	сссxxxv
ШКОЛЕ ЗА ОБУКУ ПРИ ГРАДСКИМ	
МИСИЈАМА	сссxxxvii
ТЕМЕЉНОСТ	сссxl
СУОЧАВАЊЕ С ПРОТИВЉЕЊЕМ	сссxliv
Мудрост у осуђивању зла	сссxlv
Како да поступамо према приговорима	сссxlviі
РАСПРАВЕ КОЈЕ ТРЕБА ИЗБЕГАВАТИ	сссxlіx
ПОГРЕШНЕ МЕТОДЕ	сссcliі
ДЕЛО ТРЕЗВЕНОСТИ	сссclv
Правилна употреба дарова провиђења	сссclvi
Узрок моралне парализе	сссclvii
РЕЛИГИЈСКА СЛОБОДА	сссclіx
НАШЕ ДРЖАЊЕ У ОДНОСУ НА ПОЛИТИКУ	сссclxi
„Одвојте се!“	сссclxiii
РАД СА ЈЕВРЕЈИМА	сссclxvi
ВАЖНОСТ САСТАНАКА ПОД ШАТОРИМА	сссclxіx
Осигурати присутност	сссclxx
Пословна питања	сссclxxi
Обука младих радника	сссclxxii
МАЊЕ ПРОПОВЕДАЊА, ВИШЕ ПОУЧАВАЊА	сссclxxv
СЕЈАЊЕ И ПРИКУПЉАЊЕ РОДА	сссclxxvii
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	сссclxxіx
ОДГОВОРНОСТИ ОБЛАСТИ	сссclxxxі
ПРЕДСЕДНИЦИ ОБЛАСТИ	сссclxxxii
Тражити савете од људи	сссclxxxiii
Немој се поверавати ниједном човеку	сссclxxxvi
Замена радника	сссclxxxvii
ПРОПОВЕДНИЦИ И ПОСЛОВНА ПИТАЊА	сссclxxxіx
Образовање на пословном подручју	сссxc
Битна су права начела	сссxcі
СТАРАЊЕ О ПРОПОВЕДНИЦИМА	сссxciiі
Наши санаторијуми — уточишта за наше раднике	сссxciv
Средства намењена проповедницима	сссxcvi

МОЛИТВЕНИ ДОМОВИ	cccxcvii
ИСПИТ ЗА ПРОПОВЕДНИЧКУ СЛУЖБУ	cdii
РУКОПОЛОЖЕЊЕ	cdvi
ПОСЛОВНИ САСТАНЦИ	cdx
ПРИСТОЈНА ПЛАТА ПРОПОВЕДНИЦИМА	cdxiii
Проповедникова супруга	cdxv
МУДРА РАСПОДЕЛА СРЕДСТАВА	cdxvii
ШТЕДЊА У МИСИОНАРСКОМ ДЕЛУ	cdxx
ПОДРУЧЈА ВАН НАШИХ ГРАНИЦА	cdxxv
Домаће цркве треба да помогну	cdxxvii
Методе рада у страним пољима	cdxxviii
Помоћ са Неба	cdxxix
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	cdxxxi
МЕЂУСОБНИ ОДНОСИ	cdxxxiii
У ДОДИРУ СА ДРУГИМА	cdxxxiv
Обзир према онима који носе одговорности	cdxxxiv
Стрпљивост у подношењу зла	cdxxxv
РАЗЛИЧИТИ ДАРОВИ	cdxli
ЈЕДИНСТВО У РАЗНОЛИКОСТИ	cdxliii
ДУХ НЕЗАВИСНОСТИ	cdxlvi
Генерална конференција	cdxlviii
СТАРАЊЕ О ОНИМА КОЈИ СЕ БОРЕ С ТЕШКОЋАМА	cdl
РАЗУМИТЕ ЈЕДНИ ДРУГЕ	cdliv
ЦРКВЕНА ДИСЦИПЛИНА	cdlvi
Опроштење греха	cdlix
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	cdlxi
ЗАВРШНЕ РЕЧИ	cdlxiii
СИЛА ЗА СЛУЖБУ	cdlxiv
НАГРАДА ЗА СЛУЖБУ	cdlxx
ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ	cdlxxvi

ПРЕДГОВОР

Ово прерађено и проширено издање књиге „Еванђеоски радници“ захтева само неколико речи увода. Прво издање, штампано 1892. године, нашло је своје место у скоро сваком адвентистичком дому. Постало је високо цењени приручник савета и упутстава проповедницима и свим осталим мисионарским радницима који су повезани с овим покретом.

Од објављивања првог издања, неуморно перо ауторке написало је много страница које су побудиле дубоко занимање читалаца. Рад на овом издању је довршен 1915. године, у време када се она већ повукла из активног учествовања у јавном животу као говорник и предавач. Оно зато представља избор из свега што је написала у току свог дугог и плодносног живота. Оно је сазрели плод живота и рада особе коју је Бог богато благословио као свог весника, употребио на славу Свога имена и на изградњу овог покрета од самог његовог почетка. Вредност и важност ове књиге треба ценити у складу с тиме.

Наша је искрена молитва да Свети Дух који је надахнуо писање ових порука и савета буде присутан приликом њиховог проучавања и да утисне ове речи у срца свих који их буду читали.

Издавачи

ПОЗВАНИ СВЕТИМ ПОЗИВОМ

[6]

[7]

„А ви ћете се звати свештеници Господњи, слуге Бога
нашега!“ (Исаија 61,6)

УМЕСТО ХРИСТА

У сваком раздобљу историје овога света, Бог је имао своје људе којима је говорио: „Ви сте моји сведоци!“ У свим временима било је оданих људи, који су прикупљали зраке светлости које су обасјавале њихов животни пут и који су преносили народу Божје поруке. Енох, Ноје, Мојсије, Данило, и дуги низ патријараха и пророка — сви они били су проповедници праведности. Нису били непогрешиви, били су слаби, погрешиви људи; али је Господ радио преко њих све док су били одани Његовој служби.

Од дана свога узнесења, Христос, велики Поглавар Цркве, унапређивао је своје дело у свету преко својих изабраних посланика, преко којих је говорио синовима људским, и служио њиховим потребама. Положај оних које је Бог позвао да речју и поучавањем раде на изградњи Његове Цркве је положај свечане одговорности. Уместо Христа они треба да позивају људе и жене да се помире с Богом, а своју мисију могу да обаве једино ако приме мудрост и силу одозго.

[8] Божји проповедници су симболички представљени са седам звезда, којима Онај који је први и последњи посвећује своје посебно старање и пружа заштиту. Благотворни утицаји који треба да се обилно осећају у Цркви, повезани су с тим Божјим проповедницима, који треба да представе Божју љубав. Звезде на небу су под Божјом управом. Он их испуњава светлошћу. Он води и усмерава њихово кретање. Када то не би чинио, оне би постале звезде падалице. Тако је и с Његовим проповедницима. Они су само оруђа у Његовој руци, а свако добро које чине је учињено Његовом снагом.

Да би увећао Христову славу Он чини да Његови проповедници, деловањем Светог Духа, донесу већи благослов Цркви него што га звезде доносе овоме свету. Спаситељ треба да буде њихова успешност. Ако буду гледали на Њега, као што је Он гледао на свога Оца, они ће чинити Његова дела. И док

се буду ослањали на Бога, Он ће им дати свој сјај да њиме обасјају свет.

Духовни стражари

Христови проповедници су духовни чувари народа који је поверен њиховом старању. Њихов посао је упоређен с послом стражара. У стара времена, стражари су се често постављали на зидине градова, и оданде, с високог места, могли су да посматрају важне тачке које су се морале чувати и да упозоравају на приближавање непријатеља. Од њихове будности зависила је сигурност свих становника у граду. У уговореним размацама од њих се захтевало да позивају једни друге да би били сигурни да су сви будни и да се ниједноме од њих није догодило никакво зло. Узвик доброг расположења или упозорења на опасност преносио се од једног до другог, сваки од њих је понављао позив све док не би одјекнуо око целог града.

Сваком поповеднику Господ објављује: „А тебе, сине човечји, тебе поставих стражарем дому Израилеву; слушај, дакле, ријеч из Мојих уста и опомињи их од Мене. Када речем безбожнику: безбожнице, погинућеш, а ти не проговориш и не опоменеш безбожника да се прође пута својега, тај ће безбожник погинути за своје безакоње, али ћу крв његову тражити из твоје руке. Ако ли ти опоменеш безбожника да се врати са свога пута, а он се не врати са свога пута, он ће погинути за своје безакоње, а ти ћеш сачувати душу своју.“ (Језекиљ 33,7-9)

Ове речи пророка објављују свечану одговорност која почива на плећима оних који су постављени за чуваре Цркве, приставе тајни Божјих. Они морају да стоје као стражари на зидинама Сиона, да оглашавају звуке упозорења приликом приближавања непријатеља. Ако из било ког разлога њихова чула постану тако отупела да не могу да препознају опасност, и ако због њиховог пропуста да опомену народ људи пропадну, Бог ће из њихових руку захтевати крв оних који су изгубљени.

Стражари на зидинама Сиона су уживали предност да живе у Божјој близини и да буду тако осетљиви на утицај

Његовог Духа, да Он може да ради преко њих, да опомиње грешнике на опасност која им прети и да им укаже на сигурна места. Као избраници Божји, запечаћени крвљу посвећења, они треба да избављају људе и жене од пропасти која им прети. Они треба да верно упозоравају своје ближње на сигурне последице престопа и треба да чувају интересе Цркве. Ни у једном тренутку њихова будност не сме да попусти. Њихово дело захтева улагање свих способности њиховог бића. Њихови гласови треба да се подигну као звуци трубе и никада не сме да одјекне ниједан колебљив, нејасан тон. Они не треба да раде за плату, већ зато што не могу друкчије, зато што схватају да за њих нема будућности ако не проповедају Јеванђеље.

Верност у служби

Проповедник који је Божји сарадник имаће дубоку свест о светости свога рада и о напору и жртви који се захтевају да би га успешно обавио. Он се не бави својим удобностима. Заборавља на себе. У својој потрази за изгубљеним овцама, не примећује да је и сам уморан, гладан и да му је хладно. Има само један циљ пред очима — спасавање изгубљених.

Онај који служи под крвљу попрсканом заставом кнеза Емануила често мора да ради и оно што захтева херојске напоре и стрпљиву истајност. Међутим, војник крста стоји непоколебљиво у првим борбеним редовима. Док непријатељ усмерава своје нападе на њега, он из Тврђаве очекује помоћ; док пред Господом понавља обећања Његове Речи, добија снагу да обавља своје тренутне дужности. Свестан је своје потребе за снагом одозго. Победе које постиже не наводе га да узвисује себе, већ да се све више ослања на Свемогућега. Ослањајући се на ту силу, постаје способан да вест спасења објављује тако силно, да други умови спремно одговарају.

[10]

Господ шаље своје проповеднике да шире реч живота, да проповедају, не „филозофију и празне преваре“, нити „казивање човечје по науци света“, већ Јеванђеље које је „сила Божја на спасење“ (Колошанима 2,8; 1. Тимотију 6,20; Римљанима 1,16). Павле је написао Тимотију: „Заклињем те, дакле, пред Богом и Господом нашијем Исусом Христом који ће судити

живима и мртвима, доласком Његовијем и царством његовијем: проповедај реч, настој у добро време и у невреме, покарај, запрети, умоли са сваким сношењем, јер ће доћи време када здраве науке неће слушати, него ће по својим жељама накупити себи учитеље као што их уши сврбе, и одвратиће уши од истине, и окренуће се ка гаталицама. А ти буди трезан у свачему, трпи зло, учини дело еванђеља, службу своју сврши.“ (2. Тимотију 4,1-5) У овом налогу сваки проповедник може да види опис своје службе. „И ево, Ја сам с вама у све дане до свршетка века.“ (Матеј 28,20)

Проповедник Јеванђеља, Божји гласник својим ближњима, никада не сме да изгуби из вида своју мисију и своје одговорности. Ако буде изгубио своју везу са Небом, налази се у већој опасности од других и може почети да шири снажнији утицај на зло. Сотона га непрестано посматра, чека да се развије нека слабост, преко које ће моћи да покрене успешан напад против њега. А како се само радује када успе, јер Христов посланик, када је неопрезан, дозвољава великом непријатељу да привуче мноштво душа на своју страну!

Прави проповедник никада неће учинити ништа што би умањило његову свету службу. Он ће бити опрезан у понашању, и мудар у својим поступцима. Он ће радити као што је Христос радио; чинити као што је Он чинио. Он ће се користити свим својим способностима да вест спасења однесе онима који је још не знају. Дубока глад за Христовом праведношћу испуњаваће цело његово срце. Осећајући своју потребу, искрено ће тражити силу коју треба да добије пре него што истину може да представи у свој једноставности, веродостојности и понизности онакву каква је у Исусу.

Примери људске непоколебљивости

[11]

Божје слуге не примају никакве части ни признања од света. Стефан је био каменован зато што је проповедао Христа и то распетога. Павле је био бачен у тамницу, бичеван, каменован и на крају убијен зато што је био верни гласник Бога незнабошцима. Апостол Јован је био прогнан на острво Патмос, „за реч Божју и за сведочанство Исуса Христа“

(Откивење 1,9). Ови примери људске непоколебљивости у сили божанске моћи представљају сведочанство свету о веродостојности Божјих обећања, о Његовој сталној присутности и окрепљујућој благодати.

Никаква нада у славну бесмртност не осветљава будућност Божјих непријатеља. Велики војни заповедник је поробљавао народе, уздрмао је армије пола света, али је умро разочаран и у изгнанству. Филозоф који је у мислима обухватио цели свемир, примећујући на све стране испољавање Божје силе, уживајући у њиховом складу, често пропушта да препозна у свим тим чудесним збивањима Руку која је створила све то. „Човек у части, ако није разуман, изједначиће се са стоком коју кољу.“ (Псалам 49,20) Међутим, Божји хероји вере су наследници веће вредности од било ког земаљског блага — наследства које ће задовољити чежње сваке душе. У свету они могу да буду непознати и непризнати, али у небеским књигама они стоје као грађани Неба, и биће им додељена једна узвишена величина — вечна слава.

Највеће дело, најплеменитије настојање, кога људи могу да се прихвате, је да укажу грешницима на Јагње Божје. Прави проповедници су Господњи сарадници у извршавању Његових намера. Бог им говори: Идите, поучавајте, проповедајте Христа! Научите и образујте све који не знају о Његовој благодати, Његовој доброти, и Његовој милости. Поучите људе! „Како ће, дакле, призвати кога не вероваше? А како ће веровати кога не чуше? А како ће чути без проповедника?“ (Римљанима 10,14)

„Како су красне на горама ноге онога који носи добре гласе, који оглашује мир, који јавља добро, оглашује спасење, говори Сиону: Бог твој царује!“ „Кликујте и певајте, развалине Јерусалимске, јер Господ утеша народ свој, избави Јерусалим. Загали Господ свету мишицу своју пред свим народима, да виде сви крајеви земаљски спасење Бога нашега.“ (Исаија 52,7.9.10)

[12]

* * * * *

Радници који раде за Христа никада не смеју да мисле, а још мање да говоре, о неуспеху свога рада. Господ Исус је наша

успешност у свему; Његов Дух треба да буде наше надахнуће; и ако будемо ставили себе у Његове руке да будемо канали светлости, наша средства да чинимо добро никада се неће исцрпсти. Ми можемо узимати из Његове пунине и добијати удео у оној благодати која је безгранична.

СВЕТОСТ ДЕЛА

Проповедник стоји као Божји гласноговорник народу у мислима, речима, и у делима, он треба да представља свога Господа. Када је Мојсије био изабран да буде весник завета, овако је гласила реч која му је била упућена: „Ти буди пред Богом за народ!“ (2. Мојсијева 18,19) Данас Бог бира људе, као што је изабрао Мојсија да буду Његови весници, и тешко ће зло задесити онога који осрамоти своје свето звање, или снизи мерила која су му постављена у животу и раду за Божјега Сина.

Казна која је задесила Надава и Авијуда, Аронове синове, показује како Бог гледа на оне проповеднике који чине нешто што срамоти њихово свето звање. Ти људи су били посвећени за свештеничку службу, али нису научили да владају собом. Навика попуштања својим слабостима, гајена дуго времена, стекла је власт над њима, власт коју чак ни одговорност њихове службе није успела да уклони.

У часу богослужења, када су се молитве и хвале народа уздизале Богу, Надав и Авијуд, делимично пијани, узели су сваки своју кадионицу и запалили у њој мирисни тамјан. Међутим, прекршили су Божју заповест употребивши „туђи огањ“ уместо свете ватре коју је сам Бог запалио и за коју је заповедио да се мора употребљавати у ту сврху. Због тога греха огањ је изашао од Господа и појео их пред очима свега народа. „То је оно што је казао Господ говорећи: у онима који приступају к мени бићу свет и пред целим народом прославићу се.“ (3. Мојсијева 10,1-7)

[13] Када се Бог спремао да пошаље Исаију с поруком своје народу, прво је дозволио пророку да види у виђењу светињу над светињама у Светилишту. Изненада је изгледало као да су се врата и унутрашња завеса храма повукли или подигли и њему је било омогућено да погледа унутра, у Светињу над светињама, у коју чак ни нога пророка није смела да ступи. Тамо се пред њим у виђењу појавила слика Господа како седи на „престолу

високу и узвишену и skut му испуњаваше цркву.“ (Исаија 6,1-8) Око престола стајали су серафими, као стражари око великог Цара и одражавали славу која их је окружавала. И док су њихове песме хвале одјекивале дубоким гласовима обожавања, стубови врата су дрхтали као да су уздрмани земљотресом. Уснама које нису биле загађене грехом, анђели су упућивали хвалу Богу: „Свет, свет, свет је Господ над војскама, пуна је сва земља славе Његове!“

Серафими око престола били су тако пуни побожног страхопоштовања док су гледали Божју славу, да ниједног тренутка нису с дивљењем посматрали себе. Њихова хвала била је упућена Господу над војскама. Док су гледали у будућност, када ће цела Земља бити пуна Његове славе, победоносна песма одјекивала је од једног до другог у складној мелодији: „Свет, свет, свет је Господ над војскама!“ Они су потпуно задовољни тиме да славе Бога, да буду у Његовој близини, да добију Његов осмех одобравања, и не желе ништа више од тога. Носећи Његово обличје, чинећи Његову вољу, обожавајући Њега, достигли су врхунац својих жеља.

И док је пророк слушао, Господња слава, сила и величанство приказали су се његовом погледу и у светлости тог откривења његова властита унутрашња окаљаност показала му се са запањујућом јасноћом. У дубокој понизности, он је узвикнуо: „Јаох мени, погубо, јер сам човек нечистих усана, јер цара, Господа над војскама, видех својим очима!“

Исаијина понизност је била истинска. Када му је била јасно показана разлика између људског и божанског карактера, осетио се потпуно неспособан и недостојан. Како да пренесе народу свете Господње захтеве?

„А један од серафима долете мени држећи у руци жив угљен који узме с олтара клештима, и дотаче се уста мојих и рече: ево, ово се дотаче уста твојих и безакоње твоје узме се и грех твој очисти се.“ А онда је Исаија чуо Господњи глас како говори: „Кога ћу послати и ко ће нам ићи?“ Ојачан помишљу на божански додир, одговорио је: „Ево мене, пошљи мене!“

[14]

И док Господњи проповедници гледају вером у светињу над светињама, и виде дело нашег великог Поглавара свештеничког,

увиђају да су људи нечистих усана, људи чији је језик често изговарао таштину. Скоро да се предају очајању док упоређују своју недостојност с Христовим савршенством. Скрушена срца, осећајући се потпуно недостојни и неспособни за своје велико дело, узвикују: „Јаох мени, погибох!“ Али, ако, слично Исаји, понизе своје срце пред Господом, дело учињено за пророка биће учињено и за њих. Њихове усне ће бити додирнуте живим угљем са олтара и они ће изгубити из вида себе, дубоко свесни Божје величине и моћи и Његове спремности да им помогне. Они ће схватити светост дела које им је поверено, и биће наведени да се гнушају свега што би могло учинити да осрамоте Онога који их је послао са својом поруком.

Живи угаљ је симбол очишћења, а представља и снагу напора Божјих истинских слуга. Онима који учине такво потпуно посвећење, да Господ може да додирне њихове усне, упућен је позив: Пођи напред у жетвена поља! Ја ћу сарађивати с тобом!

Проповедник који је овако припремљен биће сила на добро у свету. Његове речи ће бити праве речи, непорочне и истините, пуне саучешћа и љубави; његова дела ће бити права дела, помоћ и благослов слабима. Христос ће непрестано бити уз њега, усмеравајући му мисли, речи и дела. Он се заветовао да победи охолост, лакомство и себичност. И док се труди да одржи овај завет, добија и духовну снагу. Разговарајући свакога дана с Богом, постаје моћан у познавању Писма. Његово друштво су Отац и Син и док непрестано испуњава божанску вољу, свакога дана постаје све оспособљенији да изговара речи које ће усмеравати залутале душе према Христовом тору.

ПОЉЕ ЈЕ СВЕТ

„Идући покрај мора Галилејског виде два брата, Симона који се зове Петар, и Андрију, брата његова, где међу мреже у море, јер бејаху рибари. И рече им: хајдете за Мном, и учинићу вас ловцима људским! И они тај час оставише мреже [15] и за Њим отидоше. И отишавши одатле, виде друга два брата, Јакова Заведејева и Јована, брата његова, у лађи са Заведејем, оцем њиховим, где крпе мреже своје, и позва их. А они у тај час оставише лађу и оца својега и за Њиме отидоше.“ (Матеј 4,18-22)

Неодложна, безусловна послушност ових људи, без обећања о награди, изгледа јединствена; али, Христове речи су представљале позив који је имао у себи принудну снагу. Христос је желео да те скромне рибаре, повезавши их са собом, учини средством да се људи извуку из службе Сотони и ставе у службу Богу. У том делу они ће постати Његови сведоци, који ће свету однети Његову истину, непомешану с традицијама и мудровањима људи. Изграђујући Његове врлине, ходећи и радећи с Њим, требало је да се оспособе да постану ловци људи.

И тако су први ученици били постављени да обављају еванђеоску службу. Три године су радили заједно са Спаситељем, следећи Његова учења, Његова дела исцељења и Његов пример, оспособљавајући се да наставе дело које је Он започео. Једноставном вером, непорочном и понизном службом, ученици су се оспособили да носе одговорности у Божјем делу.

Постоје поуке које треба да научимо на темељу искуства апостола. Ти људи су били као челик верни начелима. То су били људи који нису малаксавали нити се обесхрабривали. Били су пуни поштовања према Богу и ревности за Бога, пуни племенитих намера и тежњи. Они су по својој природи били исто тако слаби и беспомоћни као било ко од оних који сада

раде у делу, али су цело своје поверење поклонили Богу. Имали су богатство, али се оно састојало од умне и душевне културе; а то може да има свако коме је Бог први, последњи и најбољи у свему. Дуго су се трудили да науче поуке које су добијали у Христовој школи и нису се трудили узалуд. Они су се повезали с најмоћнијом од свих сила, и непрестано су чезнули за дубљим, вишим и ширим разумевањем вечних стварности, да би могли успешније да представе ризнице истине свету коме су биле неопходне.

[16] Радници таквог карактера потребни су и сада, људи који ће се безрезервно посветити раду на представљању Божјег царства свету који је огрезао у безакоњу. Свету су потребни мисаони људи, начелни људи, људи који непрестано расту у разумевању и разборитости. Постоји велика потреба за људима који се могу послужити штампом на најбољи могући начин тако да истина добије крила и да полети у сваки народ и језик и племе.

Јеванђеље у сваку земљу

Светлост истине треба да засветли на сваком месту тако да срца могу да буду пробуђена и обрађена. Јеванђеље треба да се проповеда у свим земљама. Божје слуге треба да раде у местима близу и далеко, проширујући обрађене делове винограда и да иду у далеке крајеве. Они треба да раде док је дан, јер долази ноћ када нико неће моћи да ради. Грешнике треба упућивати на Спаситеља који је подигнут на крст, и из многих грла треба да одјекне позив: „Где Јагње Божје које узе на се грехе света!“ (Јован 1,29) Цркве треба да се организују у прављенју планова рада верника новоорганизованих цркава. Када радници буду кренули испуњени ревношћу и љубављу Божјом, цркве у земљи ће оживети, јер ће сваки верник цркве бити дубоко заинтересован за успех радника.

Потребни су нам озбиљни, пожртвовани људи и жене, који ће излазити пред Бога с великом виком и сузама и молити се за душе које се налазе на ивици пропасти. Нема жетве без сејања семена, нема резултата без напора. Авраам је био позван да изађе из свог дома, да буде светлоноша незнабошцима. И

без поговора је послушао. „И изиђе не знајући куда иде.“ (Јеврејима 11,8) И данас Божје слуге треба да иду куда их Он шаље, ослањајући се на Њега да их води и да им поклони успех у раду.

Страшно стање у свету изгледа да указује да је Христова смрт била скоро узалудна и да је сотона победио. Велика већина становника ове планете се одлучила да буде одана непријатељу. Међутим, ми нисмо били преварени. Упркос привидној победи сотоне, Христос води напред своје дело у Небеском светилишту и на Земљи. Божја Реч описује поквареност и безакоње које ће постојати у свету у време послетка. Док гледамо како се ово пророчанство испуњава, наша вера у коначну победу Христовог царства треба да ојача; и зато кренимо напред с обновљеном храброшћу да обавимо посао који нам је додељен.

Свечана, света порука опомене мора се објавити у најтежим подручјима и у најгрешнијим градовима, у сваком месту у коме светлост велике троструке еванђеоске поруке још није одјекнула. Свако треба да чује последњи позив на свадбену вечеру Јагњетову. Од града до града, од места до места, од земље до земље, порука садашње истине треба да буде објављена, не са спољашњим сјајем, већ у сили Духа. И док божанска начела, због којих је наш Спаситељ дошао на овај свет да их уздигне речју и животом, буду представљена у једноставности Јеванђеља, осетиће се сила те поруке. У ово време, нови живот, који долази из Извора живота, треба да узме под своју власт све раднике. О, како мало схватамо ширину наше мисије! Нама је неопходна вера, која је озбиљна и одлучна, и храброст која је непоколебљива. Наше време за рад је кратко, и зато треба да радимо са неуморном ревношћу.

„А њива је свет!“ (Матеј 13,38) Ми разумемо шта значи ова изрека боље од апостола који су добили налог да проповедају Јеванђеље. Цео свет је непрегледно мисионарско поље и ми, који већ дуго познајемо еванђеоску поруку, треба да се охрабримо мишљу да су та поља, некада тако тешко доступна, сада постала лако приступачна. Земље које су све до сада биле затворене за Јеванђеље, отварају своја врата и моле да им се објасни Божја Реч. Цареви и кнезови отварају своја дуго затворена врата, позивајући гласнике крста да уђу. Жетва

[17]

је заиста велика. Само ће вечност показати резултате добро усмерених напора који се сада улажу. Провиђење иде пред нама, и Бескрајна сила рад и заједно с људским напорима. Заиста мора да су слепе очи које не виде Господње деловање и глуве уши које не чују позив Верног пастира својим овцама.

[18] Христос чезне да прошири свој утицај на сваки људски ум. Он чезне да утисне свој лик и карактер у сваку душу. Док је Он био на овој Земљи, био је гладан љубави и сарадње да се Његово царство прошири и да обухвати цео свет. Ова Земља је Његово откупљено власништво и Он би желео да људи буду слободни, непорочни и свети. Спаситељ „место одређене себи радости претрпе крст, не марећи за срамоту“ (Јеврејима 12,2). Његово земаљско ходочасништво је развеселававала мисао да све ове муке неће претрпети узалуд, већ да ће поново задобити људе да постану верни Богу. И постоје победе које тек треба да се постигну захваљујући крви која је проливена за свет и које ће донети вечну славу Богу и Јагњету. У наследство ће му бити дати незнабошци, а најудаљенији крајеви земље у власништво. Христос ће видети труд душе своје и биће задовољан (види Исаија 53,11).

„Устани, светли се, јер дође светлост твоја и слава Господња обасја те. Јер, гле, мрак ће покрити земљу и тама народе, а тебе ће обасјати Господ и слава његова показаће се над тобом. И народи ће доћи к виделу твоме и ка светлости која ће се обасјати. Подигни очи своје унаоколо и види; сви се скупљају и иду к теби, синови ће твоји издалека доћи, и кћери твоје носиће се у наручју. Тада ћеш видети и обрадоваћеш се и срце ће ти се удивити и раширити, јер ће се к теби окренути мноштво морско, и сила народа доћи ће к теби.“ (Исаија 60,1-5)
 „Јер као што из земље расте биље и у врту ниче што се посије, тако ће Господ Бог учинити да никне правда и похвала пред свим народима.“ (Исаија 61,11)

* * * * *

Налог упућен ученицима упућен је и нама. Данас, као и онда, распети и васкрсли Спаситељ треба да буде уздигнут пред онима који су без Бога и без наде у свету. Господ

позива пасторе, учитеље и еванђелисте. Његове слуге треба да објављују вест спасења од врата до врата. Вести о помиловању у Христу треба да буду однесене сваком језику и племену, колону и народу. Ова вест не сме да се објављује беживотним, млаким речима, већ јасним и одлучним изразима. Стотине чекају да чују опомену да спасу свој живот. Свету је неопходно да у хришћанима види доказ силе хришћанства. Неопходне су поруке милости не само на неким местима, већ по целом свету!

* * * * *

Онај који сагледа Спаситељево неупоредиву љубав оплемениће се у својим мислима, очистити у срцу и преобразити у карактеру. Он ће изаћи да постане видело свету, да бар у некој мери одражава ту тајанствену љубав. Што више будемо размишљали о Христовом крсту, то ћемо потпуније прихватати језик апостола када је рекао: „А ја Боже сачувај да се чим другим хвалим осим крстом Господа нашега Исуса Христа!“ (Галатима 6,14) [19]

ПРОПОВЕДНИКОВА ОДГОВОРНОСТ

„Заклињем те пред Богом“, Павле пише Тимотију, „и Господом нашим Исусом Христом, који ће судити живима и мртвима, доласком Његовијем и царством Његовијем: проповедај реч, настој у добро време и у невреме, покарај, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем.“ (2. Тимотију 4,1.2)

Ово свечано задуживање некога ко је тако равностан и веран као што је Тимотије, представља снажно сведочанство важности и одговорности рада проповедника Јеванђеља. Позивајући Тимотија да изађе пред Божју судијску столицу, Павле му заповеда да проповеда Реч, а не изреке и обичаје људи; да буде спреман да сведочи за Бога када год му се пружи прилика — пред великим скуповима и у приватном кругу, на путу и крај огњишта, пријатељима и непријатељима, било у сигурности или изложен тешкоћама и опасностима, укорима и губицима.

Плашећи се да ће блага и понизна природа навести Тимотија да избегава битан део свога рада, Павле га опомиње да буде веран у укоравању греха, чак да оштро укори оне који су криви за велика зла. Ипак, све то је требало да чини „са сваким сношењем и учењем“. Требало је да покаже Христово стрпљење и љубав, објашњавајући и поткрепљујући своје укоре истинама Речи.

Мрзети и укоравати грех, а у исто време показати саучешће и нежност с напорима да достигнемо светост срца и живота, доведи до нашег наглашенијег запажања греха и одлучнијег негодовања против њега. Морамо се чувати неприкладне оштри не према ономе који чини зло; али морамо бити пажљиви да не изгубимо из вида грех. Постоји потреба да се покаже христолико стрпљење и љубав према онима који греше, али и опасност да се покаже превелика трпељивост према његовом

преступу, тако да он почне да мисли да не заслужује укор и да га одбаци као неоправдан и неправедан.

Одговорност за душе

[20]

Божји проповедници морају да успоставе уско заједништво с Христом, да следе Његов пример у свему — у непорочности живота, у самоодрицању, у добротинству, у марљивости, у истрајности. Њихова прва брига треба да буде задобијање душа за Божје царство. Жалосни због греха и пуни стрпљиве љубави, они морају да раде као што је Христос радио, улажући одлучне, непрекидне напоре.

Џон Велш, проповедник Јеванђеља, осећао је тако велику одговорност за душе, да је често устајао усред ноћи да пошаље Богу своје молитве за њихово спасење. Једном приликом, његова жена га је преклињала да чува своје здравље и да се не излаже таквим напорима. Његов одговор је гласио: „О, жено, одговоран сам за три хиљаде душа, а добро знам како је с њима!“

У једном граду у Новој Енглеској копали су бунар. Када је посао био скоро завршен, и док се један човек још налазио на његовом дну, земља се обрушила и покопала га. Сместа је упућен позив у помоћ и трговци, фармери, механичари, правници, без даха су пожурили да га избаве. Ужад, лествице, лопате и ашови нашли су се у ревним, спремним рукама. „Спасите га, спасите га“, био је свеопшти узвик.

Људи су радили с очајничком енергијом, све док зној није потекао с њихових чела и њихове руке задрхтале од исцрпљености. На крају су успели да прогурају цев у дубину и да кроз њу затраже од човека да одговори да ли је још жив. Чули су одговор: „Жив сам, али пожурите! Страшно је бити овде доле!“ С узвиком радости обновили су своје напоре, и када су коначно стигли до њега и спасли га, радосна вика као да је допирала до небеса. „Спасен је“, одјекивало је кроз све градске улице.

Да ли је то била сувише велика ревност и заинтересованост, сувише велико одушевљење, да би се спасао само један човек? Свакако да није; али шта је губитак земаљског живота када

[21] се упореди с губитком једне душе? Ако ће могућност губитка једног живота пробудити у људским срцима тако интензивна осећања, зар не би требало да и губитак једне душе пробуди много дубљу жељу код људи који тврде да схватају опасност у којој се налазе они који су далеко од Христа? Зар не би требало да Божје слуге покажу исто тако велику ревност у раду за спасење душа као што су је показали људи спасавајући живот тог једног човека затрпаног у бунару?

Гладни Хлеба живота

Једна побожна жена једном је казала: „О, када бисмо могли да слушамо чисто еванђеље као што се некада проповедало с наших проповедаоница! Наш проповедник је добар човек, али он не схвата духовне потребе народа! Он украшава крст на Голготи прекрасним цвећем, које прикрива сву срамоту, прикрива сва понижења. Моја душа је гладна хлеба живота. Како би освежавајуће деловало на стотине душа сличних мени да слушају нешто једноставно, јасно и библијско, нешто што ће нахранити наше срце!“

Постоји потреба за људима вере који ће, не само проповедати, већ и служити народу. Потребни су људи који свакога дана ходе с Богом, који имају живу везу с Небом, чије речи имају силу да осведоче срца. Проповедници треба да раде не зато да покажу своје способности и интелигенцију, већ да истина као стрела Свемогућег може да пробије свој пут до душе.

Неки проповедник, пошто је изнео библијску расправу која је довела до дубоког осведочења једног од његових слушалаца, био је суочен са следећим питањем: „Да ли заиста верујете то што сте проповедали?“

„Свакако“, гласио је његов одговор.

„Али, да ли је то заиста тако“, наставио је заинтересовани слушалац.

„Свакако“, рекао је проповедник, узимајући Библију у руке.

Онда је човек узвикнуо: „О, ако је то заиста истина, шта ми да чинимо?“

„Шта ми да чинимо“, помислио је проповедник. „Ми?“ Шта је то човек хтео да каже? Међутим, питање је продрло све до дубине његове душе. Отишао је да разговара с Богом и да чује шта треба да чини. И док се молио, необичном снагом закупила га је с мисао да свечане истине о вечности мора да представи свету који умире. Три седмице његово место за проповедаоцима било је празно. Тражио је одговор на питање: „Шта ми да чинимо?“ [22]

Проповедник се вратио свом послу помазан Светим Духом. Схватио је да је његово дотадашње проповедање остављало недовољан утисак на срца његових слушалаца. Сада је осећао на својој души страшну одговорност за душе. И када се појавио на проповедаоцима, није више био сам. Пред њим је било велико дело које се морало обавити, али је знао да га Бог неће изневерити. Пред својим слушаоцима уздигао је Спаситеља и Његову неизмерну љубав. Било је то откривење Божјег Сина и пробуђење се проширило и по околним црквама.

Хитност Христовог дела

Када би наши проповедници схватили како брзо ће се становници овога света наћи пред Божјим судом, они би много озбиљније радили да људе и жене поведу Христу. Ускоро ће последња проба бити наметнута свима. Још мало ће се чути глас милости, само још мало ће бити упућиван милосрдни позив: „Ко је жедан нека дође к Мени и пије!“ (Јован 7,37) Бог шаље еванђеоски позив свим људима. Нека весници које Он шаље раде тако сложено, тако неуморно, да сви схвате да су били с Исусом и да су се научили од Њега.

О Арону, великом свештенику у Израилу, стоји написано: „Нека носи Арон имена синова Израилевијех на напрснику судском на срцу својему када улази у светињу за спомен пред Господом вазда!“ (2. Мојсијева 28,29) Како је ово прекрасна и изражајна слика непроменљиве Христове љубави према својој Цркви! Наш велики Првосвештеник, кога је симболички представљао Арон, носио је свој народ на свом срцу! Зар не би требало да Његови земаљски проповедници деле Његову љубав, саучешће и ревност?

[23] Само ће божанска сила омекшати грешничково срце и довести га као покајника пред Христа. Ниједан велики реформатор ни учитељ, Лутер, Маланхтон, Весли или Вајтфилд, не може сам по себи да добије приступ срцима, или да постигне резултате које су постигли ти људи. Међутим, Бог је говорио преко њих. Људи су осетили утицај надмоћне силе и несвесно су јој се покорили. И данас ће они који заборављају себе, који се ослањају на Бога у делу спасавања душа, имати на својој страни божанску помоћ и њихови напори ће дати славан допринос спасавању душа.

Осећам да морам да кажем да раду многих наших проповедника недостаје снаге. Бог чека да излије своју благодат на њих, али они пролазе из дана у дан, имајући само хладну, номиналну веру, износећи само теорију истине, али представљајући је без оне животне снаге која долази од повезаности с Небом, која утискује изговорену реч у људска срца. Они су упола заспали, док свуда око њих душе пропадају у тами и преступима.

Божји проповедници, са срцима која блистају љубављу према Христу и својим ближњима, потрудите се да покренете оне који су мртви у својим преступима и гресима! Нека ваши озбиљни позиви и опомене продру у њихову савест! Нека наше ватрене молитве омекшају њихово срце и доведу их у покајању пред Спаситеља! Ви сте Христови посланици, објавите Његову вест спасења! Имајте на уму да недостатак посвећења и мудрости у вама може да претегне на мерилима на штету душе и да је пошаље у вечну смрт. Ви не можете себи дозволити да будете немарни и равнодушни. Вама је неопходна снага, а ту снагу Бог је вољан да вам дарује без ограничења. Он тражи једино понизно, скрушено срце које је спремно да верује и да прихвати Његова обећања. Треба само да се послужите средствима која вам је Бог поставио на дохват руке и ви ћете добити благослов.

НАШИ ИЗГЛЕДИ

Ми се приближавамо крају историје ове земље. Имамо пред собом велико дело — завршно дело објављивања последње вести опомене грешном свету. Постоје људи који ће бити узети од плуга, из винограда, из разних других грана посла и које ће Господ послати да ову вест објаве свету.

Свет је ишчашен, пуца по зглобовима. Док гледамо ту слику, изгледи су обесхрабрујући. Међутим, Христос са сигурношћу пуном наде поздравља управо те људе који нас обесхрабрују. У њима види способности које ће им омогућити да заузму место у Његовом винограду. Ако непрестано буду спремни да уче, он ће их својим провиђењем оспособити да обаве дело које не прелази њихове могућности; изливањем свога Светога Духа Он ће им дати силу изражавања.

[24]

Почетници морају да уђу у многа необрађена пуста поља. Сјај Спаситељевог погледа на свет теба да надахне поверењем многе раднике, који ће, ако буду почели да раде у понизности и унесу своје срце у свој посао, бити проглашени за праве људе за то време и за то место. Христос види сву беду и очајање света, стање које наводи неке од наших веома способних радника да погну главу под теретом обесхрабрења, које је тако велико да не знају ни како да почну дело довођења људи и жена до прве пречке на лествицама. Њихове прецизне методе немају много вредности. Они ће се поставити изнад најниже пречке на лествицама и говорити: „Попните се овамо к нама!“ Међутим, јадне душе не знају где да ставе своју ногу.

Христово срце је радосно док гледа оне који су сиромашни у сваком смислу те речи; док гледа оне злостављане који су остали кротки; док гледа оне чија је глад за праведношћу наизглед остала незадовољена; док гледа многе који су неспособни да почну. Он дочекује с добродошлицом управо оно стање ствари које ће обесхрабрити многе проповеднике. Он поправља нашу погрешну побожност, поверавајући

одговорност за дело међу сиромашнима тешким крајевима света, људима и женама чија су срца способна да саосећају са онима који су зашли с пута.

Господ учи те раднике како да се приближе онима којима Он жели да помогне. Они ће се охрабрити када виде како им се отварају врата да буду на местима на којима могу да обављају медицинско мисионарско дело. Пошто се веома мало ослањају на себе, они сву славу приписују Богу. Њихове руке могу да буду грубе и невеште, али су зато њихова срца способна за саучешће; они су пуни искрене жеље да учине нешто да олакшају тако многобројне невоље; а Христос је присутан да им помогне. Он ради преко оних који препознају милост у беди, добитак у губитку. Када Светлост света буде пролазила поред њих, видеће предности у свим тешкоћама, ред у забуни, успех и Божју мудрост у ономе што изгледа као неуспех.

[25] Браћо моја и сестре, приближите се људима у својој служби. Подигните оне који су оборени. Поступајте према невољама као прикривеним благословима, према жалостима као делима милосрђа. Радите тако да се нада појављује на местима очајања.

Обични људи треба да заузму своја места као радници. Када буду учествовали у жалостима својих ближњих, као што је Спаситељ учествовао у жалостима људског рода, они ће у вери гледати Њега како ради с њима.

„Близу је велики дан Господњи, близу је и иде врло брзо.“ (Софонија 1,14) Казала бих сваком раднику: „Пођи напред у понизној вери и Господ ће ићи с тобом! Само, буди будан у молитви. Ово је наука твога рада. Снага долази од Бога. Ради ослањајући се на Њега, имајући на уму да смо ми Богу помагачи. Он је твој Помоћник. Твоја сила долази од Њега. Он ће бити твоја мудрост, твоја праведност, твоје посвећење, твоје откупљење. Носи јарам Христов, свакога дана се учи Његовој кроткости и понизности. Он ће бити твоја утеха, твој одмор.“ (7Т 270-272)

* * * * *

Спаситељу је позната дубина беде и очајања света. Он зна којим средствима да донесе олакшање. Он на све стране види

душе у тами, оптерећене грехом, тугом и болом. Али, Он види и њихове могућности. Он види висину до које се могу попети. Иако су људска бића злоупотребила милост коју су добила, узалуд утрошила своје способности, изгубила достојанство, Створитељ треба да се прослави њиховим откупљењем.

* * * * *

Христос се радује што може да учини за своје следбенике много више него што они могу да траже или да замисле. Он зна да ће истина, наоружана свемоћношћу Светога Духа, победити у сукобу са злом; и да ће се крвљу попрскана застава победоносно вијорити над Његовим следбеницима. Он зна да ће живот Његових ученика пуних поверења у Њега бити сличан Његовом — низ непрекидних победа, које овде неће изгледати као победе, али ће бити признате као такве у вечности.

Он је рекао: „Ово вам казах да у мени мир имате. У свету ћете имати невољу, али не бојте се, јер Ја надвладах свет.“ (Јован 16,33) Христос никада није малаксао, нити се обесхрабрио; а Његови следбеници треба да покажу веру исте [26] такве истрајне природе. Они треба да живе као што је Он живео, да раде као што је Он радио, јер зависе од Њега као од свог великог Предрадника.

Они треба да покажу храброст, енергију и истрајност. Иако привидне немогућности затварају њихов пут, Његовом благодаћу треба да иду напред. Уместо да се жале због тешкоћа, треба да их савладају. Ни због чега не треба да очајавају и свему треба да се надају. Златним ланцем своје ненадмашне љубави Христос их је везао уз Божји престо. Његова намера је да највиши утицај у свемиру, који се шири из Извора сваке силе, буде њихов. Они треба да имају снаге да се одупру злу, снагу коју ни земља, ни смрт и пакао не могу победити, силу која ће их оспособити да победе онако како је Христос победио.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

УМЕСТО ХРИСТА

8Т 14-18.

DA 349-358.

СВЕТОСТ РАДА

AA 498-508.

ПОЉЕ ЈЕ СВЕТ

8Т 14-18.

DA 241-251.

DA 818-828.

COL 219-237.

ПРОПОВЕДНИКОВА ОДГОВОРНОСТ

1Т 248.249.

2Т 336-341.

2Т 506.650.

3Т 242.243.258.359

4Т 185.

AA 206.207.326-329.391.395.

DA 493.640.641.

ПРОПОВЕДНИЦИ ПРАВЕДНОСТИ

[27]

„Који учини нас врсне да будемо слуге новом завету, не по слову, него по духу; јер слово убија, а дух оживљује.“ (2. Коринћанима 3,6)

ХРИСТОС ЈЕ НАШ ПРИМЕР

Наш Господ Исус Христос је дошао на овај свет да буде не уморни слуга људским потребама. Он „немоћи наше узе и болести наше понесе“ (Матеј 8,17), да би могао да послужи свакој потреби људског рода. Он је дошао да уклони терет болести, јада и греха. Његова мисија је била да људима донесе потпуно обновљење; дошао је да им донесе здравље, мир и савршенство карактера.

Различите су биле околности и потребе оних који су тражили Његову помоћ, и ниједан који је дошао к Њему није отишао без помоћи. Од Њега је текла река исцелитељске силе, и људи су постајали здрави у телу, уму и души.

Спаситељево дело није било ограничено ни на које време нити место. Његов задатак није познавао никаква ограничења. Лепеза Његових дела исцељења и учења, била је тако широка да у Палестини није било довољно велике грађевине да прими мноштво које се окупљало око Њега. На зеленим падинама брежуљака Галилеје, на трговачким путевима, на морској обали, у синагогама, и на сваком месту на које су болесници могли да буду доведени к Њему, могла се наћи Његова болница. У сваком граду, у свакој вароши, у сваком селу кроз које би пролазио, стављао је своје руке на несрећнике и лечио их. Где год су била срца спремна да приме Његову поруку, тешио их је уверавањем у љубав њиховог небеског Оца. Целог дана је служио онима који су долазили к Њему, а увече је посвећивао пажњу онима који су преко дана морали тешко да раде да би зарадили бедну надницу којом су издржавали своју породицу.

Исус је носио тежак терет одговорности за спасење људи. Знао је да ће, уколико не дође до одлучујуће промене у начелима и намерама људског рода, све бити изгубљено. То је био терет на Његовој души и нико није могао да процени одговорност која је почивала на Њему. У току детињства, младости и мужевног доба ишао је сам. Али Небо је било

у Његовој присутности. Из дана у дан суочавао се с невољама и искушењима; из дана у дан био је у сукобу са злом; био је сведок његове моћи над онима које је покушавао да благослови и да спасе. Ипак, није посустајао нити се обесхрабривао.

У свему је своје жеље доводио у строгу послушност својој мисији. Прославио је свој живот чинећи све у њему подложним вољи свога Оца. Док је још био дечак, Његова мајка, нашавши га у школи рабина, узвикнула је: „Сине, шта учини нама тако?“ Његов одговор је био кључ Његовог животног дела: „Зашто сте ме тражили? Зар не знате да Мени треба у ономе бити што је Оца мојега?“ (Лука 2,48.49)

Његов живот је био живот сталног жртвовања самог себе. Он није имао дом у овом свету, осим онога који му је љубазност пријатеља стављала на располагање као пролазнику. Он је дошао да живи за нас животом највећег сиромаша, да се креће и да ради међу беднима и напаћенима. Непрепознат и нецењен, улазио је међу људе и излазио из средине оних за које је толико много чинио.

Увек је био стрпљив и ведар, а напаћени су га славили као гласника живота и мира. Запажао је потребе људи и жена, деце и младих, и свима је упућивао позив: „Ходите к Мени!“

У току своје службе, Исус је посвећивао више времена лечењу болесних него проповедању. Његова чуда сведочила су о истинитости Његових речи да није дошао да уништава, него да спасава. Куда год је ишао, вести о Његовој милости су му претходиле. Тамо куда је пролазио, примаоци Његовог саучешћа су се радовали здрављу и испробавали своје новостечене снаге. Мноштво се окупљало око њих да с њихових усана чује шта је све Господ учинио. Његов глас је био први звук који су многи икада чули, Његово име прва реч коју су икада изговорили, Његово лице прво које су икада угледали. Зашто да не воле Исуса, зашто да му не певају хвалу? И док је Он пролазио кроз градове и вароши, био је сличан животодавном току који шири живот и радост...

[29]

Спаситељ је свако дело исцељења претварао у прилику да усади божанска начела у ум и у душу. То је била сврха Његовог рада. Он је делио небеске благослове да би могао да наведе људска срца да приме Јеванђеље Његове благодати.

Христос је могао да заузме највише место међу учитељима јеврејског народа, али је Њему било милије да еванђеље објави сиромасима. Ишао је од места до места да они на путевима и међу оградама могу да чују речи истине. Поред мора, у синагоги, чуо се Његов глас како објашњава Писма. Често је поучавао у спољним предворјима Храма да би и незнабошци могли да чују Његове речи.

Христова наука се толико разликовала од тумачења које су Писму давали фарисеји и књижевници да је привлачила пажњу народа. Рабини су се бавили традицијом и људским теоријама. Често им је оно што су људи учили или писали о Писму постајало важније и од самога Писма. Тема Христовог учења је била Божја Реч. Онима који су му постављали питања, одговарао је једноставно: „Писано је!“ или „Шта каже Писмо?“ или „Како читаш?“ Сваком приликом, када би се заинтересовао било пријатељ били непријатељ, Он је објављивао Реч. Јасно и снажно је износио еванђеоску поруку. Његове рећи су поплавом светлости обасјавале учења патријараха и пророка, и Писмо се пред људима појављивало као неко ново откривење. Никада пре тога нису Његови слушаоци откривали у Божјој Речи такву дубину значења.

Једноставност Христовог учења

[30] Никада није било таквог еванђелисте као што је био Христос. Он је био Величанство Неба, али се понизио да узме нашу природу да би се могао срести с људима тамо где се они налазе. Свим људима, богатима и сиромашнима, слободнима и робовима, Христос, Весник завета, објављивао је вест спасења. Његова слава великог Исцелитеља проширила се по целој Палестини. Болесници су долазили на места кроз која ће Он проћи да би затражили Његову помоћ. Ту се окупљало и мноштво оних који су желели да чују Његове речи, да осете додир Његове руке. И тако је ишао од града до града, од места до места, проповедајући Јеванђеље и лечећи болеснике — Цар славе у скромном облику припадника људског рода.

Присуствовао је великим годишњим народним празницима и тада је мноштву, заокупљеном видљивим церемонијама,

говорио о небеским темама, доводећи вечност на домашај њиховог погледа. Свима је износио благо из ризнице мудрости. Говорио им је језиком тако једноставним да су га морали разумети. Методама које су биле чудесно Његове, помагао је свима који су били жалосни или у невољама. Нежном, услужном благошћу служио је душама болесним од греха, доносећи им исцељење и снагу.

Кнез учитеља, трудио се да приђе људима служећи се њиховим најпознатијим замислима. Представљао је истину на такав начин, да је она за Његове слушаоце заувек била повезана с најсветијим сећањима и наклоностима. Поучавао је тако да су осећали да се потпуно поистовећује с њиховим интересима и срећом. Његове поуке су биле тако непосредне, Његове илустрације тако прикладне, Његове речи тако пуне саучешћа и ведрине, да су Његови слушаоци били задобијени. Једноставност и озбиљност којом се обраћао људима у невољи, посвећивала је сваку Његову реч.

Једнако и богатима и сиромашнима

Каквим је само активним животом Он живео! Могли бисте га видети како из дана у дан улази у скромна боравишта немаштине и жалости, доносећи наду потиштенима и мир очајнима. Сусретљиво, нежно, саосећајно, покушавао је да подигне клонуле и да утеша жалосне. Куда год је ишао, доносио је благослов.

Док је служио сиромашнима, Исус је проучавао начине да достигне богате. Желео је да се упозна с имућним и образованим фарисејима, јеврејским племићима, али и римским управљачима. Прихватао је њихове позиве, присуствовао њиховим гозбама, упознавао се с њиховим интересима и занимањима, да би могао да нађе приступ њиховим срцима и да им покаже непропадљива блага.

Христос је дошао на овај свет да покаже да човек, када прими силу с висине, може да живи беспрекорним животом. С неуморним стрпљењем, спреман да помогне и да покаже саучешће, приближавао се људима у њиховим потребама.

Нежним додиром благодати, уклањао је из душе немир и сумњу, замењујући непријатељство љубављу, неверовање поверењем...

Христос није признавао никакве разлике међу припадницима разних националности, положаја или веровања. Књижевници и фарисеји су желели да локално и национално искористе благодати дарова Неба, да из њих искључе остатак Божје породице у свету. Међутим, Христос је дошао да обори сваки зид раздвајања. Дошао је да покаже да је Његов дар милости и љубави исто тако неусловљен као ваздух, светлост или пљускови кише који освежавају земљу.

Христов живот је успоставио религију у којој није било каста, религију којом су Јеврејин и незнабожац, слободан и роб, били повезани у опште братство, као једнаки пред Богом. Никакво питање политике није утицало на Његове потезе. Он није правио никакве разлике између суседа и странца, пријатеља и непријатеља. Његово срце је привлачила свака душа жедна воде живота.

Није заобилазио ниједно људско биће као безвредно, већ се трудио да на сваку душу примени свој ицсељујући балсам. У било ком друштву да се нашао, износио је поуку у складу с временом и околностима. Свако занемаривање или увредљиво понашање које би људи показивали према својим ближњима, чинило Га је свеснијим њихове потребе за божанско-људским саучешћем. Трудио се да надахне надом најгрубље и најмање изгледне, износећи им обећање да могу да постану беспрекорни и безазлени, да стекну карактер који ће показати да су Божја деца.

[32] Често је сретао и оне који су одлутали под сотонину власт и који нису имали снаге да раскину своје окове. Таквима, обес-храбренима, болеснима, кушанима, посрнулима, Исус је упућивао речи најнежнијег саучешћа, речи које су им биле неопходне и које су могли да разумеју. Сретао се и с другима који су водили борбу прса у прса с непријатељем душе. Њих је храбрио да издрже, уверавајући их да могу да победе; да су Божји анђели на њиховој страни и да ће им осигурати победу.

За столом цариника Он је седео као почасни гост, показујући својом наклоношћу и друштвеним понашањем да признаје достојанство људског рода; и људи су чезнули

да се покажу достојни Његовог поверења. На њихова жедна срца Његове речи су падале с благословеном, животодавном снагом. Рађале су се нове побуде и пред тим изопштеницима из друштва отварао се пут у нови живот.

Иако је био Јеврејин, Исус се слободно дружио са Самарјанима, потпуно одбацујући фарисејске обичаје свога народа. Упркос њиховим људским предрасудама прихватао је гостопримство тог презреног народа. Спавао је под њиховим кровом, јео с њима за њиховим столом, узимао храну припремљену и послужену њиховим рукама, поучавао на њиховим улицама, понашао се према њима с крајњом љубазношћу и сусретљивошћу. И док је привлачио њихова срца везама људске наклоности, Његова божанска благодат им је доносила спасење које су Јевреји одбацивали. (Ministry of Healing, pp. 17-26)

ХРИСТОС КАО УЧИТЕЉ

Откупитељ света је пролазио чинећи добро. Када се налазио пред народом, упућујући људима речи вечне истине, с каквом је озбиљношћу посматрао промене на лицима својих слушалаца! Лица која су изражавала дубоку заинтересованост и одушевљење оних који су слушали истину, пружала су му дубоко задовољство. Међутим, када би истина, једноставно изражена, погодила неки омиљени грех или идол, запажао је промену на лицу, хладан, строг, одбојан поглед, који би му говорио да истина није наишла на добродошлицу. Исус је знао да је отворено укоравање греха управо оно што је потребно Његовим слушаоцима; и да би светлост којом је обасјавао потамнеле одаје њиховог ума могла да им донесе највећи благослов ако је буду примили.

[33] Христово дело је било да једноставним изразима, али тако да се могу јасно разумети, објави истину која ће, ако буде прихваћена, донети мир и срећу души. Он је могао да гледа испод површине и да види омиљене грехе који су уништавали живот и карактер и одвајали душу од Бога. Он је указивао на такве грехе, да би их сви могли сагледати у правој светлости и одбацити. У неким, који су споља изгледали као најтврдокорнији, Он је препознавао људе за које има наде. Он је знао да ће се они одазвати на позив светлости и да ће постати Његови истински следбеници.

И када су стреле истине погађале срца Његових слушалаца, пробијајући се кроз баријере себичности, доносећи понизност, скрушеност и коначно захвалност, радовало се Спаситељево срце. И када су Његове очи прелазиле преко мноштва слушалаца који су стајали пред Њим и препознавале међу њима иста лица која је видео и у претходним приликама, радост се показивала на Његовом лицу, јер су то били будући поданици Његовог царства.

Христови весници, они које Он шаље уместо себе, имаће иста осећања, исту озбиљну заинтересованост. Они који се нађу у искушењу да помисле да њихов рад није довољно цењен и који су склони да се препусте обесхрабрењу, треба да имају на уму да је Исус морао да ради са исто тако тврдим срцима и да је доживљавао искуства неугоднија од оних које су они доживели или ће икада доживети. Он је поучавао људе са стрпљивом љубављу. Његова дубока, продорна мудрост препознавала је потребе сваке душе међу својим слушаоцима; и када би их видео да одбацују поруку мира и љубави коју је дошао да им упути, Његово срце је осећало најдубљу забринутост.

* * * * *

Откупитељ света није дошао са спољашњим сјајем или ореолом световне мудрости. Људи нису могли да виде испод плашта људске природе славу Божјег Сина. „Презрен беше и одбачен између људи, болник и вичан болестима“. (Исаија 53,3.2) Изгледао је као „шибљика и као корен из сухе земље... не беше ништа на очима, чега ради бисмо га пожелели“. Међутим, Он сам је изјавио: „Дух је Господњи на Мени, јер ме Господ помаза да јављам добре гласе кроткима, посла ме да завијем рањене у срцу, да огласим заробљенима слободу и сужњима да ће им се отворити тамница.“ (Исаија 61,1)

[34]

Христос се приближавао људима тамо где су се налазили. Објављивао је јасну истину њиховим умовима најснажнијим, али и најједноставнијим речима. И најскромнији сиромаси, најнеобразованији, могли су да разумеју, путем вере у Њега, и најузвишеније истине. Никоме није било потребно да тражи помоћ образованих доктора да би сазнао њихово значење. Није збуњивао незналице тајанственим мудровањима или употребом неуобичајених и учених израза, које нису познавали. Највећи Учитељ кога је свет икада упознао, био је и најодређенији, најједноставнији и најпрактичнији у својим поукама.

* * * * *

„Беше видело истинито које обасјава свакога човека који долази на свет.“ (Јован 1,9.12.18) Свет је имао своје

велике учитеље, људе дивовског интелекта и прекрасних истраживачких способности, људи чије су изреке покретале мисли и отварале поглед на непрегледна подручја знања; и ти људи су били поштовани као вође и добротинитељи свога рода. Међутим, постоји Један који је виши од свих њих. „И који Га примише даде им власт да буду синови Божји, који верују у име Његово... Бога нико није видео никада, јединородни Син који је у наручју очевом, Он Га јави.“

Ми можемо да следимо линију великих учитеља у свету све до почетка људских писаних извештаја; али је Светлост била пре њих. И као што Месец и планете нашег Сунчевог система одсјајују светлост Сунца; тако велики мислиоци одражавају зраке Сунца праведности онолико колико је њихово учење веродостојно. Сваки драгуљ мисли, сваки бљесак интелекта, долази од Светлости света.

ПОУКА ЗА НАШЕ ВРЕМЕ

Искуство Еноха и Јована Крститеља представља искуство какво бисмо ми морали да стекнемо. Много више него што то чинимо, било би потребно да проучавамо живот тих људи — онога који је био пренесен на Небо не видевши смрти; и онога који је пре првог Христовог доласка био позван да припреми [35] пут Господу, да поравна Његове путеве.

Енохово искуство

О Еноху је записано да је живео шездесет и пет година и онда добио сина; после тога је ходио с Богом још три стотине година. У току тих првих година, Енох је волео Бога и бојао га се, држао је Његове заповести. После рођења свог првог сина, достигао је више искуство, успоставио је ближе односе с Богом. Док је гледао како дете воли свога оца, како се с поверењем ослања на његову заштиту; док је осећао дубоку и чежњиву нежност у свом срцу према том прворођеном сину, научио је драгоцену поуку о прекрасној Божјој љубави према човеку изражену у дару Његовог Сина, и о поверењу које Божја деца могу да поклоне свом небеском Оцу. Бескрајна, несхватљива Божја љубав у Христу, постала је предмет његових размишљања и дању и ноћу. Са свом ватреношћу своје душе трудио се да прикаже ту љубав људима с којима је становао.

Енохово ходање с Богом није се догађало у заносу или у виђењу, већ у свим дужностима његовог свакодневног живота. Он није постао пустињак, није се потпуно искључио из света; јер је у свету морао да обави дело за Бога. У породици и у својим односима с људима, као муж, отац, пријатељ и грађанин, био је истрајан, непоколебљив Божји слуга.

Усред живота испуњеног активним радом, Енох је истрајно одржавао своју везу с Богом. Што су веће и хитније биле његове обавезе, то су истрајније и озбиљније биле његове

молитве. Наставио је да се у извесним размацама времена искључује из сваког друштва. Пошто би неко време провео с људима, трудећи се да им буде користан својим саветима и примером, он би се повлачио да проведе време у самоћи, гладан и жедан божанског знања које је могао добити једино од Бога.

Разговарајући тако с Богом, Енох је све више и више одражавао божански лик. Његово лице је блистало светим сјајем, светлошћу која сија с Исусовог лица. И када би се враћао са сусрета с Богом, чак су и безбожници са страхопоштовањем запажали печат Неба на његовом лицу.

[36] Његова вера постајала је све јача, његова љубав све ватренија, како су векови пролазили. За њега је молитва била као дисање душе. Живео је у атмосфери Неба.

Када су призори будућности постали доступни његовом погледу, Енох је постао проповедник праведности, преносио је Божју поруку свима који су хтели да чују речи упозорења. У земљи у којој је Кајин покушао да побегне од божанске присутности, Божји пророк је објављивао дивне призоре које је видео у виђењу. Говорио је: „Гле, иде Господ с хиљадама светијех анђела својих да учини суд свима и да покара све безбожнике за сва њихова безбожна дела којима безбожност чинише.“ (Јуда 14.15)

Божју силу која је деловала у Његовом слуги осећали су сви који су га слушали. Неки су прихватили опомену и одбацили своје грехе; али се мноштво само ругало свечаној поруци. Божје слуге треба да однесу сличну вест свету у последње дане, и њу ће исто тако већина дочекати с неверовањем и ругањем.

И како је пролазила година за годином, поплава људске кривице постајала је све дубља, а облаци божанског суда све мрачнији. Ипак је Енох, сведок вере, наставио да иде својим путем, опомињући, позивајући и учећи, покушавајући да заустави поплаву кривице и да скрене стреле освете.

Људи тога нараштаја ругали су се лудости онога који се није трудио да сабере злата и сребра или да накупи земаљско имање. Међутим, Енохово срце је чезнуло за вечним благом. Он је гледао на небески град. Он је видео Цара у свој Његовој

слави усред Сиона. Што је веће било постојеће безакоње, то је искренија била његова чежња за Божјим домом. Иако је и даље био на Земљи, он је вером већ боравио у подручјима светлости.

„Благо онима који су чистога срца, јер ће Бога видети!“ (Матеј 5,8) У току три стотине година Енох је тежио за непорочношћу срца да би могао да буде у складу с Небом. У току три века ходио је с Богом. Из дана у дан чезнуо је за већим јединством; све блискије и блискије је постајало њихово заједништво, све док га Бог није узео себи. Стајао је на прагу вечног света и само га је корак делио од земље благослова. Онда су се врата отворила, ходање с Богом, тако дуго обављано на Земљи наставило се и он је ушао у вечни град — први међу људима.

„Вером би Енох пренесен да не види смрти; и не нађе се, јер га узео Бог, јер пре него га премести доби сведоичанство да угоди Богу.“ (Јеврејима 11,5) [37]

На овакво заједништво Бог позива и нас. Као што је била Енохова, таква мора да буде и светост карактера оних који ће бити откупљени змеђу људима приликом другог Господњег доласка.

Искуство Јована Крститеља

У току свог живота у пустињи Јован Крститељ је стицао знање о Богу. Проучавао је Божја откривења у природи. Под вођством божанског Духа, проучавао је и рукописе пророка. И дању и ноћу, Христос је био предмет његовог истраживања, његовог размишљања, све док његов ум, срце и душа нису били испуњени славном визијом.

Гледао је Цара у свој Његовој лепоти и себе је потпуно изгубио из вида. Посматрао је величанственост светости и знао да је недостојан и неспособан. Међутим, требало је да објави божанску поруку. Трбало је да стоји у сили божанске моћи и Његове праведности. Био је спреман да крене као весник Неба, без страха од људи, јер је пред собом имао Бога. Могао је да неустрашиво стоји у присутности земаљских владара, зато што се дрхтећи клањао пред Царем над царевима.

Без разрађених доказа или суптилних теорија објављивао је Јован своју поруку. Узбудљив и строг, али пун наде, пустињом је одјекивао његов глас: „Покајте се, јер се приближи царство небеско!“ (Матеј 3,2) С новом, необичном снагом он је покретао људе. Цео народ се узбудио. Мноштво се окупљало око њега у пустињи.

[38] Необразовани сељаци и рибари из околних крајева; римски војници из Иродових касарни, поглавице с мачем на боку, спремни да оборе све што би само мирисало на побуну; лакоми скупљачи пореза из својих царинарница; молитвеним ремењем опасани свештеници, припадници Синедриона — сви су слушали као омађијани, и сви, чак и фарисеји и садужеји и хладни, неосетљиви ругачи, одлазили су одатле утишаних подсмеха, погођени до самога срца свешћу о својим гресима. У својој палати Ирод је чуо поруку, и охоли, грехом отврднели владар, задрхтао је када је чуо позив за покајање.

У ово време, непосредно пре доласка Исуса Христа на небеским облацима, треба да се обави исто дело какво је Јован обављао. Бог тражи људе који ће припремити народ да опстане у велики Господњи дан. Порука која је претходила Христовом јавном раду гласила је овако: „Покајте се, цариници и грешници, покајте се, фарисеји и садужеји, ’покајте се, јер се приближи царство небеско’“. Као људи који верују у Христов скори долазак, ми имамо вест коју треба да објавимо: „Припреми се да сретнеш Бога својега!“ (Амос 4,12)

Наша порука треба да буде исто тако непосредна као што је била Јованова порука. Он је укоравао цареve због њиховог безакоња. Без обзира што му је живот био угрожен, није оклевао да објави Божју реч. И наше дело у ово време мора да се обави исто тако верно.

Да бисмо објавили такву вест какву је Јован објављивао, ми морамо имати духовно искуство какво је он имао. Исто дело мора о се бавити у нама. Ми морамо гледати Бога, и гледајући Њега, морамо заборавити на себе.

Јован је по својој природи имао исте мане и недостатке какве имају остали људи; али додир божанске љубави га је преобразио. Када су, пошто је започела Христова служба, његови ученици дошли к њему и тужили се да сви људи следе

новог Учитеља, Јован им је показао како је јасно схватио свој однос према Месији и како је радосно дочекао Онога коме је припремао пут.

Рекао им је: „Не може човек ништа примати ако му не буде дано с Неба. Ви сами мени сведочите да рекох: ја нисам Христос, него сам послан пред њиме. Ко има невесту женик је, а пријатељ жеников стоји и слуша га, и радошћу радује се гласу женикову. Ова, дакле, радост моја испуни се! Онај треба да расте, а ја да се умањујем!“ (Јован 3,27-30)

Гледајући вером Откупитеља, Јован се уздигао у висине самозаборава. Није се трудио да људе привуче себи, већ да њихове мисли уздиже све више и више, све док не стигну до Божјег Јагњета. Он сам био је само глас, узвик у пустињи. Сада је радосно прихватио тишину и повученост, тако да очи свих могу да буду усмерене на Светлост живота. [39]

Они који су верни свом позиву Божјих гласника, неће тражити част за себе. Љубав према себи изгубиће се у љубави према Христу. Они ће препознати да је њихов посао да објављују, као што је то чинио Јован Крститељ: „Где Јагње Божје које узме на се грехе света!“ (Јован 1,29)

Душа пророка, испражњена од себе, била је испуњена светлошћу Божанства. Речима које су гласиле као и речи самога Исуса Христа, он је посведочио о Спаситељевој слави, говорећи: „Који одозго долази над свима је; који је са земље од земље је и говори од земље; који долази са Неба над свима је!“ (Јован 3,31.34) „Јер кога Бог посла, онај речи Божје говори!“

У овој Христовој слави треба да учествују сви Његови следбеници. Спаситељ је могао да каже: „Јер не тражим воље своје, него вољу Оца који ме посла!“ (Јован 5,30) А Јован је објавио: „Јер Бог Духа не даје на меру!“ (Јован 3,34) Тако је и с Христовим следбеницима. Ми можемо да добијемо небеску светлост једино када будемо спремни да се испразнимо од себе. Ми можемо препознати Божји карактер и вером прихватити Христа једино ако пристанемо да сваку своју мисао доведемо у покорност Христу. И свима који то учине, Свети Дух се даје без мере. У Христу „живи свака пунина Божанства телесно. И да будете испуњени у Њему!“ (Колошанима 2,9.10)

* * * * *

Јованов живот није прошао у беспослици, у аскетској натмурености или у себичној усамљености. С времена на време он је одлазио да се дружи с људима; увек је био заинтересовани посматрач свега што се дешава у свету. Из својих тихих уточишта посматрао је развој догађаја. Виђењем које је било просветљено божанским Духом проучавао је карактере људи, да би могао да научи како да досегне њихово срце небеском поруком. Одговорност његове мисије га је притискала. У самоћи, размишљањем и молитвом, трудио се да опаше своју душу за животно дело које му је предстојало.

Истакнуто место међу онима који су позвани да проповедају Христово Јеванђеље заузима апостол Павле, који је сваком проповеднику пример верности, оданости и неуморног рада. Његово искуство и његове поуке о светости рада проповедника представљају извор помоћи и надахнућа свима који су се посветили служби Јеванђеља.

Пре свог обраћења, Павле је био огорчен прогонитељ Христових следбеника. Међутим, на вратима Дамаска чуо је глас како му говори, светлост са Неба обасјала је његову душу, и у откривењу Распетога које је тада добио, угледао је оно што је променило целокупни смер његовог живота. Од тада је љубав према Господу славе, кога је тако неуморно прогонио у лику Његових светаца, имала предност пред свим осталим. Њему је била поверена служба да објави „тајну“ која је била „сакривена од постања света“ (Римљанима 14,24.25). „Јер ми је он суд изабрани“, рекао је анђео који се показао Ананији. „да изнесе име моје пред незнабошце и цареве и синове Израилеве!“ (Дела 9,15)

И у току целе своје дугогодишње службе, Павле се никада није поколебао у својој оданости Спаситељу. Филибљанима је написао: „Браћо! Ја још не мислим да сам достигао, једно пак велим: што је одостраг заборављам, а за оним што је напред сежем се. И трчим к биљези, к дару горњега звања Божјега у Христу Исусу.“ (Филибљанима 3,13.14)

Павлов живот је био испуњен снажним и различитим делатностима. Он је путовао, из града у град, из земље у земљу, говорећи о крсту, задобијајући обраћенике за Јеванђеље, оснивајући цркве. О тим црквама је водио непрекидну, сталну бригу, написао им је многа саветодавна писма. Понекад је радио као занатлија да заради свој свакодневни хлеб. Међутим, у свим тим пословним делатностима, никада није губио из

вида једну велику намеру — да иде напред према циљу свог високог звања.

Павле је носио са собом атмосферу Неба. Сви који су се дружили с њим осећали су утицај његовог јединства с Христом. Чињеница да је његов живот приказивао истину коју је објављивао, давала је уверљиву снагу његовом проповедању. [41] И ту се крије сила истине. Ненамерни, несвесни утицај светог живота представља најuverљивију проповед која се може одржати у корист хришћанства. Докази, чак и када су необориви, могу само да изазову противљење; али, побожан пример има силу којој се нико не може потпуно одупрети.

Апостолово срце је горело љубављу према грешницима и он је усмерио све своје снаге на дело задобијања душа. Никада није живео радник који би показивао више самоодрицања и истрајности од њега. Благослове које је примао ценио је исто толико као предности које се могу искористити на благослов ближњима. Није пропуштао ниједну прилику да проговори о Спаситељу или да помогне онима који су у невољи. Када год би чуо да се догађа неко зло, трудио се да устане против њега и да стопе људи и жена усмери према путу праведности.

Павле никада није заборављао одговорност која је почивала на њему као проповеднику Исуса Христа; или да ће Господ, уколико се душе буду изгубиле његовом кривицом, њега позвати на одговорност. Говорио је: „Зато вам сведочим у данашњи дан да сам ја чист од крви свију!“ (Дела 20,26) „Којој ја постадох слуга“, говорио је о Јеванђељу, „по наредби Божјој, која му је дана међу вама да испуним реч Божју. Тајну која је била сакривена од постања света и нараштаја, а сада се јави светима његовим. Којима Бог науми показати како је богата слава тајне ове међу незнабошцима, која је Христос у вама, нада славе; којега ми проповедамо светујући свакога човека и учећи свакој премудрости да покажемо свакога човека савршена у Христу Исусу. За што се и трудим и борим по Његовој моћи која у мени силно чини.“ (Колошанима 1,25-29)

Ове речи износе пред свакога који ради за Христа високо мерило достигнућа, али то мерило могу да достигну сви који су спремни да се ставе под управу великог Учитеља и да свакога дана уче у Христовој школи. Бог има на располагању

неограничену силу, и проповедник који се у својој великој потреби ослања на Господа, може да буде сигуран да ће примити оно што ће његовим слушаоцима бити мирис живота за живот.

Павлови списи показују да проповедник Јеванђеља треба да буде пример истине коју проповеда: „Никакво ни у чему не дајте спотицање, да се служба не куди!“ (2. Коринћанима 6,3) [42] Титу је написао: „Тако и младиће саветуј да буду поштени. А у свему сам себе подај за углед добрих дела, у науци целост, поштење, реч здраву, незазорну, да се посрами онај који се противи, не имајући ништа зло говорити на нас.“ (Титу 2,6-9)

О свом раду оставио нам је слику у својој посланици коринћанским верницима: „Него у свему покажите се као слуге Божје, у трпљењу многим, у невољама, у бедама, у теснотама, у ранама, у тамницама, у бунама, у трудовима, у неспавању, у посту, у чистоти, у разуму, у подношењу, у доброти, у Духу Светоме, у љубави истинитој, у речи истине, у сили Божјој, с оружјем правде и на десно и на лево, славом и срамотом, куђењем и похвалом, као варалице и истинити, као незнани и познати, као они који умиру и ево смо живи, као накажени, а не уморени, као жалосни, а који се једнако веселе, као сиромашни, а који многе обogaћавају, као они који ништа немају, а све имају.“ (2. Коринћанима 6,4-10)

Павлово срце је било испуњено дубоком, трајном свешћу о својој одговорности; и он је радио у уској заједници са Оним који је извор праведности, милости и истине. Држао се Христовог крста као своје једине гаранције успеха. Спаситељева љубав била је неумрла побуда која га је одржавала у његовим сукобима са самим собом и у његовој борби против зла, и као и у Христовој служби он је ишао напред супротстављајући се непријатељству света и противљењу својих противника.

У овим данима опасности Цркви је потребна армија радника који су се, слично Павлу, васпитали да буду корисни, који су стекли дубоко искуство у ономе што је Божје, који су пуни озбиљности и ревности. Потребни су посвећени људи, спремни на жртву; људи који су верни и храбри; људи у чијим срцима станује Христоис, „нада славе“ (Колошанима

1,27), људи који ће уснама које су додирнуте светим огњем „проповиједати ријеч“ (2. Тимотију 4,2). Услед недостатка таквих радника Божје дело се млитаво обавља, а кобне заблуде, као смртоносни отров, слабе моралну снагу и помрачују наду великог дела људског рода.

[43] Када верни, уморни и исцрпљени заставници буду жртвовали свој живот на олтару истине, ко ће ступити напред да заузме њихово место? Хоће ли наши млади људи прихватити свети залог из руку својих отаца? Да ли се они припремају да попуне празна места која су остала после смрти верних? Хоће ли послушати апостолов налог, хоће ли чути позив у службу, изложени себичности и честољубљу које мами младе људе?

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Христос, наш Узор

2Т 628.

3Т 421-423.

4Т 263, 268,373.

ДА 253-255.

МН 503.504.

Христос као Учитель

Ed 73-83.

ДА 168-177.

ДА 183-195.

ДА 298-314.

ДА 365-371.

МН 52-54.

Counsels 28,29,49-52, 178-180, 259-263, 381, 385, 386.

Поука за наше време

(Енох)

2Т 121, 122.

6Т 392.

РР 84-89.

COL 332.

(Јован)

5Т 224-227.

8Т 221, 222.

ДА 100-108.

ДА 178-182.

ДА 214-225.

COL 277, 278.

АА 269, 270.

Counsels 445-447.

Павле, апостол незнабожаца

АА

МН 154, 166, 167, 214, 215.

НЕОПХОДНА ПРИПРЕМА

[44]

„Постарај се да се покажеш поштен пред Богом као радин који се нема шта стидети, и право управља речју истине.“ (2. Тимотију 2,15)

МЛАДИ ЉУДИ У ПРОПОВЕДНИЧКОЈ СЛУЖБИ

Еванђеоска служба се не сме омаловажавати. Ниједан подухват не треба тако усмеравати да изгледа као да је служба речи нешто мање важно. Заиста није тако! Они који омаловажавају проповедничку службу омаловажавају самога Христа. Највиши од свих послова је проповедничка служба у својим разноликим гранама и младима треба понављати да ниједан други посао Бог толико не благосиља као посао проповедника Јеванђеља.

Наше младе људе не треба обесхрабривати од ступања у проповедничку службу. Постоји опасност да се сјајним описима неки одврате од пута којим Бог жели да иду. Неки од оних који треба да се припреме да ступе у проповедничку службу били су наговорени да се упишу на студије медицине. Господ захтева да више проповедника ради у Његовом винограду. Биле су изговорене речи: „Ојачајте предстраже! Поставите верне стражаре у свим деловима света!“ Бог вас позива, млади људи! Он позива целу војску младих људи широког срца и широких мисли, који гаје дубоку љубав према Христу и према истини!

Мера способности и образовања је далеко мање значајна од духа с којим улазите у дело. Проповедничкој служби нису најпотребнији велики и учени људи; нису јој најпотребнији речити говорници. Бог позива људе који ће се предати Њему да буду надахнути Његовим Духом. Христово дело и људски род захтевају посвећене, пожртвоване људе, оне који ће изаћи из логора, који ће бити спремни да поднесу поругу. Нека буду јаки, храбри људи, способни за достојне подухвате, који ће начинити с Богом завет на жртви.

Проповедничка служба није место за беспосличаре. Христове слуге треба да пруже потпуни доказ своје службе. Они не смеју да буду лењивци, већ да као тумачи Његове Речи

уложе крајње снаге да буду верни. Никада не смеју да престану да уче. Морају у својој души да сачувају свест о светости дела и о великој одговорности свога позива, тако да никада и ни на којем месту не приносе Богу оштећену жртву, дар који их није стајао ни труда ни молитве.

Господу су неопходни људи који живе снажним молитвеним животом. Сваки радник треба да прима оспособљење снагом с висине, треба да иде напред у вери и нади путем којим га Бог позива да крене. Божја Реч станује у младим, посвећеним радницима. Они треба да буду брзи, озбиљни, снажни, да у Божјим саветима налазе непресушни извор потпоре.

Бог је позвао овај народ да објави свету поруку о Христовом скором доласку. Ми треба да упутимо људима последњи позив на еванђеоску гозбу, последњи позив на свадбену вечеру Јагњетову. Хиљаде места у којима се још није чуо позив треба да га чују. Многи који до сада нису објављивали вест сада треба да је објављују. Поново питам младе људе: „Зар вам Господ није упутио позив да проповедате ову вест?“

* * * * *

Колико ће наших младих људи ући у Господњу службу, не зато да им неко служи, већ да служе? У прошлим временима било је оних који су своје мисли усредсређивали на душе говорећи: „Господе, помози ми да спасем ову душу!“ Међутим, сада су такви случајеви ретки. Колико њих се понаша као да схвата опасност у којој се налазе грешници? Колико њих узимају оне за које знају да се налазе у опасности и представљају их Богу у молитви; колико њих се моли Богу да их спасе?

Апостол Павле је могао да каже о првој Цркви: „И слављаху Бога за мене!“ (Галатима 1,24) Зар не би требало да се трудимо да живимо на такав начин да се исте речи могу изговорити и о нама? Господ ће се постарати да припреми путеве и начине за све који га буду тражили целим срцем. Он жели од нас да признамо божанску управу која се показује у припремању поља за рад и у припремању начина на који ћемо успешно ући у та поља.

Нека проповедници и еванђелисти чешће одвајају време да се озбиљно моле са онима који су осведочени истином. Имајте на уму да је Христос увек с вама. Господ је увек спреман да на најдрагоценији начин покаже своју благодат тако да ојача и охрабри искрене, скромне раднике. Обасјајте друге истом светлошћу којом је Бог обасјао вас. Они који то чине приносе Богу најдрагоценији принос. Срца оних који носе добре гласове о спасењу блистају духом слављења...

* * * * *

Број радника у проповедничкој служби не сме да се умањује, већ у великој мери повећа. Тамо где је сада један радник у пољу, треба му додати још двадесет; и ако Божји Дух буде управљао њима, ова двадесеторица ће тако представљати истину да ће им још двадесет бити додато.

* * * * *

Христово достојанство и служба захтевају остварење таквих услова који су Њему по вољи. Његови следбеници ће све више и више постајати снага у објављивању истине што се више буду приближавали савршенству вере и љубави према својој браћи. Бог се постарао да нам пружи божанску помоћ у свакој невољи за коју ће наши људски извори бити недовољни. Он даје свога Светога Духа да нам помогне у свакој тескоби, да ојача нашу наду и сигурност, да просветли наш ум и да очисти наше срце. Он жели да се довољно могућности осигура за извршење Његових планова. Позивам вас да тражите савете од Бога. Тражите га целим срцем, и „што год вам каже, чините“! (Јован 2,5) (6Т 414.415)

* * * * *

[47] С таквом војском радника какву нам наши млади, правилно обучени, могу осигурати, како би се брзо порука о распетом, васкрслем Спаситељу који ће ускоро опет доћи, могла однети у цео свет! Како би брзо могао доћи крај — крај патњама и тузи и греху! Како брзо би, уместо имања овде, с његовим жигом

греха и бола, наша деца могла да приме своје наследство у коме ће „праведници наследити земљу и онде становати заувек“ у коме „становници неће рећи: болестан сам“, у коме „се глас плача никада више неће чути“ (Псалам 37,29; Исаија 33,24; 65, 19)!

МЛАДИ КАО НОСИОЦИ ОДГОВОРНОСТИ

„Писах вам, младићи, јер сте јаки, и реч Божја у вама стоји, и надвладасте нечастивога!“ (1. Јованова 2,14)

Да би посао могао да иде напред у свим својим огранцима, Бог тражи младалачку живахност, ревност и храброст. Он је изабрао младе да помогну у напредовању Његовог дела. Да би се планирало бистрог ума и остваривало храбром руком потребна је свежа, неоштећена енергија. Млади људи и жене су позвани да дају Богу снагу своје младости, да би употребом својих способности, оштрим размишљањем и живахним деловањем, могли да донесу славу Њему и спасење својим ближњима.

С обзиром на своје високо звање, млади међу нама не би смели да траже задовољства живота или да живе да би себично задовољавали своје прохтеве. Спасење душа треба да буде побуда која ће их надахњивати на деловање. У снази коју су добили од Бога, треба да се уздигну изнад сваке заробљавајуће, понижавајуће навике. Треба добро да пазе на путеве којима ходи њихове ноге, имајући на уму да ће стазом којом крену многи поћи за њима.

Нико не живи себи; сви шире утицај или на добро или на зло. И управо због тога апостол позива младе да буду трезвени. А како би и могли да буду друкчији ако имају на уму да треба да сарађују са Христом, да учествују с Њим у Његовом самоодрицању и жртвовању, Његовом подношењу и милосрдној великодушности?

Младима данас, исто као и Тимотију, упућене су ове речи: „Постарај се да се покажеш поштен пред Богом, као радник који се нема шта стидети, и право управља речју истине... бежи од жеља младости, а држи се правде, вере, љубави, мира, са сви- ма који призивљу Господа од чистога срца.“ „Него буди углед вернима у речи, у живљењу, у љубави, у духу, у вери, у чистоти.“ (2. Тимотију 2,15.22; 1. Тимотију 4,12)

[48]

Они који су међу нама носили одговорности полако подлежу смрти. Многи међу онима који су били у првим редовима у спровођењу реформи које смо покренули као Црква, сада су већ подложни ограничењима живота и осећају да им опада физичка и ментална снага. С најдубљом забринутошћу мора се поставити питање: Ко ће заузети њихово место? Ко ће бити поверени животни интереси Цркве када садашњи носиоци заставе буду пали? Не можемо да не будемо забринути док гледамо данашње младе као оне који ће морати да преузму те терете и на које ће морати да падну одговорности. Они ће морати да преузму посао тамо где су га други напустили и њихово понашање ће одредити хоће ли преовладати моралност, религија и животна побожност, или ће неморалност и неверност покварити и окаљати све што је вредно.

Они који су старији морају да образују младе, прописом и примером, да испуњавају захтеве које друштво и њихов Створитељ траже од њих. На те младе мораће да се ставе озбиљне одговорности. Поставља се питање: Да ли су способни да владају собом, да се покажу у непорочности своје богодане мужевности, гнушајући се свега што макар личи на безакоње?

Никада пре није толико тога било на коцки; никада резултати нису толико зависили од нараштаја који се сада појављује на позорници збивања. Ни једног тренутка млади не смеју да мисле да могу на прихватљив начи да носе било коју поверљиву дужност уколико немају добар карактер. Са исто толико права би могли да очекују да беру грожђе с трња, или смокве с чичка!

Добар карактер се зида полако, опека за опеком. Оне особине које ће оспособити младе да успешно раде у Божјем делу морају се стицати марљивим вежбањем свих способности, коришћењем свих прилика које им Провиђење ставља на располагање, повезивањем са Извором сваке мудрости. Они се не смеју задовољити никаквим нижим мерилима. Карактери Јосифа и Данила представљају добре узоре које треба да следе, а у Спаситељевом животу имају савршени пример.

Свима се пружа прилика да развију карактер. Сви морају да заузму место које им је одређено у Божјем великом плану. Господ је прихватио Самуила још од његовог детињства, зато

што је његово срце било чисто. Он је био поклоњен Богу као посвећена жртва, и Господ га је учинио каналом светлости. Ако данашњи млади буду посветили себе онако као што је то учинио Самуило, Господ ће их прихватити и искористити у свом делу. И они ће онда моћи да кажу о свом животу заједно с псалмистом: „О, Боже! Ти си ме учио од младости и до данас казујем чудеса твоја!“ (Псалам 71,17)

Потреба за обучавањем проповедника

Ускоро ће млади морати да преузму одговорности које сада носе старији радници. Ми смо изгубили много времена занемарујући да младим људима пружимо солидно, практично образовање. Божје дело непрестано иде напред и ми морамо да слушамо заповест: идите напред! Постоји потреба за младим људима и женама који се неће поколебати пред околностима, који ће ходити с Богом, који ће се много молити, и који ће улагати озбиљне напоре да прикупе сваку светлост коју могу да прикупе.

Радник за Бога мора да уложи највише менталне и моралне снаге којима су га природа, образовање и Божја благодат снабдели; али ће његов успех ипак одговарати степену његовог посвећења и саможртвовања с којим је обављао свој посао, уместо његовим природним или стеченим способностима. Озбиљно, стално настојање да се стекне оспособљеност за корисну службу је неопходно; али, уколико Бог не делује заједно с човеком, ништа добро се не може постићи. Божанска благодат је велики елемент спасоносне силе; без ње би сви људски напори били узалудни.

Када год Бог има неки посао који се мора обавити, Он позива не само заповеднике, већ и све раднике. Данас позива младе људе и жене који су јаки и активни умом и телом. Он жели да унесу у сукоб с поглаварствима и властима и духовном поквареношћу на високим местима своје свеже, здраве снаге ума, костију и мишића. Међутим, њима је неопходна одговарајућа припрема. Неки млади људи се силом намећу да уђу у Божје дело иако немају стварне способности за то. Они не разумеју да се прво морају поучити да би могли

друге поучавати. Они указују на неке који су, с мало припреме, радили и постигли неку меру успеха. Међутим, ако су ти људи били успешни, било је то само зато што су унели цело своје срце и своју душу у рад. И колико би много успешнији њихови напори могли да буду да су прво добили одговарајућу обуку!

Божјем делу су потребни способни људи. Васпитање и обучавање се с правом сматрају битном припремом за пословни живот; а колико је тек битније темељно припремање за дело објављивања последње поруке милости свету! Таква обука се не може стећи само слушањем проповеди. У нашим школама млади треба да носе одговорности за Бога. Треба да добију темељину обуку под управом искусних наставника. Треба да своје време посвећено учењу искористе на најбољи начин, и да стечено знање примене у пракси. Захтева се напорно учење и напоран рад да би неко постао успешан проповедник или успешан радник у било којој грани Божјег дела. Ништа мање од сталног оплемењивања неће развити вредност дарова које нам је Бог дао на мудро коришћење.

Често се нашим младим људима наноси велика штета када им се дозвољава да почну да проповедају иако још немају довољно познавање Писма да би нашу веру представили на разуман начин. Неки од оних који одлазе у поља су само почетници у познавању Писма. И на другим подручјима су још недовољно спремни и способни. Они не могу да читају текстове Писма без оклевања, погрешног изговарања речи, или њиховог груписања на такав начин да се смисао Речи изопачује. Они који не знају да читају правилно треба то да науче и да постану способни да поучавају пре него што покушају да стану пред народ.

Наставници у нашим школама су обавезни да се дубоко посвете проучавању тако да буду сподобни да друге поучавају. Такви наставници не могу да буду прихваћени све док не прођу критичко испитивање, док њихову оспособљеност да друге поучавају не провере искусни стручњаци. Ништа мање пажње не сме се посвећивати ни провери проповедника; оне који се спремају да започну своју свету службу објављивања библијске истине свету треба темељно да провере и испитају верни, искусни људи.

Настава у нашим школама не сме да буде иста као и у другим колеџима и семинарима. Она не сме да буде мање вредна; знање неопходно да се народ припреми да опстане у велики дан Бога нашега треба да постане најважнија тема наставе. Ученици треба да се оспособе да служе Богу, али не само у овом животу, већ и у животу који ће доћи. На тај начин ће се припремити да се уклопе у свети, срећни склад откупљених...

Нека они који су били оспособљени за службу сада брзо заузму своја места у Господњем делу. Потребни су радници који ће ићи од куће до куће. Господ позива да се уложе одлучни напори у местима у којима људи ништа не знају о библијским истинама. Певање, молитва и читање Библије неопходни су у домовима људи. Сада, управо сада, време је да се послуша налог: „Учећи их да држе све што сам вам заповедао!“ (Матеј 28,20) Они који се баве овим послом треба да имају спремно знање Писма. „Писано је!“ треба да буде њихово одбрамбено оружје. Бог нам је дао видело своје Речи да бисмо ту светост пренели својим ближњима. Истина коју је Христос изговарао досегнуће до људских срца. Изрека „Тако рече Господ!“ силно ће досегнути до људских ушију и родови ће се појавити где год се буде обављала поштена служба. (Counsels to Teachers, p. 535-540)

„Јер ми смо Богу помагачи; а ви сте Божја њива, Божја грађевина.“ (1. Коринћанима 3,9)

Дело хришћанског радника није ни лако ни неважно. Он је добио високо звање, које мора да обликује и обоји целокупни његов будући живот. Онај који себе преда тако светом делу мора да усмери све своје снаге да га оствари. Своје циљеве треба да постави високо; јер никада неће достићи виша мерила од оних која је себи поставио. Он не може да шири светлост све док је прво не прими. Он мора да буде ученик пре него што стекне довољно мудрости и искуства да постане учитељ, способан да отвара Писма онима који се налазе у тами. Ако је Бог позвао људе да буду Његови сарадници, онда је исто тако сигурно да их је позвао да се на најбољи могући начин припреме да правилно представе свете, узвишене истине Његове Речи.

Они који желе да се посвете Божјем делу треба да се образују и обуче за то дело, тако да могу да буду спремни да се разумно у њега укључе. Не смеју да мисле да се одмах могу пењати на више пречаге на лествици; они који желе да успеју морају да почну на првој пречаги и да се корак по корак пењу навише. Њима се пружају прилике и предности за усавршавање, и зато треба да уложе сваки напор који је у њиховој моћи да науче како да на прихватљив начин обављају Божји посао.

Где год да раде наши проповедници, било у Европи или Америци, треба да се труде да покрену младе да се припреме за службу у великом Божјем бојном пољу. Сви који тврде да служе Христу треба да обаве посао за Њега. Већ и сама реч „слуга“ наговештава да се ради унајмљивању, раду, одговорности. Бог је свакоме поверио способности које се морају употребити у Његовој служби. Он је свакоме доделио његов посао и захтева да се свака способност искористи Њему на славу.

Војничка обука

[53] Управо испред наше штампарије у Базелу, у Швајцарској, налази се велики парк од много јутара земље, који је влада одредила за војничку обуку. Овде, из дана у дан, у одређено време у години, гледамо војнике како вежбају. Они се обучавају свим дужностима у војсци, тако да у случају рата буду спремни да се одазову на позив владе и да се укључе у стварну службу.

Једнога дана леп шатор је био донесен на полигон. Онда је дошло вежбање у његовом састављању и растављању. Војници су добијали упутства како да га правилно подигну, а сваки од њих је морао да обави одређени део посла. Неколико пута су састављали и растављали шатор.

Друга чета је изнела на полигон много малих топова и официри су давали упутства како да се брзо преносе с места на место, како да се раставе топовски лафети, да се топови припреме за употребу, да им се брзо наместе предњи точкови, тако да буду спремни за покрет у тренутку када буде издата наредба.

Амбулантна кола била су довезена и санитарне јединице су вежбале пружање помоћи рањеницима. Људе су полагали на носила, па су им главе и удове омотавали завојима као да су заиста рањени на бојном пољу. Онда су их уносили у амбулантна кола и одвозили с полигона.

Сатима, војници су вежбали да се ослободе својих ранаца и да их поново стављају на себе. Учили су како да сложе своје оружје и како да га брзо поново узму. Вежбали су да јуришају на непријатеља и да обављају све врсте војних маневара.

И тако су се вежбе настављале, припремајући људе за сваку неопходност. Треба ли да они који бију битке за кнеза Емануила буду мање озбиљни и марљиви у својим припремама за духовну борбу? Они који се баве овим великим послом морају да учествују у неопходним вежбама. Они морају да науче да слушају пре него што се буду оспособили да издају наређења.

Прилике за обучавање

Требало би да дође до одлучујућег напретка на подручју посебног припремања радника за дело. У свим нашим областима требало би да се донесу добро промишљени планови за поучавање и обучавање оних који желе да се укључе у Божје дело. Наше градске мисије нуде повољне могућности за припремање за мисионарски рад; али, то није довољно. Требало би да се у нашим школама пружају најбоље могућности за припремање радника за рад у пољима код куће и у страним земљама. Требало би да у нашим већим црквама буду отворене посебне школе за обуку младих људи и жена, за њихово оспособљавање да раде за Господа. Наши проповедници треба да посвете много више пажње проблему помагања и образовања млађих сарадника.

[54]

Када се уложи напор да се истина објави на неком важном месту, наши проповедници треба да посвете посебну пажњу поучавању и обучавању оних који треба да сарађују с њима. Литерарни еванђелисти и аквизитери су потребни, као и они који су способни да одржавају библијске часове по кућама, тако да, док проповедници буду радили у речи и доктрини, усмеравају мисли људи према истини.

Наши проповедници који су отишли у важна места да одржавају предавања под шаторима, често су чинили озбиљне грешке када су све своје време посвећивали проповедању. Требало би да буде мање проповедања, а више поучавања — поучавања људи, али и поучавања младих како да постигну успехе у раду. Проповедници треба да буду успешни у поучавању других како да проучавају Библију, али и у обучавању ума и понашања оних који треба да постану радници у Божјем делу. Они треба да буду спремни да посаветују и поуче оне који су недавно прихватили истину и који имају способности да раде за Учитеља.

Сви који желе да буду успешни као радници морају много времена да посвећују молитви. Веза између Бога и душе мора да буде отворена, тако да радници могу да препознају глас свога Заповедника. Требало би да марљиво проучавају Библију. Божја истина, слично злату, не лежи увек на површини; до ње се

мора долазити само озбиљним размишљањем и проучавањем. Овакво проучавање неће осигурати уму само најдрагоценије знање, већ ће ојачати и проширити умне снаге, пружити му правилан увид у праву вредност онога што је вечно. Нека се божанска начела уносе у свакодневни живот; нека живот буде обликован по Божјем великом мерилу праведности и цео карактер ће бити ојачан и оплемењен.

[55] Онај који се труди да се оспособи за Божје свето дело мора бити врло пажљив да се не нађе на тлу непријатеља, већ да бира друштво оних који ће му помоћи да стекне божанско знање. Бог је дозволио да Јован, вољени ученик, буде прогнан на Патмос, на коме је био одвојен од светске буке и сукоба, ослобођен сваког спољашњег утицаја, па чак и од самог рада који је волео. И тада је Господ могао да разговара с њим, да отвара његовом погледу завршне призоре светске историје. Јован Крститељ је начинио свој дом у пустињи да би тамо примио од Бога поруку који је морао да објави — поруку која је требало да припреми пут Ономе који треба да дође.

Колико год је то могуће постићи, треба да се чувамо сваког утицаја који би могао да скрене наше мисли од Божјег дела. Посебно они који су млади у вери и искуству треба да се чувају да се не би, пуни самопоуздања, нашли на путу искушења.

Они који се правилно односе према раду осетиће и потребу да имају Исуса уз себе на сваком кораку, па ће постати свесни да је усавршавање ума и понашања обавеза коју дугују себи, обавеза коју од њих захтева и сам Бог — дужност од које ће веома зависити њихов успех у раду.

Нико није довољан сам себи

Неки који размишљају да постану мисионарски радници могу мислити о себи да су толико узнапредовали да им није неопходно неко посебно вежбање; међутим, управо је онима који тако мисле најпотребније темељно обучавање. Када буду сазнали много више о истини и о важности дела, они ће схватити своје незнање и неспособност. Када буду пажљиво испитали своје властито срце, видеће да се толико супроте непорочном Христовом карактеру да ће морати да узвикну:

„Ко је довољно добар за све ово?“ И онда ће се у дубокој понизности свакодневно трудити да успоставе блиску везу са Исусом Христом. Док буду побеђивали себичне склоности свога непрепорођеног срца, они ће стављати своје стопе на пут којим их Исус води: „Ријечи твоје када се јаве, просвјетљују и уразумљују прости!“ (Псалам 119,130) Међутим, они који буду гајили високо мишљење о својим способностима и достигнућима, постаће тако пуни своје властите важности, да неће постојати никаква могућност да их Божја Реч поучи или просветли.

Многи сматрају да су оспособљени да обављају дело о коме једва да нешто знају; и када почну да раде пуни сопствене важности, пропустиће да стекну знање које би морали да добију у Христовој школи. Они ће бити осуђени да се боре с многим тешкоћама за које су потпуно неприпремљени. Увек ће им недостајати искуства и мудрости све док не постану свесни своје велике неспособности. [56]

Дело је веома много изгубило због погрешног рада људи који имају способности, али нису стекли одговарајући обуку. Они су се прихватили дела којим не знају како да управљају и последица је да су постигли веома мало. Нису обавили ни десетину онога што су могли обавити да су од самог почетка имали неопходно знање. Они су се ухватили за неколико замисли, успели су да покрену неколико разговора и ту се њихово напредовање завршило. Они су себе сматрали способнима да буду учитељи, иако су једва савладали прва слова у познавању истине. Спотикали су се цело време, не служећи на част ни себи ни делу. Изгледа да нису имали довољно интереса да покрену своје успаване енергије и да оптерете своје способности да би постали успешни радници. Нису се потрудили да начине темељне и добро промишљене планове и њихов рад је показивао недостатке у свим својим деловима.

Неки од њих су се разочарали, одустали и потражили себи друго запослење. Да су стрпљиво и понизно ставили своје ноге на најнижу пречагу на лествици, да су онда истрајно и пуни енергије почели да се пењу корак по корак, марљиво користећи прилике и предности које су им се пружале, могли су постати

способни, корисни радници, људи који би пружили пуне доказе своје спремности за проповедничку службу и којих се Учитель не би постидео.

[57] Уколико се они који желе да раде на спасавању душа ослоне на своју властиту ограничену мудрост, сигурно ће доживети неуспех. Али, ако буду гајили скромно мишљење о себи, ако се буду потпуно ослонили на Божја обећања, Он их никада неће разочарати. „Уздај се у Господа свим срцем својим, и на свој разум не ослањај се. На свим путовима својим имај га на уму и он ће управљати стазе твоје.“ (Приче 3,5.6) Ми имамо предност да нас усмерава мудар Саветник.

Бог може учинити да скромни људи постану моћни у Његовој служби. Они који се послушно одазивају на позив дужности, усавршавајући своје способности до највишег степена, могу бити сигурни да ће примити божанску помоћ. Анђели ће долазити као гласници светлости да помогну онима који ће бити спремни да учине све што до њих стоји и онда се ослонити на Господа да сарађује с њиховим напорима.

Мора се нагласити свима који су одлучили да постану радници за Бога да морају да пруже доказе да су се обратили. Млади човек без здравог, беспрекорног карактера неће послужити на част истини. Сваки радник мора да буде непорочан у свом срцу; у његовим устима не сме се наћи преваре. Он треба да има на уму да уколико жели да буде успешан мора да има Христа поред себе, и да је сваки грешни обичај, маколико сакривен, видљив очима Онога пред којим стојимо.

Грех је покварио божанско обличје у човеку. Преко Христа оно се може обновити, али само уз искрену молитву и победу над собом ми можемо постати учесници у божанској природи...

Прави радници у Господњем винограду биће људи молитве, вере и самоодрицања — људи који су обуздали своје природне прохтеве и страсти. Они ће у свом животу пружати доказе о сили истине коју проповедају другима; и њихов труд неће остати без успеха.

Радник за Бога треба да буде спреман да уложи највише менталне и моралне снаге којима су га природа, образовање и Божја благодат обдариле; али ће његов успех бити сразмеран степену посвећења и пожртвовања с којим обавља посао, уместо његовим природним или стеченим способностима. Најозбиљнији и трајни напори да се човек оспособи за корисну службу су заиста неопходни; али уколико Бог не делује заједно с људским напорима, ништа се неће постићи. Христос каже: „Јер без мене не можете ништа чинити!“ (Јован 15,5) Божанска благодат је велики елемент спасоносне силе; без ње су сви људски напори узалудни. (5Т 583)

[58]

МЛАДИ ЉУДИ КАО МИСИОНАРИ

Млади људи који желе уђу у поље као проповедници, литерарни еванђелисти или аквизитери, прво треба да добију одговарајући степен менталне обуке, али и посебну припрему за свој позив. Они који су необразовани, необучени и неоплемењени још нису спремни да уђу у поља у којима се снажни утицаји талента и образовања боре против истина Божје Речи. Нити се могу успешно суочавати с чудним облицима заблуде, религијских и филозофских међусобно повезаних, за чије побијање је неопходно познавање како научних, тако и библијских истина.

Посебно они који имају у виду проповеднички позив треба да буду свесни важности библијске методе обучавања проповедника. Они треба да се срчано баце на посао, и док још уче у школама треба да се од великог Учитеља науче Христовој кроткости и понизности. Бог који држи свој завет обећао је да ће као одговор на молитве Његов Дух бити изливен на такве ученике у Христовој школи, тако да могу да постану проповедници праведности.

Мораће се обавити тежак задатак да се заблуде и лажне доктрине избаце из главе, тако да библијска истина и библијска религија нађу своје место у срцу. Управо зато су, као средство од Бога одређено да се образују млади људи и жене да раде на разним подручјима мисионарског рада, отворене школе у нашој средини. Божја је воља да из њих не излазе само неки, него многи радници. Али сотона, одлучан да осујети овај напор, придобио је за себе управо оне које би Бог могао оспособити за користан рад у свом делу.

Има много оних који би радили да су били позвани у службу, и који би спасли своје душе тим радом. Црква треба да постане свесна своје велике одговорности што је заклонила светлост истине и ограничила Божју благодат на своје уске

оквире, иако је новац и утицај морала обилно употребити да доведе способне људе у мисионарска поља.

Стотине младих људи требало је да се припремају да учествују у делу сејања семена истине поред свих вода. Нама су потребни људи који ће проширити победе крста; људи који ће издржати усред разочарања и одрицања; који ће имати ревности и одлучности и вере преко потребне у мисионарским пољима... [59]

Страни језици

Међу нама има и оних који без муке и одлагања због учења страних језика могу оспособити себе да истину објаве другим народима. У првобитној Цркви, мисионари су на чудесан начин били даровани знањем страних језика на којима су били позвани да проповедају неиспитљива богатства Христова. И ако је Бог био спреман да на такав начин помогне својим слугама тада, зар бисмо смели посумњати да Његови благослови неће почивати на нашим напорима да оспособимо оне који већ по својој природи располажу знањем страних језика и који би, уз одговарајуће охрабрење, однели својим земљацима вест истине? Могли смо да имамо много више радника у страним мисионарским пољима да су они који су ушли у та поља користили сваки таланат који им је стајао на располагању...

У неким случајевима ће бити неопходно да млади људи уче стране језике. Они то могу учинити најуспешније ако се друже с људима и истовремено свакога дана део времена одвајају за учење језика. То треба чинити, међутим, само као неопходан корак у припремању и обучавању оних који се могу пронаћи у самим мисионарским пољима и који, уз одговарајућу обуку, могу да постану радници. Битно је да у службу буду привучени они који могу да се на својим матерњим језицима обрате припадницима разних народа.

Велики је подухват за човека средњих година да научи страни језик; и упркос свим његовим напорима, биће му скоро немогуће да проговори тако течно и правилно да би био успешан као радник. Ми не можемо себи дозволити да својим домаћим мисијама ускратимо утицај средовечних и старијих проповедника, и да их шаљемо у далека поља да

[60] се баве послом за који нису оспособљени и за који се не могу оспособити никаквим обучавањем. Људи који су тако послани остављају за собом празнине које њихови неискусни наследници не могу да попуне.

На тешким местима потребни су млади људи

Црква се може питати да ли младим људима могу да буду поверене тешке одговорности повезане са успостављањем и надгледањем страних мисија. Ја одговарам: Бог је одредио да они треба да буду тако оспособљени у нашим школама и дружењем на раду са искусним људима, да могу да заузму корисна места у овом делу.

Ми морамо да покажемо поверење у наше младе људе. Они треба да буду пионири у свим подухватима у којима се захтева труд и жртвовање, док преоптерећене слуге Христове треба да буду употребљене као саветници, да охрабре и благослове оне који изводе најтеже потезе за Бога. Провиђење је навело те искусне људе да заузму тешке, одговорне положаје у раним годинама, док њихове ни интелектуалне ни физичке снаге нису биле потпуно развијене. Величина поверења која им је била указана покренула је њихове енергије и активни рад у делу помогао им је у физичком и менталном развоју.

Потребни су нам млади људи. Бог их позива у мисионарска поља. Пошто су у сразмерно слободнији од брига и одговорности, налазе се у бољем положају да се укључе у посао него они који морају да се старају и за своју обуку и за издржавање велике породице. Осим тога, млади људи се много лакше прилагођавају новој клими и новом друштву, и боље могу да издрже неудобности и тешкоће. Тактичношћу и истрајношћу, могу да се приближе људима тамо где се они налазе.

Снага долази вежбањем. Сви који се служе способностима које им је Бог дао, добиће повећану способност да се посвете Божјој служби. Они који не чине ништа у Божјем делу, пропустиће да расту у благодати и знању истине. Човек који лежи и одбија да вежба своје удове, ускоро ће изгубити сваку способност да их употребљава. Тако и хришћанин који не

вежба своје богомдане способности, не само да престаје да расте у Христу, већ губи и снагу коју већ има; он постаје духовни инвалид.

Управо они који воле Бога и своје ближње, који се труде да помогну другима, постају утврђени, оснажени, укореењени у истини. Прави хришћанин ради за Бога, не нагонски, већ начелно, не један дан или месец, већ у току целог живота...

Учитељ позива људе да постану еванђеоски радници. Ко ће се одазвати? Не постају генерали сви који се пријаве у војску, не постају ни капетани, водници, па чак ни десетари. Не носе сви одговорности и бриге старешина. Има тешког посла друге врсте који се мора обавити. Неки морају да копају ровове и да граде утврђења; неки морају да стоје као стражари, неки да носе поруке. Иако има мало официра, потребно је много војника да попуне редове војске; међутим, њен успех зависи од верности сваког војника. Кукавичлук или издаја једног војника може изазвати катастрофу целокупне армије...

Онај који је „свакоме одредио његов посао“ (Марко 13,34), у складу с његовим способностима, никада неће дозволити да верно обављање дужности остане ненаграђено. Свако дело оданости и вере биће овенчано посебним доказима Божје наклоности и одобравања. Сваком раднику је упућено обећање: „Иде и плаче који носи семе да сеје; поћи ће с песмом носећи снопове своје!“ (Псалам 126,6) (5Т 390-395)

* * * * *

Многи данашњи дечади, који одрастају као некада Данило у свом јудејском дому, проучавајући Божју Реч и Његова дела, добијајући поуке у верној служби, стајаће једном у законодавној скупштини, у судским дворанама, или у царским дворима, као сведоци за Цара над царевима. Мноштво људи ће бити позвано у ширу службу. Цео свет се отвара за Јеванђеље. Етиопија пружа своје руке према Господу. Од Јапана, Кине и Индије, од још тамом покривених земаља на нашем континенту, из сваког угла овог нашег света, чују се позиви срца погођених грехом која желе да упознају Бога љубави. (Васпитање, 262)

У нашем проповедничком раду, више пажње треба да буде посвећено неговању гласа. Можемо имати знање, али, ако не знамо како правилно да се служимо гласом, наш рад ће доживети неуспех. Уколико нисмо у стању да своје идеје заогрнемо одговарајућим језиком, чему ће служити наше образовање? Знање ће нам бити од мале користи уколико не развијамо таленат говора; међутим, чудесна снага крије се у способности да изговарамо мудре, корисне речи тако да њима закупимо пажњу слушалаца.

Ученици који очекују да постану радници у Божјем делу треба да вежбају да говоре на јасан, отворен начин, јер ће иначе изгубити половину свога утицаја на добро. Способност да се говори јасно и једноставно, пуним, заокруженим тоном, неизмерно је вредна на сваком подручју рада. Ова способност је преко потребна онима који желе да постану проповедници, еванђелисти, библијски радници или аквизитери. Они који планирају да се баве том граном посла треба да науче да се служе гласом на такав начин, да када буду говорили о истини, оставе одлучан утисак на људе којима се обраћају. Истина се не сме кварити тако што ће се преносити лошим изговарањем речи.

Литерарни еванђелиста, који може да говори јасно и одређено о добрим странама књиге коју жели да прода, установиће да му то веома помаже у раду. Он може да добије прилику да прочита једно поглавље из књиге и музиком свога гласа и нагласком који даје речима, може учинити да приказ који је описан у књизи постане стваран у мислима слушаоца.

Онај који одржава библијске часове на скуповима или у породицама треба да развије способност да чита меканим, музикалним тоном којим ће задобити слушаоце.

Проповедници Јеванђеља треба да знају како да говоре снажно и изражајно, чинећи да речи вечног живота постану

тако снажне и утицајне да се слушаоци не могу одупрети њиховој снази. Боли ме када слушам дефектне гласове многих наших проповедника. Такви проповедници краду Богу Његову славу коју би имао да су се увежбали да речи изговарају снажно и утицајно.

Савладати мане

[63]

Нико не сме себе сматрати оспособљеним да уђе у проповедничку службу док истрајним напором није победио сваку ману свог говора. Ако покуша да се обрати људима не знајући како да користи талентом говора, изгубиће половину свога утицаја, јер неће имати довољно снаге да задржи пажњу својих слушалаца.

Без обзира на звање којим се бави, сваки човек треба да научи да управља својим гласом, тако да када нешто пође на зло, тоном свога гласа не пробуди најгоре страсти људског срца. Сувише често говорник, али и онај коме су речи упућене, говоре сувише оштро и грубо. Оштре, заповедничке речи, изговорене тврдим, одсечним тоном, раздвајале су пријатеље и доводиле до губитка душа...

На друштвеним састанцима јавља се посебна потреба за јасним, одређеним изговарањем, тако да сви могу да чују сведочење које се објављује и да имају користи од њега. Тешкоће се уклањају када на друштвеним састанцима припадници Божјег народа износе своја искуства. Међутим, сведочанства се сувише често изговарају неправилним, нејасним речима, па је немогуће стећи

праву идеју о чему се говори. Тако се често губи и благослов.

Нека они који се моле и они који проповедају изговарају речи правилно и нека говоре јасним, одређеним, сталоженим тоном. Молитва, ако се правилно упућује, постаје сила на добро. Она је једно од средстава којим се Господ служи да пренесе људима драгоцену блага истине. Међутим, молитва није оно што ми морала бити због дефектних гласова оних који је изговарају. Сотона се радује када су молитве упућене Богу скоро нечујне.

Нека Божји народ научи како да говори и како да се моли на начин којим ће правилно представити велике истине које имамо. Нека искуства која говоримо и молитве које упућујемо буду изговорене јасним и одређеним гласом. Тако ће се Бог прославити. Нека сви на најбољи начин искористе таленат говора.

[64] Бог позива на узвишенију, савршенију проповедничку службу. Он се срамоти несавршеним изговором онога који би истрајним трудом могао да постане добар говорник за Њега. Истина се сувише често квари каналом кроз који пролази.

Господ позива све који раде у Његовој служби да обрате пажњу на неговање гласа, тако да на прихватљив начин могу да изговарају велике и свечане истине које им је поверио. Нека нико не квари истину својим несавршеним изговором. Нека они који су занемарили да негују таленат говора не мисле да су способни да буду проповедници; јер тек треба да стекну силу да преносе знање.

Јасан начин изражавања

Када говорите, нека свака реч буде потпуна и заокружена, свака реченица јасна и одређена, све до последње речи. Када се приближавају крају реченице, многи смањују јачину гласа, говоре тако неразумљиво да се уништава снага мисли. Речи које треба да се изговарају достојне су да се изговарају јасним, одређеним гласом, наглашено и изражајно. Међутим, никада не тражите речи којима ћете оставити утисак да сте образовани. Што је већа ваша једноставност, то ће боље бити схваћене ваше речи.

Млади људи и жене, да ли је Бог у ваше срце ставио жељу да обављате службу за Њега? Онда на сваки начин негујте свој глас до крајњих граница својих способности, тако да можете објаснити драгоцене истине другима. Немојте створити навику да се молите неразумљиво и тихо, да вашим молитвама буде потребан преводилац. Молите се једноставно, али јасно и одређено. Дозволити гласу да падне тако ниско да се не може чути није никакав доказ понизности.

Онима који планирају да уђу у Господњу службу као проповедници, ја бих рекла: одлучно се потрудите да усавршите свој говор. Молите се Богу да вам помогне да достигнете тај високи циљ. Када се молите јавно, на скуповима, имајте на уму да се обраћате Богу, и да Он жели да говорите тако да вас сви који су присутни могу чути и удружити своје молитве с вашима. Молитва која се изговара тако убрзано, да се речи нагомилавају једна на другу није на част Богу и не доноси слушаоцима никако добро. Нека проповедници и сви који упућују јавне молитве науче да се моле на такав начин да Бог буде прослављен, а слушаоци благословени. Нека говоре полако и одређено, тоном који је довољно гласан да га сви чују, тако да се сви могу ујединити изговарајући реч: Амин! (6Т 380-383)

[65]

* * * * *

Неки од наших најспособнијих проповедника сами себи наносе велику штету својим дефектним начином говора. Док поучавају људе да им је дужност да поштују Божји морални закон, не смеју се наћи да крше Божје законе о животу и здрављу. Проповедници треба да стоје усправно, да говоре полако, чврсто, одређено, узимајућ ваздух приликом сваке реченице, изговарајући речи служећи се трбушним мишићима. Ако буду поштовали ово једноставно правило, обраћајући пажњу на законе здравља на другим подручјима, могу сачувати свој живот и своју корисност много дуже од људи у било ком другом животном позиву. Прса ће им се проширити и... и говорник ће ретко имати проблема с промуклошћу, чак и ако буде стално говорио. Уместо да постану туберкулозни, проповедници могу да избегну сваку склоност према тој болести придржавају се овог савета.

Уколико проповедници не васпитају себе да говоре у складу са физичким законима, они ће жртвовати живот, и многи ће туговати због губитка „тих мученика за дело истине“, иако је чињеница да су, гајећи погрешне навике, нанели штету себи и истини коју су представљали и тако ускратили Богу и свету

службу коју су могли обавити. Богу би било драго да су остали живи, али они су сами полако извршили самоубиство.

Начин на који се истина представља често веома утиче да ли ће бити прихваћена или одбачена. Сви који раде у великом делу реформе треба да проучавају како да постану успешни радници, тако да могу обавити највећу могућу количину добра и не умањити силу истине својим недостацима.

[66] Проповедници и учитељи морају да дисциплинују себе да речи изговарају јасно и одређено, дајући пуну звучност свакој речи. Они који говоре брзо, из грла, нагомилавајући речи једну на другу, подижући глас до неприродних висина, ускоро постају промукли; изговорене речи губе половину снаге коју би имале да су изговорене полако, јасно и не тако гласно. Наклоност слушалаца према говорнику се буди зато што знају да чини насиље над собом, па очекују да ће се сломити сваког тренутка. Није никакав доказ да неко ревнује за Господа ако себе доводи до високог степена узбуђења и ако наглашено гестикулише. „Јер телесно обучавање мало је корисно“, каже апостол. (1. Тимотију 4,8 „Мало је користи од мучења тела!“ — енглески оригинал)

Спаситељ света би желео да га Његови сарадници представљају; и што је човек ближе Богу, то ће беспрекорнији бити његов начин обраћања људима, његово држање, његово понашање и гестикулација. Неуглађено и неотесано понашање се никада није видело у нашем узору — Исусу Христу. Он је био представник Неба и Његови следбеници морају да буду слични Њему.

Неки мисле да ће Господ својим Светим Духом оспособити човека да говори онако као што то Он жели; али Господ није обећао да ће обавити и посао који је наменио човеку. Он нам је дао способност размишљања, пружио нам је прилике да образујемо свој ум и понашање. И пошто ми учинимо за себе све што можемо, користећи се на најбољи начин предностима које нам стоје на располагању, тек тада се можемо обратити Богу искреном молитвом да својим Духом учини оно што ми сами нисмо у стању да учинимо за себе. (4Т 404.405)

„ПОСТАРАЈ СЕ ДА СЕ ПОКАЖЕШ ПОШТЕН ПРЕД БОГОМ“

Божјем делу су потребни способни људи; њему су потребни људи обучени да обављају службу учитеља и проповедника. Људи, који су добили мало обуке у школама и на факултетима, радили су с неком мером успеха; међутим, могли су постићи далеко више успеха, могли су били много успешнији као радници, да су од самог почетка стекли менталну дисциплину.

Тимотију, младом проповеднику, апостол Павле је написао: „Постарај се да се покажеш поштен пред Богом, као радник који се нема шта стидети и право управља речју истине.“ (2. Тимотију 2,15) Дело задобијања душа за Христа захтева темељну припрему. Људи не могу да уђу у Господњу службу без неопходне обуке и да очекују највиши успех. Механичари, правници, трговци, људи свих занимања и звања, примају обуку неопходну за ону врсту занимања којој се желе посветити. Њихово је опредељење да себе учине што је могуће успешнијим. Посетите модискињу или кројачицу и она ће вам казати колико дуго се трудила пре него што је стекла темељито знање своје струке. Архитекта ће вам казати колико му је времена било потребно да схвати како да испланира лепу, удобну грађевину. И тако је то у свим звањима која људи обављају.

[67]

Хоће ли Христове слуге показати мање вредноће у припремању за дело бескрајно важније од тога? Треба ли да остану незналице што се тиче путева и начина којима се задобијају душе? Неопходно је познавање људске душе, блиско испитивање, пажљиво размишљање и искрена молитва да бисте сазнали како да се приближите људима и женама, како да им представите велику тему која се односи на њихово вечно благостање.

Није мало оних који су позвани да буду сарадници свога Учитеља, а који су пропустили да науче свој занат. Они су

осрамотили свога Откупитеља улазећи у Његово дело без неопходне припреме. Има и оних који су, заморени површним сјајем онога што свет назива углађеношћу, отишли у другу крајност, исто тако штетну. Они су одбили да прихвате углађеност и оплемењеност које Христос очекује од своје деце. Проповедник треба да има на уму да је васпитач, и да ће зато, уколико је груб и неоплемењен у говору, они који имају мање знања и искуства од њега, следити његов пример.

Површно знање

Млади проповедник никада не сме остати задовољан површним познавањем истине, јер не зна када ће бити позван да посведочи за Бога. Многи ће морати да стану пред царева и пред учене главе овога света да одговарају за своју веру. Они који имају само површно разумевање истине пропустили су да постану радници који се немају чега стидети. Они ће остати збуњени и неће бити у стању да јасно протумаче Писмо.

[68] Жалосна је чињеница да је напредовање дела спречено недостатком образованих радника. Многима недостаје морална и интелектуална оспособљеност. Они не оптерећују свој ум, не копају тражећи сакривено благо. Пошто само прелазе преко површине, стичу једино оно знање које се може наћи на површини.

Да ли људи заиста мисле да ће бити способни, услед притиска околности, да заузму неки важан положај, иако су занемарили да себе обуче и дисциплинују за рад? Да ли заиста замишљају да могу да буду углађена оруђа у Божјој руци за спасење душа, иако нису искористили прилике које су им стављене на располагање да стекну оспособљеност за рад? Божје дело тражи свестране људе који су у стању да заснивају, планирају, изграђују и организују. И они који цене могућности и прилике дела у ово време трудиће се да озбиљним истраживањима стекну свеукупно знање које се може стећи из Писма, и да га помажући јадним душама, оболелим од греха.

Проповедник никада не сме да помисли да је довољно науцио, и да сада може да смањи своје напоре. Његово

образовање треба да се настави у току целог његовог живота; свакога дана треба да учи и да се служи знањем које је стекао.

Нека они који се обучавају да постану проповедници никада не забораве да је припрема срца најважнија од свега. Никаква количина менталне културе или теолошког образовања не може да је замени. Блистави зраци Сунца праведности морају да обасјају срце радника и да очисте његов живот пре него што светлост са Божјег престола може да засија кроз њега на оне који се налазе у тами.

* * * * *

У току ноћи били су ми показани многи призори и многе чињенице повезане с радом који треба да обавимо за свога Учитеља, Господа Исуса Христа. Онај који има власт изговарао је речи и ја ћу покушати да својим ограниченим језиком поновим упутства која су ми дата о томе какво дело треба да буде обављено. Небески Гласник је рекао:

Проповедничка служба је ослабљена зато што људи преузимају одговорност проповедања не стичући претходно неопходну припрему за тај рад. Многи су погрешили примајући овлашћење. Они ће морати да преузму дело за које су боље припремљени него за проповедање Речи. Они су плаћени од десетка, али су њихови напори нејаки и зато не треба да наставе да примају плату из тог извора. На много начина, проповедничка служба губи свој свети карактер.

Они који су позвани у службу Речи треба да буду истински, пожртвовани радници. Бог тражи људе који схватају да треба да уложе искрене напоре, људе који уносе мисли, ревност, мудрост, способност и особине Христовог карактера у свој рад. Спасовање душа је огроман посао, који тражи коришћење сваког талента, сваког дара благодати. Они који се њиме баве треба стално да расту у успешности. Они треба да гаје искрену жељу да јачају своје снаге, знајући да ће бити слаби без сталног дотока благодати. Они се морају трудити да постигну велике и све веће резултате у свом раду. Када то постане искуство наших радника видеће се и плодови. Многе душе биће задобијене за истину.

* * * * *

Много више него што се иједна људска мисао може уздићи налази се Божји идеал за Његову децу. Побожност — сличност Богу — представља циљ који се мора достићи. Овде се пред учеником отвара пут сталног напредовања. Он има пред собом циљ који треба да достигне, мерило које треба да испуни и које садржи све што је добро, чисто и племенито. Он ће напредовати онолико брзо и онолико далеко колико је то могуће у свакој грани истинског знања. (Васпитање 18)

ЕВАНЂЕОСКИ ЛИТЕРАРНИ РАД КАО ПРИПРЕМА ЗА ПРОПОВЕДНИЧКУ СЛУЖБУ

Један од најбољих начина на који се млади људи могу оспособити за проповедничку службу је прихватање рада литерарних еванђелиста. Дајте им да иду у градове и већа места да нуде књиге које садрже истину за ово време. У том раду наћи ће прилику да изговарају речи живота и семе истине, које ће посејати, никнуће и донети род. Сусрећући се с људима и представљајући им нашу литературу, стећи ће искуство које се не може стећи проповедањем.

Када се млади човек прихвати посла литерарног еванђелисте, пун жарке жеље да спасава своје ближње, жетва за Господа ће се пожњети као резултат његових напора. Дајте им онда прилику да крену као мисионари, да објављују истину за ово време, молећи се непрестано за још већу светлост и за вођство Светога Духа да знају како да изговоре праву реч у право време онима који су уморни. Нека искористе сваку прилику да чине дела љубазности, имајући на уму да раде за Господа.

[70]

* * * * *

Сви који чезну за приликом да постану проповедници и који желе да себе свесрдно предају Богу, наћи ће као литерарни еванђелисти прилику да проговоре о многим темама које се односе на будући бесмртни живот. Искуство које ће на тај начин стећи биће од највеће вредности онима који се оспособљавају за проповеднички позив.

Дружење са Божјим Светим Духом припрема раднике, људе и жене, да постану пастири Божјега стада. И док гаје мисао да је Христос њихов пратилац, осетиће свето страхопоштовање, свету радост, усред свих својих напорних искустава и проба кроз које пролазе. Научиће да се моле док раде. Изградиће

у себи стрпљивост, љубазност, ведрину, спремност да укажу помоћ. Они ће показивати истинску хришћанску уљудност, имајући на уму да Христос, њихов пратилац, не може одобрити грубе, нељубазне речи или осећања. Њихове речи ће се прочистити. Сила говора ће се сматрати драгоценим талентом, који им је позајмљен да њиме обаве узвишени и свети посао.

Људско оруђе ће научити како да представља свог божанског Пратиоца с којим се дружи. Према том невидљивом Светом Бићу показиваће поштовање и уважавање, јер носи Његов јарам и учи се Његовим чистим, светим путевима. Они који гаје веру у овог божанског Пратиоца ће се развијати, и добиће дар силе да вест истине одену светом лепотом. (6Т 322)

* * * * *

[71] Млади, наставите да упознајете Господа и сазнаћете да су му „изласци уређени као зора“ (Осија 6,3). Настојте да стално напредујете. Трудите се да успоставите уско заједништво с Отку- питељем. Живите вером у Христа. Обављајте посао који је Он обављао. Живите да спасавате душе за које је Он положио свој живот. Трудите се на сваки начин да помогнете онима с којима долазите у додир... Разговарајте са својим Старијим Братом, који ће довршити ваше образовање правило по правило, заповест по заповест. Уска веза с Оним који је принео себе на жртву да спасе свет који пропада, учиниће од вас прихватљиве раднике. (6Т 416)

ПРОУЧАВАЊЕ БИБЛИЈЕ НЕОПХОДНО ЗА УСПЕШНОСТ

Они млади људи који желе да се посвете проповедничкој служби или који су то већ учинили, треба да се упознају са сваком појединошћу пророчке историје и сваком поуком коју је Христос изрекао. Ум стиче снагу, ширину и бистрину активном употребом. Он мора да ради или ће ослабити. Он мора вежбати да мисли, да мисли по навици, или ће у великој мери изгубити снагу размишљања. Нека се млади проповедник бори с тешким проблемима нађеним у Божјој Речи, и његов интелект ће се темељно пробудити. И док буде марљиво проучавао велике истине у Писму, биће оспособљен да држи проповеди које ће садржати непосредну, одређену поруку, која ће помоћи његовим слушаоцима да изаберу прави пут.

Проповедник који се усуђује да објављује истину, иако има непотпуно знање Божје Речи, жалости Светога Духа. Међутим, онај који започиње с мало знања и говори оно што зна, трудећи се истовремено да стекне више знања, оспособиће се да обави веће дело. Што више светлости окупља у својој души, то ће више божанског просветљења бити способан да пренесе другима.

Нема никакве потребе за слабостима у проповедничкој служби. Вест истине коју носимо је свемоћна. Међутим, многи проповедници не теже да проучавају дубине Божје. Ако такви желе да имају силе у својој служби, да стекну искуство које ће их оспособити да помогну другима, морају да победе своју навику лењости у размишљању. Нека проповедници унесу цело срце у задатак истраживања Писма, и добиће нову снагу. Божански елемент сјединиће се с људским напорима када душа [72] буде чезнула за Богом; када жељно срце буде могло да каже: „Да, у Богу се смири, душо моја, јер је у њему над мој“ (Псалам 62,5)

Проповедници који желе да раде успешно на спасавању душа морају да буду истраживачи Библије и људи молитве. Грех је ако занемарују проучавање Речи, а истовремено покушавају да је објашњавају другима. Они који су свесни вредности душе схватају да сувише тога стављају на коцку ако се усуђују да буду немарни према свом напредовању у божанском знању. Зато се обраћају тврђави истине где могу добити мудрост, знање и снагу да чине дела Божја. Они се неће смирити док не добију помазање одозго.

Када се радник непрестано дружи с Божјом Речју, стиче све већу способност да ради. Непрестано напредујући у знању, постаје све способнији да представља Христа. Јача у вери и зато може да представи невернима доказе благодати и љубави која је у Христу. Његов ум је ризница, из које црпи да би задовољио потребе других. Деловањем Светог Духа истина је уписана у његове мисли и они којима објављује истину и за које ће једнога дана морати да положи обрачун, добијају велики благослов. Онај који се овако припрема за проповедничку службу, има право на награду обећану онима који су многе привели праведности.

Прелиставање дела која говоре о нашој вери, читање доказа из пера других, изврсна је и важна помоћ, али то неће пружити уму највећу снагу. Библија је најбоља књига за стицање интелектуалне културе. Њено проучавање напреже ум, јача способност памћења, изоштрава разум боље од проучавања свих тема које нуди људска филозофија. Велике теме која она представља, величанствена једноставност којом се њима бави, светлост којом обасјава велике проблеме живота, све то улива снагу разумевању.

У великом сукобу који је пред нама, онај ко жели да остане веран Христу, мора да продре дубље него што иду људска мишљења и учења. Моја порука проповедницима, младима и старима: стражите љубоморно над својим временом молитве, проучавања Библије и самоиспитивања. Одвојте део времена свакога дана за проучавање Библије и за разговор с Богом. На тај начин ћете стећи духовну снагу и расти у милости пред Богом. Једино Он може да вам усади племените тежње; једино Он може да обликује ваш карактер по божанском обличју.

Приближите се Богу искреном молитвом, и Он ће испунити ваше срце високим и светим намерама, дубоким и озбиљним чежњама за непорочношћу и јасноћом мисли.

* * * * *

Истинско познавање Библије може се стећи једино уз помоћ истог Духа преко ког је она и била дата. Да бисмо стекли то знање, ми морамо да живимо по њему. Све што Божја Реч заповеда, ми морамо да послушамо. Све што она обећава, можемо да тражимо. Живот који она прописује је живот којим, снагом коју нам она даје, треба да живимо. Једино када се Библији тако приступа, она се може успешно проучавати. (Васпитање, 189)

МЛАДИ ПРОПОВЕДНИЦИ ТРЕБА ДА РАДЕ СА СТАРИЈИМ ПРОПОВЕДНИЦИМА

Да би се оспособили за проповедничку службу млади људи треба да се удружују са старијим проповедницима. Они који су стекли искуство у активној служби треба да узимају младе, неискусне раднике са собом у жетвена поља, и да их уче како да успешно раде на обраћењу душа. Љубазно и с љубављу ови старији радници треба да помажу младима да се припреме за дело на које их Господ може позвати, док млади људи који се обучавају треба да цене савете својих учитеља, да поштују њихову верност, имајући на уму да су им године проведене на раду даровале мудрост.

Апостол Петар је упутио мудар савет Цркви и службеницима области овим речима: „Пасите стадо Божје, које вам је предато, и надгледајте га, не силом, него драговољно и по Богу; нити за неправедне добитке, него из добра срца; нити као да владате народом; него бивајте углед стаду; и када се јави Поглавар пастирски примићете венац славе који неће увенути. Тако ви млади слушајте старешине; а сви се слушајте међу собом и стеците понизност, јер се Бог поноситима супроти, а пониженима даје благодат.“ (1. Петрова 5,2-5)

[74] Нека старији проповедници буду васпитачи, држећи себе у покорности Божјој дисциплини. Нека млади људи сматрају предношћу да се припремају под управом старијих радника и нека носе сваки терет који им њихова младост и искуство дозвољавају. Илија је на такав начин образовао младе у Израилју у пророчким школама; а данашњи млади људи треба да добијају исту обуку. Није могуће у свакој појединости саветовати шта све треба да чине млади; међутим, старији радници треба верно да их поучавају и да их уче да гледају на Онога који је зачетник и свршитељ наше вере.

Апостол Павле је увиђао важност обучавања младих људи за еванђеоску службу. Он их је узимао са собом на своја

МЛАДИ ПРОПОВЕДНИЦИ ТРЕБА ДА РАДЕ СА СТАРИЈИМ

ПРОПОВЕДНИЦИМА

xciii

мисионарска путовања и тако им давао прилику да стичу искуства која су им омогућавала да касније заузимају одговорна места. Када би се растао с њима, и даље је остајао у вези с њиховим радом и његове посланице Тимотију и Титу представљају доказ колико је дубока била његова жеља да постигну успех. Писао им је: „И што си чуо од мене пред многим сведоцима, оно предај верним људима који ће бити вредни и друге научити!“ (2. Тимотију 2,2)

Ова појединост из Павловог рада даје важну поуку данашњим проповедницима. Искусни радници обављају племенито дело када, уместо да се труде да све одговорности носе сами, обучавају младе људе и полажу терете на њихова плећа. Бог жели да они који су стекли искуство у Његовом делу обучавају младе људе за Његову службу.

Млади радник не сме да постане толико обузет идејама и мишљењима оних којима је поверен на обуку и да тако запостави своју личност. Он не сме да изгуби своју индивидуалност и да се утопи у личности онога ко га поучава, тако да се не усуђује да изрази своје мишљење, већ да чини оно што му је речено, не базирајући се на своје разумевање о томе шта је добро а шта је зло. Његова је предност да се и сам учи од великог Учитеља. Уколико онај с којим ради крене путем који није у складу с оним: „Тако рече Господ!“ нека се не обраћа некоме са стране, него нека иде свом претпостављеном у служби, и нека му изложи свој проблем, слободно изражавајући своје мишљење. На тај начин ученик може да послужи на благослов свом учитељу. Он мора да верно обави своју дужност. Бог ће га сматрати кривим ако настави да иде погрешним смером, маколико велики био утицај или одговорност онога који га је повео погрешним путем.

[75]

Млади људи ће бити позвани да се повежу са старијим носиоцима заставе, тако да их ови верни људи могу јачати и поучавати јер су прошли кроз разне сукобе и којима се Бог толико пута обраћао преко сведочанстава свога Духа, показујући им прави пут и осуђујући погрешан. Када се појаве опасности које искушавају веру Божјег народа, ови пионери проповедници треба да причају искуства из прошлости, када је у сличним околностима истина била оспоравана и када

су се ширила чудна осећања која нису долазила од Бога. Данас сотона тражи прилику да обори старе путоказе истине — споменике који су били подигнути дуж нашег пута, па нам је потребно искуство старијих радника који су сазидали своју кућу на чврстој стени и који су и у добру и у злу остали чврсто уз истину.

МЛАДИ ПРОПОВЕДНИК

Млади људи треба да уђу у проповедничку службу као Исусови сарадници, да живе Његовим животом самоодрицања и жртве, држећи се речи Учитеља: „Ја посвећујем себе за њих, да и они буду посвећени истином!“ (Јован 17,19) Ако се буду покорили Господу, Он ће их употребити да припомогну испуњењу Његовог плана спасавања душа. Нека се млади људи који су ушли у проповедничку службу поштено суоче са својим позивом и нека одлуче да посвете своје време, своју снагу и свој утицај делу, потпуно свесни околности под којима служе Откупитељу.

Носиоци заставе полако изумиру и млади људи морају бити спремни да заузму места која су остала празна, да би се порука и даље објављивала. Рат се мора наставити. Они који располажу снагом и младошћу, морају да крену у тамна места на Земљи, и да душе које пропадају позивају на покајање. Међутим, прво морају да очисте храм своје душе од сваке нечистоте и да поставе Христа на престо свога срца.

Пазите!

[76]

Павлове речи упућене Тимотију намењене су сваком младом човеку који улази у проповедничку службу: „Пази на себе и на науку и стој у томе; јер ово чинећи спашћеш и самога себе и оне који те слушају!“ (1. Тимотију 4,16) „Самоме себи“ се мора поклонити првенствена пажња. Прво себе предај Господу да те очисти и посвети! Дobar пример ће више утицати у прилог истине него највећа речистост, уколико није праћена добро срећеним животом. Очистите жижак своје душе и напуните га уљем Светога Духа. Тражите од Христа ону благодат, ону јасноћу схватања, која ће вас оспособити да budete успешни у раду. Научите се од Њега шта значи радити за оне за које је Он дао свој живот.

„Пазите“ прво на себе, а тек онда на доктрину. Немојте дозволити да ваше срце отврдне грехом. Пажљиво испитујте своје понашање и своје навике. Упоредите их с Божјом Речју и онда избаците из свог живота сваку погрешну навiku и сваку попустљивост према греху. Клекните пред Господом, и борите се с Њим да добијете разумевање Његове Речи. Осигурајте се да познајете стварна начела истине; и онда, када се суочите с противницима, то неће бити у вашој снази; анђео Господњи ће стајати уз вас, и помагаће вам да одговорите на свако питање које вам буде постављено. Из дана у дан треба да се састајете са Исусом, и онда ће ваше речи и пример имати снажан утицај на добро.

Нема изговора за незнање

Неки међу онима који улазе у проповедничку службу не осећају одговорност према делу. Они гаје погрешне замисли о способностима које се траже од проповедника. Мисле да је потребно нешто мало више знања из науке или из Божје Речи да би се човек оспособио за проповедничку службу. Неки од оних који проповедају истину за садашње време тако недовољно познају Библију да им је тешко да напамет кажу неки текст из Писма. Они се боре с Библијом, чинећи да она говори и оно што у њој није написано.

[77] Неки мисле да је образовање или темељно познавање Писма мало важно уколико је човек надахнут Светим Духом. Међутим, Бог никада не шаље свога Духа да подржи незнање. Он може да сажалева и да благосиља оне који се налазе у таквим околностима да не могу да стекну образовање; и понекад се заиста удостојава да покаже своју савршену снагу у њиховим слабостима. Међутим, такви имају дужност да проучавају Његову Реч. Недостатак знања на подручју науке није никакав изговор да се занемари проучавање Библије; јер су надахнуте речи тако једноставне да их свако може разумети.

Узвраћена гостољубивост

Млади проповедници треба да се труде да буду корисни где год да се нађу. Када посећују људе у њиховим домовима, не смеју да буду беспослени, да не улажу никакав напор да помогну онима чију гостољубивост уживају. Обавезе су обостране; ако проповедник ужива гостопримство својих пријатеља, његова је дужност да одговори на њихову љубазност промишљеношћу и обзирношћу у свом понашању према њима. Домаћин може да буде човек изложен многим бригаама, навикнут да тешко ради. Показујући спремност, не само да чека да се њему пружи услуга, већ и да правовремено помогне другима, проповедник често може да нађе приступ срцу људи, и да отвори пут за примање истине.

Љубав према доколици и, могу да кажем, беспосличењу тела, онеспособљава човека да буде проповедник. Они који се припремају да уђу у проповедничку службу треба да вежбају себе да обављају тешке телесне послове; онда ће бити способнији и за напорно размишљање.

Нека млади људи поставе себи добро дефинисане међаше, по којима ће се управљати у случају потребе. Када се појави криза која захтева активне, добро развијене телесне снаге и снажан, практичан ум; када треба да се обави неки тежак посао, у коме сваки потез има своју тежину, када се појављују и недоумице које се могу разрешити само мудрошћу одозго, тада се млади, који су научили да савлађују тешкоће озбиљним радом, могу одазвати позиву да раде.

Неопходност непоколебљивости

[78]

У Павловој Посланици Тимотију има много поука које млади проповедник треба да научи. Остарели апостол позива младе раднике да буду непоколебљиви у својој вери. Пише им: „Заради којег узрока напомињем ти да подгреваш дар Божји који је у теби како сам метнуо руке своје на тебе, јер нам Бог не даде духа страха, него силе и љубави и чистоте. Не постиди се, дакле, сведочанства Господа нашега Исуса Христа, ни мене

сужња његова; него пострадај с Јеванђељем Христовим по сили Бога.“

Павле је позивао Тимотија да има на уму да је позван „звањем светим“ да објави силу Онога који је „обасјао живот и нераспадљивост Јеванђељем, за које сам ја“, наглашава апостол, „постављен апостол и учитељ незнабожаца. Заради којег узрока и ово страдам, али се не стидим, јер знам коме веровах и уверен сам да је кадар аманет мој сачувати за дан онај.“ (2. Тимотију 1,6-12)

Где год да се Павле нашао — било пред презривим фарисејима или римским властима; пред бесним мноштвом у Листри, или пред осведоченим грешницима у македонској тамници; било да је убеђивао успаничене морнаре на насуканом броду или да је стајао сам пред Нероном да моли за свој живот — никада се није постидео дела које је заступао. Једна једина велика сврха његовог хришћанског живота била је да служи Ономе чије га је име некада испуњавало презиром. Од те сврхе никакво противљење или прогонство није било у стању да га одврати. Његова вера, ојачана напорима и прочишћена жртвом, уздизала га је и ојачавала.

Зато наставља: „Ти, дакле, сине мој, јачај у благодати Исуса Христа; и што си чуо од мене пред многим сведоцима, оно предај вернијем људима, који ће бити вредни и друге научити! Ти, дакле, трпи зло као добар војник Исуса Христа.“ (2. Тимотију 2,1-3)

[79] Прави Божји проповедник неће избегавати тешкоће или одговорности. Из Извора који никада не изневерава оне који искрено траже божанску силу, он црпи снагу која га оспособљава да се суочи с искушењима и да их савлада, али и да обавља дужности које му је Бог поверио. Природа благодати коју прима повећава његову способност да упозна Бога и Његовог Сина. Његова душа се пружа у чежњивом настојању да обави службу која ће бити прихватљива Учитељу. И док напредује на хришћанском путу, постаје јак у „благодати која је у Христу Исусу“. Та благодат га оспособљава да буде верни сведок за оно што је чуо. Он не презире нити занемарује знање које је примио од Бога, већ преноси своје знање на верне људе, који, онда, поучавају друге.

У свом последњем писму Тимотију, Павле пред млађим радником уздиже високи идеал, указујући му на дужности које има као Христов проповедник.

„Постарај се да се покажеш поштен пред Богом, као радник који се нема шта стидјети и право управља ријечју истине!“ пише апостол. „Бежи од жеља младости, а држи се правде, вере, љубави, мира, са свима који призивљу Господа од чистога срца. А лудих и празних запиткивања клони се знајући да рађају свађе. А слуга Господњи не треба да се свађа, него да буде кротак к свима, поучљив, који неправду не може подносити, и с кроткошћу поучавати оне који се противе: еда би им како Бог дао покајање за познање истине.“ (АА 499-502)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Млади људи у проповедничкој служби

6Т 135

Млади као носиоци одговорности

2Т 128

3Т 362-367

5Т 580-586

6Т 133-136

7Т 280-282

8Т 28.29

АА 572-577.

Образовање за мисионарски посао

2Т 556

3Т 551.

Млади људи као мисионари

6Т 437-449; 603-607

5Т 580-586.

Образовање проповедника

2Т 672

Васпитање 199

COL 335.336

Counsels 237-247.

Постарај се да се покажеш поштен

5Т 528.529

МН 497-502

[80] Еванђеоски литерарни рад као припрема за проповедничку службу

6Т 603.604

6Т 321-325.329-340

Проучавање Библије неопходно за успех

2Т 499.500

4Т 9-15. 545.546

5Т 573-580

6T 131-133

8T 319-325

DA 390.391

MH 409-466

COL 107-114. 124-134

Counsels, 421-463.510.

Млади проповедници да раде заједно са старијим проповедницима

1T 443.444

5T 585

6T 415

7T 180

DA 573.574

Млади проповедници

2T 504.505.569.650

3T 209-211; 308.551.558

4T 269.442-449

DA 202. 203.352-358. 498-508.

ОСПОСОБЉЕНОСТИ

[81]

„Него у свему покажите се као слуге Божје!“ (2. Коринћанима
6,4)

ПОСВЕЋЕЊЕ

Да би неко постао успешан проповедник, потребно је и нешто више од књишког знања. Раднику који се бори за душе потребно је посвећење, поштење, интелигенција, марљивост, енергија и тактичност. Ако има те карактеристике, нико се не може показати као недовољно добар; уместо тога, имаће снажан утицај на добро.

* * * * *

Христос је своје жеље и чежње довео у строгу подложност својој мисији — мисији која је носила обележја Неба. Он је све подредио раду који је дошао да обави у свету. Када га је у детињству мајка нашла у рабинској школи и када му је казала:

„Сине, шта учини нама тако? Ево, отац твој и ја са страхом тражисмо те!“ Он је одговорио и Његов одговор је кључна мисао целокупног Његовог животног дела: „Зашто сте ме тражили? Зар не знате да Мени треба у ономе бити што је оца мојега!“ (Лука 2,48.49)

Иста посвећеност, иста оданост, исто покоравање захтевима Божје Речи, које се показало код Христа, мора да се покаже и код Његових слугу. Он је оставио свој сигурни и мирни дом, оставио је славу коју је имао код Оца пре постања света, оставио је положај на престолу свемира и пошао као напаћени и кушани човек, пошао као усамљеник да сеје са сузама, да натапа својом крвљу семе живота за изгубљени свет.

[82] Његове слуге треба да иду да сеју на сличан начин. Када је био позван да постане сејач семена истине, Авраам је добио следећи налог: „Иди из земље своје и од рода својега и из дома оца својега у земљу коју ћу ти Ја показати!“ (1. Мојсијева 12,1) „И изиђе не знајући куда иде!“ (Јеврејима 11,8) као Господњи носилац светлости, да сачува у живом сећању Његово име на Земљи. Одрекао се своје земље, свога дома, својих рођака и

пријатног друштва повезаног с његовим земаљским животом, да би постао ходочасник и странац.

Апостолу Павлу, док се молио у храму у Јерусалиму, била је упућена порука: „Иди, јер ћу Ја далеко да те пошљем у незнабошце!“ (Дела 22,21) Према томе, они који су позвани да се уједине с Христом морају да напусте све да би пошли за Њим. Старе везе се морају прекинути, планови за живот одбацити, земаљске наде заборавити. У напору и сузама, у усамљености и преко жртве, семе се мора сејати.

Они који посвете тело, душу и дух Богу, непрестано ће добијати нову залиху физичке, менталне и духовне силе. Неисцрпиве залихе Неба биће им стављене на располагање. Христос им је удахнуо дах свога Духа, живот од свог живота. Свети Дух покреће своје највеће снаге да раде у срцу и у уму. Божја благодат повећава и умножава њихове способности, и свако савршенство божанске природе долази им у помоћ у раду на спасавању душа. Путем сарадње са Христом, постају савршени у Њему и у својој људској слабости оспособљени су да чине дела Свемогућега.

Откупитељ неће прихватити подељену службу. Свакога дана радник за Бога мора да учи значење предања самога себе. Он мора да проучава Божју Реч, да учи њено значење и да слуша њене прописе. Тако може да достигне мерила хришћанског савршенства. Из дана у дан Бог ради с њим, усавршавајући његов карактер који треба да опстане време коначне пробе. Из дана у дан верник показује, пред људима и пред анђелима, шта Јеванђеље може да учини за грешна људска бића.

Када је Христос позвао своје ученике да га следе, није им понудио никакве ласкаве изгледе у овом животу. Није им дао никакво обећање о добијању световних части, нити су они постављали икакве услове шта треба да добију. Матеју, који је седео и убирао таксе, Спаситељ је рекао: „Хајде за Мном! И уставши отиде за Њиме.“ (Матеј 9,9) Матеј није, пре него што је прихватио службу, чекао да постави захтев да добије плату одређене висине, исту као и приход који је примао на свом претходном радном месту. Без питања или оклевања пошао је за Исусом. Било му је довољно да буде са Спаситељем, да слуша Његове речи и да се сједини с Њим у раду.

Тако је било и са ученицима који су претходно били позвани. Када је Исус позвао Петра и његове другове да пођу за Њим, сместа су оставили своје чамце и своје мреже. Неки од тих ученика су имали пријатеље који су зависили од њих; међутим, када су добили Спаситељев позив нису оклевали нити се распитивали: „Како ћу сада живети, како ћу издржавати своју породицу?“ Били су послушни позиву; и када их је Исус касније упитао: „Када вас послах без кесе и без торбе и без обуће, еда ли вам што недостаде?“ могли су да одговоре: „Ништа!“

Данас Спаситељ позива нас, исто онако као што је позивао Матеја, Јована и Петра. Ако су наша срца дирнута Његовом љубављу, питање накнаде неће бити најважније у нашим мислима. Ми ћемо се радовати да будемо Христови сарадници, и нећемо се плашити да се поверимо Његовом старању. Ако учинимо да Бог буде наша снага, имаћемо јасна схватања о дужности и несебичне тежње; наш живот ће бити надахнут племенитим намерама, које ће нас уздизати изнад ниских побуда.

Многи од оних које би Господ могао да употреби не желе да чују и послушају Његов глас више од свих других гласова. Рођаци и пријатељи, раније навике и друштво, имају тако снажан утицај на њих да им Бог може дати само мало поука, да им може пренети само мало знања о својим намерама. Господ би могао да учини много више за своје слуге када би биле потпуно посвећене Њему, када би стављале служење Њему изнад рођачких веза и свих осталих земаљских обавеза.

Потребно је дубље посвећење

[84] Ово време захтева већу успешност и дубље посвећење. Ја вичем Господу: „Устани, Господе, и пошаљи гласнике који су свесни своје одговорности, људе у чијим срцима је распето идолопоклоничко обожавање самога себе које је уграђено у темеље сваког греха, који су вољни да посвете себе без остатка Божјој служби; чије душе су свесне светости дела и одговорности њиховог позива; који су одлучили да не приносе Богу оштећену жртву, која их не стаје ни напора ни молитве!“

Војвода од Велингтона је једном приликом присуствовао неком састанку хришћана који су расправљали о могућностима успеха мисионарских напора међу незнабошцима. Позвали су војводу да каже да ли би тај напор, по његовом мишљењу, донео резултате који би одговарали уложеним средствима. Стари војник је одговорио:

„Господо, какве сте наредбе добили за тај поход? Успех није питање стављено вама на расправу. Ако сам добро прочитао наредбе које сте примили, чини ми се да гласе овако: 'Идите по целој свету и проповедајте Јеванђеље свакоме створењу!' Господо, послушајте наредбе које сте добили!“

Браћо моја, Господ долази и ми морамо да уложимо све снаге да обавимо посао који је пред нама. Позивам вас да се потпуно посветите раду. Христос је дао своје време, свој живот, своју снагу, за добро и на корист људског рода. Цели дани су били посвећени раду, целе ноћи су биле провођене на молитви, да би се могао опасати снагом да дочека непријатеља, да буде тако јак да помогне онима који долазе к Њему да потраже помоћ. И као што пратимо поток живе воде линијом зеленила које она напаја, тако се и Христос може видети по делима милости која су обележавала Његов пут на сваком кораку. Куда год је Он ишао, остављао је срећу за собом, здравље је цветало. Тако је једноставно објављивао речи живота да су га и деца могла разумети. Млади су били обузети Његовим духом службе, трудили су се да понављају Његова милосрдна дела указујући помоћ онима у потреби. Слепи и глуви су се радовали у Његовој присутности. Његове речи упућене незналицама и грешнима отварале су им извор живота. Делио је своје благослове обилно и непрестано; они су представљали окупљено богатство вечности, које је Отац као свој дар давао људима преко Христа и у Њему.

Радници за Бога треба да буду сигурни да не припадају себи као да је видљив жиг и печат власништва стављен на њих. Они треба да буду пошкропљени крвљу Христове жртве и у духу потпуног посвећења треба да одлуче да ће уз помоћ Христове благодати постати живе жртве. Међутим, како су ретки они међу нама који посматрају спасење грешника у светлости у којој га посматра небески свемир — као план

сачињен од вечности у Божјем уму! Како су ретки они међу нама који су срцем стали уз срце Откупитеља у том великом, свечаном, завршном делу! Не види се ни десетина саучешћа које би се морало показати према душама које су у опасности. Има толико оних који би морали да буду опоменути, а ипак, како су ретки они који показују довољно сажаљења и који заједно са Богом треба да учине све што је у њиховој моћи само да виде душе спасене за Христа!

Када се Илија спремао да напусти Јелисија, рекао му је: „Ишти шта хоћеш да ти учиним докле се нијесам узео од тебе! А Јелисије рече: да буду два дела духа твојега у мене!“ (2. Царевима 2,9) Јелисије није тражио световне почести, место међу великим људима на Земљи. Оно за чиме је чезнуо било је велики део духа изливен на онога кога се Бог спремао да почаствује вазнесењем. Знао је да га ништа друго неће оспособити за дело које се захтевало од њега.

Проповедници Јеванђеља, да је вама било постављено ово исто питање, како бисте одговорили? Шта је највећа жеља вашег срца, док радите у Божјем делу?

ТАКТИЧНОСТ

У делу задобијања душа, потребни су велика тактичност и мудрост. Спаситељ никада није затајио истину, али ју је увек изговарао с љубављу. У разговору с другима, показивао је највећу тактичност, увек је био љубазан и промишљен. Никада није био груб, никада није без потребе изговарао оштру реч, никада није наносио непотребну бол осетљивој души. Он није укоравао људске слабости. Неустрашиво је жигосао лицемерје, неверовање и безакоње, али су се сузе осећале у Његовом гласу док је изговарао своје оштре укорје. Никада није чинио да истина буде сурова, већ је увек показивао дубоку нежност према људском роду. Свака душа је била драгоцену у Његовим очима. Понашао се с божанским достојанством; али се ипак сагињао с најнежнијим саучешћем и поштовањем према сваком припаднику Божје породице. У свима је гледао душе које Његова мисија треба да спасе.

[86]

Павлова разборитост

Проповедник не сме да мисли да се цела истина мора изговорити неверницима у свакој прилици. Он ће пажљиво одмеравати када да проговори, шта да каже, а шта да остави неизречено. То не значи да ће се бавити преварама; већ да ће радити онако како је Павле саветовао: „Јер премда сам слободан од свију, свима себе учиних робом, да их више придобијем“, писао је Коринћанима. „Јеврејима био сам као Јеврејин да Јевреје придобијем; онима који су под законом, био сам као под законом, да придобијем оне који су под законом. Онима који су без закона, био сам као без закона, премда нисам Богу без закона него сам у закону Христову да придобијем оне који су без закона. Слабима био сам као слаб, да слабе придобијем; свима сам био све, да како год спасем кога.“ (1.Коринћанима 9,19-22)

Павле се није приближавао Јеврејима на такав начин да подстакне њихове предрасуде. Он им није одмах говорио да треба да верују у Исуса из Назарета; већ се бавио пророчанствима која су говорила о Христу, Његовој мисији и Његовом раду. Корак по корак водио је своје слушаоце напред, показујући важност поштовања Божјег закона. Показивао је и дужно поштовање према церемонијалном закону, показујући да је управо Христос успоставио јеврејски систем и службу приношења жртава. Тада би им говорио о првом доласку Откупитеља, показивао им је да се у Христовом животу и Његовој смрти испунила свака појединост система приношења жртава.

Незнабошцима се Павле приближавао уздижући Христа, а тек онда им објављујући обавезне захтеве закона. Показивао им је како је светлост која је блистала са крста на Голготи давала значење и славу целокупном јеврејском систему.

[87] И тако је апостол мењао свој начин рада, обликујући своју вест према околностима под којима је радио. После стрпљивог рада био је успешан у великој мери; ипак, било је многих који се нису дали осведочити. И данас ће бити оних који се неће дати осведочити било којом методом објављивања истине; па радник за Бога мора пажљиво да проучава најбоље методе да не би разбудио предрасуде или противљење. И управо су ту неки грешили. Поводећи се за својим урођеним склоностима, затварали су врата која су уз помоћ неке друге методе рада могли отворити и тако наћи приступ срцу и преко њих другим срцима.

Божји радници морају да буду многострани људи; што значи да треба да покажу ширину карактера. Не смеју да буду људи једне идеје, укалупљени у свој систем рада, неспособни да виде да њихово заступање истине мора да се прилагоди врсти људи с којима раде и околностима са којима се суочавају.

Посао проповедника је веома осетљив када мора да се суочи с отуђеношћу, огорченошћу и противљењем. Више него другима, њему је потребна она мудрост која је „најприје чиста, а потом мирна, кротка, покорна, пуна милости и добрих плодова, без хатера и нелицемерна.“ (Јаков 3,17) И као што роса и тиха киша падају нежно на усахле биљке, тако и његове

речи треба да падају нежно док објављује истину. Он треба да задобије душе, а не да их одбије. Он треба да истражује како да буде вешт и онда када се никаква правила не могу применити.

Многе душе су биле усмерене у погрешном смеру и тако изгубљене за Божје дело само због недостатка вештине и мудрости онога који је радио с њима. Тактичност и здраво расуђивање могу да подигну корисност радника и стотину пута. Уколико ће изговарати праву реч у право време и показивати прави дух, његово понашање ће омекшати срце онога коме жели да помогне.

У новим пољима

Док радите у новим пољима немојте мислити да је ваша дужност да одмах кажете људима: ми смо адвентисти седмог дана, ми верујемо да је субота седми дан, намењен одмору по Писму, ми не верујемо у бесмртност душе. Тако нешто би често подигло велику баријеру између вас и оних којима би желели да се приближите. Говорите им, уколико имате прилику, о тачкама доктрине у којима се слажете. Бавите се потребом практичне побожности. Пружите им доказе да сте хришћанин, да желите мир, и да вам је стало до њихове душе. Дајте им да виде да сте савесни. Тако ћете задобити њихово поверење; а касније ће бити довољно времена за доктрине. Нека се задобију срца, нека се душа припреми, а тек онда сејте семе, износећи у љубави истину каква је у Христу.

[88]

Бог ће сигурно помоћи онима који од Њега траже мудрост. Не треба да чекамо да нам се пружи прилика; ми морамо тражити прилике и увек бити спремни да дамо одговор ономе ко нас запита за наше надање. Уколико радник буде у молитви уздизао своје срце према Небу, Бог ће му помоћи да проговори праву реч у право време.

* * * * *

Трудећи се да поправимо или реформишемо друге, морамо бити веома пажљиви док говоримо. Наше речи могу да буду мирис живота на живот или смрти на смрт. Упућујући укор

или савет, многи прибегавају оштрим, суровим речима, речима које нису прилагођене да лече рањену особу. Тим погрешно изабраним изразима дух се раздражује, и често се онај који је погрешио наводи на побуну.

Сви који желе да заступају начела истине треба да приме помазање небеским уљем љубави. У свим околностима укор се увек мора изговарати с љубављу. И тек онда ће наше речи реформисати, а не озлојеђивати. Христос ће их својим Светим Духом надопунити снагом и силом. То је Његово дело.

ВРЛИНА УЧТИВОСТИ

Они који раде за Христа треба да буду часни и поуздани људи, чврсти као стена када се ради о начелима, али у исто време нежни и учтиви. Учтивост је једна од врлина Духа. Најузвишенији посао икада поверен човеку је да ради са људским умовима; а онај који жели да нађе приступ срцима мора да послуша налог: „Будите... милостиви, понизни!“ (1. Петрова 3,8) Љубав ће постићи и оно што се доказима не би могло! Међутим, тренутна раздраженост, један једини зловољан одговор, недостатак хришћанске углађености и учтивости у неком неважном питању, могу довести до губитка и пријатеља и утицаја.

[89]

Хришћански радник треба да се труди да буде оно што је Христос био на овој Земљи. Он је наш пример, не само у својој беспрекорној неокаљаности, већ и у својој стрпљивости, нежности и привлачности понашања. Његов живот је пример истинске учтивости. Он је увек имао љубазан поглед и реч утехе сиромашнима и потлаченима. Његова присутност је уносила чистију атмосферу у дом. Његов живот је био чист и неокаљан, и као такав је ходао међу непромишљеним, грубим, нељубазним, међу грешним цариницима, необраћеним Самарјанима, незнабожачким војницима, грубим сељацима и разноликим мноштвом. Он је изговарао реч саучешћа где год је пролазио. Када би видео уморног човека, натераног да носи тешке терете, делио је с њим његов терет и говорио му поуке које је сам научио из природе, о Божјој љубави, о љубазности, о доброти. Трудио се да надахне надом најгрубље, најнеугледније, износећи им обећање да могу изградити карактер који ће их приказати као Божју децу.

Исусова религија омекшава све што је тврдо и грубо у темпераменту, исправља све што је сурово и оштро у понашању. Она чини да речи постају нежне и израз лица привлачан. Научимо се од Христа како да усагласимо високу свест о

непорочности и поштењу са ведрином расположења. Љубазан, пристојан хришћанин је најмоћнији доказ који се може изнети у прилог хришћанства.

Љубазне речи су као роса и тиха киша души. Писмо каже о Христу да је благодат била изливена на Његове усне, тако да „уме проговорити zgodну реч уморноме“ (Исаија 50,4). Господ позива и нас: „Реч ваша да бива свагда у благодати“ „да да благодат онима који слушају“ (Колошанима 4,6; Ефесцима 4,29).

[90] Неки од оних с којима ћете доћи у додир могу да буду груби и непријатни, али немојте због тога и ви да будете такви. Онај који жели да сачува своје самопоштовање, мора да буде пажљив да непотребно не рањава самопоштовање других. Ово правило се мора свето поштовати и према најзलोвољнијима и најнетактичнијима. Шта Бог намерава да учини с таквим људима, ми не знамо. Он је у прошлости прихватио људе, који нису били много друкчији од ових, да обаве велика дела за Њега. Његов Дух, који утиче на срца, покренуо је сваку њихову способност на најодлучнију активност. Господ је видео у том грубом, необрађеном камењу драгоцен материјал, који ће издржати пробе олуја, врућине и притиска. Бог не гледа као што човек гледа. Он не суди по изгледу, већ испитује срца и суди праведно.

* * * * *

Господ Исус захтева од нас да признајемо права сваког човека. Човекова друштвена права и њихова права као хришћана, морају се узимати у обзир. Према свима се мора поступати углађено и пажљиво, као према Божјим синовима и кћерима.

Хришћанство ће учинити да се човек понаша као господин. Христос је био учтив, чак и према својим мучитељима; и Његови истински следбеници морају да покажу исти тај дух. Погледајте Павла када је био доведен пред управитеље. Његов говор пред Агрипом је слика праве пристојности али и убедљиве речитости. Јеванђеље не подржава формалистичку

учтивост која је прихваћена у свету, већ учтивост која проистиче из стварне љубазности срца.

Ни највеће обраћање пажње на спољашњу пристојност у животу није довољно да уклони сву раздражљивост, грубе осуде и неприкладне речи. Права префињеност се никада неће показати све док се издизање сопствене личности сматра најважнијим циљем. Љубав мора да станује у срцу. Пажљиви хришћанин налази своје побуде за деловање у својој дубоко укорењеној љубави према свом Учитељу. Из корена његове љубави према Христу ниче и несебичан интерес према браћи. Љубав ономе који је гаји даје љупкост, прикладност и пристојност у понашању. Она обасјава лице и ублажава глас; она оплемењује и уздиже цело биће.

ПРИСТОЈНОСТ У ПОНАШАЊУ

[91] Онима који рукују светим стварима упућена је свечана заповест: „Очистите се ви који носите судове Господње!“ (Исаија 52,12) Од свих људи, управо они којима је Господ указао поверење и част, они којима је поверена посебна служба, морају да буду најпажљивији у речима и делима. Они треба да буду одани људи, који ће делима праведности и непорочним, правим речима уздизати своје ближње на виши ниво; људи који се не колебају због сваког пролазног искушења; људи чврстих, искрених намера, чији је највиши циљ да сабирају душе за Христа.

Сотонина посебна искушења су усмерена против проповедника. Он зна да су проповедници само људи, који немају неких својих врлина или неке своје светости; он зна да су блага Јеванђеља стављена у земљане судове, које једино божанска сила може претворити у судове за част. Он зна да је Господ одредио проповеднике да буду снажна оруђа за спасавање душа и да могу бити успешни у свом раду једино када дозволе свом вечном Оцу да влада њиховим животом. Зато покушава, служећи се свом својом домишљатошћу, да их наведе на грех, знајући да њихова служба чини да грех у њима постаје још већи; јер чинећи грех, они претварају себе у проповеднике зла.

Они које је Бог позвао у проповедничку службу треба да покажу да су оспособљени да служе за светим столом. Господ је заповедио: „И ви будите свети у свему живљењу!“ (1. Петрова 1,15) „Буди углед вернима“, пише Павле. „Пази на себе и на науку и стој у томе; јер ово чинећи спашћеш и самога себе и оне који те слушају!“ (1. Тимотију 4,12.16) „А свему се крај приближи. Будите, дакле, мудри и трезни у молитвама!“ (1. Петрова 4,7)

Проблем непорочности и пристојности у понашању је тема којој морамо посветити пажњу. Ми се морамо чувати греха

овог изопаченог времена. Нека се Христови амбасадори не упуштају у безначајне разговоре, у присна пријатељства са женама, удатим или неудатим. Нека сачувају своје одговарајуће место с прикладним достојанством; али, у исто време треба да буду друштвени, љубазни и пријатни према свима. Они се морају држати далеко од свега што само личи на просташтво или на превелику интимност. То је забрањено тло, на које није сигурно ступити својом ногом. Свака реч, свако дело, треба да уздиже, да оплемењује, да профињује. Непажљивост у томе је грех.

Павле позива Тимотија да размишља о свему што је чисто и савршено да би се његово напредовање показало пред свима. Исти савет би био веома потребан људима садашњег времена. Упозоравам наше раднике на неопходност непорочности сваке мисли, сваког дела. Ми носимо појединачну одговорност пред Богом, одговорност за појединачно дело које нико не може обавити уместо нас, а то је наше настојање да свет постане бољи. Иако треба да негујемо друштвеност, нека то не буде само због забаве, него и због виших циљева.

[92]

Зар се око нас не догађа довољно свега што нам показује да је оваква опрезност неопходна? На све стране се виде људске развалине, поломљени породични олтари, упропашћени домови. Види се чудно одустајање од начела, мерила морала су снижена, и земља се брзо претвара у Содом. Обичаји који су навукли Божји суд на претпотопне становнике и који су довели до тога да Содом буде уништен огњем, све се више умножавају. Ми се приближавамо крају, када ће Земља морати да буде очишћена огњем.

Нека они, у чије руке је Господ ставио светлост истине, одступе од сваког безакоња! Нека ходе путем честитости, побеђујући сваку страст и навику којом би на било који начин укаљали Божје дело или ставили мрљу на Његову светост. Задатак проповедника је да се одупре искушењима која га дочекују на његовом путу, да се уздигне изнад нискости које спуштају мисли на недостојан ниво. Будношћу и молитвом он може тако да стражари над својим највећим слабостима да оне постају његове најјаче стране. Захваљујући Христовој благодати, људи могу да стекну моралну чврстину, снагу воље

и стабилност намере. У овој благодати крије се снага која их оспособљава да се уздигну изнад заводничких, очаравајући сотонских искушења и да постану лојални, одани хришћани.

Проповедници треба да пруже достојан пример

[93] Проповедници треба да пруже младима вредан пример, пример који одговара њиховом светом звању. Они треба да помогну младима да буду отворени, а ипак скромни и достојанствени у свим својим друштвеним додирима. Из дана у дан они сеју семе које ће изникнути и донети род. Они зато треба да одбаце сваку грубост, увек имајући на уму да су васпитачи; и да, хтели то или не, њихове речи и дела, онима с којима долазе у додир, представљају мирис живота на живот или смрти на смрт.

Обуздавање духа, чистота срца и мисли, то је оно што је неопходно! Морална непорочност зависи од праведног размишљања и праведног поступања. Зле мисли уништавају душу, док правилна контрола мисли припрема ум да делује у складу са Учитељем. Свака мисао мора да буде доведена у покорност Христу!

Учитељи истине морају да буду мудри људи, који веома пазе на своје речи и поступке. То треба да буду људи који ће у право време давати храну Божјем стаду: људи који неће ни на који начин одобравати ниска мерила живљења; људи који гаје ону веру која делује преко љубави и чисти душу од свих телесних мисли и жеља. Радници таквог карактера неће пузати у световностима; они неће робовати људским бићима или сотонским искушењима. Они ће се понашати као прави људи и бити јаки. Окренуће своје лице према Сунцу праведности, уздижући се изнад свега што је ниско и подижући се дотле где ће бити слободни од сваког духовног и моралног загађења.

Онај који живи по начелима библијске религије неће се показати као човек коме недостаје морална снага. Под оплемењујућим утицајем Светог Духа, укуси и наклоности постају чисте и свете. Ништа не држи у таквој власти човекове наклоности, ништа тако не досеже до најдубљих побуда

деловања, ништа не шири тако моћан утицај на живот, ништа не даје тако велику чврстину и стабилност карактеру као Христова религија. Она води онога који је има увек навише, надахњујући га племенитим намерама, учи га пристојности у понашању, уноси прикладно достојанство у сваки његов поступак.

* * * * *

Којим средствима би млади човек могао да сузбије своје зле склоности и да развије оно што је племенито и добро у свом карактеру? Нека послуша ове речи: „Ако дакле једете, ако ли пијете, ако ли друго што чините, све на славу Божју чините!“ (1. Коринћанима 10,31) Овде је постављено начело које треба да прожима сваку побуду, мисао и дело. Несвете страсти се морају разапети. Оне ће захтевати попуштање, али је Бог усадио у срце високе и свете намере и жеље, које се не смеју понизити. Једино када одбијемо да се покоримо контроли разума и савести ми падамо. Павле је нагласио: „Све могу у Христу Исусу који ми моћ даје!“ (Филибљанима 4,13)

[94]

* * * * *

Ако се будте приближили Исусу и трудили се да украсите своју веру правилно сређеним животом и побожним разговорима, ваше ноге ће бити сачуване да не зађу на забрањене путеве. Када бисте само били будни, када бисте само стално стражарили уз молитву, када бисте само све чинили као да се налазите у непосредној Божјој присутности, били бисте сачувани да не попустите искушењу и могли бисте се надати да ћете остати чисти, без мане и неокаљани све до краја. Ако будете држали почетак свог поверења чврсто све до краја, утврдићете свој пут пред Господом и што је благодат започела, слава ће довршити у царству нашег Бога. А род је Духа љубав, радост, мир, трпљење, љубазност, доброта, вера, кроткост, уздржање; против таквих нема закона. Ако Христос буде живео у вама, онда ћете распети тело са свим жељама и страстима.

ДРУШТВЕНИ ОДНОСИ

Корисност младог проповедника, ожењеног или нежељеног, често се уништава наклоношћу коју му показују младе жене. Такве жене не схватају да их прате друге очи и да понашањем које су заузеле могу да поткопају утицај проповедника коме посвећују тако много пажње. Када би се строго држале правила пристојности, било би много боље за њих и много боље за проповедника. Њихово пропуштање да то чине ставља њега у неугодан положај и наводи друге да га гледају у другој светлости.

Међутим, одговорност због овог проблема почива на самом проповеднику. Он треба да покаже незадовољство због такве пажње, и ако буде кренуо путем којим Бог жели да иде, неће бити дуго узнемираван. Он треба да се чува сваког облика зла; и ако младе жене буду изразито друштвене, дужност је проповедника да их обавести да му то није пријатно. Он мора да сузбије дрскост, чак иако би му се могло приговорити да је груб, само да би дело сачувао од приговора. Младе жене које су се обратиле истини и Богу, послушаће укор и поправиће се.

* * * * *

Ругање, пошалице и световни разговори припадају свету. Хришћани који имају Божји мир у својим срцима, биће весели и срећни без упуштања у лакоумности и испразности. Док буду стражарили у молитви, уживаће ведрину и мир који ће их уздићи изнад сваке излишности.

Тајна побожности, откривена уму Христовог проповедника, уздигнуће га изнад земаљских и сензуалних уживања. Он ће постати учесник у божанској природи, пошто је избегао поквареност коју су страсти донеле у свет. Отворена веза између Бога и његове душе учиниће га плодноним у познавању Божје воље и отвориће пред њим ризнице

практичних тема које ће износити народу, тема које неће позивати на лакоумност или на смех, већ ће уозбиљити мисли, дирнути срце и пробудити моралну осетљивост према светим захтевима које Бог поставља осећањима и животу. Они који раде речју и доктрином треба да буду Божји људи, непорочни у срцу и животу. (3Т 241)

* * * * *

Постоје млади људи који желе да раде у Божјем делу, а неки од њих једва да имају неког појма о светости и одговорности тога рада. Они имају мало искуства у изражавању своје вере и у искреној глади душе за Божјим Духом, која увек доноси награду. Неки људи великих способности, који би могли да заузму одговорна места, не знају каквог су духа. Они трче у добродушном расположењу исто онако природно као што вода тече низ брег. Говоре бесмислице, забављају се с младим девојкама, док скоро свакодневно слушају о најсвечанијим, најузбудљивијим истинама. Ти људи имају неку „религију главе“, али њихова срца нису посвећена истинама које слушају. Такви никада неће повести друге до Извора живе воде, уколико се сами не буду напили из њега.

Сада није време за лакоумност, таштину и испразност. Призори историје ове Земље ће се ускоро завршити. Умови који су се предали неозбиљним мислима, морају да се промене. Апостол Петар каже: „Зато, љубазни, запрегнувши бедра својега ума будите трезни, и за цело се надајте благодати која ће вам се принети када дође Исус Христос. Као послушна деца, не владајући се по првим жељама у својему незнању, него по свецу који вас је позвао, и ви будите свети у свему живљењу, јер је писано: будите свети, јер сам Ја свет.“ (1. Петрова 1,13-16)

Неозбиљне мисли се морају уозбиљити и усредсредити на Бога. Управо мисли треба да буду послушне Божјој вољи. Похвале се не смеју давати нити очекивати, јер би се тиме подржала склоност ка самопоуздању, уместо да се подржава понизност; тиме бисмо само кварили уместо да поправљамо. Људи који су се заиста оспособили, и који заиста осећају

[96]

да имају улогу коју треба да одиграју у Божјем делу, биће покренути свешћу о светости дела, као што се кола крећу под теретом снопова. Сада је време да се уложе најозбиљнији напори да савладамо своја необраћена осећања својствена телесном срцу. (ЗТ 473.474)

* * * * *

Ако проповедник, који носи свечану вест опомене свету, прими гостољубиве љубазности пријатеља или браће, а занемари дужности пастира стада, ако постане немаран у свом примеру и држању, ако почне да се подругује или шали, да прича шалјиве приче да би изазвао смех, он је недостојан да буде проповедник Јеванђеља и треба да се обрати пре него што би могла да му буде поверена брига о овцама и јагањцима. Проповедници који занемарују дужности верног пастира, показују да нису посвећени истином коју проповедају другима, и не смеју бити плаћени као радници у винограду Господњем све док не стекну узвишени смисао о светости рада проповедника. (ЗТ 233)

* * * * *

[97] Христов проповедник треба да буде човек молитве, побожан човек; ведар, али никада неуглађен или груб, подругљив или лакоуман. Дух лакоумности се можда слаже са позивом клоуна или позоришних извођача, али је потпуно испод достојанства човека који је изабран да стоји између живих и мртвих и да буде Божји представник.

ОДЛУЧНОСТ И ПРИПРАВНОСТ

Потребни су независни људи, истински прегатоци, а не они који ће бити поводљиви. Они који желе да им се припреми посао који ће радити њихове руке, који желе тачно одређену количину рада и утврђену плату, они који желе да докажу да су потпуно спремни без тешкоћа прилагођавања или обучавања, нису људи које Бог позива да раде у Његовом делу. Човек који не може да прилагоди своје способности скоро сваком месту, уколико то околности захтевају, није човек за ово време. Људи које Бог жели да узме у своје дело нису попустљиви или без снаге, без мишића или моралне снаге карактера...

Има људи који ласкају себи да би могли да обаве велика и добра дела само да су окружени другим околностима, иако не употребљавају способности које већ имају, радећи на местима на која их је Провиђење поставило... Појединачна независност и појединачна снага су квалитети који су сада потребни. Појединачни карактер се не мора жртвовати, већ прилагодити, оплеменити, уздићи...

Божје дело захтева људе који могу брзо да схвате и сместа да делују у право време. Ако чекате да одмерите сваку тешкоћу и да уравнотежите сваку невољу с којом се суочавате, мало ћете постићи. Ви ћете заиста имати тешкоћа и препрека на сваком кораку, али морате чврсто одлучити да их савладате или ће оне савладати вас.

Понекад су различити путеви и циљеви, различити облици деловања у вези с Божјим делом, потпуно изједначени у мислима да не видимо разлике међу њима, али је управо тада неопходна истанчана способност разликовања. Ако се ишта може постићи у некој намери, онда се може постићи само ако се искористи златна прилика и прави тренутак. Мора се приметити и најмање нагињање ваге у једном или другом смеру и сместа донети одлуку. Дуго оклевање умара и анђеле. Чак би било лакше опростити неку погрешну одлуку него се стално

[98] колебати; одлучивати се за једну страну, а одмах затим за другу. Много више збуњености и штете изазива такво оклевање и таква несигурност него ако се понекад крене сувише брзо.

Показано ми је да су се најзначајније победе и најстрашнији порази догађали у трен ока, за неколико минута. Бог захтева брзо деловање. Победе су се често губиле због оклевања. Биће криза у овом делу. Тренутна и одлучна акција у право време постићи ће славне победе, док ће оклевање и занемаривање довести до великих грешака и до сигурног срамоћења Бога. Брзи покрети у критичном тренутку често разоружавају непријатеља и он је разочаран и надјачан, јер је очекивао да ће имати времена да начини планове и да делује лукаво...

У тренутку несреће и опасности свакако је неопходна брзина. Сваки план мора да буде пажљиво сачињен да би постигао одређене резултате, али и веома кратко закашњење може учинити да све пође у потпуно погрешном смеру и велики циљеви који су се могли постићи биће изгубљени због недостатка брзог предвиђања и тренутног деловања.

Много се може постићи обучавањем ума да победи лењост и непокретност. Има тренутака када су опрезност и промишљеност неопходне и када би пренагљеност била неразумна. Међутим, чак и овде се много тога изгуби оклевањем. Опрезност се, до извесне мере, захтева; али оклевање и лукавост у посебним околностима имали су разорније последице него што би их донела пренагљеност . (ЗТ 496-498)

* * * * *

Има оних који су неко време успешни у борби против својих себичних жеља за уживањем и лагодношћу. Они су озбиљни и искрени, али се умарају од трајних напора, од свакодневног умирања, од непрестаног узнемиравања. Лењост их привлачи, умирање себи одбија; и тако затварају своје поспане очи и падају под силом искушења уместо да му се одупру.

Упутства објављена у Божјој Речи не остављају никакав простор за компромисе са злом. Божји Син се показао да би

све људе привукао себи. Он није дошао да уљуљка свет у сан, већ да укаже на уски пут којим морају да путују сви који ће на крају стићи до врата Божјег града. Његова деца треба да иду путем којим их је Он повео; без обзира колико угодности или себичног попуштања греху треба да жртвују, без обзира колико труда или страдања треба да претрпе, они морају наставити да се боре против самих себе.

[99]

ПРИКУПЉАЊЕ РОДА – САН

У сну који сам добила 29. септембра 1886. године, ишла сам с великом групом људи који су тражили боровнице. Било је ту и много младих људи и жена који су пошли да помогну у брању плодова. Изгледало ми је да се налазимо у неком граду, јер је било врло мало празног простора; али су око града била пространа поља, прекрасни шумарци и обрађени вртови. Велика кола натоварена залихама за нашу групу кретала су се пред нама.

Ускоро су се кола зауставила и група се раштркала у свим правцима да тражи плодове. Свуда око кола било је већих и мањих грмова, натоварених прекрасним боровницама; али је цела група гледала у даљину да их нађе. Почела сам да берем плодове у близини, али веома пажљиво, плашећи се да не уберем зелено воће, које је било измешано са зрелим. Могла сам да пронађем само један или два плода са грма.

Неке од лепих великих боровница су пале на тло и црви и инсекти су их до пола појели. Помислила сам: „О, да смо мало раније дошли у ово поље, све то драгоцене воће је могло бити искоришћено. Међутим, сада је већ касно. Ја ћу ипак покупити те боровнице с тла и да покажем браћи шта су могли да поберу да нису закаснили!“

Управо тада се двоје троје из групе нашло у мојој близини. Разговарали су и изгледало је да су веома обузети међусобним дружењем. Видећи мене, казали су: „Свуда смо гледали и нисмо нашли никаквих плодова!“ Погледали су са изненађењем количину коју сам ја прикупила. Рекла сам им: „Има још много плодова који се могу набрати с ових грмова!“ Почели су да беру, али су се ускоро зауставили, говорећи: „Није право да ми овде беремо. Ти си пронашла ово поље и оно припада теби!“ Међутим, ја сам одговорила: „Није важно. Прикупљајте све што можете наћи. Ово је Божје поље и ово су Његове боровнице; ваша је предност да их берете!“

Ускоро сам се, наизглед, опет нашла сама. Ипак, сваких неколико тренутака чула сам разговор и смејање око кола. Повикала сам онима који су били тамо: „Шта радите тамо?“ Одговорили су: „Нисмо више могли да нађемо плодова. Пошто смо уморни и гладни, одлучили смо да одемо до кола и да ручамо. Када се будемо мало одморили, поново ћемо поћи да радимо!“

Казала сам: „Још ништа нисте прикупили до сада. Појешћете све наше залихе, не остављајући нам ништа. Ја за сада не могу да једем; има још пуно плодова које треба да прикупим. Ви их нисте нашли, јер нисте ни гледали довољно пажљиво. Они се не налазе са спољне стране грма, већ изнутра, морате их потражити. Заиста, можете набрати целе прегршти; будите само пажљиви да не берете зелене!“

Моја мала котарица је ускоро била пуна плодова, па сам их однела до кола. Казала сам: „Ово су најлепши плодови које сам икада видела, а нашла сам их у близини, док сте се ви умарали безуспешно их тражећи у даљини!“

Онда су сви дошли да прегледају моје плодове. Казали су: „Ово су боровнице са високих грмова, чврсте и добре. Ми нисмо мислили да ћемо ишта наћи на високим грмовима, па смо тражили само плодове ниских грмова. А тамо смо нашли само неколико.“

Онда сам им одговорила: „Хоћете ли се постарати за ове плодове, а онда ћемо заједно поћи да их тражимо на високим грмовима?“ Међутим, они нису припремили никакве посуде за чување набраних плодова. Истина, било је корпи и врећа у изобиљу, али су све биле употребљене за чување хране. Уморила сам се од чекања и коначно упитала: „Зар ви нисте дошли да наберете боровница? Зашто се онда нисте припремили да их чувате?“

Неко ми је одговорио: „Сестро Вајт, нисмо у ствари ни очекивали да ћемо наћи било шта, јер је у околини толико кућа и толико тога се дешава. Међутим, пошто си ти била тако жељна да сабираш плодове, одлучили смо да пођемо с тобом. Мислили смо да, уколико понесемо довољно хране и ако будемо уживали у рекреацији, нећемо бити сувише разочарани што нисмо успели да наберемо било шта!“

[101] Одговорила сам: „Не могу да разумем такву врсту посла. Ја ћу поћи до грмова одмах! Дан је већ скоро прошао и ускоро ће пасти и ноћ, а тада више неће бити прикупљања рода!“ Неки су пошли са мнош, али су други остали крај кола да једу.

На једном месту окупила се мала група и живахно разговарала о нечему што их је веома занимало. Пришла сам им и установила да је мало дете на рукама мајке привукло њихову пажњу. Рекла сам: „Имате само мало времена и било би боље да радите док још можете!“

Пажњу многих привукао је млади пар који је трчао према колима. Када су стигли, били су толико уморни да су морали да седну и да се одморе. И други су се онда бацили на траву да отпочину.

И тако је дан пролазио и постигли смо веома мало. Коначно сам казала: „Браћо, ви ово називате неуспешним излетом. Ако је то начин на који радите, не чудим се што немате успеха. Ваш успех или неуспех зависи од начина којим прилазите раду. Овде има боровница; ја сам их нашла. Неки од вас сте претраживали ниске грмове без успеха; други су нашли неколико плодова. Међутим, високе грмове сте заобилазили, једноставно зато што нисте очекивали да ћете наћи плодове на њима. Видите да су плодови које сам прикупила крупни и зрели. За кратко време и остали плодови ће сазрети и онда ћемо моћи да их потражимо. То је начин на који сам ја научила да прикупљам плодове. Да сте тражили у близини кола, могли сте их наћи исто онако као што сам их ја нашла.“

„Поука коју сте тога дана дали онима који су учили како да обављају овакву врсту посла, они ће прихватити. Господ је ставио ове плодноне грмове усред густо насељеног места и Он очекује да их покупите. Међутим, ви сте били сувише заузети једењем и међусобним дружењем. Нисте ни дошли на поље с искреном одлуком да нађете плодове.“

„Морате од сада радити с много више ревности и озбиљности и с једним потпуно друкчијим циљем пред очима или ваш рад никада неће бити успешан. Радећи на прави начин, ви ћете поучити млађе раднике да су храна и рекреација много мање важни од прикупљања рода. Требало је заиста много тешког рада да се кола са залихама извезу насред поља, али ви

[102]

сте мислили више о залихама него о плодовима које је требало да носите кући као резултат свог рада. Морате бити вредни, прво да однесете плодове у вашој близини, а онда да потражите и оне који су даље; после тога се можете вратити да поново радите у близини и тако ћете бити успешни.“

ОСОБИНЕ НЕОПХОДНЕ ЗА СЛУЖБУ

Саучешће

Бог жели да уједини своје раднике везама општег саучешћа и чистих осећања. Управо атмосфера христолике љубави која окружује душу верника чини га мирисом живота на живот и омогућује Богу да благослови његове напоре. Хришћанство не подиже никакве зидове раздвајања између човека и његових ближњих, већ повезује људска бића с Богом и међусобно.

Запази како је нежан и пун саучешћа Господ у својим поступцима према својим створењима. Он воли своје залутало дете, и позива га да се врати. Очева рука је стављена око плећа Његовог покајничког сина; Очев плашт прекрива његове крпе; прстен је стављен на његов прст као доказ његовог царског порекла. А ипак, колико има оних који гледају на изгубљеног сина не само равнодушно, него чак и презриво! Слично фарисеју, и они кажу: „Боже, хвалим те што ја нисам као остали људи!“ (Лука 18,11) Међутим, шта мислите, како Бог гледа на оне који, док тврде да су Христови сарадници, док се душа бори против поплаве искушења, стоје као онај старији брат у причи, тврдоглави, самовољни и себични?

* * * * *

Како се мало повезујемо везама наклоности са Христом у ономе што би требало да буде најчвршћа веза јединства између нас и Њега — саучешћем према изопаченима, кривима, напаћенима, душама које су мртве у преступима и гресима! Нехуманост човека према човеку је наш највећи грех.

[103] Многи мисле да представљају Божју праведност, иако потпуно пропуштају да представљају Његову нежност и Његову велику љубав. Често се догађа да се они према којима поступају строго и сурово налазе под стресом искушења. Сотона се бори

с тим душама и грубе речи их обесхрабрују и чине да падају као плен силе кушача...

Нама је потребно више христоликог саосећања; не само саосећања према онима који нам изгледају беспрекорни, већ и саосећања према сиромашним, напаћеним душама које се боре, које су често за осуду, које греше и онда се кају, које се искушавају и обесхрабрују. Ми треба да идемо својим ближњима, дирнути, слично нашем милосрдном Првосвештенику, свешћу о њиховим слабостима. (МН 163164)

Поштење

Људи искушане храбрости и строгог поштења потребни су за ово време, људи који се не плаше да подигну свој глас за оно што је право. Казала бих сваком раднику: у свим твојим службеним дужностима, нека поштење буде карактеристика сваког твог поступка. Сви десеци, сав новац који ти је поверен за било коју посебну намену, треба да буде сместа стављен тамо где припада. Новац приложен за Божје дело не сме се употребљавати за личне потребе с намером да се касније надокнади. То Господ забрањује. То је искушење од онога који чини зло и само зло. Проповедник који добија средства за Господњу ризницу треба да уручи дародавцу писмену потврду о примљеном новцу, с тачно назначеним датумом. А онда, не чекајући да дође у искушење да, због финансијског притиска, средства употреби за себе, треба да их преда на место с кога ће, када се укаже потреба, бити прослеђена даље.

Јединство са Христом

Животно важна веза с главним Пастиром учиниће потпастира живим представником Исуса Христа и виделом свету. Разумевање свих тачака наше вере је важно, али је још много важније да поповедник буде посвећен истином коју представља.

[104] Радник који зна значење јединства с Христом, има све већу жељу и способност да схвати значење службе Богу. Његово знање се повећава; јер расти у благодати значи имати све већу способност разумевања Писма. Такав човек је заиста Божји сарадник. Он схвата да је само оруђе и да мора да се препусти Учитељевим рукама. Немогуће му се догађају; јер ако не буде искушан на тај начин, никада неће постати свестан свог недостатка мудрости и искуства. Међутим, ако потражи Господа понизно и с поверењем, свака невоља ће му послужити на добро. Понекад може изгледати да је претрпео неуспех, али његов привидни неуспех може да буде Божји начин да га научи правом напредовању, да му помогне да боље упозна самога себе и да се чвршће ослони на Небо. Он и даље може да чини грешке, али се учи да их не понавља. Постаје јачи у свом одупирању злу и други имају користи од његовог примера.

Понизност

Божји проповедник мора у изузетној мери да се одликује понизношћу. Они који имају најдубље искуство у ономе што је Божје, највише су удаљени од охолости и самоузвишења. Пошто имају узвишено схватање о Божјој слави, сматрају да је и најниже место у Његовој служби сувише часно за њих.

Када се Мојсије спустио с горе, пошто је четрдесет дана провео у разговору с Богом, није знао да његово лице блиста сјајем који је плашио оне који су га гледали.

Павле је гајио веома скромно мишљење о свом напредовању у хришћанском животу. Он говори о себи као поглавару грешника. И поново наглашава: „Не као да већ достигох или се већ саврших.“ (Филипљанима 3,12) Међутим, Господ је веома ценио Павла.

Наш Спаситељ је назвао Јована Крститеља највећим пророком; али, када су Јована упитали да ли је он Месија, он је себе прогласио недостојним да Месији одреши обућу. Када су му ученици дошли с приговором да се сви људи окрећу новом Учитељу, Јован их је подсетио да је само претеча Онога који треба да дође.

Радници таквог духа су неопходни данас. Божје дело треба да буде поштеђено од самодовољних, оних који су задовољни самим собом. Наш Господ тражи раднике који, осећајући своју потребу за Христовом помирителском крвљу, крећу на посао, не пуни хвалисања, већ у пуној сигурности вере, знајући да ће им увек бити неопходна Христова помоћ да сазнају како да се баве људским умом. [105]

Ревност

Постоји потреба за већом ревношћу. Време брзо пролази и неопходни су људи који ће радити као што је Христос радио. Није довољно само живети тихим животом, посвећеним молитви. Само размишљање неће задовољити потребе света. Религија не сме да буде само субјективни утицај у нашем животу. Ми морамо да будемо потпуно пробуђени, енергични, озбиљни хришћани, пуни жеље да истину објавимо другима.

Људима је неопходно да чују вест о спасењу вером у Христа. Ревносним и ватреним напорима вест заиста и треба да им се објави. Душе се морају тражити, за њих се треба молили, за њих треба радити. Озбиљни позиви се морају упутити, ватрене молитве послати. Наше површне, беживотне молитве морају да се претворе у молбе пуне изузетног ревновања.

Доследност

Карактери многих који себе сматрају побожнима су несавршени и једностранни. Такви показују да су као ученици у Христовој школи врло несаршено научили своје лекције. Неки који су научили да следе Исуса у Његовој кроткости, не показују Његову марљивост у чињењу добра. Други су активни и ревносни, али су хвалисави; никада се нису научили понизности. Има и оних који су искључили Христа из свога рада. Они могу да буду пријатни по свом понашању, могу да показују саучешће према својим ближњима, али њихово срце није усредсређено на Спаситеља, они нису научили језик Неба. Они се не моле као што се Христос молио; не цене душе онако како их је Он ценио; нису научили да издрже тешкоће у својим напорима да спасу душе. Неки, знајући нешто мало о преображавајућој сили благодати, постају себични, критички расположени, груби. Други су поводљиви и попустљиви, савијају се на једну или на другу страну да би задовољили своје ближње.

[106] Колико год ревносно да заступамо истину, ако наш свакодневни живот не сведочи о њеној сили посвећења, изговорене речи ништа неће постићи. Недоследно понашање отврњује срце и сужава умне видике радника и ставља камен спотицања на пут оних с којима ради.

Свакодневни живот

Проповедник треба да се ослободи сваке непотребне пролазне бриге да би могао потпуно да се посвети свом светом позиву. Он треба често да се моли, да себе подложи божанској дисциплини, да би његов живот могао да покаже плодове истинског владања собом. Његов језик треба да буде правилан; никакви улични изрази, никакве јефтине изреке не треба да се чују с његових усана. Његова одећа мора да буде у складу с карактером посла којим се бави. Нека проповедници и учитељи теже да достигну мерила постављена у Библији. Нека не занемарују ситнице на које се често гледа као на неважне.

Занемаривање ситница често наводи на занемаривање већих одговорности.

* * * * *

Радници у Господњем винограду имају пример добрих људи из свих векова да се охрабре. Имају и Божју љубав, службу анђела, саучешће Исуса Христа, наду да ће задобити душе за истину. „И разумни ће се сјати као светлост небеска и који многе приведоше правди као звезде вазда и довека.“ (Данило 12,3)

ЗА ДАЉЕ ПОУЧАВАЊЕ

Посвећење

2Т 262. 263. 343-346. 516. 521. 522. 628. 629

3Т 301. 500

4Т 118-125. 144. 145. 213-221. 543. 544; 5Т 573-580

8Т 28. 29.47

ДА 250. 251. 827

АА 469-484. 519-523. 557-587

Counsels 522.523.

Тактичност

4Т 67. 68

МН 156-159

СОЛ 338-339

АА 241. 456-460.

[107] Врлина учтивости

3Т 422

4Т 262. 400

5Т 31

Васпитање 55. 56. 240-242

МН 156-159

СОЛ 102. 336-339

АА 402-405.

Прикладно понашање

1Т 380. 445-447

2Т 300-307. 548. 549

5Т 137-148. 591-603

РР 575-580

Counsels 256-258.

Друштвени односи

3Т 228. 238. 241.

Особине неопходне за службу

Саучешће

7Т 50

9Т 30-32. 222

МН 156-158

COL 385-388

АА 516

Поштење

2Т 518. 519

4Т 353.

Јединство са Христом

6Т 467

ДА 666-680

Понизност

3Т 287

4Т 340

7Т 17

ДА 135. 246. 432-442

COL 156-163. 363. 364. 402. 404.

Ревност

4Т 396

6Т 14-22. 417-420. 479-482

7Т 9-33

8Т 9-23

COL 390-404.

Свакодневни живот

2Т 740

9Т 21.

ПРОПОВЕДНИК ЗА ПРОПОВЕДАОНИЦОМ

[108]

„Никакво, ни у чему, не дајте спотицање, да се служба не
куди.“ (2. Коринћанима 6,3)

„ПРОПОВЕДАЈ РЕЧ“

„Заклињем те, дакле, пред Богом и Господом нашем Исусом Христом, који ће судити живима и мртвима, доласком његовим и царством његовим, проповедај реч, настој у добро време и у невреме, покарај, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем.“ (2. Тимотију 4,1.2)

Овим непосредним и снажним речима објашњена је дужност Христовог проповедника. Он треба да „проповеда реч“, а не мишљења и традиције људи, не бајке или сензационалне приче, да би покренуо машту или разбудило осећања. Он не сме да уздиже себе, већ као да се налази у Божјој присутности, треба да стоји пред умирућим светом и да проповеда Реч. Не сме да буде никакве површности, никаквих неважних ствари, никаквих маштовитих тумачења; проповедник треба да говори искрено и с дубоком озбиљношћу, као да Божји глас тумачи света писма. Својим слушаоцима треба да износи оно што је повезано с њиховим садашњим и будућим добром.

[109] Моја браћо, у проповедничкој служби, док стојите пред народом, говорите о ономе што је битно, о ономе што ће деловати поучно. Проповедајте о великим практичним истинама које се морају унети у живот. Говорите о Исусовој спасоносној сили „у коме имамо избављење крвљу његовом и опроштење греха“ (Колошанима 1,14). Трудите се да ваши слушаоци схвате силу истине.

Проповедници треба да објављују поуздану пророчку реч као темељ вере адвентиста седмог дана. Пророчанства Данила и Откривења треба пажљиво да се проучавају, а у вези с њима и речи: „Гле Јагње Божје које узе на себе грехе свијета!“ (Јован 1,29)

Двадесет четврто поглавље Јеванђеља по Матеју представљано ми је много пута као нешто на шта сви треба да обратe своју пажњу. Ми данас живимо у времену када

се испуњавају пророчанства из тог поглавља. Нека наши проповедници и учитељи објашњавају та пророчанства онима које поучавају. Нека из својих излагања избаце све што је мање важно и нека објављују истине од којих ће зависити будућност душа.

Време у коме живимо позива на сталну будност и Божји проповедници треба да објаве светлост о питању Суботе. Они треба да опомену становнике света да ће Христос ускоро доћи са силом и великом славом. Последња порука упозорења свету треба да наведе људе да увиде важност коју Бог придаје свом закону. Истина треба да буде представљена тако једноставно да ниједан преступник, који је чује, нема изговор што је пропустио да препозна важност послушности Божјим заповестима.

Поучена сам да кажем: прикупљајте из Писма доказе да је Бог посветио седми дан и нека се ти докази читају пред народом. Нека се онима који још нису чули истину покаже да сви који одбацују јасно „Тако рече Господ!“ морају да трпе последице свог понашања. У сва времена Субота је била проба оданости Богу. „То је знак између мене и синова Израилевих довека“, каже Господ (2. Мојсијева 31,17)

Разборитост према ономе што је свето

Јеванђеље се сада суочава с противљењем са свих страна. Никада завера злих није била снажнија него у садашње време. Зли духови се сједињују с људским оруђима да ратују против Божјих заповести. Традиције и лажи се уздижу изнад Библије, разум и наука изнад откривења, људске способности изнад учења Светог Духа; форме и церемоније изнад животне снаге побожности. Жалосни греси су одвојили људе од Бога. Неверовање је скоро постало модерно. „Не желимо да овај човек влада над нама“, то су речи које изговарају хиљаде. Божји проповедници морају да подигну свој глас као глас трубе и да покажу народу његове преступе. Пријатне проповеди које се тако често изговарају не остављају никакав трајан утисак. Оне не продиру људима до срца, јер им се и не упућују једноставне, оштре истине Божје Речи.

[110]

Многи међу онима који тврде да верују у истину би казали, када би могли да изразе своја стварна осећања: Има ли икакве потребе да се говори тако отворено? Они су исто тако могли да се запитају: Да ли је било икакве потребе да Јован Крститељ каже фарисејима: „Породи аспидини, ко каза вама да бежите од гнева који иде?“ (Матеј 3,7) Зашто је изазвао гнев Иродијаде говорећи Ироду да је незаконито да живи са женом свога брата? Изгубио је свој живот говорећи тако отворено. Зар није могао да живи мирно и да не изазива гнев Иродијаде?

Тако су људи расправљали све док опрезност није заузела место верности. Греху се дозвољава да пролази без укоравања. Када ће се у цркви поново чути глас верног укоравања: „Ти си тај човек!“ (2. Самуилова 12,7) Када ове речи не биле тако ретке, видели бисмо више од силе Божје! Господњи гласници не треба да се жале што њихови напори не доносе плод све док се не покају због своје љубави према одобравањима, због своје жеље да угоде људима, жеље која их наводи да сузбијају истину и да вичу: мир, када Господ не проговора о миру!

О, када би сваки Божји проповедник схватио светост свога рада и свога позива. Као божански позвани гласници, проповедници заузимају положај повезан са страшном одговорношћу. Уместо Христа треба да раде као пристави небеских тајни, храбрећи послушне и опомињући непослушне. Световна политика не сме да има никаквог утицаја на њих. Никада не смеју да скрену с пута којим их је Исус позвао да иду. Они морају да иду напред у вери, имајући на уму да су окружени облаком сведока. Не треба да изговарају своје речи, већ речи које им је заповедио Онај који је већи од земаљских моћника. Њихова порука треба да гласи: „Тако каже Господ!“

[111] Господ тражи људе, сличне Натану, Илији и Јовану, који ће објављивати вест неустрашиво, без обзира на последице, који ће говорити истину иако ће их то позвати да жртвују све што имају.

Као оштре стреле

Христове речи су биле као оштре стреле, које су продирале до сржи и рањавале срца Његових слушалаца. Он се обраћао

људима, без обзира да ли је Његових слушалаца било много или мало, и Његове речи су имале спасоносни утицај бар на неку душу. Ниједна порука која је силазила с Његових усана није била изгубљена. Свака реч коју је изговарао стављала је нову одговорност на плећа оних који су га слушали. И данас проповедници који искрено објављују последњу поруку милости свету, ослањајући се на Бога да добију снагу, не треба да се плаше да ће њихови напори бити узалудни. Иако ниједно људско око не може да види путању стреле истине, ко може да каже да она није допрла до сржи и да није пробила душе оних који су слушали? Иако ниједно људско ухо није могло да чује крик рањене душе, истина је тихо пронашла свој пут до срца. Бог је проговорио души; и на дан коначног обрачуна, Његови верни проповедници ће стајати с трофејима откупитељске благодати да одају част Христу.

Нико није у стању да одреди шта се губи када говорник покушава да говори без помазања Светим Духом. У сваком скупу има душа које оклевају, које се налазе на ивици одлуке да се потпуно предају Богу. Одлуке се и доносе; али, сувише често проповедник нема ни духа ни силе, не упућује никакав непосредни позив онима који дрхте на теразијама неодлучности.

У овом времену моралне таме, потребно је нешто много веће од сувопарне теорије да покрене душе. Проповедници морају успоставити живу везу с Богом. Они морају проповедати као да верују у оно о чему говоре. Живе истине, које силазе с усана Божјег човека, учиниће да грешници задрхте, и да осведочени повичу: Господ је мој Бог; ја сам одлучио да станем потпуно на Господњу страну!

Божји весник никада не сме да престане да тежи за већом светлошћу и силом. Он треба да се труди, да се моли, да се нада, усред обесхрабрености и таме, одлучан да стекне темељно познавање Писма и да не застане ни у једном дару. Све док постоји иједна душа којој би могао да послужи, он мора да с новом храброшћу улази у сваки свој подухват. Све док Исус говори: „Нећу те оставити, нити ћу од тебе одступити!“ (Јеврејима 13,5), све док се венац правде нуди победницима, све док се наш Заступник моли за грешнике,

Христови проповедници треба да раде неуморном снагом пуном наде, и са истрајном вером.

Људи који су прихватили одговорност да људима објављују реч из Божјих уста постају одговорни за утицај који шире на своје слушаоце. Ако су заиста прави Божји људи, они ће знати да циљ проповедања није да се људи забаве. То није ни једноставно преношење информација, ни напор да се разум осведочи.

Проповедање Речи треба да утиче на интелект и да преноси знање, али мора да чини и више од тога. Проповедникове речи, да би биле делотворне, морају да досегну до срца његових слушалаца. Он не треба да уноси забавне приче у своје проповеди. Уместо тога, мора се потрудити да схвати велике потребе и чежње душе. И када буде стајао пред људима, нека се увек сећа да међу његовим слушаоцима има и оних који се боре са сумњама, скоро са очајањем, које је блиско безнадежности; оних који су стално мучени искушењима, који се боре у тешким биткама с непријатељем душе. И зато нека тражи од Спаситеља да му удели речи које ће изговорити, речи којима ће ојачати те душе у њиховој борби са злом.

ЛОМЉЕЊЕ ХЛЕБА ЖИВОТА ДУШАМА

Многи, међу онима с којима раде наши проповедници, не знају библијске истине и Божје захтеве, па и најједноставније поуке о практичној побожности њима изгледају као неко ново откриење. Њима је потребно да сазнају шта је истина, и радећи с њима проповедник не сме да следи мисаоне токове који би једноставно угађали маштањима или задовољали знатижељу. Уместо тога, нека прелама хлеб живота тим изгладнелим душама. Никада не сме да држи проповед која не помаже његовим слушаоцима да јасније сагледају шта треба да чине да би се спасли.

За непосредне захтеве, за садашње невоље — тим људима је неопходна непосредна помоћ. Проповедник може да узлети високо у небеса поетским описима и маштовитим приказима, која су пријатна чулима и којима се храни машта, али које не додирују животна искуства, ни свакодневне потребе. Он може да мисли да је својом маштовитом речитошћу нахранио Божје стадо; његови слушаоци могу да помисле да никада пре тога нису видели истину тако изражену прекрасним језиком. Међутим, крените од узрока према последицама, од узлета осећања изазваног тим маштовитим приказима, и видећете да, иако су неке истине заиста биле представљене, такве проповеди не јачају слушаоце за свакодневне животне борбе.

Онај ко у свом проповедању речитост поставља као свој највиши циљ, наводи људе да забораве истину која је повезана с његовом говорничком вештином. Када емоције прођу, установиће се да Божја Реч није утврђена у уму, нити су слушаоци стекли неко ново осведочење. Они могу да говори с дивљењем о проповедничковој речистости, али нису доведени ни за стопу ближе одлуци. Они говоре о проповеди као што би говорили о неком позоришном комаду и о проповеднику као о глумцу. Могу да дођу поново да би слушали исту

[113]

врсту излагања, али ће опет отићи својој кући неосведочени и ненахрањени.

Нису нам потребна сликовита излагања, нити храна речима које ништа не значе. Наши проповедници треба да проповедају тако да помогну људима да схвате животодавне истине. Браћо моја, немојте лебдети у висинама до којих вас обични људи не могу пратити, а и да могу, од тога не би било никакве користи нити благослова. Преносите једноставне поуке које је Христос износио. Представљајте причу о Његовом животу самоодрицања и жртвовања, Његовој понизности и смрти, Његовом васкрсењу и вазнесењу, Његовом посредовању за грешнике у небеским дворовима. У сваком скупу има душа на којима ради Свети Дух. Помозите им да схвате шта је истина; преламајте им хлеб живота; привлачите њихову пажњу на животно важна питања.

[114] Многи гласови заступају заблуду; нека ваш глас брани истину. Говорите о темама које ће бити као зелена паша овцама Господњег стада. Немојте водити своје слушаоце на пушта места, на којима, у близини, неће бити извора живе воде. Представите истину каква је у Исусу, објашњавајући захтеве закона и Јеванђеља. Представите Христа, пут, истину и живот, говорите о Његовој сили да спасе све који долазе к Њему. Заповедник нашег спасења посредује за свој народ, али не као молитељ који треба да пробуди Очево саучешће, већ као победник, који тражи трофеје своје победе. Он је у стању да потпуно спасе оне који долазе Богу преко Њега. Учините да та чињеница постане потпуно јасна!

Уколико проповедници не буду пажљиви, сакриваће истину под плаштем својих људских украшавања. Нека ниједан проповедник не мисли да може да обрати душе својим речитим проповедима. Они који тврде нешто друго, треба да се моле Богу да их надахне својим Духом, да их оспособи да уздигну Христа као једину наду грешника. Сликровити говори, симпатичне приче или неприкладне анегдоте не осведочавају грешника. Људи слушају такве речи као што би слушали пријатну песму. Порука коју грешник треба да чује гласи: „Јер Богу тако омиље свет да је и Сина својега јединороднога дао да ниједан који га верује не погине него

да има живот вечни.“ (Јован 3,16) Прихватање Јеванђеља не зависи од учених сведочанстава, речитих говора, дубоких доказа, већ од једноставности, од прилагођавања онима који су гладни и жедни хлеба живота.

Управо делотворност Светог Духа чини да проповедник Речи буде успешан. Када Христос проговори преко проповедника, Свети Дух припрема срца слушалаца да прихвате Реч. Свети Дух није слуга, већ управљачка сила. Он чини да истина заблиста у уму и Он говори преко сваког излагања уколико се проповедник покори божанском деловању. Управо Свети Дух окружује душу светом атмосфером и упућује непокајанима речи опомене, указујући им на Онога који је узео на себе грехе света.

ПРОПОВЕДАТИ ХРИСТА

[115] Постоје многе примедбе да су се, у својим излагањима, наши говорници бавили законом, а не Христом. Те примедбе нису потпуно тачне, али, зар није било разлога да се чују? Зар нису за говорницом стајали људи који нису имали истинског искуства у ономе што је Божје, људи који још нису примили Христову праведност? Многи наши проповедници су само држали проповеди, износећи теме образлагањем, једва и спомињући спасоносну силу Откупитеља. Њихово сведочење је било лишено спасоносне Христове крви. Њихова жртва је подсећала на Кајинову жртву. Он је донео Господу плодове земље, што је само по себи било прихватљиво у Божјим очима. Заиста, воће је било веома добро; али делатна сила жртве — крв закланог јагњета, које је представљало Христову жртву — је недостајала. Тако је и са проповедима у којима нема Христа. Оне не чине да задрхти срце у човеку; људи се не питају: шта да чиним да добијем живот вечни?

Од свих који себе сматрају хришћанима, адвентисти седмог дана би требало да буду међу првима који ће уздизати Христа пред светом. Објављивање треће анђеоске поруке позива на представљање истине о Суботи. Ова истина, с другима које су обухваћене у поруци, мора да се објављује; али велико привлачно средиште поруке, Исус Христос, не сме се изоставити. Управо су се крај Христовог крста среле милост и истина, а праведност и мир пољубиле. Грешник се мора навести да погледа на Голготу; једноставном вером малог детета он мора да се ослони на заслуге Спаситеља, прихватајући Његову праведност, верујући у Његову милост.

Божја љубав

Захваљујући Божјој љубави ризнице Христове благодати су биле отворене пред Црквом и пред светом. „Јер Богу тако

омиље свет да је и сина својега јединороднога дао да ниједан који га верује не погине него да има живот вечни.“ (Јован 3,16) Какве ли чудесне, несхватљиве љубави, која је навела Христа да умре за нас док смо још били грешници?! И какав губитак трпи душа која, пошто схвати снажне захтеве закона, пропусти да призна да тамо где се умножи грех, Христова благодат се још више умножава!

Када се закон представи онако како то и треба да буде, он показује Божју љубав. Међутим, није никакво чудо што срца нису омекшана том истином када се она представља на хладан, беживотан начин; није никакво чудо што вера посрће на Божјим обећањима, када проповедници и радници изостављају да представе Исуса у Његовом односу према закону.

Неки радници у Божјем делу били су сувише спремни да се разбацују оптужбама против грешника; Очева љубав која се показала давањем Сина да умре за људски род остала је негде далеко у позадини. Нека учитељ истине објави грешнику шта је Бог стварно — Отац који с чежњивом љубављу очекује да прими изгубљеног сина који се враћа, не бацујући се на њега оптужбама и гневом, већ припремајући гозбу да поздрави његов повратак. О, када бисмо сви схватили путеве Господње у задобијању душа!

[116]

Бог жели да одврати умове од осведочења логиком на осведочење које је дубље, узвишеније, непорочније и много славније! Често људска логика скоро потпуно пригушује светлост за коју Бог жели да засија јасним зрацима и да осведочи људе да је Господ природе достојан сваке хвале и славе, зато што је и Створитељ свега што постоји.

Неки проповедници греше када своје проповеди темеље потпуно и искључиво на доказима. Има оних који слушају теорије истине и који су задивљени објављеним доказима; али, ако се Христос представи као Спаситељ света, посејано семе може да узрасте и да донесе род на славу Богу. Међутим, често се крст са Голготе не објављује народу. Неки ће, можда, слушати последњу проповед коју ће икада слушати, и златна прилика ће бити изгубљена, заувек изгубљена. Али, ако у вези с теоријом истине буде објављен Христос са својом

откупитељском љубављу, грешници се могу задобити да стану на Његову страну.

Пут Христу

Више људи него што ми мислимо чезне да нађе пут који води Христу. Они који проповедају последњу поруку милости треба да имају на уму да Христос треба да буде уздигнут као уточиште грешника. Неки проповедници мисле да није неопходно да проповедају о покајању и о вери; они сматрају да је само по себи разумљиво да су њихови слушаоци упознати с Јеванђељем и да се питања сасвим друге природе морају износити да би се привукла њихова пажња. Међутим, многи људи желе да чују о тој најважнијој теми више него о било којој другој.

[117] Теоретске расправе су битне, тако да људи могу да виде како се ланац истине, лествица по лествица, сједињује у савршену целину; али никаква расправа се никада не би смела одржати без представљања Христа, и то распетога, као темељ Јеванђеља. Проповедници би нашли приступ много већем броју срца када би се више бавили практичном побожношћу. Често, када се улажу напори да се истина представи у новим пољима, излагања су претежно теоретске природе. Људи постају несигурни због онога што су чули. Многи осећају силу истине и постају жељни да ставе своје ноге на сигурне темеље. Тада је време, боље од сваког другог, да се њиховој савести представи Христова религија. Уколико се дозволи да се богослужења заврше без тог практичног дела, настаје велика штета.

Понекад људи и жене доносе одлуку у прилог истине због уверљивости изнесених доказа, иако се још нису обратили. Проповедников посао није завршен све док не осведочи своје слушаоце у неопходност промене срца. У сваком излагању треба да се упуте ватрени позиви људима да одбаце своје грехе и да се обрате Христу. Омиљени греси и попустљивост према греху, тако раширени у наше дане морају се осудити, и нагласити потреба за практичном побожношћу. Осећајући

у срцу важност речи које изриче, прави проповедник није у стању да сакрије своју забринутост за душе са којима ради.

О, када бих могла да пронађем речи довољно снажне да оставим утисак који бих хтела да оставим на своје колеге у проповедању Јеванђеља! Браћо моја, ви управљате речима живота; ви се бавите умовима који су способни и за највећи развој. Христос распети, Христос васкрсли, Христос који се вазнео на Небо, Христос који поново долази, све то треба да у толикој мери омекша, разведри и испуни срце проповедника да представи народу ове истине у љубави и дубокој озбиљности. Проповедник ће онда бити потиснут у други план, а Исус ће се показати.

Уздигните Исуса, ви који учите народ, уздигните га у проповедима, у песмама, у молитвама. Нека се све ваше снаге усмере на то да укажете душама, збуњеним, сметеним, изгубљеним, на „Јагње Божје“. Уздигните Њега, васкрслог Спаситеља, и кажите свима који вас слушају: Ходите к Ономе, који је „љубио нас и предаде себе за нас“ (Ефесцима 5,2). Нека наука о спасењу постане тема сваке проповеди, тема сваке песме. Нека се она излива у свакој молитви. Немојте у своје проповеди уносити било шта чиме бисте заменили Христа, мудрост и силу од Бога. Објавите речи живота, представљајући Исуса као наду покајника и тврђаву сваког верника. Покажите пут мира напаћенима и малодушнима, прикажите благодат и савршенство Спаситеља.

[118]

* * * * *

Постоји само један пут који води из таме у светлост, пут који се пење све до Божјег престола — пут вере. Тај пут није мрачан ни несигуран; није то пут ограничених смртних умова, нити пут који су начиниле људске руке, које траже путарину од сваког путника. Улазак на тај пут не може се осигурати делима покре и испаштања.

Пут који је Бог осигурао је тако савршен, тако потпун, да човек не може, било којим делом које би могао да учини, да дометне његовом савршенству. Он је довољно широк да прими и најокорелијег грешника, уколико се искрено покаје, а ипак

и тако узан да на њему грех не може да нађе места. То је пут начињен за откупљене да њиме иду.

ПРАВЕДНОСТ ВЕРОМ

Помисао да нам се Христова праведност урачунава, и то не због било каквих заслуга с наше стране, већ као бесплатни дар од Бога, заиста је драгоцен мисао. Непријатељ Бога и човека није спреман да пристане да се та истина јасно представи; јер зна да ће његова моћ бити сломљена ако је људи буду потпуно прихватили. Ако буде успео да завлада умовима да сумње, неверовање и тама сачињавају искуство оних који тврде да су Божја деца, моћиће да их савлада искушењима.

Она једноставна вера која хвата Бога за реч треба да се охрабрује. Божји народ треба да има такву веру која ће се ухватити за божанску снагу; „јер сте благодаћу спасени кроз веру и то није од вас, дар је Божји.“ (Ефесцима 2,8) Они који верују да је Бог због Христа опростио њихове грехе, не треба због искушења да пропусте да се боре у доброј борби вере. Њихова вера треба да расте и да постаје све снажнија све док њихов хришћански живот, али и њихове речи, не почну да објављују: „Крв Исуса Христа... очишћава нас од свакога греха!“ (1. Јованова 1,7)

[119]

Ако желимо да осетимо дух и силу треће анђеоске поруке, морамо да представимо закон и Јеванђеље заједно, јер иду руку под руку. Исто онако како сила одоздо наводи синове непослушности да укидају Божји закон, да газе истину да је Христос наша праведност, тако и сила одозго покреће срца оних који су одани да уздигну закон и да уздигну Исуса као савршеног Спаситеља. Уколико се божанска сила не буде унела у ускуство Божјег народа, лажне идеје и теорије ће заробљавати ум, Христос и Његова праведност ће се изгубити из искуства многих и њихова вера ће остати без силе и живота.

Проповедници треба да објављују Христа у Његовом савршенству и у црквама и у новим пољима, тако да слушаоци могу да изграде разумну веру. Људи морају бити поучени да им је Христос и спасење и праведност. Сотонин добро

промишљени план је да спречи људе да поверују у Исуса као у своју једину наду; јер Христова крв која чисти од сваког греха спасоносно делује само за оне који верују у њене заслуге и који је износе пред Оца као што је то учинио Авељ у свом приносу.

Кајинов принос је представљао увреду за Бога, јер је то била жртва лишена Христа. Садржај наше вести нису само Божје заповести, већ и вера Исусова. Блистава светлост обасјава данас наше путеве и чини да наша вера у Исуса расте. Ми морамо примати сваки зрак светлости и ходати по њој, да нам не би послужила као проклетство на суду. Наше дужности и обавезе постају све важније што стичемо више јасних сазнања о истини. Светлост открива и укорава заблуде које су биле сакривене у тами; када дође светлост, живот и карактер људи се морају мењати на одговарајући начин да би се ускладили с њом. Греси који су некада били греси у незнању, због заслепљености ума, не могу се више чинити без стицања кривице. Пошто добијамо повећану светлост, морамо се реформисати, уздићи и оплеменити њоме, или ћемо постати далеко изопаченији и тврдоглавији него што смо бити пре њеног доласка.

Драги брате,

...Имам за тебе поруку од Господа: буди љубазан у говору, нежан у понашању. Пази добро на себе, јер си склон да будеш строг и диктаторски расположен и говориш без размишљања. Господ ти се обраћа, говорећи: стражи и моли се, да не паднеш у искушење. Грубе речи жалосте Господа; немудре речи наносе штету. Речено ми је да ти кажем: буди љубазан у говору; пази добро на своје речи; нека никаква оштрина не буде део твојих речи или твојих покрета руку. У све што чиниш и говориш унеси мирис сличности са Христом. Нека твоје наслеђене карактерне особине не кваре и не каљају твоје дело. Ти треба да помажеш и јачаш оне који се налазе у искушењу. Нека се твоје ја не појављује у твојим брзоплетим речима. Христос је дао свој живот за стадо, али и за све с којима ти радиш. Нека ниједна твоја реч не упути душе у погрешном смеру. У карактеру Христових проповедника се мора показати сличност Христу.

Пренагљени и арогантни изрази нису у складу са светим послом који је Христос дао својим проповедницима. Када у своје свакодневно искуство будеш унео гледање на Исуса и учење од Њега, изградићеш здрав, складан карактер. Ублажи своје описе и немој себи дозволити да изговараш речи осуде. Учи се од великог Учитеља. Љубазне и саосећајне речи деловаће повољно као лек и излечиће душе које очајавају. Када се познавање Божје Речи буде унело у практични живот имаће исцељујућу, умирујућу силу. Оштрина у говору никада неће донети благослов ни теби ни било којој другој души.

Брате мој, ти треба да будеш представник Исусове благодати, стрпљивости и доброте. У твојим изјавама у јавности, нека твоји описи буду у складу с Христовим. „А која је премудрост одозго, она је најприје чиста, а потом мирна, кротка, покорна, пуна милости и добрих плодова, без хатера и нелицемерна.“

(Јаков 3,17) Стражи и моли се, сузбијај оштрину која понекад избија из тебе. Када Христова благодат буде становала у теби, твоје речи ће постати посвећене. Ако твоја браћа не буду поступала онако праведно као што ти мислиш да треба, немој им прилазити оштро. Господ се понекад жалости због твојих грубих израза.

[121] Твоја воља треба да се покори Господњој вољи. Теби је потребна помоћ Господа Исуса. Нека само речи чисте, непорочне и посвећене силазе са твојих усана; јер као проповедник Јеванђеља ти си пример за којим се други поводе. Буди љубазан и нежан према деци у свако време...

Ти можеш да достигнеш Божји идеал ако одлучиш да твоје ја неће бити уткано у твој рад. Свест да тежиш својим духом и својим делима да будеш сличан Христу даће ти снаге, утехе и храбрости. Твоја је предност да постанеш кротак и понизна срца; онда ће и Божји анђели сарађивати с тобом у твојим напорима да се обновиш. Христос је умро да би свој живот могао да понови у теби и у свима који су Њега узели као свој узор. У сили твога Откупитеља ти можеш да покажеш карактер Исуса Христа, и да радиш мудро и силно да исправиш све што је искривљено. (Лос Анђелес, Калифорија, 22. августа 1908. године)

ПРАКТИЧНИ ПРЕДЛОЗИ

Формална излагања — Неки проповедници, приликом припремања својих излагања, припремају сваку појединост са таквом тачношћу да не остављају Господу нимало места да води њихове мисли. Свака појединост је утврђена, укалупљена, да тако кажемо, и њима је изгледа потпуно немогуће да одступе од утврђеног плана. То је тешка грешка, и ако се настави, учиниће да проповедници постану ускогрудни, оставиће их без духовног живота и енергије као што су брежуљци Гелвује били лишени росе и кише.

Када проповедник осети да не може да скрене с унапред утврђеног текста проповеди, последице су само нешто боље него да је читао проповед. Укроћене, формалне проповеди имају у себи врло мало оживљавајуће снаге Светога Духа; навика држања таквих проповеди успешно ће уништити проповедникову корисност и способност.

Бог би желео да се Његови радници потпуно ослоне на Њега. Они морају слушати да чују шта каже Господ, питајући се: Шта је Твоја Реч за народ? Њихова срца морају да буду отворена, тако да Бог може да утиче на њихове мисли и да би могли да буду оспособљени да задовоље потребе присутних.

Поштовање — Чула сам неке проповеднике како говоре о Христовом животу и учењима на површан начин, као да се сећају догађаја из живота неких великих људи у свету. И заиста, није ништа необично да проповедници говоре о Христу као да је Он човек сличан њима самима. Када чујем да се о тој светој теми говори на такав начин, осећам неизгрециву бол, јер знам да ти људи, иако учитељи истине, никада нису гајили узвишено мишљење о Христу; да се никада нису ни упознали с Њим. Они никада нису гајили тако узвишене мисли да би могли да стекну јасне замисли о карактеру Откупитеља света.

Они који гаје правилне погледе на карактер и рад Исуса Христа никада неће постати самодовољни нити ће узвисивати

[122]

себе. Слабост и неуспешност њихових напора, насупрот напорима Божјег Сина, учиниће да постану скромни, да се не ослањају на себе, навешће их да од Христа потраже снагу да раде свој посао. Навика размишљања о Христу и о Његовим потпуно довољним заслугама, повећава веру, оживљава силу духовног распознавања, ојачава жељу човека да буде сличан Њему, уноси у молитве озбиљност која их чини успешнима.

Неприкладне илустрације — Проповедници не би требало да гаје навику да причају неприкладне анегдоте у својим проповедима; јер оне умањују снагу истине која се проповеда. Причање анегдота или догађаја који изазивају смех или олаке мисли у уму слушалаца је достојно прекора. Истина треба да буде одевена у достојанствене речи, а илустрације које се употребљавају треба да имају исти карактер.

* * * * *

Како да се избегне непажња — Проповедик је често обавезан да проповеда у препуној, прегрејаној просторији. Слушаоци постају поспани, њихова чула отупљују скоро им је немогуће да схвате шта се проповеда.

Када би, уместо да им проповеда, говорник покушао да их поучава, да говори као да разговара с њима, да им поставља питања, њихов ум би се пробудио и били би у стању да јасно схвате изговорене речи.

[123]

* * * * *

Мали скупови — Немојте се обесхрабрити када се окупи само неколико особа да слуша проповед. Чак и када имате само два или три слушаоца, ко зна, можда су то управо они с којима се бори Свети Дух. Господ може да вам да вест за ту једну душу и она ће, ако се обрати, били средство за достизање других. Иако ви о томе нећете ништа знати, резултати вашег рада могу се хиљадама пута повећати.

Немојте гледати на празна седишта, тако да ваша вера и ваша храброст нестану; боље мислите о томе шта Господ чини да своју истину објави свету. Имајте на уму да ви сарађујете

с божанским силама — силама које никада не изневеравају. Говорите са исто толико озбиљности, вере и заинтересованости као да су присутне хиљаде које слушају ваш глас.

Неки проповедник је једног кишовитог јутра кренуо у своју цркву да проповеда и установио да у њој седи само један једини човек. Међутим, пошто није хтео да га разочара, проповедао је озбиљно и заинтересовано. Човек се обратио, постао мисионар и његовим напорима хиљаде су чуле радосну вест о спасењу.

* * * * *

Кратке проповеди — Нека се порука за ово време не објављује дугим, напорним проповедима, већ кратким излагањима, језгровито и јасно. Дугачке проповеди оптерећују снагу говорника и стрпљење слушаца. Ако је говорник свестан важности своје поруке, мораће да буде посебно пажљив да не преоптерети своје физичке снаге и да не изговори више него што његови слушаоци могу да запамте.

Када сте једном проговорили о једној теми, немојте мислити да ће ваши слушаоци задржати у својим сећањима све што сте казали. Постоји опасност да се пребрзо прелази с тачке на тачку. Дајте кратке поуке, једноставним, јасним речима, и онда их неколико пута понављајте. Кратке проповеди ће се запамтити много боље од дугачких. Наши говорници треба да имају на уму да теме које износе могу да буду нове неким од њихових слушаца, зато се основне тачке морају неколико пута понављати.

Непосредност — Многи говорници губе своје време и снагу у дугачким уводима и извињавању. Неки користе скоро пола сата да се извине; тако се време губи и када пређу на своју тему и покушају да тачке истине урежу у мисли својих слушаца, људи су већ уморни и не могу да схвате њихову снагу. [124]

Уместо да се извињавају што ће проговорити народу, проповедници треба да почну као да знају да носе поруку од Бога. Он треба да објави важне тачке истине као путоказе на путу, тако да нико не може да их превиди.

Време се често губи у објашњавању тачака које нису стварно важне, и које би људи прихватили и без икаквих доказа.

Међутим, важне тачке морају бити објашњене онако јасно и снажно колико су речи и докази за то способни.

* * * * *

Концентрација — Неки проповедници су усвојили навик у сувише великог концентрисања. Снага да се ум усредсреди само на једну тему уз искључење свих осталих, добра је у извесној мери, али они који упуте све снаге ума у само једном смеру размишљања, често то чине на штету других. У разговору то постаје напорно и замара слушаоца. Њиховим списима недостаје слободан, лак стил. Када такви говоре у јавности, тема пред њима привлачи сву њихову пажњу и они су наведени да иду све даље и даље, све дубље у истраживање те теме. Изгледа као да су прикупили све знање и сву светлост када се заинтересују за нешто, али има само мало људи који могу да их следе.

Јавља се и опасност да ће такви људи засадити семе истине тако дубоко да нежна стабљика никада неће продрети до површине. Чак и најбитније, доказане истине, које су већ и саме јасне и једноставне, могу бити толико прекривене речима да постану магловите и нејасне.

* * * * *

Једноставност — Много се може постићи једноставним објашњењем Божје Речи. Христове поуке су биле илустроване тако јасно да су их најмање образовани могли лако схватити. Исус се није служио дугачким и тешким речима у својим проповедима; служио се једноставним језиком, не одлазећи дубље у објашњавања теме него што су Његови слушаоци били у стању да га следе.

Проповедници треба да објављују истину на јасан, једноставан начин. Међу њиховим слушаоцима има много оних којима је потребно једноставно објашњење корака неопходних за обраћење. Велико мноштво људи зна много мање о тој теми него што се претпоставља. Међу онима који су завршили високе школе, међу речитим говорницима,

способним државницима, људима на високим и одговорним положајима, има много оних који су своје снаге посветили другим питањима, а занемарили су оно што има највећу важност. Када се такви људи нађу међу слушаоцима, говорник употребљава све своје способности да одржи интелектуално предавање и пропушта да им открије Христа. Он не показује да је грех прекршај закона. Не објашњава план спасења. Срца ових слушалаца била би покренута да им је указао на Христа који је умро да би им откупљење ставио надохват руке.

* * * * *

Пробуђења — Када Господ делује преко људских оруђа, када су људи покренути силом с висине, сотона наводи своје педставнике да узвикују: „Фанатизам!“ и да позивају људе да не одлазе у крајност. Нека сви буду пажљиви и опрезни када извикују то исто; јер, иако постоје лажне новчанице, то ни мало је умањује вредност правих. Зато што има лажних пробуђења и лажних обраћења, из тога не следи да су сва пробуђења сумњива. Немојмо показивати презир који су показали фарисеји када су казали: „Овај човек прима грешнике!“ (Лука 15,2)

Има довољно тога у Христовом животу што нас учи да се не смемо ругати Његовом раду на обраћењу душа. Показивање Божје благодати обновљења на грешним људима покреће анђеле да се радују, али је то дело често због неверовања називано фанатизмом, а весници, преко којих је Бог деловао, ревнитељима којима је ревност већа од знања.

* * * * *

Суботна богослужења — Онај који је одређен да води суботна богослужења треба да размишља на који начин да заинтересује вернике за истине Речи. Не би требало да држи тако дугачке говоре да не пружи верницима прилику да посведоче за Христа. Проповед би често требало да буде кратка тако да људи имају времена да изразе своју захвалност Богу. Захвални дарови славе име Господње. На сваком скупу верних

свети анђели слушају хвале упућене Господу у сведочанствима, у песмама и у молитвама.

Молитве и друштвени састанци треба да буду време посебне помоћи и охрабрења. Сви би требало да учествовање доживе као предност. Нека сви који носе име Христово кажу нешто на том друштвеном састанку. Сведочанства би требало да буду кратка и корисна другима. Ништа не би тако потпуно уништило дух оданости као када нека особа узме себи двадесет или тридесет минута за своје дугачко сведочење. То би значило смрт духовности на састанку.

ПАЖЉИВОСТ У ПОНАШАЊУ И ОДЕВАЊУ

Поповедник мора да има на уму да се повољни или неповољни утисци на слушаоце остављају држањем у јавности, понашањем, начином говора и одевања. Он мора да негује учтивост и оплемењеност у понашању, треба да зрачи тихим достојанством које одговара његовом високом позиву. Свечаност и извесни побожан ауторитет прожет кротошћу, треба да обележава његово држање. Грубост и неотесаност се не смеју трпети ни у обичним звањима у животу, а још мање се могу дозволити у раду проповедника. Проповедничко држање треба да буде у складу са светим истинама које он објављује. Његове речи треба да у сваком погледу буду озбиљне и добро изабране.

Проповедници немају дозволу да се за проповедаоцима понашају као позоришни извођачи, заузимајући држање и правећи израз лица само због утиска. Они нису глумци, већ учитељи истине. Недостојанствени, бучни потези не додају снагу изговореним истинама; сасвим супротно томе, они вређају осећања људи и жена смиреног расуђивања и исправних погледа.

Проповедник који се научио од Христа увек ће бити свестан да је Божји весник, коме је Бог дао задатак да обави посао чији ће се утицај осећати у току целе вечности. Не би смео себи поставити циљ да пажњу привлачи на себе, своју ученост и своје способности. Његов циљ треба да доведе грешнике до покајања указујући им и примером и прописом на Јагње Божје које узима на Себе грехе света. Он треба да говори као онај чија снага и ауторитет долазе од Бога. Његово излагање треба да има озбиљност, ватреност, снагу уверавања којима ће навести грешнике да потраже уточиште у Христу.

Пажљивост у одевању је веома важна. Проповедник треба да буде одевен у складу с достојанством свог положаја. Неки проповедници су у томе погрешили. У неким случајевима није

[127]

се само показао недостатак укуса и уредности у одевању, већ је одећа била заиста неуредна и алкава.

Небески Бог, чија рука покреће свет, који нам даје живот и здравље, слави се или срамоти одећом оних који служе Њему у част. Мојсију је дао посебна упутства о свему што се односило на службу у светилишту, а посебно је навео и одећу коју треба да носе они који ће служити пред Њим. „И начини свете хаљине Арону, брату својему, за част и дику.“ (2. Мојсијева 28,2) гласило је упутство дато Мојсију. Све што је било повезано с одећом и држањем свештеника морало је да буде тако да гледаоце испуни осећањем Божје светости, светости Његовог богослужења, и неокаљаности која се захтевала од оних који долазе у Његову присутност.

Свештеницима није било дозвољено да улазе у светилиште с обућом на ногама; јер би честице прашине које би прионуле уз њу обесветиле то свето место. Морали су да оставе обућу у предворју пре него што уђу у светилиште, али и да оперу своје ноге и своје руке пре него што служе у светилишту или код олтара за жртве паљенице. То је стално подсећало на правило да се сва нечистота мора уклонити од оних који долазе у Божју близину.

Утицај проповедника који је немаран у свом одевању вређа Бога, а на оне који га слушају оставља утисак да дело у коме ради не сматра ништа светијим од сваког другог обичног посла. И не само то, уместо да им покаже важност прикладности и укуса у одевању, пружа им пример немарности и неуредности, и многи неће дуго чекати да га следе.

[128]

Бог очекује од својих проповедника да у свом понашању и у свом одевању дају прикладан приказ начела истине и светости свога посла. Они треба да пруже пример који ће помоћи људима и женама да достигну висока мерила.

* * * * *

Људи имају снагу да ућуткају Божјег Духа; поверена им је моћ одлучивања. Њима је осигурана слобода деловања. Они могу да буду послушни захваљујући имену и благодати

нашег Откупитеља или могу да буду непослушни и да осете последице.

Човек је одговоран за примање или одбацивање свете и вечне истине. Божји Дух их непрестано осведочава, а душе се одлучују за или против истине. Како је важно, онда, да свако дело у животу буде такво да се не морамо кајати због њега, а посебно ако спадамо у Христове амбасадоре, који говоре у Његово име!

ЈАВНЕ МОЛИТВЕ

Молитве изговорене у јавности треба да буду кратке и садржајне. Бог не захтева од нас да богослужење учинимо напорним својим дугачким молитвама. Христос није наметнуо својим ученицима заморне церемоније и дугачке молитве. Рекао им је: „А ти, када се молиш Богу, не буди као лицемери, који радо по зборницама и на раскршћу по улицама стоје и моле се да их виде људи.“ (Матеј 6,5)

Фарисеји су одредили време за молитве; и када би се, што се често догађало, налазили на путу у одређено време, они би се зауставили где год да би се нашли — можда на улици или на тржници, усред ужурбаног мноштва — и онда гласно изговарали своје формалне молитве. Такво богослужење, одржано претежно за сопствено уздизање и прослављање, изазвало је Исусову осуду. Ипак, Он није осудио јавне молитве; јер се и сам молио са својим ученицима и са мноштвом. Међутим, усадио је у мисли ученика правило да њихове јавне молитве треба да буду кратке.

[129] Неколико минута је довољно дуго за било коју обичну јавну молитву. Ипак, има тренутака када се молитва на посебан начин упућује Богу. Жељна душа, у болу и уздасима, тада се обраћа Богу. Душа се бори, као у случају Јакова, и не може да се умири док не осети посебно показивање Божје силе. У таквим тренуцима молитва може да буде и много дужа.

Многе заморне молитве се изговарају, молитве које више личе на давање поука Богу уместо на изношењенаших молби. Било би боље када би они који упућују такве молитве ограничили себе на ону молитву коју је Исус дао својим ученицима. Дуге молитве су заморне онима који их слушају и не припремају људе да слушају поуке које следе.

Често се, управо зато што се занемарују личне молитве Богу, упућују дуге, заморне јавне молитве. Нека се проповедници у својим молитвама не враћају целу седмицу у прошлост да

био се сетили свих занемарених дужности, надајући се да ће измолити опроштење и умирити савест. Такве молитве често имају као последицу да обарају друге на нижи ниво духовног живота.

Пре него што изађе за проповедаоницу, проповедник треба да потражи Бога у својој клети и да дође у уску везу са својим Створитељем. Тамо може да уздигне своју жедну душу Богу, и да се освежи росом благодати. И тада, помазан Светим Духом, који га подсећа на одговорност коју има према душама, он неће распустити скуп док верницима не објави Исуса Христа, једино утиочиште грешника. Осећајући да, можда, више никада неће имати прилику да говори истим људима, он ће им упутити позив који ће допрети до њиховог срца. А, Учитељ, који познаје људска срца, даће му речи, помоћи ће му да говори у право време и са силом.

Страхопоштовање у молитви

Неки сматрају да је знак понизности ако се моле Богу на обичан начин, као да разговарају с људским бићем. Они не показују поштовање према Његовом имену када непотребно и без поштовања у своје молитве умећу речи „Боже Свемогући!“ — страшне, свете речи, које никада не смеју сићи са наших усана осим покорним гласом и са осећањем страхопоштовања.

Китњаста језик је неприкладан у молитви, без обзира да ли се молитва упућује са проповедаонице, у породичном кругу, или у клети. Посебно они који упућују јавне молитве треба да се служе једноставним језиком, тако да други могу да разумеју шта се говори и да се сједине с молитвом.

[130]

Управо се молитва из срца, изговорена у вери, чује на Небу и услишава на Земљи. Бог разуме потребе људског рода. Он зна шта желимо и пре него што се молимо. Он види сукобе душе са сумњама и искушењима. Он запажа искреност молитеља. Он ће прихватити понизност и муке душе. Он сам каже: „Али на кога ћу погледати? На невољнога и на онога који је скрушена духа и који дрхти од Моје речи!“ (Исаија 66,2)

Наша је предност да се молимо с поверењем, јер Свети Дух саставља наше молитве. Једноставним речима ми треба

да изнесемо своје потребе Господу, да се позовемо на Његова обећања с таквом вером, да они окупљени на скупу могу да осете да смо научили како да се боримо с Богом у молитви. Они ће бити охрабрени да верују да је Господ присутан на скупу и отвориће своје срце да приме Његов благослов. Њихова вера у нашу искреност ће се повећати и они ће слушати отворених ушију поуке које износимо.

Наше молитве треба да буду пуне нежности и љубави. Када чезнемо за дубљим, ширим разумевањем Спаситељеве љубави, онда ћемо повикати ка Господу за више мудрости. Ако је икада постојала потреба за молитвама које ће покренути душу, онда је то сада. Крај свега је близу, пред вратима. О, када бисмо могли да видимо, као што би требало, потребу да тражимо Господа свим својим срцем! Онда бисмо га и нашли.

Нека Бог научи свој народ како да се моли. Нека учитељи у нашим школама и проповедници у нашим црквама, свакога дана уче у Христовој школи. Онда ће се молити озбиљно, и њихове молитве ће бити саслушане и услышене. Тада ће се и Реч објављивати са силом.

Наше држање на молитви

[131] И јавном и на домаћем богослужењу, наша је предност да савијемо своја колена пред Господом када му упућујемо своје молитве. Исус, наш пример, „клекнувши на кољена, мољаше се Богу“ (Лука 22,41). О Његовим ученицима је забележено да су и они, „клекнувши на бријегу помолисмо се Богу“ (Дела 9,40; 20,36; 21,5). Павле изјављује: „Тога ради приклањам кољена своја пред Оцем Господа нашега Исуса Христа!“ (Ефесцима 3,14) Признајући пред Богом грехе Израилља, Јездра је клекнуо (Јездра 9,5). Данило „падаше на кољена своја три пута на дан и мољаше се и хвалу даваше Богу својему.“ (Данило 6,10)

Истинско страхопоштовање пред Богом надахнуто је осећањем Његове бескрајне величине и схватањем Његове присутности. Са том свешћу о Невидљивоме, свако срце треба да буде дубоко прожето. Време и место молитве су свети, јер је Бог ту, и када се страхопоштовање буде показало држањем и понашањем, осећање које га надахњује још ће се продубити.

Псалмиста објављује: „Име је Његово свето и ваља му се клањати!“ (Псалам 111,9) Анђели, када изговарају Његово име, заклањају своје лице. С каквим страхопоштовањем бисмо га онда ми, пала и грешна бића, морали узимати на своје усне!?

Било би добро и за старе и за младе да размишљају о речима Писма које показују како се треба односити према месту које је обележено Божјом посебном присутношћу: „Изуј обућу с ногу својих, јер је место где стојиш света земља!“ (2. Мојсијева 3,5) — заповедио је Бог Мојсију код разгорелог грма. Јаков, пошто је добио виђење о анђелима, узвикнуо је: „Зацело је Господ на овом месту, а ја не знадох!... овде је доиста кућа Божја и ово су врата небеска!“ (1. Мојсијева 28,16.17)

„А Господ је у светој цркви својој, мучи пред њиме сва земљо!“ (Авакум 2,20)

* * * * *

Досадне молитве, сличне проповеди, нису прикладне нити пожељне у јавности. Кратка молитва, упућена искрено и с вером, омекшаће срца слушаца, док за време дугих молитава они несртпљиво чекају, као да желе да се она заврши сваком новом речју. Да се проповедник који изговара такву молитву борио с Господом у својој клети све док није осетио да његова вера може да прихвати обећање: „Тражите и добићете!“, он би и у својој јавној молитви сместа прешао на стварну потребу, тражећи озбиљно и у вери благодат за себе и за своје слушаоце.

Проповедај Реч

3Т 252.257

5Т 299.300

COL 39-43. 124-134

Ломљење хлеба живота

3Т 237

DA 366-371

COL 231.

Проповедати Христа

3Т 214-216

4Т 313-316. 374. 375

5Т 158-161. 539. 540

AA 201-230.

Праведност вером

4Т 294-295

Васпитање 76.77

DA 300. 306-314

COL 128. 307-318

SC 67-69

AA 505-507.

Савет једном еванђелисти

3Т 507. 508

4Т 486

Васпитање 291-295

DA 253. 254

COL 235.236

AA 515.516.

Практични савети

Кратке поповеди

2Т 117. 118. 672

3Т 419.

Анегдоте

3Т 419.

Једноставност

СОЛ 231. 232.

Поштовање

Васпитање 242-244.

Мали скупови

ДА 183-194.

Суботна богослужења

5Т 256.

Пажљивост у понашању и одевању

1Т 648. 649.

Јавне молитве

2Т 616.617

5Т 201. 202

СОЛ 150-152.

ПОТПАСТИРИ

[133]

„Пазите стадо Божје које вам је предато и надгледајте га.“ (1. Петрова 5,2)

ДОБРИ ПАСТИР

Христос, велики узор свих проповедника, упоредио је себе с пастиром. Рекао је: „Ја сам пастир добри; пастир добри душу своју полаже за овце своје!“ „Ја сам пастир добри, и знам своје и моје Мене знају! Као што Мене зна Отац и Ја знам Оца; и душу своју полажем за овце!“ (Јован 10,11.14.15)

Као што земаљски пастир познаје своје овце тако и божански Пастир познаје своје стадо, расејано по целом свету. „А ви сте стадо Моје, овце паше Моје, ви људи, а Ја сам Бог ваш, говори Господ Господ.“ (Језекиљ 34,31)

У параболу о изгубљеној овци, пастир излази да тражи своју једну овцу — најмању која се могла избројати. Откривши да једна од његових оваца недостаје, он не гледа безбрижно на стадо које је сигурно смештено у тору и не говори: Имам деведесет и девет и могло би ме стајати сувише труда да идем и да тражим ту једну залуталу. Нека се сама враћа, а ја ћу јој отворити врата тора и пустићу је да уђе. Не! Чим је овца залутала, пастир је пун бриге и страховања. Оставивши деведесет и девет у тору, он одлази да тражи једну која је залутала. Маколико мрачна и олујна ноћ, маколико опасан и несигуран пут, маколико дугачка и напорна потрага, он се не колеба све док изгубљена није пронађена.

[134] С каквим олакшањем чује у даљини њен први слаби глас! Идући за звуком, он се пење уз највеће стрмине, иде до саме ивице провалије, излажући опасности свој живот. И тако тражи, док глас, постајући слабији, њему говори да је овца на умору.

А када изгубљена овца буде пронађена, да ли јој заповеда да пође за њим? Да ли јој прети ударцима, да ли је тера пред собом, мислећи на неугодности и забринутост које је претрпео због ње? Не! Он подиже исцрпљену овцу на своје раме и радостан и захвалан, јер његова потрага није била узалудна, враћа се у тор. Његова захвалност налази свој израз у радосној

песми. „И дошавши кући сазове пријатеље и суседе говорећи им: радујте се са мношвом, ја нађох овцу своју изгубљену.“

Исто тако, када Добри Пастир нађе изгубљеног грешника, Небо и Земља се сједињују у радовању и захваљивању. „Јер кажем вам да ће тако бити већа радост на Небу за једнога грешника који се каје, него ли за деведесет и девет праведника којима не треба покајања.“ (Лука 15,6.7)

Велики Пастир има своје потпастире, на које преноси старање о својим овцама и јагањцима. Прво дело које је Христос поверио Петру, када га је вратио у службу, било је да храни јагањце (Види Јован 21,15). Било је то дело у коме је Петар имао мало искуства. Оно ће захтевати велико старање и много нежности, много стрпљења и истрајности. Оно га је позивало да служи деци и младима, онима који су млади у вери, да поучава ненаучене, да им отвара Писма, да их припрема на корисну службу у Христовом делу. Све до тада Петар није био оспособљен да то чини или да чак само схвати важност те службе.

Питање које је Христос поставио Петру веома је значајно. Он је споменуо само један једини услов за учеништво и службу. Рекао је: „Љубиш ли ме?“ То је најбитнија оспособљеност. Иако је Петар могао да има и све друге, без љубави према Христу не би могао да буде верни пастир Господњег стада. Знање, добронамерност, речитост, захвалност и ревност представљају помоћ у добром раду; али, без љубави према Исусу у срцу, дело хришћанског проповедника ће се показати као промашај.

Поуку коју му је Исус упутио на Галилејском језеру, Петар је носио целог свога живота у свом срцу. Пишући, надахнут Светим Духом, црквама, рекао је: „Старешине које су међу вама молим који сам и сам старешина и сведок Христова страдања и имам дијел у слави која ће се јавити; пасите стадо Божје, које вам је предато и надгледајте га, не силом, него драговољно и по Богу, нити за неправедне добитке, него из добра срца; нити као да владате народом, него бивајте углед стаду; и када се јави Поглавар пастирски примићете венац славе који неће увенути.“ (1. Петрова 5,1-4)

Овца која је одлутала из тора најбеспомоћнија је од свих створења. Она се мора тражити; јер не зна да нађе пут натраг.

Тако је и са душом која је одлутала од Бога; она је исто тако беспомоћна као и изгубљена овца; и уколико јој божанска љубав не прискочи у помоћ, она никада неће наћи пут да се врати Богу. И зато, с каквим саучешћем, каквом жалошћу, с каквом истрајношћу, потпастир мора да тражи изгубљену овцу! Како спремно треба да издржи самоодрицање, тешкоће и лишавања!

Постоји потреба за пастирима који ће, под управом Великог Пастира, тражити изгубљене и залутале. То ће значити подношење физичких неугодности и жртвовање удобности. То ће значити нежно старање о залуталима, божанско саучешће и подношење. То ће значити имати ухо које ће са саучешћем слушати болна искуства о неправдама, понижењима, очајању и беди.

Дух доброг пастира је дух самозаборава. Он губи себе из вида да би могао да чини дела Божја. Проповедајући Реч и личном службом у домовима људи, он сазнаје њихове потребе, њихове туге, њихове невоље и сарађујући с Великим Носиоцем одговорности, он дели њихове патње, теши их у њиховом очајању, задовољава глад њихове душе и задобија њихово срца за Бога. У том послу проповедника прате небески анђели и он добија савете и просветљење у истини која га умудрује за спасење.

* * * * *

У нашем раду, појединачни напори ће учинити много више него што би се могло мислити. Управо због тога што се не улажу појеидначни напори, душе пропадају. Једна душа има неизмерну вредност; Голгота говори о њеној вредности. Једна душа задобијена за Христа, биће средство да се задобију друге и тако ће се осећати све већи благослов и ширити спасење.

У раду многих проповедника има сувише много проповеди, а сувише мало стварног рада од срца срцу. Постоји потреба за много више појединачног рада са душама. Испуњен христоликом љубављу проповедник треба да се приближи људима појединачно и да се труди да пробуди њихово интересовање према великим истинама вечног живота. Њихово срце може да буде исто тако тврдо као и утабани пут, и може изгледати да узалудно улажемо напоре да им представимо Христа. Али ако логика не буде у стању да их покрене, а докази немоћни да их осведоче, Христова љубав, показана у служби појединцима, може да омекша камено срце, и семе истине ће се укоренити.

Проповедничка служба је нешто далеко више од држања проповеди; она значи озбиљан рад са појединцима. Црква на Земљи је састављена од погрешивих људи и жена, којима је потребан стрпљив, брижљив рад, тако да могу да буду обучени и дисциплиновани за рад прихватљив у овом животу, а у будућем овенчан славом и бесмртношћу. Потребни су пастори — верни пастири — који неће ласкати Божјем народу, нити поступати с њим грубо, већ који ће га хранити хлебом живота — људи, који у свом животу свакога дана осећају силу обраћења Светим Духом, који гаје снажну, несебичну љубав према онима са којима раде.

Постоји посао који потпастири треба да обављају тактично, јер ће бити позвани да се суочавају с отуђењем, огорчењем, завишћу и љубомором у цркви; зато ће морати да раде у Христовом духу да би све довели у ред. Треба верно да упућују опомене, да укоравају грех, да исправљају грешке својим речима са проповедаонице и својим личним радом с појединцима. Залутало срце може да нађе замерке и да погрешно оцени и критикује Божјег слугу. Нека се он тада сети: „Која је премудрост одозго она је најпре чиста, а потом

мирна, кротка, покорна, пуна милости и добрих плодова, без хатера и нелицемерна. А плод правде у миру сеје се онима који мир чине.“ (Јаков 3,17.18)

[137] Рад проповедника Јеванђеља је „да открије свима шта је служба тајне од постања света сакривене у Богу“ (Ефесцима 3,9). Ако онај који се опредељује за ову службу изабере њен део који захтева најмање пожртвовања, задовољавајући се држањем проповеди, а препуштајући рад с појединцима неком другом, његов рад неће бити прихватљив пред Богом. Душе за које је Христос умро пропадају због недостатка добро усмереног тада са појединцима; а проповедник који није спреман, пошто се већ прихватио проповедничке службе, да ради са појединцима и да обавља посао који старање о стаду захтева, погрешно је схватио свој позив.

Проповедник мора бити спреман у време и у невреме, готов да прихвати и искористи сваку прилику да унапреди Божје дело. Бити спреман „у време“ значи искористити прилике у дому, у време богослужења или за време разговора о религијским темама. Бити спреман „у невреме“ значи бити спреман поред огњишта, у пољу, поред пута, на тржници, и да тамо усмериш мисли људи, на прикладан начин, према великим темама Библије, нежним, ватреним духом их позивајући да прихвате Божје захтеве. Многе такве прилике остале су неискоришћене, јер су људи мислили да су се појавиле „у невреме“. Међутим, ко зна шта се могло постићи мудрим позивом упућеним савести? Стоји написано: „Изјутра сеј семе своје и у вече немој да ти почивају руке, јер не знаш шта ће бити боље, ово или оно, или ће обоје бити једнако добро.“ (Проповедник 11,6) Онај који сеје семе истине може осећати терет на свом срцу, понекад му може изгледати да његови напори немају никаквог успеха. Али, ако је веран, видеће род свога рада; јер Господња Реч каже: „Иде и плаче који носи семе да сеје, поћи ће с песмом носећи снопове своје!“ (Псалам 126,6)

Посете у дому

Када проповедник објави вест Јеванђеља с проповедаонице, његов посао је тек почео. Предстоји му рад с појединцима

који треба да обави. Он треба да посећује људе у њиховим домовима, разговарајући и молећи се с њима озбиљно и у понизности. Постоје породице које никада не би биле упознате с истинама Божје Речи да пристав Његове благодати није ушао у њихов дом и указао им на узвишенији пут. Међутим, срца оних који обављају тај посао морају да куцају у складу с Христовим срцем.

Много тога је обухваћено заповешћу: „Изиђи на путеве и међу ограде, те натерај да дођу да ми се напуни кућа!“ (Лука 14,23) Нека проповедници проповедају истину у породицама, приближавајући се тако онима за које раде, и када тако буду сарађивали с Богом, Он ће их огрнути духовном силом. Христос ће их усмеравати у њиховом раду, даваће им речи које ће изговарати и које ће продирати дубоко до срца слушалаца.

Предност је сваког проповедника да може да каже заједно с апостолом Павлом: „Јер не изоставих да покажем вољу Божју!“ „Како ништа корисно не изоставих да вам не кажем и да вас научим пред народом и по кућама... покајање Богу и веру у Господа нашега Исуса Христа.“ (Дела 20,27.20.21)

Наш Спаситељ је ишао од куће до куће, лечећи болесне, тешећи ожалашћене, храбрећи невољне, нудећи мир разочаранима. Узимао је на своје руке малу децу, благосиљао их и изговарао речи наде и утехе уморним мајкама. С неуморном нежношћу и љубазношћу суочавао се са свим облицима људког бола и невоље. Није радио за себе, већ за друге. Био је слуга свих. Његова храна и пиће била је да доноси наду и снагу свима с којима је долазио у додир. И док су људи и жене слушали истине које су силазиле с Његових усана, тако различите од традиција и догми којим су их учили рабини, нада се рађала у њиховим срцима. У Његовим учењима је било толико озбиљности да су Његове речи продирале у срца са осведочавајућом снагом.

Мојој браћи проповедницима хтела бих да кажем, својим личним радом досегните до људи тамо где се налазе. Упознајте се с њима. То дело се не може обавити преко заменика. Новац позајмљен или дат то не може да постигне. Објављивање Писма у породицама — то је дело еванђелисте, и то дело треба

да се сједини с проповедањем. Ако се то изостави, држање проповеди ће бити у великој мери узалудно.

[139] Они који траже истину треба да чују речи које ће им се упутити у време; јер им се и сотона обраћа својим искушењима. Када се трудите да помогнете душама, ако наиђете на одбијање, немојте се обесхрабрити. Ако изгледа да се мало добра постигло вашим радом, немојте клонути. Наставите да радите али ипак будите опрезни, знајте када треба да проговорите, а када да останете без речи; стражите над душама као они који ће морати да дају одговор; пазите на сотонске замке, да вас не би одвео далеко од ваше дужности. Немојте дозвољавати тешкоћама да вас обесхрабре или заплаше. Испуњени чврстом вером, непоколебљивом решеношћу, суочите се с тим тешкоћама и победите их. Сејте семе у вери, руком која не штеди.

* * * * *

Много зависи од начина на који се сусрећете с онима које посећујете. Ви можете ухватити руку особе с којом се поздрављате на такав начин да одмах задобијете њено поверење или на тако хладан начин да она помисли да вам уопште није стало до ње.

Не смете да сматрате да је за вас понижење да се сретнете са сиромасима. Они су исто тако драгоцени у Божјим очима као и ми, и ми морамо бити свесни тога. Наша одећа треба да буде једноставна и уредна, тако да када посећујемо сиромашне они не буду ожалашћени због разлике између нашег и њиховог изгледа. Радости које се догађају сиромашнима су често врло ограничене и зашто Божји радник не би донео који зрак светлости у њихов дом? Нама је неопходно Исусово нежно саучешће; онда бисмо могли да пронађемо пут који води до њиховог срца.

ПАСТИРСКИ ПОСАО

Прави пастир ће се интресовати за све што се односи на добробит стада, да га храни, усмерава и брани. Он ће се понашати с великом мудрошћу, показиваће нежно старање за све, посебно оне који су у искушењу, у невољама, који очајавају. „Као што син човечји није дошао да му служе, него да служи и да душу Своју у откуп да за многе.“ (Матеј 20,28) „Заиста, заиста вам кажем, није слуга већи од господара својега, нити је посланик већи од онога који га је послао.“ (Јован 13,16) Христос „је понизио сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи и на очи нађе се као човек.“ (Филибљанима 2,7) „Дужни смо, дакле, ми јаки слабости слабих носити и не себи угађати. И сваки од нас да угађа ближњему на добро и за добар углед, јер и Христос не угоди себи, него као што је писано: ружења оних који тебе руже падоше на мене.“ (Римљанима 15,1-3)

* * * * *

[140]

Многи радници доживљавају неуспех у свом раду зато што се не приближавају онима којима је њихова помоћ најпотребнија. С Библијом у руци, они треба да се труде да на љубазан начин сазнају циљеве који постоје у мислима оних који су тек почели да се интересују: „Шта је истина?“ Треба да их воде пажљиво и нежно и поучавају као ученике у школи. Многи заинтересовани морају да се одуче од теорија за које су дуго веровали да су истина. И када се буду осведочили да су били у заблуди о библијским темама, постају збуњени и сумњичави. Њима је потребно најнежније саучешће и најпромишљенија помоћ; треба да буду пажљиво поучени, треба се молили за њих и с њима, треба их чувати и пазити с највећом бригом.

Велика је предност бити Христов сарадник у спасавању душа. Стрпљивим, несебичним напорима Спаситељ се труди

да допре до човека у његовом грешном стању и да га избави од последица греха. Његови ученици, који су учитељи Његове Речи, треба пажљиво да следе пример свог великог Узора.

* * * * *

У новим пољима, потребнио је много молитава и мудрог рада. Траже се не само људи који знају да држе проповеди, већ они који су стекли искуствено знање о тајни побожности и који могу да задовоље хитне потребе народа — они који схватају важност свог положаја као Исусових слугу, који ће радосно узети свој крст.

Веома је важно да пастор често буде са својим верницима и да тако постане упознат с разним фазама људске природе. Он треба да проучава деловање ума, да би могао да прилагоди своје поучавање интелектуалној моћи својих слушалаца. Он ће тако упознати велику љубав коју имају само они који пажљиво проучавају природу и потребе људи.

ЧИТАЊЕ БИБЛИЈЕ У ПОРОДИЦАМА

План одржавања библијских часова је идеја небеског порекла. Има много оних, и жена и мушкараца, који се могу укључити у ту грану мисионарског рада. Тако се могу образовати радници који ће постати велики Божји људи. На тај начин је Божја Реч била објављена хиљадама; а радници су долазили у блиски додир с људима свих народа и језика. Библија је унесена у породице, и њене свете истине су утицале на савест. Људи су били позвани да читају, истражују и оцењују сами за себе и зато морају да прихвате и одговорност за прихватање или одбацивање божанског просветљења. Бог неће дозволити да овај драгоцен рад за Њега остане ненаграђен. Он ће крунисати успехом сваки скромни напор учињен у Његово име.

[141]

* * * * *

У сваком новом пољу морају се показати стрпљивост и истрајност. Немојте се обесхрабрити због скромних почетака. Често управо најскромији рад доноси највеће резултате. Што је непосреднији наш рад за наше ближње, то ће се постићи веће добро. Лични утицај је велика сила. Ум оних с којима смо уско повезани изложен је многим невидљивим утицајима. Нико не може да говори мноштву и да га покрене онако како би могао да је успоставио уску везу с тим људима. Исус је напустио Небо и дошао на наш свет да спасава душе. Ви се морате приближити онима за које радите, тако да не само чују ваш глас, већ и да се рукују с вама, да науче ваша начела, да осете вашу љубав.

Моја браћо проповедници, немојте мислити да је једини посао који можете обавити, и једини начин на који можете радити за душе да држите проповеди. Најбољи посао који ви можете да обављате је да поучавате, да образујете. Када год вам

се пружи прилика да то чините, седните с неком породицом, и дајте им прилику да постављају питања. Одговарајте стрпљиво, скромно. Наставите тај посао заједно са својим радом у јавности. Мање проповеди, више поучавања, путем библијских часова у породицама и у малим групама, уз молитве са онима који су окупљени.

[142] Свима који раде заједно с Христом, желела бих да кажем: када год можете да нађете приступ људима који седе крај свог огњишта, искористите ту прилику. Узмите своју Библију, отворите пред њима њене велике истине. Ваш успех неће толико зависити од вашег знања и достигнућа, колико од ваше способности да нађете свој пут до њиховог срца. Тиме што ћете бити друштвени и приближити се људима, можете преокренути ток њихових мисли много успешније него и најснажнијом проповеди. Представљање Христа у породици, крај огњишта, на малим скуповима у приватним кућама, много пута је успешније у задобијању душа за Исуса него проповеди одржане на чистом ваздуху, мноштву које пролази или чак у дворанама и црквама.

Сви који се буду бавили овим личним радом треба да буду исто тако пажљиви да не постану механички у свом начину рада као што то мора да чини проповедник који проповеда Реч. Они морају стално да уче. Треба да уложе савесну ревност да стекну највише оспособљености, да постану људи силни у тумачењу Писма. Треба да негују навику менталне активности посебно предајући себе молитви и марљивом изучавању Писма.

ВРЕДНОСТ ПОЈЕДИНАЧНИХ НАПОРА

Они који су били најуспешнији у задобијању душа били су људи и жене који се нису хвалисали својим способностима, већ који су понизно и у вери покушавали да помогну људима око себе. Исус се бавио управо тим послом. Он се увек приближавао онима које је желео да достигне. Колико пута, с неколицином окупљеном око себе, објављивао је своје поуке и, један по један, пролазници су се заустављали да чују, све док велико мноштво са дивљењем и страхопоштовањем није слушало речи Учитеља кога је Небо послало.

Жена Самарјанка

Христос није чекао да се окупе велики скупови. Неке од највећих истина које је изговорио биле су изречене појединцима. Слушајте те прекрасне речи упућене жени Самарјанки. Он је седео крај Јаковљеног студенца када је жена дошла да захвати воде. На њено изненађење, затражио је од ње услугу. Рекао је: „Дај ми да пијем!“ Желео је хладан гутљај, али је још више желео да отвори пут којим би њој дао воду живота.

Жена је приметила: „Како ти, Јеврејин будући, можеш искати од мене, жене Самарјанке, да пијеш? Јер се Јевреји не мешају са Самарјанима.“ Исус је одговорио: „Да ти знаш дар Божји, и ко је тај који ти говори: дај ми да пијем, ти би искала у Њега и дао би ти воду живу!... сваки који пије од ове воде опет ће ожедњети: а који пије од воде коју ћу му Ја дати неће ожедњети довека, него вода што ћу му Ја дати биће у њему извор воде која тече у живот вечни.“

Колико је само интересовања Исус показао према овој једној жени! Како су озбиљне и речите биле Његове изјаве! Оне су покренуле срце жене и она је, заборављајући зашто је дошла, отрчала у град и казала својим пријатељима: „Ходите

[143]

да видите човека који ми каза све што сам учинила: да није то Христос?“ (Јован 4,7-30)

Многи су оставили своје послове да би дошли и видели Странца на Јаковљевом студенцу. Они су га обасули питањима, и жељно примали Његова објашњења многих проблема који су били нејасни њиховом разумевању. Били су слични људима који прате изненадни зрак светлости све док не нађу прави дан.

Резултат овог Исусовог рада, док је седео, уморан и гладан, крај студенца, био је далекосежан по благословима. Једна душа којој је желео да помогне постала је средство достизања осталих и њиховог довођења Спаситељу. То треба да буде начин на који Божје дело напредује на Земљи. Нека ваша светост сија, па ће се запалити и друга светла.

Божје слуге треба да стоје као стражари, спремни за службу у сваком тренутку. Браћо моја, из сата у сат отвараће се пред вама могућности да служите Богу. Оне се стално појављују и нестају. Увек будите спремни да их искористите на најбољи начин. Та прилика, да проговорите некој гладној души можда вам се више никада неће пружити; зато нека се нико не усуди да каже: „Молим те, изговори ме!“ Не пропуштајте ниједну прилику да говорите другима о бескрајном богатству Христову; јер прилика која се једном занемари може заувек да прође и да се никад више не покаже.

ПОДЕЛА РАДА

Озбиљна и можда неочекивана сметња успеху истине може да се нађе у нашим црквама. Када се уложи напор да се наша вера објасни неверницима, верници цркве врло често остају у позадини, као да нису заинтересовани, и дозвољавају да сва одговорност падне на проповедника. Из тог разлога, рад наших најспособнијих проповедника понекад не постиже никакав или врло мали успех. Могу бити одржане најбоље проповеди, порука може бити баш онаква каква је неопходна народу, али ниједна душа неће бити понуђена Христу као сноп после жетве.

[144]

Радећи тамо где већ има оних који су прихватили истину, проповедник најпре треба да се труди, не да обрати необраћене, већ да обучи вернике цркве за прихватљиву сарадњу. Нека ради са сваким од њих појединачно, покушавајући да их покрене да траже дубље искуство, али и да раде за друге. Када су спремни да подрже проповедника својим молитвама и својим радом, њихове напоре ће пратити већи успех.

* * * * *

У нашим црквама се не може постићи ништа трајно уколико се верници не пробуде и схвате да одговорност почива на њима. Сваки верник цркве треба да осети да спасење његове душе зависи од његових појединачних напора. Душе се не могу спасавати без напора. Проповедник не може да спасава људе. Он може да буде канал преко кога Бог може да удели светлост своје народу; али, пошто светлост буде дата, верницима је препуштено да је искористе како би преко њих обасјавала друге. (2Т 121)

* * * * *

Увежбати помагаче у цркви

Проповедник не треба да мисли да је његова дужност да све сам говори, да све сам ради и да се сам моли за све; он треба да увежба помагаче у свакој цркви. Нека се разни верници мењају у вођењу богослужења, у давању библијских часова; чинећи тако они ће употребљавати способности које им је Бог дао и у исто време добијати обуку као радници.

У неком смислу пастор заузима положај сличан положају предрадника групе радника или капетана посаде брода. Од таквих се очекује да се постарају да људи, над којима су постављени, обављају посао који им је додељен правилно и на време и да га они сами прихвате само у случају хитне потребе.

[145] Власник велике фабрике нашао је једном свог надзорника испод машине како обавља неке мале поправке, док неколико радника стоје и посматрају. Власник, пошто је сазнао шта се догађа не желећи да погреша у свом суду, позвао је надзорника у своју канцеларију и отпустио га с посла, дајући му пуну плату за обављени рад. Изненађени надзорник затражио је објашњење. Оно му је дато следећим речима: „Ја сам те запослио да шесторици радника одређујеш посао. Нашао сам шесторицу беспослене и тебе како обављаш посао једнога од њих. Оно што си ти радио могао је да обави било ко од њих шесторице. Не могу себи дозволити да плаћам седам дневница да би теби дао прилику да учиш остале како да ленчаре!“

Овај случај се може применити на неке цркве, али не на све. Међутим, многи пастори не успевају или не знају како да наведу вернике цркве да активно раде у разним одељењима цркве. Када би пастори посветили више пажње да покрену на посао и да задрже на послу своје стадо, постигли би много више добра, имали би више времена за проучавање и посете и изблегли многе случајеве напетости.

Неки, зато што су неискусни, правиће грешке, али им треба љубазно показати како да боље обављају свој посао. Тако би пастор могао да обучи људе и жене да носе одговорности у послу који много трпи због недостатка радника. Нама су потребни људи који могу да преузму одговорности; а најбољи

начин да стекну искуство које им је неопходно је да се и срцем и умом баце на посао.

Спасени радећи за друге

Црква која ради је црква која расте. Верници налазе и стимуланс и снагу у помагању другима. Читала сам о човеку који је, путујући једног зимског дана кроз дебеле наносе снега изгубио свест због хладноће, која је полако и неприметно успоравала његове животне снаге. Скоро се потпуно смрзао и спремао се да одустане од борбе за живот када је зачуо позиве у помоћ неког путника који умирао од хладноће. Одлучио је да му помогне. Почео је да масира промрзле удове несрећног човека и после прилично напора успео је да га подигне на ноге. Пошто путник није могао сам да стоји, вукао га је кроз сметове за које је сматрао да ни сам не може да их савлада.

[146]

Када је успео да довуче свог сапутника до сигурног уточишта, постао је свестан чињенице да је спасавајући другог спасао и самог себе. Његови искрени напори да помогне другом покренули су крв која се смрзавала у његовим венама и послали талас тоpline кроз његово тело.

Поука да помажући другима и ми сами добијамо помоћ, мора се стално понављати младим верницима, и примером и правилом, тако да и они у свом хришћанском искуству могу да постигну најбоље резултате. Они који очајавају, они који су склони да мисле да је пут у вечни живот сувише напоран и тежак, треба да се прихвате да помажу другима. Такви напори, сједињени с молитвама за добијање божанске светлости, учиниће да њихова срца куцају оживљавајућим утицајем Божје благодати, а осећања блистају божанском ревношћу. Цео њихов хришћански живот биће много стварнији, озбиљнији и с више молитве.

Имајмо увек на уму да смо ходочасници и странци на овој Земљи, да тражимо бољу земљу — небеску. Они који су се сјединили с Господом у завету службе имају обавезу да сарађују с Њим у делу спасавања душа.

Нека верници у току седмице обављају верно свој део посла и нека у Суботу говоре о својим искуствима. Богослужења ће

тада бити као храна у право време, доносећи свим присутним нови живот и нову ревност. Када Божји народ види велику потребу да ради као што је Христос радио на обраћењу грешника, сведочанства која ће давати у Суботу биће испуњена снагом. Радосно ће сведочити о драгоценим искуствима која су стекли радећи за друге.

Црква као свети залог

[147] Када се Господ вазнео, оставио је своју Цркву и све њене интересе као свети залог својим следбеницима. Посао Цркве не сме да се препусти самом проповеднику или неколицини водећих људи. Сваки верник треба да осећа да је склопио свети завет с Господом да ради у најбољем интересу Његовог дела у сва времена и у свим околностима. Свако треба да добије неку улогу коју ће обављати, неку одговорност коју ће носити. Када би сви верници осећали своју појединачну одговорност, било би и већег напредовања на духовним подручјима. Свечани терет одговорности која почива на њима наводила би их да чешће траже од Господа снагу и благодат.

Стварно стање у цркви се оцењује, не по високим мерилима које исповеда, не по именима која су уписана у њене књиге, већ по ономе што стварно чини за Учитеља, по броју њених истрајних, верних радника. Појединачни, несебични напори ће постићи више за Христово дело него што би се могло постићи проповедима или изјавама веровања.

Нека проповедници уче вернике да, уколико желе да расту духовно, морају да носе одговорности које је Господ положио на њих — одговорности вођења људи ка истини. Оне који не испуњавају своју дужност треба посећивати, молити се с њима, радити за њих. Немојте наводити вернике да зависе од вас као проповедника; учите их да уместо тога треба да користе своје таланте у објављивању истине онима који живе око њих. Радећи тако, уживаће и сарадњу небеских анђела и стећи искуство које ће ојачати њихову веру и дати им чврст ослонац у Богу.

ПРОПОВЕДНИКОВА СУПРУГА

Ранијих година супруге проповедника су морале да трпе оскудицу и прогонства. Када су њихови мужеви бацани у тамницу, а понекад и убијани, ове племените, пожртвоване жене трпеле су заједно с њима, али ће и њихова награда бити иста као и она коју ће добити њихови мужеви. Госпођа Бордман и госпођа Цадсон страдале су за истину — страдале заједно са својим мужевима. Оне су жртвовале дом и пријатеље у сваком смислу те речи, да би помогле својим мужевима да раде у делу просветљивања оних који живе у тами; да им открију скривене тајне Божје Речи. Њихове жене су биле у сталној опасности. Спасевање душа је био њихов велики циљ и за тај циљ оне су биле спремне да се радосно жртвују...

Ако проповедникова супруга прати свога муж на његовим путовањима, она не треба да иде због свог посебног уживања, да посећује и да буде дочекивана, већ да ради заједно с њим. Њих треба да сједињује заједнички интерес да чине добро. Она треба да буде спремна да прати свог мужа, уколико је домаће бриге у томе не спречавају, и да му помаже у његовим напорима да спасава душе. Кротко и понизно, али и с племенитим самопоуздањем, треба да има водећи утицај на мисли људи око себе, треба да има своју улогу и да носи свој крст и одговорност на богослужењу, око породичног олтара, у разговорима око огњишта. Људи то очекују од ње и имају право да то очекују. Ако та очекивања нису испуњена, више од половине утицаја њеног супруга ће бити уништено.

Жена проповедника може много да учини ако то жели. Ако је испуњена духом самопожртвовања и ако воли душе, она заједно с њим може да учини скоро исту количину добра. Сестра која ради у делу истине може да схвати и да досегне неке случајеве, посебно међу сестрама, које проповедник не може.

[148]

На проповедниковој супрузи почива одговорност коју она не сме и не може лако одбацити. Господ ће захтевати таланат који јој је дао, и то с добитком. Она треба да ради озбиљно и верно, заједно са својим супругом, на спасавању душа. Никада не треба да намеће своје жеље и тежње, или да показује недостатак интересовања за рад свог мужа или да гаји незадовољство и жељу да се врати кући. Сва та природна осећања треба да савлада. Она треба да има циљ у животу, циљ који непоколебљиво треба да следи. Па шта ако се он супроти њеним осећањима, уживањима и природним укусима! Све то треба радосно и спремно да жртвује да би чинила добро и спасавала душе.

Супруге проповедника треба да живе посвећеним животом молитве. Међутим, неке од њих би радије уживале у религији у којој нема крста, у којој нема позива на самоодрицање или улагање напора. Уместо да као племените жене стоје самостално, ослањајући се на Бога да добију снагу, уместо да носе своје појединачне одговорности, оне већину времена зависе од других, црпећи свој духовни живот од њих. Када би се само пуне поверења, с вером малог детета, ослониле на Бога, када би своја осећања усредсредиле на Исуса, црпећи свој живот од Христа, живог Чокота, какву би количину добра могле да учине, какву би помоћ могле да пруже другима, какву подршку својим мужевима, и какву би награду на крају могле да приме! Речи „Добро слуго добри и верни!“, падале би као најслађа музика на њихове уши. „Уђи у радост господара својега“, хиљаду пута би им надокнадиле све патње и невоље које су претрпеле да би спасле драгоцене душе. (1Т 451-453)

* * * * *

Када ожењени људи уђу у дело, остављајући своје жене да се старају о деци код куће, жена и мајка обавља тада исто тако велико и важно дело као и супруг и отац. Док је једно од њих у мисионарском пољу, друго је мисионар у дому, чије бриге, страховања и терети често далеко надмашују оне мужевљеве и очеве. Мајчино дело је свечано и важно дело — да обликује

ум, укус и карактер своје деце, да их обучи да буду корисна у овом, и да их оспособи за будући, бесмртни живот.

Муж, у отвореном мисионарском пољу, може да прими почаст од људи, док жена која се мучи у дому не прима никакву земаљску заслугу за свој рад; али, ако ради у најбољем интересу своје породице, трудећи се да обликује њихов карактер по божанском Узору, анђеол записничар записаће и њено име поред имена највећих мисионара у свету.

* * * * *

Проповедникова супруга може да пружи велику помоћ свом мужу, трудећи се да олакша његов терет, уколико своју душу одржава у Божјој љубави. Она може да поучава своју децу Светом писму. Она може да управља својим домаћинством економично и разборито. Заједно са својим мужем, може да васпита своју децу и да у њима развије навику штедње, учећи их да ограниче своје потребе.

ПРОПОВЕДНИК У СВОМ ДОМУ

Бог жели да учитељ Библије у свом домаћем животу буде пример истина које проповеда. Оно што човек јесте има делеко већи утицај од онога што човек проповеда. Побожност у свакодневном животу даће снагу јавном сведочењу. Стрпљивост, доследност и љубав оставиће на срца утисак који проповеди не могу да оставе.

[150] Проповедникове дужности се налазе свуда око њега, близу и далеко, али су његова деца његова прва дужност. Он не сме да постане толико заокупљен својим дужностима изван дома да занемари поучавање потребно његовој деци. Он може да гледа на своје домаће дужности као на мање важне, али у стварности оне стоје у самим темељима благостања појединаца и целог друштва. У великој мери срећа људи и жена и успех Цркве зависе од утицаја дома. Вечни интереси укључени су у правилно обављање свакодневних животних дужности. Свету нису толико неопходни велики умови, колико добри људи који су на благослов у свом дому.

Ништа не може да оправда проповедника ако занемари свој унутрашњи круг због свог ширег спољашњег круга. Духовно добро породице долази на прво место. У дан коначног обрачуна, Бог ће га питати шта је учинио да задобије за Христа оне за које је преузео одговорност да их донесе на свет. Велика добра учињена другима не могу да укину дуг који дугује Богу старавши се о својој деци.

У проповедниковој породици треба да влада јединство које ће проповедати практичну побожност. Када проповедник и његова супруга испуњавају верно своју дужност у дому да обуздавају, исправљају, саветују, препоручују, усмеравају, постају боље оспособљени да раде у цркви, а уједно умножавају оруђа за довршење Божјег дела изван дома. Чланови дома постају чланови небеске породице и постају сила на добро, ширећи далекосежан утицај.

Са друге стране, проповедник који дозвољава својој деци да расту јогунаста и непокорна, установиће да ће утицај његовог рада на проповедаоници бити поништен неприкладним понашањем његове деце. Онај ко не може да управља члановима своје породице не може на одговарајући начин да управља ни Божјом црквом или да је сачува од сукоба и раздора.

Учтивост у дому

Постоји опасност да се занемари указивање пажње мањим животним питањима. Проповедник никако не сме за занемари љубазне, охрабрујуће речи у породичном кругу. Браћо моја проповедници, да ли ви, у породичном кругу, показујете грубост, нељубазност, неучтивост? Ако то чините, онда, без обзира на висину признања своје вере, ви кршите Божје заповести. Без обзира колико озбиљно проповедате другима, ако пропуштате да покажете Христову љубав у свом домаћем животу, не задовољавате мерила која су вам постављена. Немојте мислити да човек који долази са свете говорнице и дозвољава себи грубе, заједљиве примедбе или подсмех и шалу, може да буде Христов представник. Божја љубав не станује у њему. Његово срце је пуно себичне љубави, властите важности, и он показује да не познаје праву вредност онога што је свето. Христос није с њим и он није опремљен свечаном вешћу истине за ово време.

[151]

Проповедникова деца су у неким случајевима најзанемаренија деца на свету, зато што је отац с њима само кратко време, и она су препуштена да сама бирају своје послове и забаве. Ако проповедник има мушку децу, он их не сме потпуно препустити старању своје супруге. То је сувише велики терет за њу. Он мора себе учинити њиховим другом и пријатељем. Он треба да се потруди да их држи далеко од лошег друштва и да им пронађе неки користан рад којим ће се бавити. Понекад је мајци тешко да влада собом. Ако то муж види, треба да преузме више терета на себе, чинећи све што је у његовој моћи да поведе своје дечаке Богу.

Нека проповедникова супруга, која има децу, има на уму да јој је дом мисионарско поље у коме треба да ради с неуморном енергијом и с незадрживом ревношћу, знајући да ће се резултати њеног рада осећати у току целе вечности. Зар нису душе њене деце исто толико вредне као и душе незнабожаца? Онда нека се стара о њима брижљиво и с љубављу. Она је добила одговорност да покаже свету силу и савршенство религије у дому. Она треба да буде покретана начелима, а не нагонима и треба да ради свесна да је Бог њен помагач. Не сме ничему да дозволи да је скрене са њене мисије.

Утицај мајке која одржава уску везу с Исусом Христом има неизмерну вредност. Њена служба љубави претвара дом у Ветилъ. Христос ради с њом, претварајући обичну воду живота [152] у небеско вино. Њена деца ће одрасти да јој буду на благослов и на част у овом животу и у животу који ће доћи.

„ПАСИ ЈАГАЊЦЕ МОЈЕ!“

Налог који је Христос дао Петру непосредно пре свог вазнесења гласи: „Паси јагањце моје!“ (Јован 21,15) и тај налог је упућен сваком проповеднику. Када је Христос рекао својим ученицима: „Пустите децу нека долазе к Мени и не браните им, јер је таквих царство небеско!“ (Марко 10,14) говорио је својим ученицима свих векова.

Дело истине је претрпело многе губитке због недовољног обраћања пажње духовним потребама младих. Проповедници Јеванђеља треба да успостављају присне везе с младима у својим црквама. Многи оклевају да то учине, али је њихово оклевање грех у очима Неба. Међу нама има много младих људи и жена којима наша вера није непозната, али чије срце никада није било дирнуто силом божанске благодати. Како ми, који тврдимо да служимо Богу, можемо да дозволимо да пролази дан за даном, седмица за седмицом, и да остајемо равнодушни према њиховом стању? Ако треба да умру у својим гресима, неопоменути, њихова крв ће се искати из руку стражара који су пропустили да их опомену.

Зашто се рад са младима у нашим границама не сматра мисионарским послом првога реда? Он захтева осетљиву тактичност, најпажљивије размишљање и најозбиљније молитве за небеску мудрост. Млади су објект сотониних посебних напада; али љубазност, учтивост и саосећање које проистиче из срца испуњеног љубављу према Исусу, задобиће њихово поверење и избавиће их из многих замки непријатеља.

Младима је неопходна више него повремена пажња, више него понека реч охрабрења. Њима је потребан брижљив, осећајан приступ и много молитава. Само онај, чије је срце пуно љубави и саосећања, моћи ће да досегне до срца тих младих који су наизглед безбрижни и равнодушни. Не може се свакоме помоћи на исти начин. Бог приступа сваком у складу с његовим темпераментом и карактером, и ми морамо сарађивати

[153] с Њим. Често управо они које равнодушно заобилазимо, зато што их оцењујемо према спољашњости, представљају најбољи материјал за раднике и исплатиће сваки труд уложен у њих. Мора се посветити више пажње проучавању проблема како да се поступа према младима, више искрених молитава за мудрост потребну за бављење њиховим умом.

Проповедање деци

Сваком прикладном приликом прича о Исусовој љубави треба да буде понављана деци. У свакој проповеди нека неки мали угао буде посвећен њиховом добру. Христов слуга може да успостави трајно пријатељство с тим малишанима. Нека такав не пропушта ниједну прилику да им помогне да постану богатији у познавању Писма. То ће допринети бољем затварању пута сотониним преварама. Ако се рано упознају са истинама Божје Речи, подиже се баријера против безбожништва, и деца ће бити у стању да дочекају непријатеља речима: „Писано је!“

Они који поучавају децу и младе треба да избегавају заморне примедбе. Кратки и сажети говори, имаће позитиван утицај. Ако треба много да се каже, онда говорите кратко и наставите следећи пут. Неколико занимљивих примедби, с времена на време, биће корисније него да се сва упутства дају одједном. Дуги говори умарају ум младих. Када се превише говори може се чак догодити да она омрзну и саме духовне поуке, као што сувишно једење оптерећује стомак и умањује апетит, наводећи на гађење према храни. Наше поуке цркви, а посебно младима, треба да се дају постепено правило по правило. Децу треба водити према Небу, али не грубо, већ изразито нежно.

Саживети се са осећањима младих

Ми се морамо трудити да продремо у осећајни свет младих, саосећајући с њима у њиховим жалостима и радостима, њиховим сукобима и победама. Исус није остао на Небу, далеко од ожалашћених и грешних; сишао је на овај свет да би се могао упознати са слабостима, страдањима и искушењима

грешног рода. Досегнуо нас није тамо где се налазимо, да би нас могао подићи. У нашем раду с младима, морамо се срести с њима тамо где се налазе, ако желимо да им помогнемо. Када [154] млади ученици буду савладани искушењем, нека они који су старији и искуснији не буду груби и строги, или да равнодушно посматрају њихове напоре. Имајте на уму да сте и ви сами често показивали да имате мало снаге да се супротставите сили кушача. Будите исто тако стрпљиви с тим јагањцима из стада, као што бисте желели да други буду стрпљиви с вама. Бог нас је тако створио да и најјачи међу нама осећају потребу за љубављу. Колико је више, онда, она потребна деци! Чак и саосећајан поглед ће често умирити и ојачати дете које се налази у невољи и искушењу.

Исус позива сваког залуталог: „Сине мој, дај Ми срце своје!“ (Приче 23,26) „Вратите се синови одметници и исцелићу одмете ваше!“ (Јеремија 3,22) Млади не могу бити стварно срећни без Исусове љубави. Он чека нежно и с дубоким саосећањем да чује признање залуталих и да прихвати њихово покајање. Он чека неко узвраћање захвалношћу од њих, као што и мајка чека осмех препознавања од своје вољене бебе. Велики Бог нас учи да га зовемо Оцем. Он жели да схватимо како искрено и нежно Његово срце чезне за нама у свим нашим невољама и искушењима. „Како отац жали синове, тако Господ жали оне који га се боје!“ (Псалам 103,13) Пре ће мајка заборавити своје дете него што би Бог заборавио једну душу која се узда у Њега.

Млади треба да учествују у раду цркве

Када млади предају своје срце Богу, наша одговорност за њих не престаје. Они се морају заинтересовати да раде за Господа, морају бити наведени да виде да Он очекује од њих да учине нешто чиме ће унапредити Његово дело. Није довољно показати колико још треба да се учини и позивати младе да обаве свој део посла. Морамо их научити како да раде за Учитеља. Они се морају обучити, дисциплиновати, извежбати у најбољим методама задобијања душа за Христа. Научите их да покушају на смирен, неупадљив начин да помогну

својим младим пријатељима. Објашњавајте им систематки разне гране мисионарског рада у којима могу да учествују, дајте им упутства и пружите помоћ. Тако ће научити да раде за Бога.

[155] Немојте замишљати да можете побудити интерес младих тиме што ћете отићи на мисионарски састанак и одржати неку дугачку проповед. Планирајте начине којима бисте могли да пробудите њихово живо интересовање. Из седмице у седмицу млади треба да дају своје извештаје, да говоре шта су покушали да учине за Спаситеља и какве успехе су постигли. Ако мисионарски састанак буде претворен у прилику за давање таквих извештаја неће бити досадан, напоран и незанимљив. Он мора да буде набијен интересантним збивањима и никада му неће недостајати посетилаца.

Младаљачки таленти, добро организовани и добро обучени, потребни су у нашим црквама. Млади морају да употребе своје обилне снаге. Уколико се та енергија не каналише у праве канале, млади ће је употребити на начин којим ће ранити своју духовност и нанети штету онима с којима се друже.

Нека срце учитеља буде повезано са срцима оних који су поверени његовом старању. Он треба да има на уму да се они суочавају с многим искушењима. Ми једва да схватамо какве су, прекора вредне, особине карактера млади добили рођењем и како се често суочавају с искушењима управо због тих својих наслеђених особина.

Заштитничка брига које потпастир треба да пружи јагањцима у свом стаду веома добро је описана сликом коју сам видеља и која представља Доброг Пастира. Пастир води своје стадо, а овце иду омах иза њега. У његовом наручју је беспомоћно јагње, док мајка с поверењем иде поред њега. О Христовом раду, пророк Исаија каже: „Као пастир пашће стадо своје, у наручје своје сабраће јагањце, и у њедрима ће их носити, а дојилице ће водити полако.“ (Исаија 40,11) Јагањцима је потребно много више него само свакодневна храна. Њима је потребна заштита, морају се непрестано чувати нежним старањем. Ако неко јагње залута, мора се потражити. Овај симбол је прекрасан и добро представља службу љубави

коју потпастир Христовог стада треба да пружи онима који се налазе под његовом заштитом и старањем.

Браћо моја проповедници, отворите своја врата младим људима који су изложени искушењима. Приближите им се својим посебним трудом. Зло их позива са свих страна. Потрудите се да их заинтересујете за оно што ће им помоћи да живе узвишенијим животом. Немојте се отуђивати од њих. Доведите их да буду у вашем дому; позовите их да вам се придруже крај вашег породичног олтара. Имајмо увек на уму да Господ очекује од нас да пут према Небу учинимо блиставим и привлачним.

[156]

* * * * *

Треба да научимо младе да помажу младима; док се буду трудили да то учине, они ће стећи искуство које ће их оспособити да постану посвећени радници на ширем подручју. Хиљаде срца се могу досегнути на једноставан, скроман начин. Најинтелектуалнији, они на које људи гледају и хвале их као најдаровитије људе и жене у свету, често су освежени једноставним речима које теку из срца онога који воли Бога... Искрене, поштене речи сина и кћери Божје, изговорене природном једноставношћу, отвориће врата срца које је дуго било затворено. (6Т 115)

* * * * *

Још од детињства Тимотије је познавао Писма, и то знање му је послужило као заштита против злих утицаја из његове околине, од искушења да изабере себична задовољства уместо дужности. Таква заштита потребна је свој нашој деци; и део посла родитеља и Христових посланика биће да се постарају да деца на одговарајући начин стекну познавање Божје Речи. (4Т 398)

МОЛИТВА ЗА БОЛЕСНИКЕ

Сама срж Јеванђеља је обновљење и Спаситељ би желео да Његове слуге позову болесне, безнадежне и напаћене да се ухвате за Његову снагу. Божје слуге су канали Његове благодати, и преко њих Он жели да употреби своју исцелитељску снагу. Њихово дело је да болесне и напаћене представе Спаситељу и Његовим рукама вере. Они треба да живе близу Њега и својим животом јасно представе деловање Његове истине, да би их Он могао искористити као средства преношења благослова онима у потреби за телесним и духовним исцељењем.

[157] Наша је предност да се молимо са болеснима, да им помогнемо да се ухвате за уже вере. Божји анђели су веома близу оних који тако служе напаћеном човечанству. Посвећени Христови посланици који, када их позове неки болесник, покушају да привуку његову пажњу на божанске стварности, обављају дело које ће опстати кроз целу вечност. И када се приближе болеснику с утехом наде стечене вером у Христа и прихватањем божанских обећања, њихово властито искуство постаје све богатије духовном снагом.

С пробуђеном савешћу многе напаћене душе, које трпе телесну болест као резултат сталних престапа, вичу: „Господе, буди милостив мени грешнику; учини ме својим дететом!“ И управо тада проповедник, снажне вере, треба да буде спреман да каже паћенику да има наде за покајнике и да у Исусу, свако ко чезне за помоћи и прихватањем, може да нађе избављење и мир. Онај ко кротко и с љубављу објављује Јеванђеље напаћеној души, којој је толико потребна његова порука наде, говори у име Онога који је дао себе за људски род. И док он изговара утешне, прикладне речи и док упућује молитву за онога који лежи у постељи патње, Исус је приноси. Бог говори преко људских усана. Срце је дирнуто. Људско је доведено у додир с божанским.

Проповедник треба да на темељу искуства схвати да умирујућа сила Христове благодати доноси здравље, мир и потпуну радост. Он треба да познаје Христа као Онога који је позвао уморне и претоварене да дођу к Њему и да нађу одмор. Нека никада не заборави да Спаситељева нежна присутност, пуна љубави, стално окружује свако људско оруђе које је Бог одредио да дели духовне благослове. Свест о томе даће жиотну снагу његовој вери и озбиљност његовим молбама.

Тада ће онима, који од њега траже помоћ, моћи да пренесе силу божанске истине која доноси здравље. Он може да говори о делима исцелења која је Христос чинио, и тако усмери мисли болесника на Њега као на Великог Лекара, који је светлост и живот, али и утеха и мир. Може да му каже да не треба очајавати, да га Спаситељ воли, и да ће, ако се преда Њему, задобити Његову љубав, Његову благодат, Његову силу одржања. Нека га позове да се ослони на Божја обећања, знајући да је Онај који је дао та обећања наш најбољи и најискренији Пријатељ. И док се труди да усмери мисли према Небу, видеће да ће помисао на нежно саучешће Онога који зна како да примени исцељујући балсам улити болеснику осећање мира и спокојства.

[158]

Божански Исцелитељ је присутан у болесничкој соби; Он чује сваку реч молитве која му је упућена у једноставности истинске вере. Његови ученици данас треба да се моле за болесне, исто онако истински као и некадашњи ученици, и тада ће бити оздрављења, јер „молитва вере помоћи ће болеснику“ (Јаков 5,15)

* * * * *

У Божјој Речи имамо упутства која се односе на посебне молитве за оздрављење болесника. Међутим, упућивање такве молитве је најсвечаније дело и не сме се чинити без пажљивог разматрања. У много случајева молитве за оздрављење болесника се упућују Богу, а то што се назива вером је уствари дрскост.

Многи појединци навлаче на себе болест попуштањем својим прохтевима. Они нису живели у складу с природним

законима или начелима строге непорочности. Други су кршили законе здравља у својим навикама једења и пијења, одевања или рада. Често је нека врста порока узрок слабости ума или тела. Када би такве особе добиле благослов здравља, многе међу њима би наставиле истим путем неодговорног кршења Божјих природних и духовних закона, мислећи да су зато што их је Бог излечио одговарајући на молитву сада слободни да наставе са својим нездравим навикама и да попуштају изопаченом апетиту без икаквих ограничења. Када би Бог учинио чудо и вратио здравље таквим особама, само би их охрабрио да чине грех.

Узалудан је труд учити људе да гледају на Бога као на Исцелитеља њихових слабости, уколико их не научимо да одбаце своје нездраве навике. Да би примили Његов благослов као одговор на молитву, морају да престану да чине зло и да науче да чине добро. Њихова околина треба да буде хигијенски беспрекорна, њихове животне навике правилне. Они морају да живе у складу с Божјим законом — и природним и духовним.

[159]

Признање греха

Онима који желе молитву за обновљење здравља, мора се објаснити да је кршење Божјег закона, или природног или духовног, грех и да уколико треба да приме Његов благослов, морају да признају и одбаце свој грех.

Писмо нам говори: „Исповедајте, дакле, један другоме грехе и молите се Богу један за другог да оздрављате.“ (Јаков 5,16) Ономе који тражи молитву нека се изнесу мисли сличне овима: „Ми не можемо да читамо твоје срце или да знамо тајне твога живота. Оне су познате само теби и Богу. Ако се кајеш за своје грехе, твоја је дужност и да их признаш.“

Греси приватног карактера треба да се признају Христу, једином посреднику између Бога и човека. Јер „ако ко сагреши, имамо заступника код оца, Исуса Христа, праведника.“ (1. Јованова 2,1) Сваки грех је увреда за Бога, и зато му се мора признати, преко Христа. Сваки јавни грех мора се и јавно признати. Зло учињено ближњему треба да се надокнади ономе ко је био повређен. Ако је неко од оних који траже здравље

крив што је говорио зло, ако је посејао неслогу у неки дом, у суседство или у цркву, ако је проузроковао отуђење или отпад, ако је било којом погрешном навиком навео некога на грех, то треба да призна пред Богом и пред онима који су били оштећени. „Ако признамо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше и да нас очисти од сваке неправде.“ (1. Јованова 1,9)

Када је зло исправљено, можемо представити потребе болесника Господу у смиреној вери, као што нам Његов Дух показује. Он познаје сваког појединца по имену, стало му је до сваког као да на целој Земљи нема никог другог за кога је дао свог љубљеног Сина. Пошто је Божја љубав тако велика и тако непогрешива, болесника треба охрабрити да се ослони на Њега и да се развесели. Забринутост за самог себе може да изазове слабост и болест. Ако се буду уздигли изнад депресије и безнадежности, њихови изгледи за опоравак биће бољи; јер „око је Господње на онима који га се боје и на онима који чекају милост његову“. (Псалам 33,18)

Покорност Божјој вољи

[160]

Када се молимо за болесне морамо да имамо на уму да „не знамо за шта ћемо се молити као што треба“ (Римљанима 8,26). Ми не знамо да ли ће благослов који желимо бити или неће бити за њихово добро. Зато наше молитве треба да садрже и мисао: „Господе, Ти знаш сваку тајну душе. Ти познајеш и ове душе. Исус, њихов Заступник, дао је свој живот за њих. Његова љубав према њима је већа него што наша може да буде. Ако је, дакле, Теби на славу и на добро болесника, ми Те молимо у Исусово име, да им вратиш здравље. Ако није Твоја воља да они оздраве, молимо Те да их Твоја благодат утеши и да их Твоја присутност подржи у њиховим патњама.“

Бог од почетка зна крај. Он познаје срца свих људи. Он чита сваку тајну душе. Он зна да ли ће они за које се молимо бити или неће бити у стању да издрже невоље које ће доћи на њих ако и даље буду живели. Он зна да ли ће њихов живот бити на благослов или на проклетство њима самима или свету. И то је разлог што, када озбиљно износимо своје

молбе, треба да кажемо: „Али не моја воља, него Твоја, нека буде!“ (Лука 22,42) Сам Исус је додао те речи покоран Божјој мудрости и вољи када се молио у Гетсиманији: „Оче мој, ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова!“ (Матеј 26,39) Ако су ове речи биле прикладне за Њега, Божјег Сина, колико више одговарају уснама ограниченог, грешног смртника!

Зато нећемо погрешити када изнесемо своје жеље нашем премудром небеском Оцу и онда, у савршеном поверењу, све препустимо Њему. Ми знамо да нас Бог чује ако се молимо по Његовој вољи. Међутим, наметати своје молбе без духа покорности није исправно; наше молитве не треба да буду изречене у облику заповести, већ посредовања.

Има случајева када Бог делује одлучно својом божанском силом на обнављању здравља. Међутим, не оздрављују сви болесници. Многи одлазе да почивају у Исусу. Јован је на острву Патмосу добио налог да напише: „Благо мртвима који умиру у Господу од сада. Да, говори Дух, да почину од трудова својијех; јер дела њихова иду за њима!“ (Откривење 14,13) Из овога можемо да видимо да особе које нису оздравиле не треба, на темељу тога, осуђивати да немају вере.

[161]

Ми сви желимо непосредан и брз одговор на своје молитве, па смо у искушењу да постанемо обесхрабрани када се одговор одлаже или долази у облику који нисмо очекивали. Међутим, Бог је сувише mudar и добар да увек одговори на наше молитве управо у време и управо онако како ми то желимо. Он ће учинити више и боље за нас него да само услиши све наше жеље. И пошто се можемо поуздати у Његову мудрост и љубав, не треба да тражимо од Њега да се потчини нашој вољи, већ да препознамо и испунимо Његове намере. Наше жеље и интереси треба да се изгубе у Његовој вољи.

Ова искуства, која искушавају нашу веру, су за наше добро. По њима ће се показати да ли је наша вера истинита и искрена, да ли почива само на Божјој Речи, или зависи од околности, па је несигурна и нестална. Вера се јача вежбањем. Ми морамо дозволити да стрпљење обави своје савршено дело, имајући на уму да у Писму постоје драгоцене обећања онима који чекају на Господа.

Не могу сви разумети ова начела. Многи, који траже Господњу исцелитељску милост мисле да морају да добију непосредан и брз одговор на своје молитве, или мисле да је њихова вера непотпуна. Управо зато они који су ослабљени болестима треба да добију мудар савет да поступају разумно. Они не смеју да занемаре своје дужности према пријатељима који ће их, можда, надживети или да пропусте да примене природна средства за обнављање здравља.

Овде често постоји опасност да се поступи погрешно. Верујући да ће бити излечени као одговор на своју молитву, неки се плаше да учине било шта што би се могло протумачити као недостатак вере. Међутим, они не смеју пропустити да доведу у ред своје послове као што би учинили у случају да очекују да ће их задесити смрт. Не смеју се плашити ни да изговоре речи охрабрења или савета које би желели да, у тренутку расстанка, упуте својим вољеним.

Лековита средства

[162]

Они који траже исцељење молитвом не треба да занемаре употребу лековитих средстава која им стоје на располагању. Није одрицање од вере ако сарађујемо с Богом и ако себе доводимо у положај најповољнији за оздрављење. Бог нам је омогућио да стекнемо знање о законима живота. То знање нам је стављено на располагање да бисмо га употребили. Ми треба да искористимо свако средство за обнављање здравља, сваку могућност која нам се пружа да делујемо у складу с природним законима. Када се помолимо за оздрављење болесника тада можемо да делујемо с још више енергије, захваљујући се Богу на предности да сарађујемо с Њим, тражећи да благослови средства за која се сам постарао.

Ми имамо одобрење Божје Речи да употребимо лековита средства. Језекија, израиљски владар, се разболео и Божји пророк му је донео поруку да ће умрети. Он је повикао ка Господу, Господ је услишио свога слугу и послао му поруку да ће додати петнаест година живота. Сада је једна реч од Господа могла сместа да излечи Језекију; али је уместо тога добио

посебно упутство: „Да узму груду сухих смокава и привију на оток, те ће оздравити!“ (Исаија 38,21)

Једном приликом Христос је помазао очи слепог човека иловачом и наредио му: „Иди, умиј се у бањи Силоамској... Отиде, дакле, и уми се и дође гледајући!“ (Јован 9,7) Излечење се може догодити само силом великог Исцелитеља, али се Христос послужио и једноставним природним средствима. Иако није подржао лечење медикаментима, одобрио је употребу једноставних природних лекова.

Када смо се помолили за исцељење болесника, без обзира на исход случаја, не смемо да изгубимо веру у Бога. Ако будемо позвани да се суочимо са жалошћу, прихватимо горку чашу, имајући на уму да је Очева рука ставља на наше усне. Међутим, ако се болесник опорави, не сме се заборавити да прималац исцелитељске милости добија нову одговорност пред Створитељем. Када је десет губаваца било излечено, само један се вратио да нађе Исуса и да му да славу. Нека нико од нас не буде сличан незахвалној деветорици, чија срца нису била дирнута Божјом милошћу. „Сваки добри дар и сваки поклон савршени одозго је, долази од Оца светлости у којег нема промењивања ни мењања видеља и мрака.“ (Јаков 1,17) (МН 227-233)

УЧИТИ ЉУДЕ ДА БУДУ ВЕЛИКОДУШНИ

Проповедник који је понегде организовао мале групе, никада не сме да, међу онима који су тек прихватили веру, остави утисак да Бог не тражи од њих систематски труд да својим појединачним напорима и својим средствима подрже дело. Често, они који примају истину, спадају међу сиромашније у свету; али то не сме да им послужи као изговор да занемаре оне дужности које су добили у складу с драгоценом светлошћу коју су примили. Они не смеју да дозволе сиромаштву да их спречи да прикупљају себи благо на Небу. Благослови који су на располагању богатима, доступни су и њима. Ако буду верни у располагању оним малим што имају, њихово благо на Небу ће нарасти у складу с њиховом верношћу. Управо је побуда од које полазе, а не количина коју дају, оно што њихов дар чини драгоценим у очима Неба.

Сви треба да буду поучени да чине оно што могу за Учитеља; да му враћају у складу с оним чиме их је благословио. Он захтева за себе само десети део њиховог прихода, без обзира да ли је мали или велики, и они који му то ускраћују, краду оно што је Његово и не могу очекивати да ће Његова великодушна рука бити над њима. Чак и када цркву сачињавају углавном сиромашна браћа, питање систематске великодушности мора им се темељно објаснити, тако да план буде од срца прихваћен. Бог је у стању да испуни своја обећања. Његови извори су бескрајни, и Он се свима њима служи да оствари своју вољу. Када види да се дужности у враћању десетине верно испуњавају, Он често, у свом мудрој Провиђењу, отвара путеве да се приходи повећају. Онај ко следи Божја упутства у оном малом што му је било дато, примиће исте благослове као и онај ко је доносио од свог обиља.

То исто се односи и на оне који радосно употребљавају своје таленте или способности у Божјем делу, док они који пропуштају да искористе оно што им је било поверено наносе

[164]

себи исти губитак као да је то мало било много. Управо је човек који је имао само један таланат, али који га је сакрио у земљу, примио осуду од Бога.

* * * * *

Божји план о десетку је прекрасан у својој једноставности и једнакости. Сви га могу прихватити у вери и храбрости, јер му је порекло божанско. У њему се сједињују једноставност и корисност, и он не захтева ширину образовања да би се схватио и применио. Сви могу да осете да су у стању да узму учешћа у унапређивању драгоценог дела спасавања. Сваки човек, свака жена и сви млади могу да постану Господњи ризничари, и оруђа у задовољавању потреба ризнице...

Овим системом се постиже велики циљ се. Ако га сви буду прихватили, сви ће бити постављени за Божје ревносне и верне ризничаре; и неће бити никаквог недостатка средстава за остварење великог дела објављивања последње поруке упозорења свету. (3Т 388.389)

ПОДУПИРАЊЕ ЈЕВАНЂЕЉА

Господ је учинио да објављивање Јеванђеља зависи од рада и добровољних дарова селог свог народа. Онај који објављује поруку милости грешним људима има још један посао да обави — да представи људима дужност да својим средствима подупиру Божје дело. Он их мора учити да део њиховог дохотка припада Богу, и да треба да буде посвећен искључиво Његовом делу. Ову поуку треба да објави и примером и речима; мора се само чувати да својим понашањем не би ослабио снагу свог поучавања.

Оно што је стављено на страну у складу с Писмом као део који припада Господу, представља доходак Јеванђеља и више није наше. Није ништа боље од светогрђа када човек узме из Господње ризнице да би послужио себи или другима у њиховом световном послу. Неки су грешили у томе што су узимали са Божјег олтара оно што је било посебно посвећено Њему. Ово питање сви морају да посматрају у правилној светлости. Нека нико, када дође у невољу, не узима новац посвећен религијским потребама да би га употребио у своју сврху, умирујући своју савест тиме што ће говорити да ће га вратити у неко будуће време. Много је боље умањити издатке да одговарају приходима, ограничити жеље и живот у оквир средстава, него се послужити Господњим новцем за световне потребе.

[165]

Употреба десетка

Господ је дао посебна упутства за употребу десетка. Он не жели да Његово дело буде осакаћено због недостатка средстава. Да не би било никаквог насумичног рада или грешака, Он је нашу дужност по том питању учинио веома јасном. Део који је Бог одредио за себе не сме се употребити ни за какву другу потребу осим оне коју је Он одредио. Нека се нико не осећа

слободан да задржи свој десетак и да га употреби по свом расуђивању. Нико не сме да га употреби за себе у неком хитном случају, нити да га искористи онако како сматра да је корисно, чак ни у ономе што би се могло сматрати Господњим делом.

Проповедник треба, примером и прописом, да учи вернике да десетак сматрају светим. Он не сме да мисли да га може задржати и применити по свом расуђивању зато што је проповедник. Десетак не припада њему! Он нема право да задржи за себе било шта што сматра да му припада. Он не сме да подржи својим утицајем никакав план за усмеравање од законите употребе десетка и прилога, посвећених Богу. Они се морају донети у Његову ризницу и посветити Његовој служби онако како је то Он одредио.

Бог захтева од свих својих пристава са буду тачни у примењивању божанских правила. Они не смеју да поткопају Господње планове обављајући дела добротинства или дајући дарове онако како они сматрају да је корисно. Веома је лоше када човек покушава да поправи Божји план, када измишља неки свој план за случај потребе, показујући неке своје добре побуде у овом или оном случају поткопавајући њима Божје захтеве. Бог позива све да свој утицај ставе на страну Његових уредаба. Он је објавио свој план; и сви који желе да сарађују с Њим треба да проводе тај план уместо да се усуђују да га поправљају.

[166] Бог је Мојсију дао упутства за Израил: „И ти заповеди синовима Израилевијем да ти донесу уља маслинова чистога цеђенога за видело, да би жишци горели свагда.“ (2. Мојсијева 27,20) То је требало да буде трајни прилог, тако да Божји дом буде на одговарајући начин снабдевен оним што је неопходно за службу Богу. Данашњи Божји народ треба да има на уму да је молитвени дом Господња својина и да се о њему строго мора водити рачуна. Међутим, средства за то дело не смеју да долазе од десетка.

Преко мене је била упућена врло јасна и одређена порука нашим верницима. Било ми је наређено да им кажем да греше тиме што десетак употребљавају за разне циљеве који, иако добри сами по себи, нису циљ за који је Господ рекао да се десетак сме употребљавати. Они који на такав начин

употребљају десетак одступају од Господњих уредаба. Бог ће им судити за то што чине!

Неки сматрају да се десетак сме употребити за школске потребе. Други мисле да се аквизитери и литерарни еванђелисти морају издржавати од десетка. Међутим, чини се велика грешка када се десетак усмерава мимо циља за који треба да буде употребљен — за издржавање проповедника. Требало би да данас у пољу буде на стотине добро оспособљених радника, али тамо се сада налази само један.

Свечана обавеза

Десетак је свет, Бог га је одредио за себе. Он се мора доносити у Његову ризницу да би се употребио за подупирање еванђеоских радника у њиховом раду. Дуго времена Господ је био поткрадан зато што има и оних који не схватају да је десетак део који је Бог одредио за себе. Неки су били незадовољни, па су говорили: „Нећу више да дајем свој десетак; немам поверења у начин на који се послови обављају у средишту дела!“ Међутим, хоћеш ли да крадеш од Бога зато што мислиш да се делом не управља правилно? Дај своју примедбу, јасно и отворено, у правом духу, на одговарајућем месту. Пошаљи своје захтеве да се послови ускладе и доведу у ред; али немој ускраћивати Божјем делу оно што му припада, немој се показати неверан зато што други не чине оно што је право.

Пажљиво читај треће поглавље Књиге пророка Малахије и види шта Господ каже о десетку. Када би наше цркве стале уз Божју Реч, када би биле верне у давању свог десетка у Његову ризницу, више радника би се охрабрило да ради проповеднички посао. Много више људи би се прихватило проповедничког посла да им се није говорило да је ризница исцрпљена. Треба да се осигура обилан прилив у Господњу ризницу, и он би се и осигурао да себична срца и руке нису ускратила десетак или да га нису употребила за подупирање других грана дела.

Божја наменска средства не смеју се употребљавати на насумичан начин. Десетак је Господњи, и они који га злоупотребљавају биће кажњени губитком својих небеских

ризница уколико се не покају. Нека се дело више не ограничава тако што ће се десетак преусмеравати у разне канале, а не у оне у које је Господ рекао да треба да иде. Постарајмо се да та друга подручја деловања добију подршку, али не од десетка. Бог се није променио; десетак се и даље мора употребљавати за подржавање проповедничке службе. Отварање нових поља захтева много више проповедничког деловања него што је нама сада могуће и зато је неопходно да имамо средства у ризници.

На онима који раде као проповедници почива свечана оговорност, која се на чудан начин занемарује. Неки уживају да проповедају, али не улажу свој лични рад у неговање цркава. Постоји велика потреба за поучавањем о обавезама и дужностима према Богу, а посебно у поштену одвајању десетка. Наши проповедници би се осећали оштећено уколико не би правовремено били плаћени за свој рад; али, да ли се старају да буде довољно средстава у Божјој ризници којима би се подржали радници? Уколико они пропусте да обаве своју целокупну дужност у поучавању народа да буде веран у враћању Богу онога што је Његово, осетиће се недостатак средстава у ризници, средстава којима би се унапредило Господње дело.

Надгледник Божјег стада треба верно да обавља своју дужност. Уколико закључи да ће тај посао, пошто му се не допада, препустити неком другом, онда није веран радник. Нека у Књизи пророка Малахије прочита речи којима Господ оптужује народ за крађу зато што Богу ускраћују десетке. Свемогући Бог изјављује: „Проклети сте, јер ме закидате, ви, сав народ!“ (Малахија 3,9) Када онај који се налази у служби Речи и доктрине види да верници иду путем којим ће навући проклетство на себе, како би могао да занемари своју дужност да им упути поуку и опомену? Сваки верник Цркве мора да буде поучен да буде веран у поштену враћању десетка. (9Т 246-251)

[168]

УТИЦАЈ ИСХРАНЕ НА ЗДРАВЉЕ

Они на којима почивају важне одговорности, они који су више од свих других чувари духовних интереса, треба да буду људи снажних осећања и брзог схватања. Више него другима, њима је неопходно да буду умерени у исхрани. Богата и луксузна храна не сме да добије место на њиховом столу.

Сваког дана људи на поверљивим положајима морају донети одлуке које имају веома важне последице. Често морају да мисле брзо, а то могу да чине само они који се држе строге умерености. Ум јача када се правилно поступа према физичким и менталним снагама. Ако оптерећење није сувише велико, нова снага се јавља после сваког оптерећења. Међутим, често је дело оних који морају да разматрају важне планове и да доносе важне одлуке под утицајем зала која долазе од неправилне исхране. Тегобе у стомаку изазивају несређено стање у уму. То често доводи до раздражљивости, грубости и неправедног понашања. Многи планови који су могли донети благослов свету су одбачени; многе неправедне, насилничке, чак и сурове мере биле су предузимане као резултат болесног стања насталог погрешним навикама у исхрани.

Ево једног предлога онима који се баве претежно умним или седећим радом; нека га испробају они који имају довољно моралне храбрости и самоконтроле: При сваком оброку узимајте само две или три врсте једноставне хране, и немојте јести више него што је потребно да задовољите глад. Активно се бавите вежбањам свакога дана и видите да ли ћете примити благослов. (МН 309.310)

Неки проповедници нису довољно строги када се ради о навикама у исхрани. Они узимају превелике количине хране, сувише разноврсне у једном оброку. Неки су само по имену реформисани. Они немају никаквих правила којима би регулисали своју исхрану, већ дозвољавају себи да једу воће или орашасте плодове између оброка, и на тај начин излажу

[169]

тешком оптерећењу своје органе за варење.

Због неразумне исхране, чула неких наизглед су паралисана и они су троми и поспани. Ови бледуњави проповедници који пате од последица себичне попустљивости апетиту, нису никаква препорука за здравствену реформу.

Када пате од претераног рада, било би много боље да избаце понеки оброк и да на тај начин пруже организму прилику да се опорави. Наши радници би могли да учине далеко више својим примером у примени здравствене реформе него што то чине својим проповедањем. Када добронамерни пријатељи учине сложене припреме да их угосте, налазе се у великом искушењу да прекрше начела; али ако одбију укусна јела, богате зачине, чај и кафу, могу се показати као истински, практични реформатори.

* * * * *

Попуштање апетиту помрачује и спутава ум, отупљује света осећања у души. Менталне и моралне снаге неких наших проповедника су ослабљене неодговарајућом исхраном и недостатком физичког вежбања. Они који узимају велике количине хране не би требало да попуштају апетиту, већ да јачају владање собом и да тако задрже благослове активних мишића и неоптерећеног ума. Преједање отупљује цело биће преусмеравајући енергију од других органа на желудац.

ПРОПОВЕДНИЦИ ТРЕБА ДА ПРОПОВЕДАЈУ ЗДРАВСТВЕНУ РЕФОРМУ

Наши проповедници треба да буду обавештени о здравственој реформи... Они треба да разумеју законе који управљају физичким животом и како се они односе према здрављу ума и душе. Хиљаде и хиљаде људи знају тако мало о телу које им је Бог дао или о старању које треба да му укажу; њима је много важније да проучавају друге, далеко мање важне теме. Проповедници управо овде треба да обаве важан посао. Када заузму правилно гледиште о овој теми, много ће се постићи. У свом животу и дому они треба да слушају законе живота, држећи се правих начела и живећи здравим начином живота. Тада ће бити у стању да говоре правилно о тој тематици, водећи душе све даље у делу реформе. Пошто сами живе у светлости, моћи ће да однесу поруку велике вредности онима којима је управо такво сведочанство неопходно.

[170]

Драгоцени благослови и богато искуство могу се стећи уколико проповедници буду повезали представљање здравствених тема са свим другим пословима у цркви. Људима је неопходна светлост здравствене реформе. Ово дело је било занемарено и многи се налазе на ивици смрти, јер им недостаје светлост коју су требали и морали да имају пре него што би могли да оставе своје себичне навике.

Председници наших области треба да схвате да је већ последњи тренутак да стану на праву страну што се тиче овог питања. Проповедници и наставници треба да пренесу другима светлост коју су добили. Њихово деловање на свим подручјима је неопходно. Бог ће им помоћи. Он ће ојачати своје слуге које остану чврсте, које се неће дати одвратити од истине и правде да би угодили својим себичним склоностима...

* * * * *

Светлост коју је Бог дао у својој Речи о овој тематици је јасна и људи ће бити испитани и испробани на много начина да се види да ли ће је послушати. Свака црква, свака породица, треба да добије поуку о хришћанској умерености. Сви морају да знају како да једу и пију да би сачували здравље. Ми се налазимо усред завршних призора историје овога света; и у редовима светковатеља суботе треба да дође до усклађеног деловања. Они који стоје далеко од великог дела поучавања верника о овом питању, не следе Великог Лекара на путу којим их Он води...

* * * * *

[171] Јеванђеље и медицинско мисионарско дело треба да напредују заједно. Јеванђеље треба да буде повезано са начелима истинске здравствене реформе. Хришћанство се мора унети у практични живот. Озбиљно, темељно дело реформе треба да се обави. Права библијска религија је изражавање Божје љубави према грешном човеку. Божји народ треба да напредује право напред и да покрене срца оних који траже истину, који желе да учествују на правој страни у овом изразито озвиљном времену. Ми треба да представимо начела здравствене реформе пред народом, чинећи све што је у нашој моћи да наведемо људе и жене да увиде неопходност ових начела и да поступају у складу с њима. (6Т 376-379)

КАКО ДА ПРЕДСТАВИМО НАЧЕЛА ЗДРАВСТВЕНЕ РЕФОРМЕ

Господ жели да наши проповедници, лекари и верници буду веома пажљиви и да не захтевају од оних који не познају нашу веру да прихвате изненадне промене у својој исхрани, стављајући их тако прерано на пробу. Уздигните начела здравствене реформе и нека Господ води оне који су искрена срца. Они ће чути и поверовати. Осим тога, Господ не захтева од својих гласника да представе дивне истине здравственог живљења да такав начин да пробуде предрасуде. Нека нико не ставља камен спотицања под ноге онима који се још налазе на мрачним путевима незнања. Чак и када хвалимо оно што је добро, не треба да будемо сувише одушевљени, да не бисмо скренули с правог пута оне који су дошли да слушају. Представите начела умерености на најпривлачнији начин.

Ми не смемо поступати арогантно. Радници коју улазе на нове територије да подигну нове цркве не треба да стварају тешкоће покушавајући да на прво место ставе питање исхране. Треба да буду пажљиви да не постављају границе сувише оштро, јер би се тиме поставиле сметње на пут других. Не нагоните људе, већ их водите!

Куда год да се истина однесе, треба давати и поуке о припремању здраве хране. Бог жели да на свим местима способни учитељи уче људе како да се мудро служе производима које могу да гаје или лако набаве у свом делу земље. Тако ће сиромашни, али и они у бољим околностима, моћи да науче како да живе здравим начином живота.

ПРОПОВЕДНИК И ФИЗИЧКИ РАД

[172] Иако је апостол Павле био врло пажљив када је својим обраћеницима износио јасна начела Писма о правилном потпомагању Божјег дела, иако је тврдио за себе као проповедника Јеванђеља да има право да престане да се бави (1. Коринћанима 9,6) световним запослењима као средством за задовољавање животних потреба, ипак је у неким тренуцима у току своје службе у великим цивилизацијским центрима радио својим рукама да би се издржавао...

Управо у Солуну први пут слушамо о Павлу како ради својим рукама да би стекао срадства за живот иако је истовремено проповедао Реч. Пишући венрицима у тој цркви, подсетио их је да им је могао „бити на досаду“ (1. Солуњанима 2,6) и наставио: „Јер памтите, браћо, труд наш и посао: јер дан и ноћ радећи да не досадимо ниједноме од вас, проповедасмо вам Јеванђеље Божје!“ (1. Солуњанима 2,9) И поново, у својој другој посланици истој цркви, објављује да он и његови сарадници, док су се бавили међу њима, „забадава хлеба не једосмо ни у кога“ (2. Солуњанима 3,8). Ноћ и дан смо радили, пише он, „да не будемо на досаду никоме од вас, не као да немамо власти, него да себе дамо вама на углед, да будете као и ми“ (2. Солуњанима 3,8.9)...

Када је Павле први пут посетио Коринт, нашао се међу људима који су сумњичаво посматрали странце и њихове побуде. Грци на морској обали били су способни трговци. Толико су се увежбали у строгим пословним потезима да су почели да верују да је добитак доказ побожности и да је стицање новца, без обзира да ли поштеним или непоштеним средствима, нешто похвално. Павле је добро познавао њихове навике и зато није хтео да им пружи прилику да кажу да проповеда Јеванђеље да би се обогатио. Он је имао право да тражи подршку од своје коринтске браће, али је управо то желео да избегне, да његова корисност и успех као

проповедника не би дошла у питање неправедним оптужбама да проповеда Јеванђеље због добитка. Он се заиста трудио да уклони сваку прилику за погрешно тумачење да сила његове вести не би била угрожена.

Ускоро после доласка у Коринт, Павле се упознао с неким Јеврејином „по имену Акила, родом из Понта, који беше скоро дошао из Италије са женом својом Прискилом“ (Дела 18,2-4). Бавили су се истим занатом као и он. Прогнани декретом цара Клаудија, који је заповедио да сви Јевреји напусте Рим, Акила и Прискила су дошли у Коринт, где су започели посао као произвођачи шатора. Павле се распитао о њима, и сазнавши да се боје Бога и да се труде да избегну загађујуће утицаје којима су били окружени „дође к њима... оста код њих и рађаше... а препираше се у зборницама сваке суботе, и надговараше Јевреје и Грке“...

[173]

У току дугог раздобља своје службе у Ефесу, где је три године водио успешну еванђеоску кампању на целом том подручју, Павле је поново радио свој занат. У Ефесу, као и у Коринту, апостол се радовао присуству Акиле и Прискиле, који су га пратили на његовом повратку у Азију при крају његовог другог мисионарског путовања.

Овде је било неких који су приговарали што Павле ради својим рукама, говорећи да је то у нескладу с радом проповедника Јеванђеља. Зашто би Павле, проповедник највишег ранга, на тај начин повезивао физички рад с проповедањем Речи? Зар није радник достојан своје плате? Зашто би у ткању шатора проводио време које би се по свим правилима могло посветити бољим пословима?

Међутим, Павле није сматрао да је време проведено на тај начин изгубљено. Док је радио с Акилом, остајао је у вези с Великим Учитељем, користећи све време да сведочи за Спаситеља, и помажући онима којима је била потребна помоћ. Његов ум је стално сезао за духовним знањем. Он је својим сарадницима давао духовне поуке, али је пружао и пример вредноће и темељности. Био је брз, вешт радник, вредан на послу, „огњен у духу, служећи Господу“ (Римљанима 12,11). И док је радио свој занат, апостол је имао приступ врсти људи коју иначе никада не би могао досегнути. Показивао је својим

друговима да је вештина бављења обичним занатом дар од Господа, који је давао не само дар, већ и вештину да се дар употреби. Говорио им је да се чак и у свакодневном раду Бог треба славити. Његове од рада отврднуле руке нису нимало умањивале снагу његових свечаних позива које је упућивао као хришћански проповедник...

[174] Ако проповедници сматрају да трпе тешкоће и одрицања у Христовом делу, нека замисле радионицу у којој је Павле радио. Нека имају на уму да је овај изабрани Божји човек, док је правио простирку, зарађивао за хлеб који је већ праведно зарадио својим радом као апостол.

Рад је благослов, а не проклетство! Дух лењости уништава побожност и ожалошћава Божјег Духа. Устајала бара је одбојна, док чиста, текућа вода шири здравље и радост по земљи. Павле је знао да они који занемарују физички рад ускоро постају слаби. Он је желео да поучи младе проповеднике да радећи својим рукама, вежбајући своје мишиће и тетиве, постају снажни да издрже напоре и одрицања која их очекују у еванђеоском пољу. Али, и он сам је осећао да ће његовим учењима недостајати виталности и силе ако не буде правилно увежбавао све делове свога организма...

Не би требало, сваког ко осећа да је позван да проповеда, подстицати да одмах за себе и своју породицу тражи сталну финансијску подршку. Постоји опасност да би неки који имају само ограничено искуство могли пасти као жртве ласкања и немудрих подстицања да очекују пуну финансијску независност без икаквог избиљног напора са своје стране. Средства намењена ширењу Божјег дела не би требало да се потроше на људе који желе да проповедају само зато да би добили финансијску подршку и да би тако задовољили своју себичну жељу за лагодним животом.

Млади људи који желе да увежбају своје дарове у проповедничком раду наћи ће корисну поуку у Павловом примеру у Солуну, Коринту, Ефесу и другим местима. Иако је био речит говорник, иако га је Бог изабрао да обави посебно дело, никада се није уздизао изнад физичког рада, нити се икада умарао жртвујући се за дело које је волео. Писао је Коринћанима: „До овога часа и гладујемо и трпимо жеђ, и

голотину, и муке, и потуцамо се; и трудимо се радећи својим рукама. Када нас псују, благосиљамо, када нас гоне, трпимо.“ (1. Коринћанима 4,11.12)

Један од највећих људских учитеља, Павле, радосно је обављао и најмању, као и највећу дужност. Када су у његовој служби за Учитеља околности то наизглед захтевале, драговољно је радио свој занат. Међутим, увек је био спреман да одбаци свој световни посао да би се суочио с противљењем непријатеља Јеванђеља или да би искористио неку посебну прилику да задобије душе за Исуса. Његова ревност и марљивост су укор лењости и жељи за угодношћу. (АА 346-355)

[175]

* * * * *

Пропуст неких наших проповедника да пропорционално вежбају све органе свога тела чини да неки органи постају изморени, док су други слаби због неупотребе. Ако се искључиво употребљава један орган или низ мишића, онда онај највише употребљаван постаје преуморан и у великој мери ослабљен.

Свака способност ума и сваки мишић имају своју посебну службу и сви се морају подједнако оптерећивати да би се правилно развијали и задржали здраву живахност. Сваки орган има своју улогу у живом организму. Сваки точак у машинерији мора да буде живи, активни, радни точак. Све способности делују једна на другу и све се морају вежбати да би се правилно развијале. (ЗТ 310)

НАША ДУЖНОСТ ДА САЧУВАМО ЗДРАВЉЕ

Боли ме срце када видим тако много проповедника слабог здравља, тако много оних на болесничкој постељи, тако много оних који прерано завршавају своју земаљску историју — људи који су носили терет одговорности у раду за Бога, оних чије је срце било с њима на послу. Осведочење да морају да прекину свој рад у делу које су волели, било је много болније за њих од патњи које им је задавала болест и чак и помисао на саму смрт.

Наш небекси Отац није спреман да мучи или жалости синове људске. Он није зачетник болести и смрти; Он је извор живота. Он би желео да људи живе; и жели да буду послушни законима живота и здравља тако да могу да живе.

Они који прихватају истину за ово време и који су посвећени њом, гаје дубоку жељу да представе истину у свом животу и карактеру. Они гаје дубоку тежњу душе да и други виде светлост и да се радују у њој. И када прави стражар крене да носи драгоцену семе, сејући поред сваке воде, плачући и молећи се, терет рада веома притиска његов ум и срце. Он није у стању да тај притисак издржава непрекидно, његова душа је покренута до највеће дубине, не умарајући се превремено.

[176] Ипак, снага и способност се троше при сваком излагању. И времена на време, свежа залиха онога што је ново и онога што је старо треба да буде примљена из ризница Божје Речи. То ће доносити живот и силу слушаоцима. Бог не жели да постанеш тако исцрпљен да твоји напори више немају никакву свежину.

Онима који се баве непрекидним менталним радом, било да студирају или проповедају, неопходни су одмор и освежење. Марљив ученик непрекидно оптерећује свој мозак, док сувише често занемарује физичко вежбање; и као последица тога телесне снаге су ослабљене, а ментални напори ограничени. И тако ученик пропушта да обави управо оно дело које би могао обавити, да је радио мудро.

Да су радили разумно, дајући и уму и телу одговарајућу меру вежбе, проповедници не би тако лако падали као жртве болести. Када би сви наши радници били тако смештени да могу проводити по неколико сати свакога дана у раду на свежем ваздуху, и када би се осећали слободни да то чине, било би им на благослов; били би способни да успешније обављају дужности свога позива. Ако немају времена на потпуно опуштање, треба да планирају и да се моле док раде својим рукама, тако да се могу вратити на свој посао освежени и телесно и духовно.

Неки од наших проповедника сматрају да сваког дана морају да обаве неки посао о коме могу да извештају своју област. Као последица покушаја да то учине, њихови напори сувише често постају слаби и неуспешни. Њима је неопходно да узимају периоде одмора, потпуне слободе од напорног рада. Међутим, такав одмор не може да заузме место свакодневног физичког вежбања.

Браћо, када узмете себи време да обрадите свој врт, обављајући тако вежбе неопходне да одржите организам у добром радном стању, ви исто тако обављате дело за Бога као и када држите богослужење. Бог је наш Отац; Он нас воли и не захтева ни од једног свог слуге да злоставља своје тело.

Други узрок лошег здравља и неуспешности у раду је лоше варење. Мозгу је немогуће да на најбољи начин обавља своје дело када су злоупотребљене снаге органа за варење. Многи једу убрзано различите врсте хране, које доводе до рата у стомаку и тако доводе мозак у неприлику. Употреба нездраве хране, преједање оним што је само по себи здраво, мора се на исти начин избегавати. [177]

Многи једу у свако време, без обзира на законе здравља. И онда тама обузима ум. Како да људи буду награђени божанским просветљењем када су тако непромишљени у својим обичајима, тако непажљиви према светлости коју им је Бог дао о овим питањима?

Браћо, зар није време да се промените у тим питањима себичне попустљивости својим прохтевима? „Не знате ли да они што трче на трку, сви трче, а један добија дар? Тако трчите да добијете. Сваки пак који се бори, од свега се уздржава: они,

дакле, да добију распадљив венац, а ми нераспадљив. Ја, дакле, тако трчим, не као на непоуздано, тако се борим, не као онај који бије ветар. Него морим тело своје и трудим да како сам другима проповедајући избачен не будем.“ (1. Коринћанима 9,24-27)

Недовољна исхрана

Међутим, немојте сматрати својом дужношћу да живите на недовољној исхрани. Научите себе шта треба да једете, која врста хране на најбољи начин исхрањује ваше тело, а онда следите диктате разума и савести. У време оброка одбаците све бриге и мисли које вас оптерећују. Немојте се журити, већ једите полако и радосно, срца које је испуњено захвалношћу према Богу за све Његове благослове. И немојте се бавити умним радом непосредно после оброка. Вежбајте умерено, и дајте мало времена стомаку да започне своје дело.

Ово нису питања од безначајне вредности. Ми морамо обраћати пажњу на њих уколико желимо да унесемо здраву снагу и прави тон у разне гране дела. Карактер и успешност дела у великој мери зависе од физичког стања радника. Многи одборски и остали састанци одржани су у нездравој атмосфери због нездравог варења окупљених. Многе проповеди су добиле тамну сенку због поквареног стомака проповедника.

[178] Здравље је непроцењив благослов и много је више повезано са савешћу и религијом него што многи мисле. Оно има врло велики утицај на нечију способност. Сваки проповедник треба да буде свестан да мора да сачува све своје снаге у најбољем употребном стању уколико жели да буде веран чувар стада које му је поверено.

Наши радници треба да упоредљавају своје знање закона живота и здравља. Читајте најбоље писце на том подручју и слушајте савесно оно што вам разум говори да је истина.

* * * * *

Господ ми је показао да ће многи бити избављени од физичке, менталне и моралне дегенерације захваљујући

практичном утицају здравствене реформе. Здравствена предавања ће се одржавати; публикације ће се умножавати. Начела здравствене реформе биће примана благонаклоно и многи... ће напредовати корак по корак да приме истине за ово време. (6Т 378.379)

ОПАСНОСТИ ОД ПРЕТЕРАНОГ РАДА

Када су се апостоли вратили са свог првог мисионарског путовања, Спаситељева заповест, упућена њима, овако је гласила: „Дођите ви сами насамо и почините мало!“ (Марко 6,31) Они су унели целу своју душу у свој рад с другима и то је исцрпљивало њихове физичке и менталне снаге. Сада је била њихова дужност да се одморе.

Христове речи пуне саосећања упућене су Његовим сарадницима данас исто онако сигурно као и Његовим ученицима: „Дођите ви сами насамо и почините мало“, каже Он онима који су истрошени и уморни. Није мудро увек бити напет због рада и узбуђења, чак и када служимо духовним потребама људи; јер се на тај начин занемарује лична побожност и преоптерећују снаге ума, душе и тела. Самоодрицање се захтева од Христових слугу и жртве се морају приносити; међутим, Христос жели да сви проучавају законе здравља и да се служе разумом када раде за Њега, тако да живот који им је дао може да буде сачуван.

[179] Исус је послао своје уморне ученике да се повуку у осаму и одморе. Када је рекао да је жетва велика и да је посленика мало, није наметао својим ученицима дужност непрекидног рада, већ је рекао: „Молите се, дакле, господару од жетве да изведе посленике на жетву своју!“ (Матеј 9,38) Бог је сваком човеку одредио његов посао, у складу с његовом способношћу; и Он не жели да неколицина буде оптерећена одговорностима, док остали немају никаквог терета, никакве муке душе.

Христове слуге не смеју равнодушно да се односе према своме здрављу. Нека нико не ради до исцрпљености, тиме онеспособљавајући себе за будуће напоре. Немојте ни покушавати да у једном дану нагомилате посао од два дана. На крају, они који раде пажљиво и мудро, постићиће исто онолико колико и они који су толико оптеретили своје менталне и

физичке снаге да немају никакве резерве из које би могли да црпе снагу у време потребе.

Божје дело је глобалне природе; оно захтева сваку јоту и титлу способности и снаге коју имамо. Постоји опасност да Његове слуге злоупотребе своје снаге када виде да су поља већ зрела за жетву; али Господ то не захтева. Пошто Његове слуге учине најбоље што могу, нека кажу: Жетва је заиста велика, а радника је мало; али Бог „зна нашу грађу, опомиње се да смо прах!“ (Псалам 103,14)

Неумереност у јелу и пићу, неумереност у раду, неумереност у било чему другом, запажа се на све стране. Они који улажу толике напоре да постигну тако много у одређеном времену, и настављају да раде када им њихово расуђивање говори да треба да се одморе, никада не спадају међу добитнике. Они троше снаге које ће им бити потребне у будућности. Када снаге које су тако неумерено трошили буду потребне, они ће доживети неуспех јер их неће бити. Физичке снаге је нестало, менталних снага нема на располагању. Њихово време потребе је дошло, а њихови извори су исцрпљени.

Сваки нови дан доноси и своје одговорности и дужности, али посао за сутра не треба да се утискује у сате данашњег дана. Бог је милостив, пун саучешћа, разуман у својим захтевима. Он не тражи од нас да се бавимо делатностима које ће довести до губитка физичке снаге или до слабљења менталних способности. Он не жели да радимо под притиском и напетости све док се потпуно не исцрпимо.

Постоји потреба да Божји изабрани радници послушају заповест да се издвоје и мало одморе. Многи вредни животи били су жртвовани због непоштовања ове заповести. Има оних који су могли да буду с нама данас, да помогну да се унапреди дело код куће и у страним земљама, само да су, пре него што је било касно, схватили да им је одмор потребан. Ти радници су видели да је поље пространо и да је потреба за радницима велика, и сматрали су да по сваку цену морају да наставе. Када је природа протествовала, нису обраћали пажњу, већ обављали посао двоструко већи од онога који су морали да обаве. Бог их је тада положио у гроб да се одморе све док последња труба не одјекне и позове праведнике у бесмртност.

[180]

Када се радник нађе под тешким притиском брига и страховања, када је претоварен, и телесно и умно, мора да се окрене и да отпочине неко време, не због себичног задовољавања својих жеља, већ да би се боље припремио за будуће дужности. Ми имамо будног непријатеља, који нам је стално за петама, спреман да искористи сваку нашу слабост да би своја искушења учинио што делотворнијим. Када је ум преоптерећен, а тело ослабљено, он излаже душу својим најсуровијим искушењима. Нека радник зато пажљиво троши своје снаге, и када се умори од напора, нека се окрене и поразговара са Исусом.

Ја ово не говорим онима који су по својој природи уморни, који мисле да носе теже терете од свих осталих. Они који не раде немју ни потребе да се одмарају! Увек има оних који штеде себе, и који носе далеко мање одговорности него што би требало. Они могу да говоре о великим и страшним оптерећењима, али знају шта значи носити терете. Њихово дело даје слабе резултате.

Онима који су исцрпљени својом службом, а не онима који увек поштеђују себе, Христос је упутио ове своје нежне речи. И данас је онима који заборављају на себе, онима који раде до саме границе својих способности, који су очајни што не могу да учине више и који у својој ревности иду и даље него што им снаге дозвољавају, Спаситељ рекао: „Дођите ви сами насамо и почините мало!“

[181]

* * * * *

У свима, који се налазе под Божјом обуком, треба да се покаже живот који није у складу са светом, с његовим обичајима и навикама; и сви треба да имају лично искуство у стицању знања о Божјој вољи... Он нас позива: „Утолите и познајте да сам ја Бог!“ (Псалам 46,10) И само ту се може наћи истински одмор. Само то је успешна припрема за сваки рад за Господа. Усред ужурбаног мноштва, под притиском животних интензивних делатности, душа која се тако освежила биће окружена атмосфером светлости и мира. Живот ће одисати

мирисом и откриваће божанску силу која ће досегнути до
људског срца. (ДА 363)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Добри Пастир

2Т 21.22

DA 476-484

COL 186-192.

Служење појединцима

1Т 381.432.473

2Т 338.618.619.705.706

3Т 558

9Т 141

DA 139-141.351.638-641

AA 750.

Пастирски рад

2Т 267

3Т 228.229

PP 191.192

AA 514-28.

Билблијски часови у породицама

5Т 255

9Т 35.36.141.

Вредност појединачних напора

3Т 233

4Т 317.536

DA 183-195.

Подела рада

3Т 210

5Т 256.302,308

6Т 49.302.431-435

7Т 18-24

9Т 30-42.116-136

DA 640.641.825

AA 158.159.

Проповедникова супруга

1Т 137-140. 627.628

2Т 566-569

6Т 285.

Проповедник у свом дому

2Т 253-261. 417-419.620-624.698-702

3Т 556;

4Т 125-130.360-371. 380-383.

Паси Моје јагањце

1Т 400

4Т 69.70.397.398

ДА 511-517.592

МН 38-44; 354.355

Counsels 175.176.180.181-184.

Молитва за болесне

2Т 145.150

ДА 823-825

МН 225-233.

Учити вернике да буду великодушни

1Т 237

2Т 120.628

3Т 408-413.510.511

4Т 77-80

5Т 373.374;

6Т 384-391

9Т 115.116

АА 335-345.

Подупирање Јеванђеља

4Т 374.375

9Т 49-60.

Утицај исхране на здравље

3Т 485-492

4Т 408.409.417.515.516

МН 280.295-310.

Проповедници треба да проповедају здравствену реформу

1Т 469.470.618.619

3Т 50.51.61-64

6Т 300.327

7Т 58;

9Т 153-166.172.

Како да представимо начела здравствене реформе

9Т 161

МН 318. 324.

Проповедник и физички рад

МН 238.

Наша дужност да сачувамо здравље

1Т 619

3Т 309.466.

Опасност од прекомерног рада

1Т 472.473.645-647

2Т 116-118. 502.503

3Т 9-17

ДА 359-363

МН 59-73.94-124.

ПОМОЋНА СРЕДСТВА У ЕВАНЂЕОСКОМ РАДУ

[183]

„Ко је као мудри? И ко зна шта значе ствари? Мудрост
просветљује човеку душу и тврдоћа лица његова мења се.“
(Проповедник 8,1)

ПРОУЧАВАЊЕ БИБЛИЈЕ

Проповедник који жели да успешно ради на спасавању душа мора да буде проучавалац Библије и човек молитве. Грех је ако они, који покушавају да проповедају Реч другима, сами занемаре да је проучавају. Да ли су моћне истине којима рукују? Онда треба да њима рукују вешто. Њихове замисли треба да буду представљене јасно и снажно. Од свих људи на лицу Земље, управо они који објављују поруку за ово време треба да разумеју Библију, да буду темељно упознати с доказима своје вере. Онај ко нема знања о Речи живота, нема ни право да покушава да поучава друге путу који води у Небо.

Библија је наше правило вере и доктрине. Нема ништа што би тако оснажило ум и ојачало интелект као проучавање Божје Речи. Ниједна друга књига није тако моћна да уздигне мисли или да улије животну снагу способностима као широке, оплемењавајуће истине Библије. Када би се Божја Реч проучавала као што би требало да буде, људи би стекли ширину ума, племенитост карактера и чврстину намера какве се ретко срећу у ово наше доба.

[184] Хиљадама људи који служе са проповедаонице недостају основни квалитети ума и карактера, јер се не посвећују проучавању Писма. Они се задовољавају површним знањем истина Божје Речи, и лакше им је да изгубе много на сваки начин него да марљиво истражују Библију као да траже скривено благо.

Псалмиста је објавио: „У срце своје затворио сам реч Твоју да ти не грешим!“ (Псалам 119,11) Павле је написао Тимотију: „Све је писмо од Бога дано и корисно за учење, за укоравање, за поправљање, за поучавање у правди. Да буде савршен човек Божји за свако добро дело приправљен.“ (2. Тимотију 3,16.17)

Живот од Бога, који даје живот свету, налази се у Његовој Речи. Управо је Његовом Речју Исус лечио болести и изгонио демоне. Његовом Речју је умиривао море и подизао мртве; а

људи су сведочили да су Његове речи биле силне. Он је говорио Божју Реч као што ју је сам изговарао свим старозаветним писцима. Цела Библија је манифестација Исуса Христа. Он је наш једини извор силе.

Ова Реч не спутава активност. Она пред савесним истраживачем отвара канале активности. Она не оставља човека у неизвесности, без циља, већ ставља пред њега највиши од свих циљева — задобијање душа за Христа. Она му ставља у руке светиљку која осветљава пут према Небу. Она му говори о неиспитљивим богатствима, о непроценљивој ризници.

Божја реч је мерило карактера. Дајући нам ту Реч, Бог нам је дао и сваку истину неопходну за спасење. Хиљаде су црпле воду са тога извора живота, али се залиха није умањила. Хиљаде су ставиле Бога пред себе, и гледањем се променили у то исто обличје. Међутим, ови истраживачи нису исцрпили ове велике и свете теме. Хиљаде других треба да се укључе у дело истраживања тајни спасења.

И док радник проучава Христов живот, док размишља о карактеру Његове мисије, свако ново истраживање ће открити нешто још занимљивије од онога што је већ било откривено. Тема је неисцрпна. Проучавање Христовог теловљења, Његове жртве помирења и Његовог посредничког дела, обузимаће ум марљивог истраживача све док буде било времена; и гледајући на Небо с његовим небројеним годинама, он ће узвикнути: „Велика је тајна побожности!“ (1. Тимотију 3,16) [185]

Ми говоримо о првој и другој анђеоској вести и мислимо да имамо неко разумевање треће анђеоске вести. Међутим, све док смо задовољни ограниченим знањем, бићемо онеспособљени да стекнемо јасније погледе о истини. Онај ко дели речи живота мора да одваја време да проучава Библију и да испитује своје властито срце. Ако то занемари, неће знати како да послужи душама у потреби. Марљиви, скромни истраживач, тражећи уз искрене молитве и проучавање истину каква је у Исусу, сигурно ће бити награђен. Он тражи помоћ, не у идејама људских писаца, већ са Извора мудрости и знања; и под вођством светих сила стиче јасно разумевање истине.

Није то силом или снагом људског оруђа да се истина урезује у мисли, „већ Духом мојим, говори Господ над

војскама“ (Захарија 4,6). Није темперамент или речитост онога који проповеда Реч то што чини да његово дело буде успешно. Павле је могао да засади, Аполо да залије, али само Бог даје да нарасте. Управо проповедникова блискост с Божјом Речју и његово поковавање божанској вољи је оно што даје успех његовим напорима.

Срце које прима Божју Реч није слично језеру које испарава, нити поломљеној цистерни која губи своје благо. Оно је слично планинском потоку који истиче из непресушних извора и чија чиста, искричава вода скаче са стене на стену, освежавајући уморне, жедне и тешко натоварене.

Блискост са истинама Писма даје учитељу истине оспособљеност која га чини Христовим представником. Дух Спаситељевих учења даје снагу и непосредност његовим поукама и његовим молитвама. Његово сведочанство неће бити уско, беживотно; он неће стално изнова проповедати исте научене проповеди; јер ће његов ум бити отворен за стално просветљавање Светим Духом.

Христос је рекао: „Који једе тело Моје и пије Моју крв има живот вечни.“ „Као што Ме посла живи Отац, и Ја живим Оца ради, и који једе Мене и он ће живети Мене ради.“ „Дух је оно што оживљава; тело не помаже ништа. Речи које вам Ја рекох, дух су и живот су.“ (Јован 6,54.57.63)

[186]

Када Божје слуге сазнају истину о значењу ових речи, елементи вечнога живота наћи ће се у њиховој служби. Престаће беживотно, досадно проповедање. Темелне истине Јеванђеља биће представљене у новој светлости. Појавиће се свежа опажања о истини, јасноћа и сила које ће сви препознати. Они који имају предност да слушају такву службу ће, уколико буду осетљиви на утицај Светога Духа, осетити оживљавајућу силу новог живота. Ватра Божје љубави запалиће се у њима. Њихове способности ће бити оживљене да препознају лепоту и величанственост истине.

Проповедник који Божју Реч учини својим трајним пратиоцем непрестано ће објављивати нове лепоте истине. Христов Дух ће се спустити на њега и Бог ће деловати преко њега да помогне другима. Свети Дух ће надахнути његове

мисли и срце надом, храброшћу и библијским замислима, и он ће све то преносити онима који су поверени његовом старању.

* * * * *

У Библији имамо непогрешиви Божји савет. Њена учења, практично унесена у живот, оспособиће људе за било коју дужност. То је Божји глас који се сваког дана обраћа души... Дело Светог Духа је да просветли потамнело разумевање, да омекша себично, камено срце, да покори бунтовног преступника и да га спасе од покварених утицаја света. Христос се овако молио за своје ученике: „Посвети их истином својом, реч је Твоја истина!“ Мач Духа, који је Божја Реч, пробија срце грешника и расеца га на комаде. Када се теорија истине понавља иако душа говорника није под њеним светим утицајем, она нема никакве силе над онима који је слушају; они је одбацују као заблуду, а говорник постаје одговоран због губљења душа. (4Т 441)

ТАЈНЕ МОЛИТВЕ

[187] Породична молитва и јавна молитва имају своје место; али је тајни разговор са Богом оно што одржава живот душе. Мојсије је на гори са Богом угледао план те прекрасне грађевине која је требало да постане место на коме ће боравити Његова слава. Управо на гори с Богом — на тајном месту разговора — и ми треба да размишљамо о Његовом славном идеалу за људски род. Тако ћемо се оспособити да обликујемо зграду свог карактера да се на нама испуни обећање: „Уселићу се у њих, и живећу с њима, и бићу им Бог и они ће бити Мој народ!“ (2. Коринћанима 6,16)

Док се бавимо својим свакодневним радом, требало би да подижемо своју душу Небу у молитви. Те тихе молбе се подижу као тамјан према престолу благодати; и непријатељ је осујећен. Хришћанин чије срце је на тај начин ослоњено на Господа, не може да буде побеђен. Никаква вештина зла не може да наруши његов мир. Сва обећања Божје Речи, сва сила божанске благодати, све ризнице Господње, све је уложено да се осигура његово избављење. Управо је на тај начин и Енох ишао са Богом. Бог је био с њим, као стално присутна помоћ у сваком времену потребе.

Христов проповедник мора да стражи у молитви. Он може смело да изађе пред престо благодати, подижући свете руке без гнева или сумње. У вери може да се моли Оцу на небесима за мудрост и благодат тако да може сазнати како да ради и како да се бави умовима.

Молитва је дисање душе. Она је тајна духовне силе. Ниједно друго средство благодати не може је заменити да би се сачувало здравље душе. Молитва доводи срце у непосредну везу са Извором живота, она јача мишиће и тетиве религијског искуства. Занемарите молитву или се молите насумице, с времена на време, и изгубићете свој ослонац у Богу. Духовне

способности ће изгубити своју виталност, религијском искуству ће недостајати здрављр и животна сила.

Једино код Божјег олтара можемо запалити своје кадионице божанским огњем. И само ће божанска светлост показати безначајност и неспособност људских вештина и пружити јасан увид у савршенство и непорочност Исуса Христа. Једино док гледамо Исуса ми желимо да будемо слични Њему, једино када гледамо Његову праведност постајемо гладни и жедни исте; једино када тражимо у искреној молитви да ће нам Господ дати оно за чиме наше срце тежи.

Божји весници морају дуго бити с Њим, уколико желе да имају успеха у свом раду. Прича се о некој старој жени из Ленкешира која је слушала разлоге које су неки њени суседи наводили за успех њиховог проповедника. Говорили су о његовим даровима, о стилу његовог обраћања, о његовом понашању. Стара жена је одговорила: „Није тако. Ја ћу вам рећи зашто је успешан. Има веома блиске везе са Свемогућим!“

[188]

Ако су људи исто тако одани као што је био Илија, ако имају исту веру какву је он имао, Бог ће им се открити исто онако као што се њему открио. Када се људи боре с Богом у молитви као што је то чинио Јаков, последице које су се тада виделе виделе би се и данас. Сила ће доћи од Господа као одговор на молитву вере.

Пошто је Исусов живот био живот непрестаног уздања, подржаног сталном везом, Његова служба Небу била је без мане или мрштине. Свакодневно окружен искушењима, стално изложен непријатељству старешина свог народа, Христос је знао да своју људску природу мора јачати молитвом. Да би могао да буде на благослов људима, Он је морао да разговара с Богом и да од Њега прима снагу, истрајност и чврстину.

Спаситељ је волео усамљеност планина на којима је одржавао везу са својим Оцем. Преко дана је озибљено радио да спасе људе од уништења. Лечио је болесне, тешио жалосне, враћао у живот умрле, и доносио наду и радост онима који су очајавали. Када је Његово дело за тај дан било завршено, Он је одлазио, из вечери у вече, далеко од буке градова, и сагињао се у молитви пред својим Оцем. Често је настављао

своје молбе кроз целу ноћ; али је долазио са тих састанака ојачан и освежен, спреман и за дужност и за невоље.

Да ли сотона куша и сурово удара и Христове проповеднике? Тако је било са Оним који није познавао никакав грех. У часу невоље Он би се обраћао своме Оцу. Иако је и сам био извор благослова и снаге, иако је лечио болесне и подизао мртве, иако је заповедао олујама и оне би га слушале, Он се молио, често с виком и сузама. Молио се за своје ученике и за себе, изједначујући се тако с људским бићима. Био је моћан у својим молитвама. Као Кнез живота, имао је силу од Бога и увек је побеђивао.

[189] Проповедници који су заиста Христови представници биће људи молитве. Са озбиљношћу и вером, које се не могу порећи, они ће се молити Господу да их ојача и оснажи за службу и да посвети њихове усне додиром живог угља, тако да знају како да говоре Његове речи народу.

Молитва је отварање срца Богу као пријатељу. Око вере ће препознати да је Бог веома близу и молителъ ће добити драгоцене доказе божанске љубави и старања. Молитва коју је Натанаило упутио долазила је из искреног срца, и Учитељ ју је чуо и услишио. Господ чита срца свих, и „молитва праведних угодна Му је“ (Приче 15,8). Он неће бити спор да чује оне који отварају своје срце Њему, не уздижући себе, већ искрено осећајући своју слабост и недостојност.

Постоји потреба за молитвом, озбиљном, ватреном, очајничком молитвом, онаквом молитвом какву је Давид упутио Богу када је узвикнуо: „Као што кошута тражи потоке, тако душа моја тражи Тебе, Господе!“ „Миле су ми заповести Твоје!“ „Жедан сам спасења Твојега!“ „Гине душа моја желећи у дворе Господње, срце моје и тело моје отима се к Богу живоме!“ (Псалам 42,1; 119,40. 174; 84,2)

Они који најуспешније поучавају и проповедају су они који понизно чекају на Господа и жељно очекују Његово вођство и Његову благодат. Стражи, моли се и ради — то је хришћанинова лозинка. Живот истинског хришћанина је живот сталне молитве. Он зна да су светлост и снага за један дан недовољне за невоље и сукобе следећег дана. Сотона непрестано мења своја искушења. Свакога дана ћемо бити

стављани у друкчије околности; и, у до тада, недоживљеним призорима које нас очекују ми ћемо бити окружени новим опасностима и непрестано нападани новим и неочекиваним искушењима. Једино снагом и благодаћу које добијамо с Неба можемо се надати да ћемо се суочити с искушењима и обавити дужности које стоје пред нама.

Заиста је дивно што се можемо молити успешно; да недостојни, грешни смртници имају право да изнесу своје захтеве Богу! Које веће право човек може очекивати од тога — да буде повезан с бескрајним Богом? Слаби, грешни човек има предност да разговара са својим Творцем. Ми можемо да изговарамо речи које достижу до престола Владара свемира! Ми можемо да разговарамо са Исусом док идемо својим путем, а Он нам каже: Стојим с твоје десне стране! (Види Псалам 16,8)

Ми можемо да разговарамо с Богом у свом срцу; ми можемо да ходамо у друштву са Христом. Када смо заузети својим свакодневним радом, можемо да шапнемо жеље свога срца, које не може да чује ниједно друго људско ухо; али та реч неће полако нестати у тишини; нити ће бити изгубљена заувек. Ништа не може да надјача чежњу душе. Она се уздиже изнад вике на улицама, изнад буке машина. Бог је онај коме говоримо, и наше молитве се чују.

[190]

Тражите, онда; тражите и примићете! Тражите понизност, мудрост, храброст, више вере. На сваку искрену молитву одговор ће доћи. Он не мора да дође управо онако како га очекујемо, нити када га очекујемо; међутим, доћиће онако и у време када ће најбоље задовољити наше потребе. Молитве које упутиш у својој усамљености, када си уморан, у невољи, Бог услишава, не увек у складу с нашим очекивањима, али увек на наше добро.

ВЕРА

Највеће победе задобијене за Божје дело нису резултат смишљених доказа, обилних могућности, широког утицаја или неисцрпних средстава; оне су стечене у Божјој пријемној дворани, када су се са озбиљном, очајничком вером људи хватали за моћну и силну Божју руку.

Како снажне могу да буду истинска вера и истинска молитва! Оне су као две руке којима се молитељ хвата за силу Бескрајне Љубави. Вера је уздање у Бога — веровање да нас Он воли и да зна шта је за наше највише добро. И зато, уместо да нас поведе нашим путем, она нас наводи да изаберемо Његов пут. Уместо нашег незнања, она прихвата Његову мудрост; уместо наше слабости, Његову снагу; уместо наше грешности, Његову праведност. Наш живот, ми сами, већ припадамо Њему; вера признаје Његово власништво и прихвата Његов благослов. Истина, поштење, непорочност, истичу се као тајна успеха у животу. И управо нам вера осигурава све то. Свака добра побуда или тежња је дар од Бога; вера прима од Бога живот који једини може да доведе од истинског раст и успеха.

[191] „И вера је наша она победа која победи свет.“ (1.Јованова 5,4) Управо нас вера оспособљава да гледамо иза садашњице, с њеним теретима и бригама, у будућност, где ће све што нас сада збуњује бити објашњено. Вера види Исуса како стоји као наш Посредник с десне стране Бога. Вера гледа станове које је Исус отишао да припреми за оне који га воле. Вера види одећу и круне припремљене за победнике, она чује песме откупљених.

Савршена вера, предање самога себе Богу, једноставно поверење у Његову заветну реч треба да буде део искуства сваког проповедника. Само ако проповедник стекне ово искуство може да објасни питање вере онима који сумњају или немају довољно поверења.

Вера није осећање. „Вера је пак тврдо чекање онога чему се надамо и доказивање онога што не видимо.“ (Јеврејима 11,1) Истинска вера није ни на који начин повезана са нагађањем. Само онај који гаји праву веру сигуран је од нагађања, јер нагађање је сотонина имитација вере.

Вера се хвата за Божја обећања и доноси плод послушности. Нагађање се такође хвата за обећања, али се служи њима исто онако као што се сотона служио, да оправда преступ. Требало је да вера наведе наше прародитеље да се ослоне на Божју љубав и да слушају Његове заповести. Нагађање их је навело да прекрше Његов закон, верујући да ће их Његова велика љубав избавити од последица њиховог греха. Ако се тражи наклоност Неба без усаглашавања са условима под којима је милост гарантована — није вера. Истинска вера има свој темељ у обећањима и прописима Писма.

Говорити о религији на успутан начин, молити се без чежње душе и живе вере, не вреди ништа. Вера у Христа, која га прихвата само као Спаситеља света, никада не може донети исцељење души. Вера која је на спасење није само неко интелектуално прихватање истине. Онај ко чека на потпуно знање пре него што ће показати веру не може примити благослов од Бога.

Није довољно само веровати о Христу, ми морамо веровати у Христа. Једина вера која ће нам користити је вера која прихвата Христа као нашег личног Спаситеља; која се ослања на Његове заслуге уместо на своје. Многи држе веру као неко мишљење. Међутим, спасоносна вера је погодба по којој се они који прихватају Христа придружују заветном или савезном односу са Богом. Истинска вера је живот. Жива вера значи повећање животне снаге, поверење и ослањање, којим душа постаје сила која побеђује. [192]

Неверовање и сумња

Вера се држи Божје речи, не тражећи да разуме значење напорних искустава која долазе. Међутим, има много оних који имају мало вере. Они се стално плаше невоља и стално их очекују. Сваког дана су окружени доказима Божје љубави,

сваког дана уживају благослове Његовог провиђења, али превиђају те благослове. Тешкоће с којима се срећу, уместо да их приближе Богу, одвајају их од Њега, изазивајући немир и мрзовољу.

Да ли им користи показивање таквог неверовања? Исус је њихов пријатељ. Цело Небо је заинтересовано за њихово добро, па њихово неверовање и мрзовоља жалосте Светог Духа. Треба да верујемо без обзира да ли видимо или осећамо да нас Бог чује. Ми треба да се ослањамо на Његова обећања! Када долазимо к Њему у вери, треба да верујемо да свака молба долази до Исусовог срца. Када затражимо Његов благослов, треба да верујемо да ћемо га примити и захвалити му што смо га добили. Онда треба да се бавимо својим дужностима, сигурни да ће благослов бити послан онда када нам буде најпотребнији. Када научимо да то чинимо, знаћемо и да су наше молитве услишене. Бог ће учинити за нас „још изобилније“ у складу „с богатством своје славе“, „по чињењу превелике силе његове“ (Ефесцима 3,20.16; 1,19)

Хришћанинов живот често је испуњен опасностима, тако да му постаје тешко да испуњава своје дужности. Машта унапред замишља пропаст, робовање и смрт која му прети, после тога. Међутим, Божји глас јасно говори: Иди напред! Послушајмо заповест иако својим погледом не можемо да продремо кроз таму која нас окружује! Препреке које спречавају наше напредовање никада неће нестати пред духом који застаје и сумња. Они који одлажу послушност и чекају да нестану све несигурности, да више нема никаквог ризика од неуспеха и пораза, никада неће ни послушати. Вера гледа преко тешкоћа, она се хвата за невидљиво, за Свемогућег, и зато никада не може да буде осујећена. Вера се хвата за Христову руку у свакој потреби.

[193] Ономе који ради за Христа потребна је снажна вера. Околности могу да изгледају мрачне; међутим, иза најгушће таме долази светлост. Снага оних који у вери воле Бога и који му служе, обнављаће се из дана у дан. Мудрост Бескочног им је стављена на располагање, тако да у осваривању Његових намера не могу да греше. Нека ти радници држе почетак свог

поверења чврсто све до краја, имајући на уму да светлост Божје истине треба да засија усред таме која обавија наш свет.

У Божјој служби не сме да буде малодушности. Вера оданог радника треба да издржи сваку пробу којој је изложен. Бог је у стању и вољан је да својим слугама удели сву снагу која им је потребна и да им да мудрости коју њихове различите потребе захтевају. Он ће и више него испунити највиша очекивања оних који се ослоне на Њега.

Исус нас не позива да га следимо да би нас после тога оставио. Ако свој живот посветимо Његовој служби, никада нећемо доћи у положај за који се Бог није унапред постарао. Без обзира у каквом се положају нађемо, имамо Водича да нам покаже пут; без обзира какве су наше недоумице, имамо сигурног Саветника; без обзира какве су наше туге, жалости или усамљености, имамо саосећајног Пријатеља. Ако у свом незнању учинимо неки погрешан корак, Христос нас не оставља. Његов глас, јасан и одређен, чује се како говори: „Ја сам пут, истина и живот!“ (Јован 14,6) „Јер ће избавити убогога који цвили и невољнога који нема помоћника.“ (Псалам 72,12)

„Ко се Тебе држи, чуваш га једнако у миру, јер се у Тебе узда!“ (Исаија 26,3) Рука Свемогућег је испружена да нас води стално напред. Идите напред, каже Господ; ја ћу вам послати помоћ. Ти се молиш да се прослави Моје име и примићеш што си тражио. Они који хоће да виде твој неуспех видеће како Моја реч славно побеђује. „И све што узиштете у молитви верујући, добићете!“ (Матеј 21,22)

* * * * *

Бог никада не оставља свет без људи који могу препознати разлику између добра и зла, између онога што је праведно и неправедно. Он има људе које је поставио да стоје у првим редовима битке у време невоље.

ХРАБРОСТ

Божје слуге се не смеју тако лако обесхрабрити тешкоћама и противљењем. Они који објављују поруку трећег анђела морају да стоје храбро на својим местима, суочени с клеветама и лажима, борећи се у доброј борби вере, одупирући се непријатељу оружјем којим се Христос служио: „Стоји написано!“ У великој кризи кроз коју ускоро треба да прођу, Божје слуге ће се срести са истом тврдоћом срца, са истом суровом одлучношћу, са истом непоколебљивом мржњом с којом су се сретали Христос и апостоли.

Сви који ће у тај зли дан верно служити Богу у складу с одлукама своје савести имаће потребу за храброшћу, чврстином, за познавањем Бога и Његове Речи, јер ће они који буду верни Богу бити прогоњени, њихове побуде биће нападане, њихови најбољи напори погрешно тумачени, и њихова имена прогоњена као зла.

Сотона ће се трудити свом својом преварљивом силом да утиче на срца и да помрачи разум, да учини да зло изгледа као добро, а добро као зло. Што ће снажнија и непорочнија бити вера Божјег народа, и чвршћа њихова одлучност да му буду послушни, то ће сотона суровије покушавати да против њих усмери гнев оних који, иако тврде да су праведни, газе Божји закон. Биће потешно најчвршће поверење, херојска намера, да би се човек држао вере која је једном била дата светима.

Весници крста морају се наоружати будношћу и молитвом и ићи напред у вери и храбрости, радећи увек у Исусово име. Они морају да имају поверења у свог Вођу; јер су пред нама тешка времена. Судови Господњи су на Земљи. Катастрофе следе једна другу у кратким размацима. Ускоро ће се Бог подићи са свога места да страшно потресе Земљу, и да казни безаконике због њиховог безакоња. А онда ће стати на страну свога народа и пружити му своју заштитничку бригу. Он ће их

загрлити својим вечним рукама да би их заштитио од сваког зла.

Храброст у Господу

[195]

После догађаја 1844. године, један број браће и сестара окупио се на састанку. Сви су били веома жалосни, јер је разочарање било горко. Онда је ушао једна човек, вичући: „Охрабрите се у Господу, браћо, охрабрите се у Господу!“ Стално је понављао те речи, све док свако лице није засијало и док сваки глас није почео да слави Бога.

Данас кажем сваком раднику у делу: „Охрабрите се у Господу!“ Све од 1844. године објављивала сам истину за ово време, и данас ми је та истина милија него икада до сада.

Неки стално гледају на негативне и обесхрабрујуће појаве и зато их обузима обесхрабрење. Они заборављају да небески свемир чека да их учини оруђима благослова свету; и да је Господ Исус препуна ризница из које људска бића могу да црпе снагу и храброст. Нема никакве потребе за малодушношћу и страховањем. Никада неће доћи време када се сотонина сенка неће надносити над нашим путем. Непријатељ на тај начин покушава да прикрије светлост која сија са Сунца праведности. Међутим, наша вера треба да продре кроз сенку.

Бог тражи радосне раднике, који одбијају да постану обесхрабрани и малодушни због противничких сила. Господ нас води и ми можемо да идемо напред храбро, сигурни да ће Он бити с нама као што је био свих ових прошлих година, када смо радили у малаксалости, али под силом Светог Духа.

Анђели су служили Христу, али њихова присутност није учинила да Његов живот постане угодан и слободан од искушења. Он је био „у свачему искушан као и ми, осим греха“ (Јеврејима 4,15). Уколико проповедници, док раде посао који им је Учитељ одредио, имају невоља, тешкоћа и искушења, треба ли да се обесхрабре? Треба ли да одбаце своје поверење зато што њихови напори не доносе увек резултате које су толико очекивали да виде? Истински радници се неће обесхрабрити гледајући дело које је пред њима, маколико

напорно изгледало. Ако устукне пред тешкоћама, ако се жали на невоље, Божји слуга само постаје слабији и неуспешнији.

[196] Када они који стоје у првим редовима у борби виде да су посебни напори сотоне усмерени против њих, схватиће своју потребу да добију снагу од Бога, и онда ће радити у тој Његовој снази. Победе које буду постигли неће учинити да се узвесе, већ да се још сигурније ослоне на Свемогућег. Дубока и ватрена захвалност Богу појавиће се у њиховим срцима, па ће бити радосни у невољама које им се догађају јер се налазе под притиском непријатеља.

Време поверења и предности

Садашњост је време свечане предности и светог поверења. Ако Божје слуге буду верно сачувале поверење које им је указано, њихова награда биће велика када Учитрељ буде казао: „Дај рачун како си кућио кућу!“ (Лука 16,2) Озбиљан труд, несебичан рад, стрпљиви и истрајни напори, биће обилно награђени. Исус ће казати: „Више вас не називам слугама... него вас назвах пријатељима!“ (Јован 15,15) Одобравање Учитеља није изражено због величине обављеног посла, већ због верности у свему што је било учињено. Нису резултати које постижемо, већ побуде које нас покрећу, оно што вреди пред Богом. Он цени доброту и верност изнад свега осталог.

Позивам гласнике Христовог Јеванђеља да никада не постану обесхрабрани, да ни најотврднулијег грешника не сматрају изван домашаја Божје благодати. Онај наизглед безнадежни може да прихвати истину из љубави према њој. Онај ко окреће срца људи онако како се реке окрећу, може да доведе и најсебичнију, најотврднулију душу Христу. Да ли је Богу ишта сувише тешко да учини? Он објављује: „Тако ће бити реч Моја када изађе из Мојих уста: неће се вратити к Мени празна, него ће учинити што Ми је драго, и срећно ће извршити на што је пошљем!“ (Исаија 55,11)

Они који се труде да покрену дело на некој новој територији често ће наћи себе у великој потеби за бољим објектима. Њихово дело изгледа да не може напредовати због недостатка тих објеката; али нека не губе веру и храброст. Често су

приморани да иду до границе својих могућности. Понекад може изгледати да не могу даље. Али, ако се моле и раде с вером, Бог ће услишити њихове молбе, и послаће им средства за унапређење дела. Тешкоће ће се појавити, питаће се како да обаве оно што виде да се мора обавити. Понекад ће им будућност изгледати веома мрачна. Али, нека радници пред Бога изнесу обећања која им је дао и нека му захвале на ономе што је већ учинио. Онда ће се пред њима отворити пут и они ће бити ојачани да обаве дужност која се од њих тражи.

[197]

* * * * *

Мало је оних који схватају значење речи у Јеванђељу по Луки да је Павле када је видео браћу „даде хвалу Богу и ослободи се“ (Дела 28,15). Усред групе верника, који су плакали и саосећали с Павлом, хришћана који се нису стидели његових окова, апостол је гласно хвалио Бога. Облак жалости који је почивао на његовом духу се повукао. Његов хришћански живот био је низ невоља, страдања и разочарења, али у том тренутку он је осетио да је обилно плаћен за све. Чвршћим кораком и радосна срца наставио је својим путем. Није жалио због прошлости нити страховао због будућности. Ланци и мучења су га очекивали, тога је био свестан, али је знао да је добио задатак да ослободи душе из окова далеко тежих од његових и зато се радовао у својим страдањима за Христа. (АА 449)

КАКО БОГ ОБУЧАВА СВОЈЕ РАДНИКЕ

Господ дисциплинује своје раднике да би их припремио за места која им је одредио. Он жели да их оспособи да обављају још прихватљивију службу. Има оних који желе да буду вадајућа сила и којима је неопходно посвећење подложношћу. Бог доводи до промене у њиховом животу. Можда ставља пред њих дужности које они сами не би изабрали. Уколико су спремни да их Он води, даће им благодат и снагу да обављају те дужности у духу покорности и корисности. На тај начин се оспособљавају да заузму места на којима ће њихове дисциплиноване способности допринети да могу да обаве велику службу.

[198]

Неке Бог обучава дозвољавајући да пролазе кроз разочарања и привидне неуспехе. Његова намера је да науче да савладавају тешкоће. Он их надахњује одлучношћу да сваки привидни неуспех претворе у успех. Људи често плачу и моле се због недоумица и препрека с којима се суочавају. Међутим, ако се буду држали почетка свог поверења, чврсто све до краја, Бог ће учинити да њихов пут постаје јасан. Успех ће доћи док се боре против привидно несавладивих тешкоћа и заједно са успехом ће се појавити и највећа радост.

Једноличан живот није најповољнији за духовни раст. Неки могу да достигну највише мерило духовности једино променом уобичајеног поретка догађаја. Када у свом провиђењу Бог види да је промена битна за успех у изградњи карактера, Он нарушава смирени ток живота. Он види да радник мора да буде много уже повезан с Њим; и да би се то постигло, Он га одваја од пријатеља и познаника. Када је припремао Илију за вазнесење, Бог га је водио с места на место, да се пророк не би удобно сместио и тако пропустио да стекне духовну снагу. Божји план је био да Илијин утицај буде сила која ће помоћи многим душама да стекну шире, много корисније искуство.

Има много оних који нису задовољни да радосно служе Богу на месту које им је Он обележио или да без гунђања обављају посао који им је ставио у руке. Добро је када је човек незадовољан начином на који обавља дужност, али не смемо бити незадовољни самом дужношћу само зато што бисмо радије обављали нешто друго. У свом провиђењу Бог пред људска бића ставља службу која ће послужити као лек за њихов оболели ум. Тако покушава да их води да одбаце своје себичне склоности које ће их, ако се задовоље, онеспособити за дело које им је припремио. Ако прихвате и обаве ту службу, њихов ум ће бити излечен. Ако је одбију, биће препуштени сукобима са самим собом и са другима.

Нека они којима није дозвољено да се одмарају у тишини, већ који морају да буду стално у покрету, подижући свој шатор ноћас на једном месту, а сутра на другом, имају на уму да их Господ води и да је то Његов начин да им помогне да изграде савршени карактер. У свим тим променама које су се од њих тражиле, Бог треба да буде препознат као њихов пратилац, њихов водич и њихов ослонац.

Посебна упутства била су ми дата за наше проповеднике. Није Божја воља да се труде да постану богати. Они не треба да се баве световним пословима; јер их то онеспособљава да своје најбоље снаге посвете духовним питањима. Међутим, они треба да добијају плату довољну да издржавају себе и своје породице. На њих не треба да се ставља тако много одговорности да не буду у стању да посвете одговарајућу пажњу цркви и својој породици; јер је њихова посебна дужност да обуче своју децу за Господа.

Велика је грешка држати проповедника непрестано на раду у пословима цркве, да иде с места на место, да седи до касно у ноћ на седницама одбора цркве или на другим одборима. То ће му донети само умор и обесхрабрење. Проповедник мора да има времена да се одмори, да се из Божје Речи богато нахрани хлебом живота. Он мора добити времена да пије освежавајуће гутљаје утехе са потока живе воде.

Нека проповедници и наставници имају на уму да их Бог сматра одговорним да обављају своју службу у складу са својим најбољим способностима, да унесу у свој посао своје најбоље снаге. Они не треба да прихвате дужности које се сукобљавају с послом који им је Бог дао да раде.

Када проповедници и наставници, притиснути теретом финансијских одговорности, стану за проповедаоницу уморног мозга и преоптерећених живаца, шта се друго може очекивати од њих него обичан огањ, употребљен уместо светог огња који је Бог запалио? Натегнути, клецави напори разочаравају слушаоце и рањавају говорника. Он није имао довољно времена да тражи Господа, довољно времена да у вери затражи помазање Светим Духом...

Речено ми је да кажем својим сарадницима проповедницима: Ако желите богате ризнице на Небу, морате одржавати блиске разговоре с Богом. Уколико то не будете чинили, ваша душа

ће бити исто тако лишена Светога Духа као што су брежуљци Гелвује били лишени росе и кише. Ако будете трчали од једног посла на други, ако будете имали толико посла да обавите да немате времена да разговарате с Богом, како можете очекивати силу у свом раду?

Разлог зашто многи наши проповедници држе тако млаке, беживотне проповеди је у томе што дозвољавају разним пословима световне природе да заузму њихово време и привуку њихову пажњу. Уколико нема сталног раст у благодати, нама ће недостајати речи прикладне за прилику у којој се налазимо. Разговарајте са својим срцем, а онда разговарајте и са Богом. Уколико то не будете чинили, ваши напори ће бити бесплодни због ваше непосвећене трке и збрке.

Проповедници и наставници, нека ваш посао одише миомирисом богате духовне благодати. Немојте га чинити обичним мешајући га с обичним. Крените напред и нагоре. Очистите се „од сваке поганштине тела и духа, и да творимо светињу у страху Божјему“ (2. Коринћанима 7,1)

Свакога дана нам је потребно обраћење. Наше молитве треба да буду ватреније; и тада ће бити успешније. Све јаче и јаче треба да буде наше осведочење да ће Божји Дух бити с нама, чинећи нас непорочним и светим, исто тако усправним и мирисним као и кедар на Ливану. (7Т 250-252)

[200]

НАША НАЈВЕЋА ПОТРЕБА

„И бићете Ми сведоци!“ (Дела 1,8) Ове Исусове речи нису изгубиле ништа од своје силе. Наш Спаситељ тражи верне сведоке у овим данима верског формализма; али, како су ретки, чак и међу такозваним Христовим амбасадорима, они који су спремни да дају верно, лично сведочанство за свог Учитеља! Многи могу да испричају шта су велики и добри људи из прошлих нараштаја учинили, шта су се усуђивали да чине, шта су претрпели и у чему су уживали. Они постају речити говорећи о сили Јеванђеља које је оспособило друге да буду радосни у тешким тренуцима, и да остану чврсти у суровим искушењима. Међутим, иако су тако искрени у уздизању других хришћана као сведока за Исуса, изгледа да немају никаквих својих свежих искустава да испричају.

[201] Христови проповедници, шта имате да кажете о себи? Које душевне сукобе сте сами искусили, сукобе који су вам послужили на добро, на добро других и на славу Богу? Ви који тврдите да објављујете последњу свечану поруку милости свету, какво је ваше искуство у познавању истине и како је она деловала на ваше властито срце? Да ли ваш карактер сведочи за Христа? Можете ли да говорите о прочишћујем, оплемењујућем, посвећујућем утицају истине каква је у Исусу? Шта сте видели, шта сте сазнали о Христовој сили? То је врста сведочења на које Господ позива и због чијег непостојања цркве страдају!

Без живе вере у Христа као личног Спаситеља биће вам немогуће да постигнете да се ваша вера осети у овом скептичном свету. Ако желите да извучете грешнике из запенушане матице која их носи, ваше властите ноге не смеју да стоје на клизавом тлу.

Нама је неопходно стално и ново откривење Христа, свакодневно искуство у складу с Његовим учењима. Висока и света достигнућа нам стоје надхват руке. Стално напредовање

у знању и врлинама је Божја намера с нама. Његов закон је одјек Његовог гласа; који свима упућује позив: „Уздигните се, будите свети, посвећујте се!“ Сваког дана ми морамо да напредујемо у савршенству хришћанског карактера.

Онима који су укључени у службу за Учитеља потребно је искуство, много узвишеније, дубље и шире него што су многи и помислили да стекну. Многи који су већ чланови Божје велике породице веома мало знају о томе шта значи гледати Његову славу и мењати се из славе у славу. Многи имају само магловиту представу о Христовом савршенству и њихово срце већ блиста од радости. Они чезну за потпунијим, дубљим сазнањем о Спаситељевој љубави. Нека такви негују сваку тежњу душе за Богом.

Свети Дух ради на онима који желе да на њима ради; обликује оне који желе да буду обликовани, мења оне који желе да буду промењени. Изградите у себи културу духовних мисли и светих разговора. Ви сте угледали само прве зраке раног јутра Његове славе. И док настављате да упознајете Господа, сазнаћете да је „пут праведнички као светло видело које све већма светли док не буде прави дан“ (Приче 4,18).

САМОИСПИТИВАЊЕ

[202] Много тога у понашању проповедника треба да се поправи. Многи виде и осећају своје недостатке, али изгледа да су несвесни утицаја који шире. Они су свесни својих поступака док их чине, али дозвољавају себи да их забораве, па се не реформишу.

Нека проповедници свакога дана пажљиво размишљају о својим поступцима и нека их промишљено разматрају с циљем да се боље упознају са својим властитим животним навикама. Таквим детаљним испитивањем сваке околности свакодневног живота упознаће боље своје побуде и начела која њима управљају. Такво свакодневно испитивање наших дела да би се видело да ли их савест одобрава или осуђује, неопходно је свима који желе да достигну савршенство хришћанског карактера. За многа дела која пролазе као добра дела, чак и дела великодушности, ће се, када се пажљиво испитају, установити да су покренута погрешним побудама.

Многи добијају одобравање за врлине које у ствари немају. Онај ко испитује срца одмерава и побуде и често се догађа да се дела, која људи високо оцењују, на Небу записују као дела настала из себичности и ниског лицемерја. Свако дело у нашем животу, било оно хвале вредно, било да заслужује укор, оцењује Онај који испитује срца у складу с побудама из којих је учињено.

Многи занемарују да погледају себе у огледалу које открива недостатке карактера; и зато и постоје изопачености и грех, видљиви другима, али неприметни онима који их чине. Одвратан грех себичности постоји у великој мери, чак и код неких који тврде да су посвећени раду за Бога. Када би упоредили свој карактер с Његовим захтевима, а посебно са великим мерилом, Божјим светим законом, установили би, ако су поштени, искрени испитивачи, да имају страшне недостатке. Међутим, неки нису спремни ни вољни да гледају

довољно далеко или довољно дубоко да би могли да виде поквареност свога сопственог срца. Имају недостатака на многим подручјима, али остају у намерном незнању о својој кривици.

* * * * *

Онај ко добро разуме свој карактер, ко је упознат с гресима који га најлакше нападају, са искушењима која имају највише изгледа да га савладају, не би смео непотребно да се излаже и да призива искушења ступајући на непријатељево тло. Ако га дужност зове на место на коме околности нису повољне, добиће посебну помоћ од Бога и тако ће моћи да пође потпуно опремљен за сукоб с непријатељем.

[203]

Познавање самога себе спасиће многе од упадања у тешка искушења и спречити многе неславне поразе. Да бисмо се упознали сами са собом, битно је да верно истражујемо побуде и начела свог понашања, упоређујући своја дела с мерилом дужности откривеним у Божјој Речи.

ПОПРАВЉАЊЕ САМОГА СЕБЕ

Проповедници у годинама, пуни искуства, треба да сматрају својом дужношћу да иду напред свакога дана, непрекидно постајући све успешнији у свом раду, и стално прикупљајући свеже теме које ће објављивати народу. Сваки напор да се протумачи Јеванђеље треба да буде побољшање онога који му је претходио. Сваке године треба да развијају дубљу побожност, нежнији дух, већу духовност, и темељније познавање библијске истине. Што буду дубље залазили у године и стицали веће искуство, то треба да буду способнији да се више приближе срцу народа, имајући све савршеније знање о њему. (4Т 270)

* * * * *

Бог нема могућности да употреби лење људе у свом делу; Он жели промишљене, љубазне, осећајне, озбиљне раднике. Активно напрезање добро ће чинити нашим проповедницима. Лењост је доказ изопачености. Свака способност ума, свака кост у телу, сваки мишић у удовима, показује да је Бог одредио да се наше способности употребљавају, а не да остану неактивне... Човек који непотребно користи дневне сате за спавање, нема никакве свести о вредности драгоцених, златних тренутака...

Особе које још нису стекле навику марљивости и економисања временом, морају да прихвате правила која ће их натерати на редовитост и хитност у раду. Џорџ Вашингтон се оспособио да обавља велику количину послова зато што је био темељан у редовности. Сваки документ је носио свој датум и имао своје место и није се губило нимало времена у тражењу где се налази.

[204] Божји људи морају да буду марљиви у проучавању, озбиљни у стицању знања, никада не губећи ниједан час. Захваљући истрајном напрезању они се могу уздићи до скоро сваке висине

као хришћани, као људи снаге и утицаја. Међутим, многи никада неће достићи изузетан положај на проповедаоници или у пословима зато што не показују чврстину намере, већ лабавост у навикама коју су стекли још у својој младости. Безбрижна немар се види у свему што предузимају.

Изненадни подстицај, с времена на време, није довољан да се постигне реформа код тих људи који уживају у лагодности и немару; то је дело које захтева стрпљиву истрајност у чињењу добра. Пословни људи могу да буду стварно успешни једино ако се држе редовних сати устајања, молитве, obroka и одмора. Ако су ред и редовност битни у световним пословима, колико се то више односи на Божје дело!

Дивне јутарње сате многи губе у постељи. Ти драгоцени сати, када се једном изгубе, одлазе да се више никада не врате; они су изгубљени и за време и за вечност. Само један сат изгубљен сваког дана и имаћемо велики губитак времена у току једне године! Нека дремљивци мисле о томе, нека се зауставе да размотре на који начин ће дати одговор Богу за изгубљене прилике.

Користити прекобројне тренутке

Проповедници треба да посвећују време читању, проучавању, размишљању и молитви. Треба да складиште у уму корисна знања, да уче напамет делове Писма, пратећи испуњавање пророчанстава, учећи поуке које је Христос давао својим ученицима. Узмите са собом књигу да је читате док се возите или чекате на железничкој станици. Искористите сваки слободни тренутак да нешто учините. На тај начин затвориће се чврста врата хиљадама искушења...

Многи су тешко промашили, на месту на коме су могли да постигну велики успех. Нису осећали одговорност према делу; понашали су се према делу тако лакомислено као да имају на располагању хиљаде година да раде на спасавању душа... Божјем делу нису толико потребни проповедници колико озбиљни, истрајни радници за Учитеља. Само Бог може да измери способност људског ума. Није по Његовој вољи да

људи буду задовољни у низинама незнања, већ да искористе све предности једног просветљеног, оплемењеног ума.

Свако треба да осећа да на њему почива обавеза да достигне висине интелектуалне величине. Иако се нико не сме узвисивати због знања које је стекао, сви имају предност да осећају задовољство због сазнања да су на сваком кораку који су учинили у свом напредовању постали способнији да славе и хвале Бога. Они могу да црпе из неисцрпног извора, Извора сваке мудрости и знања.

Ушавши у Христову школу, ученик се спрема да крене у потрагу за знањем без опасности да га ухвати вртоглавица од висине на које ће се попети. И док иде од истине до истине, стичући јасније и блиставије погледе на прекрасне законе науке и природе, постаје задивљен величанственим показивањем Божје љубави према човеку. Види својим разумним очима савршенство, знање и мудрост Бога које се простире све до вечности. И док се његово знање буде проширивало и повећавало, реке чисте светлости потећи ће у његову душу. И што више буде пио из извора знања, то ће чистије и срећније бити његово размишљање о Божјој бескрајности и већа његова чежња за мудрошћу довољном да схвати дубине Божје.

Потреба за неговањем ума

Култура ума је оно што је нама као људима неопходно и што морамо стећи да бисмо задовољили захтеве времена. Сиромаштво, скромно порекло, неповољне околности не смеју да нас спрече у неговању ума...

С тешкоћама се морамо суочавати у сваком проучавању; али никада немојмо одустајати зато што смо се обесхрабрили. Истражуј, проучавај, моли се; суочи се са сваком тешкоћом одлучно; позови силу воље и врлину стплјења да ти помогну; а онда копај још усрдније све док драгуљи истине не буду лежали пред тобом, блистави и прекрасни, још драгоценији због тешкоћа које си имао док си их проналазио. А онда, немој се стално бавити том једном истином, усредсређујући на њу сву енергију свог бића, стално је намећући пажњи других; већ пређи на другу истину и пажљиво је испитај. Тако ће се тајна

за тајном разоткривати твом уму.

Две важне победе могу се постићи на овај начин. Не само да ћеш осигурати себи корисно знање, већ ћеш напрезањем ума повећати и своје умне способности. Кључ који си пронашао да откријеш једну тајну можда ће ти послужити да пронађеш и друге скупocene драгуље знања које до тада још ниси пронашао.

Многи наши проповедници могу да објаве народу само неколико доктриналних тема. Исти напор и труд који су уложили да се упознају с тим темама могао би их оспособити са стекну разумевање других. Сви проповедници би морали да буду темељно упознати са пророчанствима и другим доктринарним темама. Међутим, неки који већ годинама проповедају задовољни су да себе ограниче на неколико предмета, јер су сувише лењи да претражују Писмо и да уз молитву постану дивови у разумевању библијских докрини и практичних Христових поука.

Сваки ум би морао да буде пун знања о истинама Божје Речи тако да може да буде спреман у сваком тренутку када то буде потребно да из својих ризница износи „ствари нове и старе“. Умови су онемоћали и закржљали због недостатка ревности и озбиљног, строгог оптерећивања. Дошло је време да Господ каже: Крените напред и негујте способности које сам вам дао!

Свет је препун заблуда и бајки. Новотарије у облику сензационалних драма непрестано се појављују да закупе ум; умножавају се бесмислене теорије, које разорно делују на морално и духовно напредовање. Божјем делу су неопходни људи интелекта, људи мисли, људи добро упознати с Писмом, да се супротставе поплави противљења. Ми никада не смемо одобравати бахатост, ускогрудост, недоследност, иако се плашт такозване побожности пребацује преко њих. Они који дозволе да посвећујућа сила истине делује на њихово срце шириће утицај којим ће осведочавати људе. Знајући да заступници заблуде не могу ни да створе ни да униште истину, они могу себи дозволити да буду смирени и обазриви...

Има много оних, чак и међу нашим проповедницима, који желе да напредују у свету, али без напора. Они су жељни

[207]

да чине нека велика и корисна дела, иако занемарују мале, свакодневне дужности које би их представиле као корисне људе и учиниле да постану проповедници по Христовом реду. Они желе да обављају дело које други обављају, али немају смисла за дисциплину која би их оспособила за тако нешто. Ова дубока чежња људи и жена да учине нешто што далеко премашује њихове садашње способности, наводи их да у међувремену чине одлучујуће грешке. Они с одбојношћу одбијају да се пењу лествицама, желећи да се уздигу на мање напоран начин. (4Т 411-417)

* * * * *

Запрепашћена сам што с примерима које имамо пред собом — шта људи могу да постану и шта могу да учине — нисмо покренути на веће напрезање да чинимо добра и праведна дела. Не могу сви да заузимају истакнуте положаје, али сви могу да заузму корисна и поверљива места и могу, својом истрајном верношћу да учине далеко више добра него што уопште замишљају да могу. (4Т 399)

* * * * *

Вредност људи и жена не сме се процењивати по врсти посла који обављају. Она је утврђена одлуком Онога који је платио цену сваке душе. У љубави, у једноставности, у поштењу, сви у којима станује Христос, нада славе, треба да буду Божји сарадници. Они су Божје имање, Божја грађевина.

Срце у коме станује Христова љубав показиваће све више и више углађености; јер извор живота је љубав према Богу и човеку. Христос је хришћанство. То је слава Богу на висини, мир на Земљи и добра воља међу људима. То је остваривање Божје намере.

Прави хришћански раст је раст до пуне висине стаса људи и жена у Христу. Истинска однегованост, стварна префињеност мисли и понашања, боље се стичу учењем лекција у Христовој школи него најсложенијим и најболнијим напорима да се поштују форме и правила, иако срце није дисциплиновано Божјим Духом.

Исусови следбеници треба стално да се усавршавању у понашању, у навикама, у духу, у раду. То се постиче обраћањем пажње не само на спољашња, површна достигнућа, већ на Исуса. Преображење се догађа у уму, у духу, у карактеру. Хришћанин се школује у Христовој школи да негује врлине Његовог Духа у свој кротости и понизности. Он се оспособљава за дружење с небеским анђелима.

[208]

* * * * *

Више од свих других људи на Земљи, човек чији ум је просветљен Божјом Речју треба да осећа да се с већом марљивошћу мора посветити прелиставању Библије, марљивом проучавању науке, јер су његова нада и његов позив узвишенији од свих других. Што је човек боље повезан са Извором свег знања и мудрости, то више може да напредује интелектуално и духовно. Познавање Бога је најбитније образовање, и управо то знање ће се сваки прави радник трудити да стекне сталним проучавањем. (*Counsels to Teachers*, 510)

СВЕТИ ДУХ

„А када дође Он, Дух истине... покараће свет за грех, за правду и за суд.“ (Јован 16,13.8)

Проповедање Речи је бескорисно без присутности и помоћи Светог Духа; јер је тај Дух једини успешни учитељ божанске истине. Једино када је истина у срцу праћена Светим Духом, она ће оживети савест и преобразити живот. Проповедник може да буде способан да представи слово Божје Речи; он може познавати све њене заповести и обећања, али његово сејање семена Јеванђеља неће бити успешно уколико то семе није пробуђено у живот небеском росом. Без сарадње са Божјим Духом, никаква количина образовања, никакве предности, маколико велике, не могу некога да претворе у канал светлости. Пре него што је иједна књига Новог завета била написана, пре него што је иједна проповед била одржана после Христовог вазнесења, Свети Дух се спустио на ученике који су се молили. А онда је сведочанство њихових непријатеља гласило: „Испуните Јерусалим својом науком!“ (Дела 5,28)

[209]

Божја обећања везана уз услове

Христос је обећао дар Светога Духа својој Цркви и то обећање се односи на нас у истој мери као и на прве ученике. Међутим, као и свако друго обећање, оно је дато под условом. Има много оних који тврде да верују у Божја обећања и да траже да се она испуне; који говоре о Христу и о Његовом Духу, али који не добијају никакав благослов, јер нису покорили своју душу вођству и власти божанске силе.

Ми не можемо користити Светог Духа, Свети Дух треба да се користи нама. Преко Светог Духа Бог делује у свом народу „да хоћете и учините што му је угодно“ (Филипљанима 2,13). Међутим, многи не могу да се покоре да буду вођени. Они желе да сами управљају собом. Управо зато и не примају небески

дар. Само онима који понизно чекају на Господа, који траже Његово вођство и Његову благодат, даје се дар Светог Духа. Овај обећани благослов, који се тражи вером, доноси са собом и све остале благослове. Он се даје у складу с богатством Христове благодати и Он је спреман да га излије на сваку душу у оној мери у којој је способна да га прими.

Примање Светог Духа је примање Христовог живота. Само они који су тако научени од Бога, само они који на својој души осећају деловање Светог Духа, у чијем животу се показује Христов живот, могу да стоје као прави Спаситељеви представници.

Свети Дух као васпитач

Бог узима људе онакве какви су и васпитава их за своју службу, уколико желе да се покоре Њему. Божји Дух, примљен у душу, оживљава све човекове способности. Под вођством Светог Духа ум који је неограничено посвећен Богу, развија се складно и јача да разуме и испуњава све Божје захтеве. Слаби, колебљиви карактер се мења и постаје снажан и чврст. Сталним молитвама успоставља се близак однос између Исуса и Његових ученика да хришћанин постаје сличан свом Учитељу по карактеру. Он добија јасније, шире видике. Његово расуђивање је много продорније, његове оцене много уравнотеженије. Тако је оживљен и покренут животодавном силом Сунца праведности да је постао способан да донесе много рода на Божју славу.

Христос је обећао да ће Свети Дух становати у онима који се боре за победу над грехом, да ће показивати силу божанске моћи да људском оруђу улије натриродну снагу, да ће учити оне који ништа не знају о тајнама царства Божјега. Од какве би нам користи било што је јединородни Божји Син понизио самога себе, издржао кушања лукавог непријатеља и умро, да нам Свети Дух није био дат као стални, радни помоћник у обновљењу да у сваком појединачном случају оствари оно што је учинио Откупитељ света? [210]

Свети Дух је оспособио ученике да уздигну самог Господа и водио је перо светих историчара да се извештај о речима и

делима Исуса Христа остави свету. И данас је тај исти Дух стално на делу, трудећи се да привуче пажњу људи на велику жртву која је принесена на крсту на Голготи, да прикаже свету Божју љубав према човеку, и да открије осведоченим душама обећања Писма.

Управо Дух чини да у потамнелим умовима засијају блистави зраци Сунца праведности; Он чини да људска срца горе у њима пробуђеним схватањем вечних истина; Он износи уму велико мерило праведности и осведочава човека у грех; Он надахњује веру у Онога који нас једини може избавити од греха; Он делује да доведе до преображења карактера окрећући наклоности људи од онога што је привремено и пропадљиво и усредсређујући их на вечно наследство. Свети Дух наново ствара, оплемењује и посвећује људска бића, оспособљавајући их да постану чланови царске породице, деца небеског Владара.

Последице примања Светога Духа

Када се неко потпуно испразни од себе, када се из душе избаце сви лажни богови, празнина се попуњава изливањем Христовог Духа. Такав човек добија веру која чисти душу од сваке нечистоте. Човек се усклађује с Духом и мисли оно што је по Духу. Нема више поверења у себе. Христос му је све и све у свему. С кротошћу прима истину која му се непрестано открива и даје сву славу Господу, говорећи: „А нама је Господ открио Духом својим!“ „А ми не примисмо духа света, него Духа који је из Бога, да знамо шта нам је даровано од Бога.“ (1. Коринћанима 2,10.12)

[211] Дух који открива истине, доноси у њему и родове праведности. Христос је у њему „извор воде која тече у живот вечни“ (Јован 4,14) Он је лоза Правог Чокота, и доноси богате гроздове рода на славу Божју. Какав је карактер рода који доноси? — Род Духа је љубав, а не мржња; радост, а не незадовољство и жалост; мир, а не раздражљивост, забринутост и измишљене невоље. То је „трпљење, љубазност, доброта, вера, кроткост, уздржљивост“ (Галатима 5,22.23)

Они који су надахнути тим Духом су озбиљни сарадници Божји; небеске силе сарађују с њима, и они одлазе натоварени духом поруке коју носе. Изговарају речи пуне здравог смисла, из ризнице срца износе оно што је чисто и свето, по угледу на Христа.

Порука коју треба да објавимо није порука од које бисмо се морали устручавати. Њени заступници не морају покушавати да је прикрију, да сакрију њено порекло или њену сврху. Као они који су дали свечани завет Богу и који су опуномоћени као Христови гласници, као пристави тајни благодати Његове, ми имамо обавезу да верно објавимо све савете Божје.

Ми не смемо да мање наглашавамо посебне истине које су нас одвојиле од света и учиниле од нас оно што смо; јер су оне надахнуте вечним интересима. Бог нам је дао светлост о догађајима који се управо догађају, и гласом и пером ми треба да објавимо истину свету. Међутим, управо је Христово становање у души, активно начело љубави удахнуто Светим Духом, оно што наше речи може учинити плодносима. Христова љубав је сила и снага сваке вести о Богу која је икада сишла с људских усана.

Приближавајући се крају

Дан за даном прелази у вечност, доводећи нас све ближе крају пробе. Као никада до сада, ми се морамо молити за Светога Духа да обилније буде изливен на нас, морамо очекивати да се Његов посвећујући утицај осети међу нашим радницима, тако да и они за које раде могу знати да су били с Исусом и да су се научили од Њега.

Нама је неопходан духовни вид да препознамо планове непријатеља и да као будни стражари укажемо на опасност. Нама је потребна сила с висине, тако да можемо разумети, онолико колико је људском уму могуће, велике теме хришћанства и његова далекосежна начела. [212]

Они који се налазе под утицајем Божјег Духа неће бити фанатици, већ смирени и чврсти, слободни од сваке претераности у мислима, у речима, у делима. Усред збрке заводничких учења, Божји Дух ће бити водич и штит онима

који се нису одупрли доказима истине, Он ће ућуткати сваки други глас осим гласа који долази од Онога који је истина.

Ми живимо у последњим данима, када ће заблуде најпреварљивијег карактера бити прихватане и вероване, док ће се истина одбацити. Господ ће позивати на одговорност и проповеднике и вернике због светлости која их је обасјала. Он нас позива да радимо вредно на окупљању драгуља истине и на њиховом стављању у оквире Јеванђеља. У свој својој божанској лепоти они треба да блистају у моралној тами света. То се не може постићи без помоћи Светог Духа, али уз Његову помоћ ми можемо учинити све што се од нас тражи. Када смо надахнути Светим Духом, ми се вером хватамо за бескрајну силу. Ништа се не губи од онога што долази од Бога. Спаситељ света шаље своје поруке души, тако да се распрши тама заблуде. Деловање Светог Духа је неизмерно велико. Управо из тог извора снага долази и успех онеме који ради за Бога.

РАЗВИТАК И СЛУЖБА

Хришћански живот је много више него што многи мисле. Он се не састоји само од нежности, стрпљивости, кротости и љубазности. Те врлине су битне; али је потребна и храброст, снага, енергија и истрајност. Пут који нам је Бог обележио је узан, то је пут самоодрицања. Поћи тим тај путем и наставити њиме кроз тешкоће и обесхрабрења, захтева људе који су много више него слабићи.

Траже се истрајни људи, људи који не чекају да се њихов пут утаба и да се уклоне све препреке; људи који ће свежом ревношћу надахнути млаке напоре обесхрабрених радника; људи чија су срца загрејана хришћанском љубављу, чије руке су снажне да обаве посао свога Учитеља.

Неки од оних који раде мисионарски посао су слаби и потиштени, лако се обесхрабрују. Немају продорности. Немају оних позитивних карактерних особина које дају снагу да се нешто учини — немају духа ни силе да надахну одушевљењем. Они који хоће да постигну успех морају да буду храбри и пуни наде. Треба да негују не само пасивне, него и активне врлине. Иако треба да дају одговор благ који утишава гнев, треба да имају и храброст хероја да се одупру злу. Осим љубави која може да издржи све, њима је неопходна и снага карактера која ће од њиховог утицаја начинити позитивну силу.

[213]

Неким недостaje чврстина карактера. Њихови планови и намере немају никаквог коначног облика ни доследности. Они су од мале практичне користи у свету. Ту слабост, неодлучност и неделотворност морају да победе. У правом хришћанском карактеру постоји нека несаломљивост која се не може савијати нити сузбијати под притиском неповољних околности. Ми морамо имати моралну кичму, поштење које се не може подмитити, заплашити или ласкањем придобити.

Бог жели од нас да користимо сваку прилику да осигурамо себи неопходну припрему за рад у Његовом делу. Он очекује

од нас да уложимо све своје енергије у његово обављање, да у свом срцу одржимо свест о његовој светости и о нашим великим одговорностима.

Многи који су способни да обаве изванредно дело постижу мало зато што покушавају мало. Хиљаде пролазе кроз живот као да немају никакав високи циљ пред собом за који треба да живе, никаква висока мерила која треба да достигну. Један од разлога за то је ниска цена коју приписују себи. Христос је платио бескрајну цену за нас, и у складу с том ценом Он жели да и ми оцењујемо себе.

Немојте бити задовољни да достигнете ниска мерила. Ми нисмо оно што мислимо да треба да будемо, већ оно што Бог жели да будемо. Бог нам је дао способности размишљања, не зато да се њима не служимо, или да их употребимо у земаљске и прљаве сврхе, већ да их развијемо до највише мере, да их углачамо, оплеменимо, посветимо и употребимо за унапређивање интереса Његовог царства...

[214] Имајте на уму да без обзира на ком месту служите, ви откривате побуде, развијате карактер. Шта год да радите, радите тачно, марљиво; савлађујући своју склоност да тражите неки лак задатак.

Исти дух и иста начела која неко уноси у свој свакодневни рад уносиће и у цеои свој живот. Они који траже тачну количину посла коју ће обављати и унапред одређену плату, који желе да докажу да су оспособљени за тај рад без прилагођавања и обуке, нису они које Бог позива да раде у Његовом делу. Они који израчунавају како да пруже што је мање могуће својих физичких, менталних и моралних снага, нису радници на које би Он могао да излије своје обилне благослове. Њихов пример је заразан. Властити интереси су њихово владајуће начело. Они које стално треба надzirати и који раде само када им се тачно одреди свака дужност, нису они који ће бити проглашени добрима и вернима. Потребни су радници који показују енергију, поштење, марљивост; они који су спремни да учине све што треба да буде учињено.

Многи постају неуспешни зато што избегавају одговорности из страха да ће доживети пораз. На тај начин пропуштају да стекну васпитање које се стиче искуством и које им не могу

дати ни читање и проучавање, ни све друге предности стечене на други начин.

Човек може да обликује околности, али околностима се не сме дозволити да обликују човека. Ми треба да их користимо као средства с којима радимо, да владамо њима, али не смемо дозволити њима да владају нама.

Моћни људи су често управо они који су наилазили на противљење, осујећивање и изигравање. Позивајући све своје енергије на дело, препреке с којима су се суочавали показале су им се као благослов. Стекли су самопоуздање. Сукоби и недоумице позивају нас да покажемо поверење у Бога, развијају чврстину из које долази снага.

Христос није обавио никакву ограничену службу. Он није мерио свој посао временом. Његово време, Његово срце, Његова душа и Његова снага, све то било је употребљено у раду на благослов људског рода. Радио је тешко у току заморних дана, а у току дугих ноћи сагињао се у молитви да добије снагу и издржљивост да обави више посла. С великом виком и сузама слао је своје молбе према Небу, да Његова људска природа добије снагу, да би се могао опасати да сусретне лукавог непријатеља у свим његовим преварљивим настојањима, ојачати да испуни своју мисију и да уздигне човечанство. Својим радницима каже: „Ја вам дадох углед да и ви тако чините као што ја вама учиних!“ (Јован 13,15)

[215]

Павле каже: „Јер љубав Божја нагони нас!“ (2. Коринћанима 5,14) Ово је било покретачко начело његовог понашања; његова побуда и сила. Ако би се икада његова верност на путу дужности за тренутак поколебала, један поглед на крст чинио је да се поново опаше и крене напред путем самоодрицања. У свом раду за своју браћу ослањао се на показивање бескрајне љубави у Христовој жртви, с њеном силом да све потчини и све сузбије.

Како је озбиљан и како дирљив његов позив: „Јер знате благодат Господа нашега Исуса Христа да, богат будући, вас ради осиромашити да се ви Његовим сиромаштвом обогатите!“ (2. Коринћанима 8,9) Ви знате висину са које се спустио, дубину понижења на коју је пристао. Његове ноге су кренуле путем жртвовања и нису скретале све док није дао свој живот. Није

било одмора за Њега између престола на Небу и крста. Његова љубав према човеку навела га је да поздрави сваку увреду и да претрпи свако злостављање.

Павле нам саветује: „Не гледајте сваки за своје, него и за других.“ Он нас позива да се мисли међу вама „што је у Христу Исусу, који ако је и био у обличју Божјему није се отимао да се испореди са Богом, него је понизио сам себе узевши обличје слуге, поставши као и други људи и на очи нађе се као човек, понизио сам себе поставши послушан до саме смрти, а смрти крстове.“ (Филипљанима 2,4-8)

[216] Свако ко прихвати Христа као свог личног Спаситеља чезнуће за предношћу да служи Богу. Размишљајући о томе шта је Небо учинило за њега, његово срце ће бити дирнуто бескрајном љубављу, обожавањем и захвалношћу. Жељан је да покаже своју захвалност тиме што ће своје способности посветити Божјој служби. Чезне да покаже своју љубав према Христу и према онима које је Он откупио. Прижељкује напоре, тешкоће и жртве.

Прави радник за Бога ће радити најбоље што може, јер тако чинећи прославља свог Учитеља. Он ће чинити оно што је право да би испунио Божје захтеве. Трудиће се да усаврши све своје способности. Сваку дужност ће обављати као да ради за Бога. Његова једина жеља биће да Христос буде прослављен и да служба Њему буде савршена.

Постоји слика која представља бика који стоји између плуга и олтара, а натпис на слици гласи: „Спреман и за једно и за друго!“ — спреман да вуче плуг или да буде принесен на олтару као жртва. То је и држање правога Божјег детета — спремног да иде куда га дужност шаље, да се одрекне себе, да се жртвује за Откупитељево дело. (МН 497-502)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Проучавање Библије

2Т 498-506. 556

4Т 498-499.526

5Т 575

Ed. 123-192

COL 111-114.124-134.

Лична молитва

DA 139-141. 362.363

COL 139-180

AA 564.

Вера

1Т 120.121

2Т 510-516

3Т 273-293

4Т 443-445

Ed. 105.106.118. 119.150.151.253-261

DA 124-131.426-431

MH 59-72. 196.198-200. 481

COL 62-69.145-149.

Храброст

2Т 150-152

MH 196

AA 169.170.233-242.393-395.428-433.

Како Бог обучава своје раднике

MH 469-482

AA 17-24

Counsels 406-410.

Нађи време да разговараш с Богом

1Т 434

DA 359-363

MH 508-511.

Наша највећа потреба

МН 508-516

АА 539-556.

[217] Самоиспитивање

2Т 517.518.552

4Т 371

5Т 574

COL 158-163

АА 118-120

Counsels 419.

Поправљање самог себе

2Т 498-522

4Т 270. 443

5Т 265.266

Ed. 262-271;

COL 278-283.325-365

АА 346-358

Counsels 37.38.67.510.

Свети Дух

4Т 378

5Т 252

8Т 19-23

DA 662-680.818-828

COL 124.134

АА 35-56.189-200.

Развитак и служба

2Т 709.710

9Т 145-152

COL 325-365.

ОПАСНОСТИ

[218]

„Ово све казујући браћи бићеш добар слуга Исуса Христа.“ (1.
Тимотију 4,6)

ОПАСНОСТ ОД ОДБАЦИВАЊА СВЕТЛОСТИ

Бог намерава да се чак и у овом животу истина непрестано разоткрива Његовом народу. Постоји само један једини начин на који се ово знање може стећи. Ми можемо добити ово разумевање Божје Речи једино просветљењем оним истим Духом преко кога је Реч и била дата. „Тако и у Богу што је нико не зна осим Духа Божјега!“ „Јер Дух све испитује, и дубине Божје“ (1. Коринћанима 2,11.10). Спаситељево обећање својим следбеницима гласи: „А када дође он, Дух истине, упутиће вас на сваку истину, јер неће од себе говорити, него ће говорити што чује, и јавиће вам што ће бити у напредак. Он ће ме прославити, јер ће од мојега узети и јавити вам.“ (Јован 16,13.14)

Петар позива своју браћу да „расту у благодати и у познању Господа нашега и Спаситеља Исуса Христа“ (2. Петрова 3,18). Када год Божји народ буде растао у благодати, непрестано ће стицати све јасније разумевање Божје Речи. Распознаваће нову светлост и лепоту у њеним светим истинама. Тако је било у историји Цркве свих времена и тако ће се наставити све до краја. Међутим, како је стварни духовни живот у народу опадао, тако се јављала и склоност да престане да напредује у познавању истине. Људи су били задовољни светлошћу коју су већ примили из Божје Речи и обесхрабривали су свако даље истраживање Писма. Постали су опрезни и покушавали да избегну расправе.

[219] Чињеница да нема никаквих сукоба или узнемирености међу припадницима Божјег народа не сме се проглашавати доказом да се сви чврсто држе здраве науке. Има разлога за страховање да људи једноставно нису у стању да јасно виде разлику између истине и заблуде. Када се не покреће никакво ново питање на темељу истраживања Писма, када се не појављују никакве разлике у мишљењима које ће натерати људе да сами за себе почну истраживати Библију да би се

уверили да имају истину, сада ће, као и у некадашња времена, бити много оних који ће се држати традиције и обожавати некога или нешто што не би требали.

Било ми је показано да многи који тврде да познају истину за ово време у ствари не знају шта верују. Они не разумеју ни доказе своје вере. Они нису у стању ни да правилно процене дело које се обавља у садашње време. Када буде дошло време пробе, има људи који данас проповедају другима и који ће установити, пошто испитају гледишта којих се држе, да има много питања на која не знају да дају задовољавајући одговор. Све док нису истражили, нису ни знали да се налазе у тако великом незнању.

Има много оних у Цркви који сматрају да је само по себи разумљиво да знају шта верују, али који, све док се расправа није повела, нису ни били свесни свог недовољног знања. Када буду одвојени од оних који имају исту веру као и они и натерани да стоје сами и да сами објашњавају своја веровања, биће изненађени када виде како су сметене њихове замисли о ономе што су прихватили као истину. Свакако да је код нас било одступања од живог Бога и окретања људима, стављања људске мудрости на место божанске.

Бог ће покренути свој народ; ако друга средства изневере, појавиће се јереси међу њима, које ће их изрешетати, одвајајући плеву од пшенице. Господ позива све који верују Његовој Речи да се пробуде из сна. Драгоцену светлост се појавила, светлост која одговара овом времену. То је библијска истина, која показује опасности које се непосредно надносе над нас. Та светлост треба да нас наведе на марљиво проучавање Писма, на најкритичније испитивање гледишта којих се држимо.

Бог би желео да се сва гледишта и препоруке истине темељно и истрајно испитају, уз молитву и пост. Верници не смеју да буду задовољни претпоставкама или погрешно дефинисаним идејама о томе шта је истина. Њихова вера мора да буде чврсто утемељена на Божјој Речи, тако да, када буде дошло време пробе и када буду изведени пред савете да одговарају за своју веру, могу да буду способни да изнесу разлоге за наду која је у њима, и то кротко и са страхопоштовањем.

Покрените се, покрените се, покрените се! Теме које представљамо свету морају да буду за нас жива стварност. Важно је да приликом одбране доктрина које сматрамо темељним тачкама вере, никада не дозволимо себи да се служимо доказима који нису потпуно здрави. Они могу да буду довољни да се утиша неки противник, али неће послужити на част истини. Ми треба да износимо здраве доказе, који неће само утишати противнике, већ ће бити у стању да издрже и најтемељнију проверу.

С онима који су се оспособили за расправе увек постоји велика опасност да неће поштено руковати Божјом Речју. Када се састајемо с неким противником, треба да уложимо највећи напор да представимо тему на такав начин да постигнемо да он сам буде осведочен истином, уместо да се трудимо да улијемо поуздање једино верницима.

Без обзира каква су нечија интелектуална достигнућа не треба му дозволити да ни за тренутак помисли да нема никакве потребе да темељно и стално претражује Писмо и да тражи јаснију светлост. Као верници ми смо позвани да сваки од нас појединачно будемо проучаваоци пророчанстава. Треба да се трудимо искрено да препознамо сваки зрак светлости који Бог жели да нам представи. Треба да препознамо већ прво светлуцање истине; и да уз молитву проучавамо даље све док не стекнемо јаснију светлост, коју онда можемо изнети другима.

Када се Божји народ опусти и буде задовољан својим садашњим просветљењем, можемо бити сигурни да Бог неће бити задовољан. Његова је воља да увек идемо напред, да примамо све већу светлост.

Садашње држање Цркве није угодно Богу. Увукло се неко задовољство самим собом које је навело вернике да не осећају никакву потребу за већом истином и већом светлошћу. Ми живимо у време када нам је сотона на послу с леве стране и с десне стране, испред нас и иза нас, а ипак као Црква ми спавамо. Бог жели да се чује глас који ће покренути Његов народ на деловање. (5Т 703-709)

[221]

Проба нове светлости

Наша браћа треба да буду вољна да истражују на поштен начин сваку тачку расправе. Ако неки брат проповеда заблуду, они који се налазе на одговорним местима треба то да знају; али ако проповеда истину треба да стану на његову страну. Сви ми треба да знамо шта се проповеда међу нама; јер ако је то истина, онда нам је потребна. Сви смо обавезни Богу да знамо шта нам Он шаље. Он је дао упутства и правила како да испитамо сваку доктрину: „Закон и сведочанство тражите, ако ли ко не говори тако, њему нема зоре!“ (Исаија 8,20) Ако представљена светлост издржи ову пробу, не треба да одбијемо да је прихватимо само зато што се не слаже с нашим замислима.

Нико није рекао да ћемо наћи савршенство у било чијим истраживањима; међутим, ја заиста знам да наше цркве умиру због тога што нема поучавања о оправдању вером у Христа и о сродним темама.

Без обзира преко кога је светлост дошла, треба да отворимо своје срце и да је примимо у Христовој кротости. Међутим, многи то не чине. Када се представи тема о којој нема сагласности, они постављају питање за питањем, не уважавајући ни оно што је јасно доказано. О, када бисмо поступали као људи који желе светлост! Нек нам Бог из дана у дан даје свог Светог Духа и нека нас обасја светлост с Његовог лица, тако да постанемо ученици у Христовој школи!

* * * * *

Када се објави нека доктрина која се не слаже с нашим мишљењем, требало би да се обратимо Божјој Речи, да тражимо Господа у молитви и да не дајемо места непријатељу да уђе са својим сумњичењима и предрасудама. Никада не бисмо смели да дозволимо да се покаже дух који је надахњивао свештенике и главаре против Откупитеља света. Они су се жалили да Он узнемирава људе и желели су да их остави на миру; јер је изазивао збуњеност и поделе. Господ нам шаље светлост да испита каквим духом смо надахнути. Немојмо варати сами себе!

Године 1844, када би нашу пажњу привукло нешто што нисмо разумели, ми бисмо клекнули и тражили од Господа да нам помогне да прихватимо право мишљење; и онда смо могли да дођемо до правог разумевања и да се погледамо оком у око. Није било раскола, ни непријатељства, ни погрешног просуђивања браће. Када бисмо само знали колико је зао дух нетрпељивости, како пажљиво бисмо га се чували!

* * * * *

Ми треба да будемо утврђени у вери, у светлости истине која нам је откривена у нашем раном искуству. У то време су заблуде једна за другом притискале наше редове; проповедници и доктори су износили нове доктрине. Ми бисмо претраживали Писма с много молитве, и Свети Дух би откривао истину нашим мислима. Понекад су и целе ноћи биле посвећене претраживању Писма и искреном тражењу Божјег вођства. Групе оданих људи и жена окупљале су се с том сврхом. Божја сила би се спустила на мене и ја сам била оспособљена да јасно препознам шта је истина и шта је заблуда.

И када су тачке наше вере биле на тај начин успостављене, наше стопе су биле постављене на чврст темељ. Ми смо прихватили истину, тачку по тачку, онако како нам је Свети Дух показивао. Ја сам добијала виђење, и објашњења су ми била показивана. Добијала сам описе онога што је на Небу, и описе светилишта, тако да смо били стављени у положај у ком је светлост сијала јасним и одређеним зрацима.

Ја знам да питање светилишта стоји у правди и истини, исто онако како смо то сматрали у току многих година. Управо непријатељ скреће мисли људи на споредне путеве. Он је задовољан када они који познају истину постану заокупљени прикупљањем текстова око погрешних теорија, које немају никаквог ослоња у истини. Библијски текстови тако употребљени су злоупотребљени; они нису дати да би подржавали заблуду; већ да ојачају истину.

* * * * *

Ми морамо научити да су и други у праву, исто онако као и ми. Када неки брат добије нову светлост о Писму, треба да отворено објасни своје гледиште и сваки проповедник треба да претражује Писмо у духу непристраниности да види да ли се изнесена тврђења могу подржати Надахнутоим Речју. „А слуга Господњи не треба да се свађа, него да буде кротак к свима, поучљив, који неправду може подносити и с кроткошћу поучавати оне који се противе, еда би им како Бог дао покајање за познање истине.“ (2. Тимотију 2,24.25)

Свака душа треба да гледа према Богу скрушено и понизно, тако да Он може да нас води, усмерава и благосиља. Не смемо се ослонити на друге да претражују Писмо уместо нас. Нека од наше водеће браће су се често опредељивала за погрешну страну; и да је Бог слао своју поруку и чекао да та старија браћа отворе пут за њено напредовање, она никада не би допрла до верника. Ова браћа ће заузимати такво гледиште све док не буду постала учесници у божанској природи у већој мери него што су то била икада у прошлости.

На Небу влада жалост због духовне заслепљености многе наше браће. Наши млађи проповедници, који заузимају мање важна места, морају да уложе одлучне напоре да дођу до светлости, да забудају ашов што дубље и све дубље у рудник истине.

Укор Господњи ће почивати на онима који препречују пут тако да јаснија светлост не може да допре до народа. Велико дело треба да се обави и Бог види да наша водећа браћа морају да добију више светлости тако да се могу сјединити с весницима које је Он послао да обаве посао за који је одредио да се мора обавити. Господ је подигао веснике, надахнуо их је својим Духом, и рекао: „Вичи из грла, и не устежи се, подигни глас свој као труба и објави народу Мојему безакоња његова и дому Јаковљевоу грехе његове!“ (Исаија 58,1) Нека се нико не излаже опасности да стане између народа и вести са Неба! Ова порука ће стићи до народа; и ако не буде било ниједнога од људи да је објави, камење ће проговорити!

Позивам сваког проповедника да тражи Господа, да одбаци понос и сукобе око првенства и да понизи своје срце пред Богом. Управо хладноћа срца, неверовање оних који треба да

имају вере, чини да цркве остају слабе.

ОПОМЕНА ПРОТИВ ЛАЖНОГ УЧЕЊА

У ово време у Божјем делу потребни су нам духовно опредељени људи, људи који су чврсти у начелима и који имају јасно разумевање истине. Поучена сам да верницима нису потребне нове и помодне доктрине нити људске претпоставке, већ сведочење људи који познају и држе истину, људи који разумеју и слушају налог упућен Тимотију: „Проповедај реч, настој у добро време и у невреме, покарај, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем.“ (2. Тимотију 4,2)

Браћо моја, корачајте чврсто, одлучно, обувши стопала своја у припрему Јеванђеља мира. Можете бити сигурни да чиста и непокварена религија није сензационалистичка религија! Бог није ни на кога положио терет да подржава жељу за спекулативним доктринама и теоријама. Држите све то далеко од вашег проповедања! Немојте томе дозволити да нађе места у вашем искуству. Немојте дозволити да ваше животно дело буде покварено тиме.

Опомена против лажних учења налази се у Павловој Посланици Колошанима. Апостол објављује да срца верника треба да се „стегну у љубави и у свакоме богатству пунога разума, на познање тајне Бога и оца и Христа, у којој је све благо премудрости и разума сакривено.“

Затим наставља: „А ово говорим, да вас нико не превари слатким речима... како, дакле, примисте Христа Исуса, Господа нашега, онако живите у њему, укоренењени и назидани у њему и утврђени вером као што научисте, изобилујући у њој захвалношћу. Браћо, чувајте се да вас ко не зароби филозофијом и празном преваром, по казивању човечијему, по науци света, а не по Христу. Јер у њему живи свака пунина божанства телесно. И да будете испуњени у њему, који је глава свакоме поглаварству и власти.“ (Колошанима 2,2-10)

Поучена сам да кажем нашим верницима: пођимо за Христом! Немојте заборавити да Он треба да буде наш узор

[225] у свему. Ми можемо са сигурношћу одбацити идеје које нису садржане у Његовом учењу. Позивам наше проповеднике да се осигурају да њихове ноге стоје на темељу вечне истине. Чувајте се да не следите своје побуде називајући их Светим Духом! Неки су у опасности да то учине. Божја Реч нас позива да будемо здрави у вери, способни да свакоме који нас запита дамо разлоге за наду која је у нама.

Одвраћање ума од садашње дужности

Непријатељ се труди да одврати ум наше браће и сестара од дела припремања људи да опстану у овим последњим данима. Његове лукавштине су замишљене да одврате мисли од садашњих опасности и дужности. Оне оцењују да, светлост ради које је Христос дошао с Неба да је открије Јовану и пренесе своме народу, није важна. Оне говоре да призори који су управо пред нама нису довољно важни да привуку нашу посебну пажњу. Оне укидају истине небеског порекла и лишавају Божји народ његових искустава из прошлости, дајући ум уместо њих лажну науку. „Господ рече овако: станите на путевима и погледајте и питајте за старе стазе, који је пут добар, па идите по њему, и наћи ћете мир души својој!“ (Јеремија 6,16)

Нека нико не покушава да поруши темеље наше вере — темеље који су постављени у почетку нашег рада уз помоћ проучавања Речи, молитве и откривења. На тим темељима ми смо градили више од педесет година. Људи могу да мисле да су пронашли неки нови пут, да могу да поставе чвршће темеље од оних који су већ постављени; али је то велика превара. „Јер темеља другог нико не може поставити осим онога који је постављен, који је Исус Христос.“ (1. Коринћанима 2,11) У прошлости, многи су покушавали да изграде неку нову веру, да поставе нова начела, али, како дуго је опстала њихова грађевина? Ускоро је пала; јер није била утемељена на Стени.

Зар се први ученици нису суочавали с људским изрекама? Зар нису и они морали да слушају лажне теорије; и да онда, када су све учинили, остану чврсти и да кажу: „Јер темеља другог нико не може поставити осим онога који је постављен!“

Тако и ми морамо да се држимо почетка свог поверења чврсто све до краја.

Моћне речи су Бог и Христос послали овоме народу, изводећи га из света, мало по мало, у јасну светлост истине за садашње време. Са уснама које су додирнуте светим огњем, Божје слуге су објављивале поруку. Божје речи су ставиле свој печат на веродостојност објављених истина.

[226]

Понављање непосредног сведочанства

Господ позива да се понове непосредна сведочанства објављена прошлих година. Он позива на обнављање духовног живота. Духовна енергија Његовог народа већ дуго је млака, али треба да дође до васкрсења из привидне смрти. Молитвом и признањем греха морамо да очистимо царски пут. И док то будемо чинили, сила Духа ће се спустити на нас. Нама је неопходна сила педесетнице. Она ће доћи, јер је Господ обећао да ће послати свога Духа као силу која ће све победити.

Опасна времена су пред нама. Свако ко има познање истине треба да се пробуди, и да себе, тело, душу и дух, подреди Божјој дисциплини. Непријатељ нам је на трагу. Морамо бити потпуно будни, на опрезу пред њим. Морамо ставити на себе све оружје Божје. Морамо следити упутства која су нам упућена преко Духа пророштва. Ми морамо волети и слушати истине за ово време. То ће нас сачувати да не прихватимо велике обмане. Бог нам је проговорио преко своје Речи. Он нам је проговорио преко сведочанстава упућених Цркви, преко књига које су помогле да се објасни наша садашња дужност и држање које сада треба да прихватимо. Опомене које су биле упућене, треба да послушамо постепено, правило по правило. Ако их одбацимо, какав изговор можемо да понудимо?

Позивам оне који раде за Бога да не прихватају лажно уместо онога што је право. Немојте људска мудровања стављати на место посвећујуће истине. Христос чека да запали веру и љубав у срцима свог народа. Немојте да погрешне теорије одобравају они који треба да стоје на платформи вечне истине. Бог нас позива да се чврсто држимо темељних начела која су основана на неопорецивом ауторитету.

[227]

Реч од Бога — наша заштита

Наша лозинка треба да буде: „Закон и сведочанство тражите, ако ли ко не говори тако, њему нема зоре!“ (Исаија 8,20) Ми имамо Библију, која је пуна драгоцене истине. Она садржи алфу и омегу знања. Писма, која су написана по надахнућу од Бога, су „корисна за учење, за укоравање, за поправљање, за поучавање у правди, да буде савршен човек Божји за свако добро дело приправљен.“ (2. Тимотију 3,16.17) Узмите Библију као свој уџбеник. Сви треба да разумеју њене поуке.

Христос позива свој народ да верује и спроводи у живот Његову Реч. Они који примају и прихвате ову Реч, учинивши је делом сваког поступка, сваке особине свога карактера, постаће снажни у Божјој снази. Видеће се да је њихова вера небеског порекла. Они неће залазити на чудне путеве. Њихове мисли се неће окретати религији сентиментализма и узбуђења. Пред анђелима и пред људима, они ће стајати као људи који имају снажан, доследан хришћански карактер.

У златној кадионици истине, као што је представљена у Христовом учењу, имамо оно што ће осведочити и обратити душе. Објављујте, у Христовој једноставности, истине које је Он дошао да објави и сила ваше поруке ће се осетити. Немојте заступати теорије или пробе које Христос никада није споменуо, и које немају никакав темељ у Библији. Ми имамо велике, свечане истине намењене људима. „Писано је!“ представља пробу којој се мора подложити свака људска душа.

Обратимо се Божјој Речи за вођство. Тражимо „Овако говори Господ!“. Имали смо довољно људских метода. Умови обучени једино у световној науци неће успети да разумеју оно што је Божје; међутим, исти ум, обраћен и посвећен, видеће божанску силу у Речи. Само ум и срце, очишћени и посвећени Духом могу да разумеју оно што је небеско.

Браћо, позивам вас у име Господње да постанете свесни своје дужности. Нека се ваша срца покоре сили Светог Духа и постаће пријемчива за учење Речи. Тада ћете бити у стању да распознате дубине Божје.

[228]

Нека Господ изложи свој народ дубоком утицају свог Духа.

Нека га покрене да увиди опасности којима је изложен и да се припреми за оно што ће доћи на Земљу!

* * * * *

Не смемо ни за тренутак да помислимо да више нема светлости, да више нема истине, која би могла да нам се открије. Ми смо у опасности да постанемо немарни, да својом равнодушношћу изгубимо посвећујућу силу истине, умирујући себе мишљу: „Богат сам и обогатио сам се и ништа не потребујем!“ (Откривење 3,17) Иако морамо да се чврсто држимо истина које смо већ примили, не смемо гледати сумњичаво на било коју нову светлост коју би нам Бог могао послати.

ЗДРАВА НАУКА

Павле је писао Тимотију: „Јер ће доћи време када здраве науке неће слушати, него ће по својијем жељама накупити себи учитеље као што их уши сврбе и одвратиће уши од истине и окренуће се ка гаталицама. А ти буди трезан у свачему, трпи зло, учини дело еванђелиста, службу своју срши.“ (2. Тимотију 4,3-5)

„Здрава наука“ је библијска истина — истина која ће унапређивати побожност и оданост, утврђујући Божји народ у вери. Здрава наука значи много ономе који је прима; она значи много и ономе који је учитељ, проповедник праведности, јер, где се год Јеванђеље проповеда, сваки радник, без обзира у којој грани дела ради, може да буде веран или неверан својој одговорности као Господњи весник.

Павле поново пише: „Истинита је реч: ако с њиме умресмо, то ћемо с њиме и оживети. Ако трпимо, с њиме ћемо и царовати. Ако се одречемо и он ће се нас одрећи. Ако не верујемо, он остаје веран, јер се сам себе не може одрећи. Оно напомињи и посведочи пред Господом да се не препиру, које ништа не помаже, неко смета оне који слушају.“ (2. Тимотију 2,11-14)

[229] Неки од оних који су у Павлове дане слушали истину, постављали су питања без животне важности, представљају идеје и мишљења људи, покушавајући да скрену мисли учитеља с великих истина Јеванђеља и да га наведу на расправу о небитним теоријама и на решавање неважних питања. Павле је знао да радник за Бога мора да буде довољно mudar да препозна планове непријатеља и да одбије да буде наведен на погрешно мишљење или одвраћен од свог циља. Обраћење душа мора да остане терет његовог рада; он мора да проповеда Божју Реч, али да избегава расправе.

„Постарај се да се покажеш поштен пред Богом као радник који се нема шта стидети, и право управља речју истине, а

поганих и празних разговора клони се; јер највише помажу у безбожности.“ (2. Тимотију 2,15.16)

Христови проповедници данас су у истој опасности. Сотона је непрестано на послу да мисли људи скрене у погрешне канале тако да истина изгуби своју силу утицаја на срца. Уколико проповедник и верници не спроводе истину у живот и ако нису посвећени њом, они ће дозволити шпекулацијама о питањима без животне важности да закупе њихове мисли. То ће довести до сукоба; јер ће се појавити безбројна питања у којима ћемо имати различита мишљења.

Способни људи су посветили цео живот истраживања и молитве проучавању Светог писма, а ипак постоје многи делови Писма које нису потпуно истражили. Неки текстови неће ни бити савршено схваћени све док их у будућности, у будућем животу, Христос не буде објаснио. Постоје тајне које се морају разоткрити, изјаве које људски ум не може да усагласи. И непријатељ ће покушавати да изазове расправу око таквих питања, питања за која би било много боље да остану нерасправљена.

Одани, духовни радник ће избегавати да наглашава мање теоретске разлике и посветиће своју енергију објављивању великих пробних истина које се морају објавити свету. Он ће указивати људима на дело откупљења, на Божје заповести, на скори Христов долазак, и установиће да се у тим темама налази довољно материјала за размишљање.

У прошлости су ми биле представљене на оцењивање многе небитне, маштовите теорије. Неки су заступали теорију да верници треба да се моле отворених очију. Други су говорили да, зато што се од оних који су некада обављали свету службу приликом уласка у светилиште тражило да скину своју обућу и да оперу ноге, верници и данас треба да скидају обућу када улазе у дом молитве. Неки други су се позивали на шесту заповест и изјављивали да ни инсекти који муче људска бића не смеју бити убијани. Неки су ширили теорију да откупљени неће имати седу косу — као да би то било од икакве важности.

Поучена сам да кажем да су ове теорије производ умова који нису научени првим начелима Јеванђеља. Таквим теоријама непријатељ покушава да помрачи велике истине за ово време.

Они који у свом проповедању заобилазе велике истине Божје Речи и говоре о неважним питањима, не проповедају Јеванђеље, већ се баве филозофијама. Нека наши проповедници не троше своје време на расправу о таквим питањима. Они који имају било какво питање о томе о чему треба да проповедају, било какво питање о темама којима би се морали бавити, нека се обрате проповедима великог Учитеља и нека следе Његов ток мисли. Теме које је Исус сматрао битнима су теме о којима би и данас требало проповедати. Ми треба да побудимо своје слушаоце да се баве оним темама које имају вечну вредност.

Када је једном приликом к мени дошао један брат с поруком да је свет раван, била сам поучена да му изнесем налог који је Исус дао својим ученицима: „Идите, дакле, и научите све народе... и где, Ја сам с вама у све дане до свршетка века!“ (Матеј 28,19.20) Што се тиче таквих тема као што је теорија о пљоснатој Земљи, Бог каже свакој души: „Шта је теби то тога? Хајде за Мном. Ја сам ти дао налог. Бави се великим пробним истинама за ово време, а не питањима која немају никакве везе с твојим радом!“

Радници за Бога не треба да проводе своје време у нагађањима какве ће околности преовлађавати на новој Земљи. Заиста је дрскост бавити се претпоставкама и теоријама које се односе на питања која нам Господ није открио. Он се на сваки начин постарао за нашу срећу у будућем животу и ми не смемо да расправљамо о Његовим плановима с нама. Нити треба да упоређујемо околности у будућем животу с околностима у садашњем животу.

[231] Својој браћи проповедницима бих казала: „Проповедај Реч! Немој уграђивати у темеље дрво, сено и сламу — своје властите претпоставке и шпекулације, које никоме не користе. Теме од животне важности су откривене у Божјој Речи и оне су достојне наших најдубљих мисли. Међутим, не треба да истражујемо питања о којима Бог није проговорио.

Када се појаве питања у којима нисмо сигурни, треба да се питамо: Шта каже Писмо? И ако Писмо ништа не говори о питању о коме се расправља, немојте га ни узимати у разматрање. Нека они који желе нешто ново потраже ону новину живота која произлази из новорођења. Нека очисте

своју душу послушношћу истини и нека делују у складу с поукама које је Христос оставио.

Једино питање које ће се поставити на суду ће гласити: „Да ли си био послушан Мојим заповестима?“ Ситни сукоби и свађе око неважних питања немају никакво место у Божјем великом плану. Они који проповедају истину треба да буду људи солидног ума, који неће водити своје слушаоце на поља пуна чичка и остављати их тамо.

Христова жртва као помирење за грех је велика истина око које се окупљају све остале истине. Да би била правилно схваћена и цењена, свака истина у Божјој Речи, од 1. Мојсијеве књиге до Откривења, треба да се проучава у светлости која блиста са крста на Голготи. Износим пред вас велики, узвишени споменик милости и обновљења, спасења и откупљења — Сина Божјега подигнутог на крст. Ово треба да буде темељ сваке проповеди наших проповедника.

* * * * *

За ово време су потребни људи који могу да разумеју потребе народа и да послуже њиховим потребама. Верни Христов проповедник пази на сваку прилику да опомене, да укори, да саветује, да замоли, да охрабри своје ближње, радећи у заједници с Божјим Духом, који моћно у њему делује, да сваког човека представи као савршеног у Христу. Такав човек је признат на Небу као проповедник који ходи стопама свог великог Узора. (4Т 416)

ФАНАТИЗАМ

[232] Како се крај буде приближавао, непријатељ ће радити свом својом силом да унесе фанатизам у наше редове. Он би се радовао да види адвентисте седмог дана да одлазе у крајности и да у свету буду обележени као група фанатика. Наређенио ми је зато да упозорим проповеднике и вернике на ову опасност. Наш је посао да учимо људе и жене да граде на правом темељу, да ставе своје ноге на једноставно „Тако рече Господ!“.

Године 1844. морали смо на све стране да се суочавамо са фанатизмом, али ми је увек била упућена порука: „Велики талас узбуђења је погубан по наше дело! Следите Исусове трагове!“ Када завлада велико узбуђење догађају се чудне ствари. Има оних који користе сваку прилику да унесу чудне и маштовите доктрине у Цркву. На тај начин се затварају врата проповедању здраве науке.

Они који раде за Господа у великим градовима морају да затворе и закључају врата узбуђењима и фанатизму. Проповедници не треба да најављују своје проповеди тако сроченим објавама да изазивају узбуну. Када је Господ спреман да на посебан начин изрекне осуду над поквареним градовима, Он ће то ставити до знања свом народу. Међутим, то ће се догодити тек пошто ти градови добију прилику да чују и приме реч која ће им послужити на вечни живот.

Наш посао сада је да просветлимо мисли људи тако да разумеју истине Библије. Врата су отворена за улазак истине, и ми треба да искористимо сваку прилику да достигнемо душе. Ми треба да објаснимо истину, као што је то Христос чинио, на много начина, сликама и параболама; али треба да обесхрабримо све што је фанатичке природе.

Људе морамо научити да истражују Божју Реч сами за себе. Проповедници и наставници морају указати људима на снажну тврђаву у коју праведници могу да побегну и да се склоне. Они који проповедају велике, величанствене и оплемењуће истине

Речи увек морају показивати дух који је дубок, озбиљан, али смирен и пун здравог разума, тако да се затисну уста онима који оговарају.

Они који спадају међу марљиве истраживаче Речи, који следе Христа у понизности своје душе, никада неће одлазити у крајности. Спаситељ никада није отишао у крајност, никада није губио власт над собом, никада није кршио законе доброг укуса. Знао је када да говори и када да остане нем. Увек је владао собом. Никада није грешио у својој оцени неког човека или неке истине. Никада га није преварила спољашњост. Накада није покретао питање које није било потпуно прикладно, никада није давао одговор који не би био непосредан и тачан. Утишао је гласове свештеника који су зановетали продирући испод површине и достижући до срца, обасјавајући ум светлошћу и будући успавану савест.

[233]

Они који следе Христов пример никада неће бити екстремисти. Они ће неговати смиреност и владање собом. Мир који се видео у Христовом животу, видеће се и у њиховом.

САМОПОУЗДАЊЕ

Млади људи који имају само неколико година несавршеног искуства у делу истине за садашње време... треба да покажу обзирност када изражавају мишљење супротно оцени и мишљењу оних чији је живот био уткан у Божје дело и који су имали активан удео у овом раду у току многих година. Бог не бира као вође у свом светом, важном делу људе незрелог расуђивања и великог самопоуздања. Они који нису прошли кроз страдања, невоље, противљење и одрицања да би довели дело до његовог садашњег стања благостања, треба да негују скромност и понизност. Треба да буду пажљиви ако себе уздижу, да не би били оборени. Они ће бити одговорни за јасну светлост истине које их је обасјало.

Видела сам да је Господ незадовољан спремношћу неких да гунђају против оних који су водили најжешће битке уместо њих, и који су толико тога издржали у почетку наше вести, када је дело ишло тешко. Искусне раднике — оне који су се трудили под великим оптерећењем и тешким теретима када им је само неколицина помагала у њиховом ношењу — Бог цени, и Он се љубоморно стара о онима који су се показали верни. Он је незадовољан онима који су спремни да проналазе грешке и да укоравају Божје слуге које су оседеле у грађењу дела истине за садашње време. Ваши укори и гунђања, млади људи, сигурно ће устати против вас у дан Господњи.

[234]

Скромност младих проповедника

Све дотле док Господ не положи тешке одговорности на вас, не мичите се са свог места, не ослањајте се на своје независне оцене и не преузимајте одговорности за које се још нисте оспособили. Треба да негујете будност и понизност и да будете марљиви у молитвама. Што будете живели у већој Божјој близини, то ћете јасније распознавати своје слабости и

опасности које вам прете. Практични поглед на Божји закон, јасно схватање Христовог дела помирења, помоћи ће вам да упознате себе и покаже вам где сте пропустили да усавршите свој хришћански карактер.

У извесној мери ви превиђате неопходност да божански утицај непрестано делује на вас. То је позитивна неопходност да би се обављало Божје дело. Ако то занемарите, и наставите да радите пуни самопоудања и самодовољности, бићете препуштени да чините врло велике грешке. Вама је неопходно да непрестано гајите понизност ума и дух ослањања на Бога. Онај који је свестан својих слабости гледаће изнад себе и осећаће потребу за сталном снагом одозго. Божја благодат ће га водити да негује дух сталне захвалности. Онај ко је најбоље упознат са својим слабостима знаће да једино неупоредива Божја благодат може да победи бунтовност људског срца.

Потребно ти је да се упознаш са слабим, али и са јаким странама свог карактера, да би се стално чувао да се не упустиш у подухвате и да не прихваташ одговорности за које те Господ није одредио. Не треба никада да упоређујеш своје подухвате и да мериш свој живот било каквим људским мерилем, већ правилом дужности које је откривено у Библији...

Ти сувише зависиш од своје околине. Ако имаш велики скуп пред собом, одушевљен си, желиш да им се обратиш. Међутим, понекад се твој скуп умањује, твој дух се обесхрабрује и ти имаш мало храбрости да радиш. Свакако, нешто ти недостаје. Твој ослонац на Бога није довољно чврст...

Христос је тражио људе где год је могао да их нађе — на јавним улицама, у приватним кућама, у синагогама, на обали језера. Он је тешко радио преко дана, проповедао је мноштву, лечио болеснике који су му били довођени, и често, пошто би отпустио народ да би се људи могли вратити својим домовима да се одморе и наспавају, проводио би целу ноћ на молитви, да би могао да изађе и настави свој рад у рано јутро...

[235]

Теби је потребно да доведеш своју душу у блиску заједницу с Богом путем озбиљне молитве са живом вером. Свака молитва, упућена вером уздиже молитеља изнад обесхрабрујућих сумњи и људских страсти. Молитва даје снагу

и обнавља сукоб са силама таме, тако да невоље подносиш стплљиво и тешкоће издржаваш као добар војник Исуса Христа.

Све док будеш тражио савет од својих сумњи и страховања или покушавао да решиш све што ниси у стању да јасно сагледаш пре него што стекнеш веру, твоја збуњеност ће се само повећавати и продубљивати. Ако будеш дошао Богу, осећајући се беспомоћно, као што стварно и јеси, и у једноставној молитви пуној поверења изнесеш своје потребе Ономе чије је знање бескрајно, који види све што је створио и влада свиме својом вољом и речју, Он може и жели да услиши твој повик, па ће учинити да Његова светлост засија у твом срцу и у свима око тебе; јер је искреном молитвом твоја душа доведена у везу с умом Бескрајног. Ти, можда, нећеш имати никакав посебан доказ у то време да се лице твога Откупитеља сагнуло над тобом у саучешћу и љубави, али је ипак тако. Ти, можда, нећеш осетити Његов видљиви додир, али је Његова рука над тобом у љубави и нежности пуној саучешћа.

Ти имаш потребу за сталном будношћу, да те сотона не би преварио својим лукавствима, искварио твоје мисли и навео те на непостојаност и окружио страшном тамом. Твоја будност треба да буде обележена духом понизне зависности од Бога. Али, не смеш бити прожет охолим, самосвесним духом, већ дубоком свешћу о твојој личној слабости, и дечјим поверењем у Божја обећања.

Дани сукоба и душевне патње

Сада је лак и угодан задатак проповедати истину о трећој анђеоској весту, уколико се узме у обзир како је то било када је та вест први пут објављена, када нас је било мало и када су нас сви сматрали фанатичима. Они који су носили одговорност за дело у време његовог настанка и раног напредовања, знају шта су сукоби, очајање и душевна мука. Ноћу и дању терет одговорности их је тешко притискао. Нису размишљали о одмору и удобности, чак ни онда када су били притиснути патњама и болешћу. Краткоћа времена је позивала на делатност, а радника је било мало.

Често, када бисмо запали у теснац, целу ноћ бисмо проводили у озбиљној, очајничкој молитви, са сузама, тражећи помоћ од Бога и светлост да обасја Његову Реч. И када је светлост дошла, и када су облаци били растерани, каква је радост, захвалност и срећа почивала на уморним, озбиљним молитељима! Наша захвалност била је исто тако потпуна као и наш искрени, очајнички крик да добијемо светлост. Неких ноћи нисмо могли ни да спавамо јер су наша срца била препуна љубави и захвалности Богу.

Приликом коначне победе, Бог неће имати потребе за онима који се у време опасности нигде не могу наћи, када се од снаге, и храбрости и утицаја свих захтевало да крену на јуриш против непријатеља. Они који устану као верни војници да се боре против зла и да бране правду, борећи се против поглаварстава и власти, против управитеља таме овога света, против духовног безакоња на високим местима, примиће похвалу од Учитеља: „Добро слуго добри и верни... уђи у радост господара својега!“ (Матеј 25,23) (3Т 320-327)

* * * * *

Онај ко изгуби из вида своју потпуну зависност од Бога сигурно ће пасти. Ми се боримо с онима који су јачи од нас. Сотона и његове чете стално су будни да би нас нападали својим искушењима, и нама је немогуће да им се у својој снази и мудрости одупремо. Према томе, када год дозволимо свом срцу да се одврати од Бога, када год западнемо у самоуздизање и почнемо се ослањати на саме себе, сигурно ћемо бити побеђени.

* * * * *

Свет никада неће сазнати за дело које се потајно одвија између душе и Бога, за унутрашњу горчину душе, презирање самога себе и сталне напоре да контролишемо себе; али ће многи у свету бити у стању да цене резултате тих напора.

* * * * *

[237] Они који имају најдубље искуство с оним што је Божје, највише су удаљени од охолости или самоуздицања. Управо онда када имају најзвишенија схватања о слави и савршенству Исуса Христа, људи се одричу себе и осећају да је и најниже место у Његовој служби исувише часно за њих.

* * * * *

Господ жели да дођемо на гору, да се непосредније нађемо у Његовој присутности. Ми се приближавамо кризи која ће, више него у било које пређашње време откако је свет настао, захтевати целокупно посвећење свакога ко се икада назвао именом Христовим.

Нека Господ умудри своје слуге божанским просветљењем, да се човеков печат више не види ни на једном од великих и важних подухвата који су пред нама.

РЕЧИ УПОЗОРЕЊА

Христос је рекао својим ученицима: „Ево, Ја вас шаљем као овце међу вукове; будите, дакле, мудри као змије, а безазлени као голубови!“ (Матеј 10,16)

Сотонини напади против бранитеља истине постајаће огорченији и одлучнији све до самог краја времена. Као што су у Христове дане главари свештенички и управитељи подизали народ против њега, тако и данас верске старешине распирују огорчење и предрасуде против истине.

Како да се суочимо с огорченим нападима

Како да се понашају бранитељи истине? Они имају непроменљиву, вечну Божју Реч, и треба да нагласе чињеницу да имају истину каква је у Исусу. Њихове речи не смеју да буду грубе и оштре. У свом изношењу истине морају да покажу љубав, кротост и нежност Исуса Христа. Нека сама истина сече; Божја Реч је оштра као двосекли мач и она ће просећи свој пут до срца. Они који знају да имају истину не смеју, употребљавајући грубе и оштре изразе, да пруже сотони ниједну прилику да погрешно протумачи њихов дух.

Као људи, ми морамо да стојимо исто онако као што је стајао Откупитељ света. Када се расправљао са сотоном око Мојсијевог тела, Христос „не смеше проклета суда да изговори“ (Јуда 9). Био је изложен свакој провокацији да то учини, али је сотона био разочаран јер није у Христу могао да пробуди осветнички дух. Сотона је био спреман да погрешно протумачи све што ће Исус учинити, али му Спаситељ није пружио ниједну прилику, чак ни нешто што би личило на изговор. Он се није дао скренути са свог поштеног и једноставног пута истине да би се прилагодио сотониним лутањима, извртањима, окретањима и околишањима.

[238]

Читамо у пророчанству пророка Захарије да је у тренутку када је сотона са свим својим синагогама устао да се супротстави молитвама Исуса, поглавара свештеничког, и да се супротстави Христу, који се спремао да покаже изричиту наклоност према поглавару свештеника, Господ рекао сотони: „Господ да те укори, сотоно, Господ да те укори,... није ли он као главња истргнута из огња?“ (Захарија 3,2)

Начин на који је Христос поступао чак и према непријатељу душа треба да нам буде пример у свим нашим односима с другима — никада да не износимо изричите оптужбе ни против кога; још много мање бисмо смели да се послужимо грубошћу или оштрином према онима који би могли бити исто тако жељни да сазнају прави пут као што то и ми сами.

Опраштати ближњима

Они који су научени истини прописом и примером треба да буду веома увиђавни према другима који немају никакво познавање Писма, осим преко тумачења које су добили од проповедника или верника и који су примали традиције и бајке као библијску истину. Такви су изненађени тумачењем истине, која им изгледа као неко ново откривење. Они тешко подносе целу истину у њеном најотворенијем виду, посебно ако им буде представљена у самом почетку. Све им је ново и чудно, и потпуно различито од свега што су научили од својих проповедника, а склони су да верују ономе што су им њихови проповедници говорили — да су адвентисти седмог дана неверници и да не верују у Библију. Нека се истина представи онако како је у Исусу, заповест по заповест, правило по правило.

[239]

Не треба препречити пут

Нека они који пишу за наше часописе не упућују нељубазне нападе или наговештаје, којима ће сигурно нанети штету или препречити пут, онемогућити нам да обавимо дело које треба да обавимо да бисмо досегли све класе, укључујући и католике. Наше је дело да истину говоримо у љубави, и да не мешамо са

истином непосвећене елементе необраћеног срца, да говоримо и оно што подсећа на исти дух који гаје наши непријатељи. Сви оштри напади ће нам се вратити у двострукој мери када се моћ нађе у рукама оних који могу да се послуже њоме на нашу штету.

Стално сам добијала поруку да не треба да кажемо ниједну реч, да не објавимо ниједну реченицу, посебно ако се односи на појединце — уколико није потпуно битна за одбрану истине — која би покренула против нас наше непријатеље, која би њихове страсти довела до усијања. Наше дело ће ускоро бити завршено, ускоро ће време невоље, какве никада није било, доћи на нас, невоље какву не можемо ни замислити.

Господ жели да Његови радници представљају Њега, великог мисионарског радника. Показивање несмотрености увек изазива штету. Особине битне за хришћански живот морају се свакодневно учити у Христовој школи. Онај ко је несмотрен и непромишљен у изговарању речи или у писању речи за публикације које ће се разаслати по целом свету, изрази који се више никада не могу повући натраг, онеспособљава себе да му се повери свети посао који треба да обављају Христови следбеници у ово време. Они који обичавају да упућују оштре нападе уобличавају навику која ће јачати понављањем и због које треба да се покају. Ми треба пажљиво да испитујемо своје путеве и свој дух, да установимо на какав начин обављамо дело које смо добили од Господа, дело од кога зависи судбина душа. На нама почива највиша обавеза.

Сотона је спреман, гори од ревности да надахне цео савез сотонских сила, да их покрене да се уједине са злим људима и да нанесе онима који верују у истину брзе и оштре патње. Свака немудра реч коју изговарају наша браћа биће сачувана у ризницама кнеза таме. Како се ограничена људска оруђа усуђују да говоре непромишљене и опасне речи које ће покренути све паклене силе против светаца Божјих, иако се арханђел Михаило није усудио да против сотоне изрекне оштру оптужбу, већ је само рекао: „Господ да те укори, сотоно!“

[240]

Нама ће бити немогуће да избегнемо тешкоће и страдања. Исус је рекао: „Јер је потребно да дођу саблазни, али тешко ономе човеку кроз кога долази саблазан!“ (Матеј

18,7) Међутим, пошто ће увреде доћи, ми морамо да будемо пажљиви да својим немудрим речима и показивањем нељубазног духа не покренемо природни темперамент оних који не воле истину.

Драгоцену истину се мора представити у својој природној сили. Заводничке заблуде које су опште проширене и које држе свет у својој власти, морају се разобличити. Сви могући напори су били учињени да се душе опчине лукавим умовањима, да се уз помоћ бајки одврате од истине и да се тако припреме да буду преварене снажним обманама. Међутим, док се ове преварене душе окрећу од истине и прихватају лажи, не упућујте им ниједну реч укора. Трудите се да им покажете у каквој опасности се налазе, да им откријете како је болно њихово понашање за Исуса Христа; али све то чините нежно и са много љубави. Ако се буде правилно поступало, неке од душа које су опчињене сотониним заблудама могле би се истргнути од његове власти. Међутим, немојте оптуживати и осуђивати њих. Ругати се мишљењима оних који се налазе у заблуди неће отворити њихове заслепљене очи нити ће их привући истини.

Када људи изгубе из вида Христов пример и не поводе се за Његовим начином поучавања, постају довољни сами себи и излазе да дочекају сотону његовом врстом оружја. Непријатељ добро зна како да окрене своја оружја против оних који се њима служе. Исус је изговарао једино речи чисте истине и правде.

Ако је икада некоме било потребно да ходи у понизности пред Богом, онда је то потребно нашој Цркви, Његовим изабраницима у овом нараштају. Ми сви треба да оплакујемо отупљеност наших интелектуалних способности, недостатак дубоког поштовања наших предности и прилика. Ми немамо ништа чиме бисмо се могли хвалити. Ми жалостимо Господа Исуса Христа својом грубошћу, својим нехришћанским нападима. Нама је потребно да постанемо савршени у Њему.

[241] Истина је да нам је заповеђено да вичемо „из грла, да подигнемо глас свој као трубу, да објавимо народу... безакоња његова и дому Јаковљевој грехе његове“ (Исаија 58,1). Та порука се мора послушати; али ми морамо бити пажљиви

да не нападамо и осуђујемо оне који немају светлост коју ми имамо. Ми се не смемо спуштати са својих путева да упућујемо оштре нападе против католика. Међу католицима има много оних који спадају међу најсавесније хришћане и који ходе у пуној светлости која их је обасјала; и Бог ће се постарати за њихово добро. Они који су имали велике предности и прилике, али су занемарили да искористе своје физичке, менталне и моралне снаге, који су живели да угоде себи, одбијајући да понесу своје одговорности, налазе се у већој опасности и у већој осуди пред Богом него они који се налазе у заблуди око неких доктринарних питања, али се труде да чине добро својим ближњима.

Немојте критиковати друге; немојте их осуђивати. Ако дозволимо да нас себична размишљања, лажна умовања, лажни изговори доведу у изопачено стање ума и срца, тако да више не знамо путеве Божје и Његову вољу, бићемо криви много више него отворени грешници. Ми морамо да будемо врло опрезни да не осуђујемо оне који су пред Богом мање криви од нас самих. (9Т 239-244)

БОГ НЕ ГЛЕДА КО ЈЕ КО

Христова религија уздиже онога ко је има на узвишенији ниво размишљања и деловања, док истовремено представља цео људски род као предмет Божје љубави, који је откупљен жртвом Његовог Сина. Код Исусових ногу, богати и сиромашни, учени и ненаучени, могу да се састану не размишљајући о кастама или световним частима. Све земаљске разлике се заборављају док гледамо Онога који је прободен нашим гресима. Самоодрицање, понижење, бескрајно саучешће Онога који је био високо уздигнут на Небу, посрамљују људску охолост, самоуздизање и друштвене поделе. Непорочна, непокована религија показује своје небеска начела сједињујући све који су посвећени истином. Сви се срећу као душе откупљене крвљу, на исти начин зависне од Онога који их је искупио Богу.

[242]

Таланти

Господ је људима дао таланте да их користе. Они којима је поверио новац треба свој таленат средстава да донесу Учитељу. Људи и жене који имају утицај, треба да се послуже оним што им је Бог дао. Они које је обдарио мудрошћу треба на Христов крст да принесу тај дар да буде употребљен на Његову славу.

И сиромашни имају свој таленат, који може да буде и много већи од оних који су споменути. То може да буде једноставност карактера, скромност, окушана врлина, поверење у Бога. Стрпљивим трудом, целокупном својом зависношћу од Бога, они онима с којима се друже указују на Исуса, свога Откупитеља. Они имају срце пуно саучешћа према сиромашнима, дом отворен потлаченима, а њихово сведочанство јасно и одлучно говори о томе шта је Исус за њих. Они теже за небеском славом, чашћу и бесмртношћу, а њихова награда биће вечни живот.

Људско братство

У људском братству потребне су све врсте таланата да би се начинила савршена целина; а Христова Црква је сачињена од људи и жена разних таланата, свих положаја и свих класа. Бог никада није одредио да људска охолост поквари оно што је Његова мудрост учинила — да комбинација свих врста умова и свих разних таланата сачињава потпуну целину. Не сме бити никаквог потцењивања било ког дела Божјег великог дела, без обзира да ли су оруђа висока или ниска. Сви морају да обаве своју улогу у ширењу светлости, свако према својим способностима.

Не сме да буде никаквог својатања онога што у извесној мери припада свима, високима и нискима, богатима и сиромашнима, ученима и необразованима. Ниједан једини зрак светлости не сме се потценити, не сме се угасити, ниједна варница не сме остати непризната или призната с оклевањем. Нека свако обави своју улогу у делу истине и правде. Интереси разних класа друштва су нераздроживо повезани. Ми смо сви уткани у велико ткиво људског рода и ми не можемо, без губитака, да ускратимо своју љубав једни другима. Немогуће је здравом утицају да се покаже у цркви уколико не постоје [243] заједнички интереси и међусобна љубав.

Искључивост

Пред Богом нема касти. Он одбацује све што је слично томе. Све душе имају своју вредност пред Њим. Рад на спасавању душа је посао достојан највиших почести. Није важно какав је облик вашег рада, и међу припадницима које класе, било да је висока или ниска. У Божјим очима те разлике неће утицати на њихову стварну вредност. Искрена, озбиљна, скрушена душа, без обзира колико је необразована, драгоцену је у Божјим очима. Он ставља свој печат на људе, оцењујући их не по положају, не по богатству, не по њиховој интелектуалној величини, већ по њиховом јединству са Христом. Неуки, изгнаници, робови, уколико искористе највећи део својих прилика и предности, ако негују светлост коју им је Бог дао,

учинили су све што се од њих тражи. Свет их може називати неукима, али их Бог назива мудрима и добрима и на тај начин се њихово име уписује у небеске књиге. Бог ће их оспособити да му буду на част, не само на Небу, већ и овде на Земљи.

Божански укор почива на оном ко одбије да се дружи са онима чија су имена записана у Јагњетовој књизи живота, само зато што нису богати, учени и чашћени на овом свету. Христос, Господ славе, задовољан је онима који су кротки и скрушена срца, без обзира колико скроман може да буде њихов позив, без обзира на њихов положај и степен интелигенције.

Обука за службу

Колико је корисних у поштованих радника у Божјем делу примило своју обуку усред скромних дужности и најнижих положаја у животу! Мојсије је био будући владар Египта, али га Бог није могао узети из царских дворова да обави посао који му је био одређен. Тек када је четрдесет година радио као верни пастир био је послан да буде ослободилац свог народа. Геден је био узет с вршилишта да буде оруђе у Божјим рукама и да избави војску Израилља. Јелисије је био позван да остави плуг и да служи Богу. Амос је био земљорадник, обрађивао је земљу, када му је Бог дао поруку коју треба да објави.

[244]

Сви који ће постати Христови сарадници мораће да обаве много тешког, неомиљеног посла и поуке и савете које им упућујемо треба мудро бирати и прилагођавати њиховој посебности карактера и рада који обављају.

Брига за обучавање младих

Господ ми је показао на разне начине и у разна времена како пажљиво морамо поступати према младима — да је неопходна најнежнија способност разликовања у приступу умовима. Свако ко има посла с образовањем и обучавањем младих треба да живи веома близу Великог Учитеља, да би прихватио Његов дух и начин рада. Њима треба упутити поуке које ће утицати на карактер и животно дело.

Њих треба учити да Христово Јеванђеље не трпи никакву поделу на класе, да не оставља места за нељубазно оцењивање других, што неизоставно доводи до самоузвишења. Исусова религија никада не унижава онога ко је прима, нити га чини грубим и суровим; не чини га ни нељубазним у мислима и осећањима према онима за које је Христос умро.

Постоји опасност да се сувише много пажње приписује питањима етикете и трошењу много времена на обуку у понашању и формама, које никада неће бити од велике користи многим младим људима. Неки су у опасности да сву пажњу приписују спољашњости или да пренагласе важност прихваћених форми понашања. Резултати неће оправдати улагање времена и размишљања посвећеног тим питањима. Неки који су научени да посвећују много пажње тим питањима, показују мало правог поштовања или наклоности према било чему, маколико важном, што не задовољава њихова мерила конвенционалности, односно опште прихваћених правила формалног понашања.

Све што подстиче на нељубазну критику, на спремност да се примети и критикује свака мана или заблуда, веома је лоше. Оно подупире неповерење и сумњичавост, особине које се супроте Христовом карактеру, делују разорно на ум који се томе научио. Они који се баве тим послом, постепено се удаљују од истинског духа хришћанства. [245]

Најбитније, трајно васпитање је оно које развија племените карактеристике, које подстиче на дух свеопште љубазности, наводећи младе да ни о коме не мисле зло, да не би погрешно проценили побуде и погрешно протумачили речи и дела. Време посвећено тој врсти обучавања донеће родове за вечни живот.

* * * * *

Христов пример као укор искључивости

У сваком времену откако је Христос био с нама, било је оних који су одлучивали да се одвоје од осталих, показујући тиме фарисејску жељу за надмоћношћу. Затварајући се од света, нису живели на благослов својим ближњима.

Нема примера у Христовом животу за ову врсту самоправедничке побожности; Његов карактер је био срдачан и благотворан. Нема ниједног монашког реда из ког он не би био искључен због кршења прописаних правила. У свакој верској заједници и у скоро свакој цркви нашли би се чудаци који би га оптужили због Његовог великодушног понашања. Нашли би му ману зато што је јео с цариницима и грешницима; оптуживали би га због усаглашавања са светом јер је посетио свадбену гозбу, критиковали би га немилосрдно што је дозвољавао својим пријатељима да приреде гозбу у част Њему и Његовим ученицима.

Међутим, управо у тим приликама, својим учењима, као и великодушним понашањем, Он се уселио у срца оних које је почаствовао својом присутношћу. Давао им је прилику да се упознају с Њим, да виде изразиту разлику између Његовог живота и учења и учења и живота фарисеја.

[246] Они којима је Бог поверио своју истину морају да имају исти такав великодушни дух који је Христос показивао. Они морају да прихвате исте широке планове деловања. Треба да развију исти љубазан и великодушна однос према сиромашнима и да на посебан начин постану свесни да су Божји пристави. Треба да сматрају да све што имају — имање, менталне снаге, духовна сила — не припада њима, већ да им је само позајмљено да унапреде Христово дело на Земљи. Слично Христу, не смеју се издвајати из друштва својих ближњих, већ га морају тражити с намером да другима предају небеске благослове које су примили од Бога.

* * * * *

Немојте бити искључиви. Немојте бирати неколицину с којима ћете уживати да се дружите, да бисте оставили остале да се сами старају о себи. У случају да запазите слабости у неком, немојте се удаљити од њега и дружити се једино с онима за које мислите да су савршени.

Управо оним душама које презирете највише је потребна ваша љубав и ваше саучешће. Немојте остављати слабу душу да се сама бори, да се рве са страстима свога срца без ваше

помоћи и молитава, већ помислите да се и ви можете наћи у истом искушењу. Ако то учините Бог вас неће препустити вашим слабостима. Ви, можда, можете имати и веће грехе од оних које осуђујете. Немојте се одвајати и говорити: „Светији сам од тебе!“

Христос је својом божанском руком обгрлио људски род. Он је своју божанску силу дао човеку да може храбрити сиромашне, болесне од греха, обесхрабрене душе да сежу за узвишенијим животом. О, нама је потребно више од Христовог духа, а много мање од наше себичности! Нама је сваког дана неопходна Божја сила обраћења да делује на наша срца. Нама је неопходан Христов благи дух да покори и омекша наше душе. Једини начин како да се понашају они који мисле да су савршени јесте да падну на Стену и да се разбију. Христос може да вас промени у своје обличје ако се будете покорили Њему.

* * * * *

Ако будемо следили Христове стопе, мораћемо се приближити онима којима је неопходна наша служба. Морамо отварати Библију онима који су способни да је разумеју, представљати захтеве Божјег закона, читати обећања онима који оклевају, будити безбрижне, јачати слабе.

ОТУЂИВАЊЕ

Непрестано читање и писање многе проповеднике онеспособљава за пасторални рад. Они троше драгоцену време на апстрактна проучавања, време које би се морало искористити за помагање верника у правом тренутку. Неки проповедници су се одали послу писања у раздобљу повећаног интересовања за религију, а понекад ти списи немају никакве посебне везе с послом којим се баве. У таквом тренутку дужност проповедника је да искористи целу своју снагу да унапреди тренутне интересе дела. Његов ум мора да буде јасан, усредсређен на једини циљ спасавања душа. Уколико његове мисли буду заокупљене другим темама, биће изгубљени за дело многи који су могли да буду спасени правовременим поучавањем.

Када им дође искушење да се затворе у себе и да се баве читањем и писањем у време када друге дужности захтевају њихову непосредну пажњу, проповедници треба да буду довољно снажни да се одрекну себе и да се посвете делу које се налази непосредно пред њима. Ово је недвосмислено једна од најтежих проба којој може да буде подложен ум љубитеља истраживања.

Дужности пастора се понекад бесрамно занемарују зато што проповеднику недостаје снаге да жртвује своје личне склоности према усамљивању и истраживању. Пастор треба да иде од куће до куће и да посећује своје стадо, учећи, разговарајући, молећи се са сваком породицом, старајући се за добро њихове душе. Оне који су показали жељу да се упознају с начелима наше вере не сме да занемари, већ да их темељно поучи истини.

Извесни проповедници, које је глава породице позвао у свој дом, провели су неколико сати своје посете затварајући се у посебну празну собу да би се одали својој склоности за читањем и писањем. Породица која их је угостила није имала никакве користи од њихове посете. Проповедници који

су прихватили гостопримство искористили су га не дајући заузврат накнаду у раду који је био тако преко потребан.

Људе можете лако упознати преко друштвених додира. Међутим, многи проповедници се ужасавају посета; они нису развили особину друштвености, нису стекли тај ведри дух који задобија срца људи.

Они који се издвајају од људи нису у положају да могу да им помогну. Способан лекар мора да разуме природу разних болести и мора да има темељно знање људске грађе. Он мора да буде брз у помагању пацијентима. Он зна да су одлагања опасна. Када се његова искусна рука спусти на пулс пацијента и када препозна посебне симптоме болести, његово претходно знање га оспособљава да одреди природу болести и терапију неопходну да се заустави њено напредовање. [248]

И као што лекар поступа према физичкој болести тако и проповедник пастор приступа души оболелој од греха. И његово дело је толико важније од дела лекара колико је вечни живот важнији од земаљског постојања. Пастор се среће с бескрајном разноликошћу темперамената; и његова је дужност да се упозна с припадницима породице која слуша његова предавања да би могао да одреди како да на најбољи начин утиче на њих у правом смеру.

ПРОПОВЕДНИЦИ И ТРГОВАЧКИ ПОСЛОВИ

Проповедници не могу да обављају прихватљив посао за Бога ако истовремено носе одговорност за неко велико пословно предузеће. Таква подела интереса отупљује његову духовну осетљивост и моћ опажања. Ум и срце су заокупљени земаљским пословима, и служба Христу заузима друго место. Они покушавају да обликују свој рад за Бога и да га ускладе с околностима уместо да ускладе околности да би задовољили Божје захтеве.

Све енергије проповедника су му потребне да би обављао своје високо звање. Његове најбоље снаге припадају Богу. Он не сме да се бави шпекулацијама или било каквим другим послом који би га одвукао од његовог великог задатка. Павле изјављује: „Јер се никакав војник не заплиће у трговине овога света да угоди војводи!“ (2. Тимотију 2,4) На тај начин апостол наглашава потребу проповедника да се безрезервно усредсреди на службу Учитељу.

[249] Проповедник који је потпуно посвећен Богу одбија да се бави пословима који би га спречили да се потпуно преда свом светом звању. Он не чезне за световним частима и богатством; његова једина тежња је да другима говори о Спаситељу који је дао себе да донесе људским бићима богатства вечног живота. Његова највећа жеља није да прикупи благо на овом свету, већ да пажњу равнодушних и неверних привуче на стварност вечности. Њега могу позивати да се укључи у подухвате који обећавају велике световне добитке, али на таква искушења он одговара: „Јер каква је корист човеку ако задобије сав свет, а души својој науди!“ (Марко 8,36)

Сотона је такво искушење понудио Христу, знајући да свет, ако га прихвати, никада неће бити откупљен. И под разним маскама он нуди исто то искушење Божјим проповедницима данас, знајући да ће они који падну, постати неверни указаном поверењу.

Није Божја намера да Његови проповедници теже да се обогате. О томе је Павле писао Тимотију: „Јер је корен свију зала среброљубље којему неки предавши се зађоше од вере и на себе навукоше муке велике, а ти, о човече Божји, бежи од овога а иди за правдом, побожности, вером, љубави, трпљењем, кроткости.“ (1. Тимотију 6,10.11) Примером, али и прописом, Христов амбасадор треба: „Богатима на овоме свету заповедај да се не поносе нити уздају у богатство пропадљиво, него у Бога живог, који нам све даје изобилно за ужитак; нека добро чине, нека се богате у добрим делима, нека буду подашни, заједнични, сабирајући себи темељ добар за у напредак, да приме живот вечни!“ (1. Тимотију 6,17-19) (АА 365-367)

* * * * *

Проповедници не могу да носе терет рада ако у исто време носе одговорност за фарме или за друге пословне подухвате, ако је њихово срце везано уз њихове земаљске ризнице. Њихово духовно расуђивање је помрачено. Они не могу да цене потребе Божјега дела, и зато не могу да уложе добро усмерене напоре да реше његове хитне случајеве и да унапреде његове интересе. Непостојање проповедникове пуне посвећености раду ускоро ће се осетити у пољу у коме ради. Ако су његова мерила ниска, он неће моћи да наведе друге да прихвате мерила виша од његових.

* * * * *

[250]

Шпекулације земљом и рудницима

Господ не може да прослави своје име преко проповедника који покушавају да служе Богу и мамону. Ми не треба да позивамо људе да улажу у акције рудника или у градилишта у граду, поводећи се за могућношћу да ће се уложени новац удвостручити за кратко време. Наша порука за ово време гласи: „Продајте што имате и дајте милостињу, начините себи торбе које неће оветшати, хазну која се никада неће испразнити, на небесима, где се лупеж не прикучује нити мољац једе. Јер где је ваше благо, онде ће бити и срце ваше!“ (Лука 12,33.34)

Непосредно пре него што ће Израилџци ући у земљу Ханаанску, сотона је покушао да их превари и наведе на идолопоклонство, мислећи да изазове њихову пропаст. Он ради на исти начин и данас. Има младих људи које би Господ прихватио као своје сараднике, али су они постали обузети трком за некретинама и продали су своје интересе према истини за могућност стицања предности у свету.

Има много оних који се држе далеко од службе Богу јер желе да стекну световне добитке; и сотона их употребљава да и друге заведе. Кушач долази људима као што је долазио Исусу, представљајући им славу овога света; и када нека мера успеха прати њихове пословне подухвате, они постају похлепни за још већим добитком, губе своју љубав према истини и њихова духовност умире. Бесмртно наследство, љубав према Исусу, губи се из њихових видика због пролазних изгледа у овом свету.

* * * * *

[251] Верници ће се ретко наћи на вишем духовном нивоу од свога проповедника. Световно оријентисани дух у њему шири страховито снажан утицај на друге. Верници користе његове недостатке да би оправдали свој световно оријентисани дух. Они умирују своју савест, мислећи да су слободни да воле све што припада овом животу и да буду равнодушни према духовним питањима, зато што је и њихов проповедник такав. Они варају своју душу, и остају у пријатељству са светом, за које апостол изјављује да представља „непријатељство према Богу“ (Римљанима 8,7). Проповедници треба да буду пример стаду. Они треба да показују неумрлу љубав према душама и исту оданост према делу коју желе да виде код својих верника. (2Т 645.646)

* * * * *

Ми се приближавамо крају времена. Ми желимо не само да проповедамо истину за ово време с проповедаонице, већ и да живимо по њој изван ње. Испитајте пажљиво темеље своје

наде у спасење. Док се налазите у положају весника истине, стражара на зидинама Сиона, ви не можете своје интересе уткати у послове с рудницима или грађевинама, а истовремено успешно обављати свето дело поверено вашим рукама. Када се ради о људским душама, када се ради о вечним интересима, сигурно је да интереси не могу бити подељени. (5Т 530)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Опасност од одбацивања светлости

2Т 694.695

5Т 144

8Т 192-194

DA 322.489.490.580-588

EW 61-64.

Упозорење на лажне учитеље

9Т 67.68

EW 100-102. 123-125. 258-261

Ed 230.231

COL 39.40

MH 427-438

DA 212.213.456.478

AA 319-321. 383-388.473-475. 502.503.535.536.553-556.580.581.

Здрава наука

8Т 279.290-304. 309-311

9Т 67-69

DA 827

AA 473-475. 502-508.553-556.

Фанатизам

1Т 228-232

2Т 553-557

3Т 315.316

5Т 305.306.647.649

8Т 292.293

AA 347.348.

Самопоуздање

1Т 621-628

3Т 307.308.320-327.449-459.464

4Т 608

5Т 214.219

MH 150.151

COL 150-163

Речи упозорења

[252]

2Т 134-136.220

3Т 424-428.461-463.570.575

4Т 262.263

6Т 120-123

7Т 150-158

9Т 147-149

Бог не гледа ко је ко

9Т 116-124.204-226

МН 17-50.150-160

ДА 497-505; 376-389.

Усамљивање

3Т 308

ДА 144-153.

Проповедници и трговачки послови

2Т 507.541.549.621-627.645.646

5Т 530-532.253

МЕТОДЕ РАДА

[253]

„Јер има људи који се труде мудро и разумно и право.“
(Проповедник 2,21)

РАД У ГРАДОВИМА

У вези с објављивањем вести у великим градовима постоје многи послови које морају да обаве радници разних способности. Једни треба да раде на један начин, други на други. Господ жели да се градови обрађују заједничким трудом радника разних способности. Сви треба да траже од Исуса да их усмерава, да се не ослањају на човека и његову мудрост, јер би тако сигурно били наведени да скрену с пута. Као Божји сарадници треба да се труде да буду у складу један с другим. Треба често да се саветују, да озбиљно, целога срца сарађују. Ипак, сви треба да траже мудрост од Исуса, не ослањајући се само на човека да их усмерава.

Господ је неким проповедницима дао способност да окупљају и држе велике скупове. За то се мора показати много тактичности и вештине. У данашњим градовима, у којима има толико тога што привлачи пажњу и задовољава човекове жеље, људи се не могу заинтересовати обичним напорима. Проповедници које је Бог послао установиће да се морају уложити изузетан напор да би се задржала пажња мноштва. Када успеју да окупе велико мноштво људи, треба да им објаве вест таквог карактера, тако необичну по својој садржини, да људи буду пробуђени и упозорени. Они се морају послужити свим средствима која се само могу пронаћи да истину објаве јасно и разговетно. Пробне вести за ово време треба да буду објављене тако једноставно и одлучно да запање слушаоце и да их наведу да пожелеле да проучавају Писма.

[254] Они који обављају Господњи посао у градовима треба да уложе смирене, сталне и посвећене напоре да просвете људе. Док се озбиљно труде да заинтересују своје слушаоце и да задрже њихову пажњу, ипак се у исто време морају пажљиво чувати свега што би само личило на сензационализам. У овом времену неуравнотежености и спољашњег сјаја, када људи мисле да је неопходно да се размећу да би постигли

успех, Божји изабрани весници треба да покажу да је заблуда непотребно трошити средства само да би се оставио утисак. И док буду радили јесноставно, скромно и са спокојним достојанством, избегавајући све што је театрално, њихово дело ће оставити трајан утисак на добро.

Постоји потреба, и то је истина, да се новац промишљено троши у најављивање састанака и на солидно унапређивање дела. Ипак, снага сваког проповедника треба да буде, не у тим спољашњим средствима, већ у ослањању на Бога и у поверењу у Њега, у молитвама за помоћ, у послушности Његовој Речи. Много више молитава, много више сличности са Христом, много више усаглашавања с Божјом вољом, треба да се уноси у Господње дело. Спољашњи сјај и неразумно разбацивање средствима неће обавити посао који треба да се обави.

Божје дело треба снажно да иде напред. Нама је неопходно крштење Светим Духом. Морамо схватити да ће Бог додати редовима свога народа способне и утицајне људе који треба да обаве свој део посла у упозоравању света. Нису сви људи у свету безаконици и грешници. Бог има много хиљада оних који нису савили своја колена пред Ваалом. Има богобојазних људи и жена у палим црквама. Када не би било тако, не бисмо добили ни задатак да објавимо поуку: „Паде, паде Вавилон велики!“ „Изађите из њега, народе мој!“ (Откривење 18,2.4) Многи људи искрена срца чезну за дахом живота с Неба. Они ће препознати Јеванђеље када им буде објављено у лепоти и једноставности с којом је објављено у Божјој Речи...

Објављивати начела здравствене реформе

Као народ добили смо посао да објавимо начела здравствене реформе. Има неких који мисле да питање исхране није довољно важно да буде укључено у наше еванђеоско дело. Међутим, такви чине велику грешку. Божја Реч објављује: „Ако ли, дакле, једете, ако ли пијете, ако ли што друго чините, све на славу Божју чините!“ (1. Коринћанима 10,31) Питање умерености у свим својим думетима, има важно место у делу спасења.

У вези с нашим мисијама по градовима треба да се нађу прикладне просторије у којима би се могли окупљати ради поучавања они који су се заинтересовали за истину. Ово неопходно дело не сме да се обавља на тако скучен начин да оставља неповољан утисак у мислима људи. Све што се чини треба да буде позитивно сведочанство за Зачетника истине и треба правилно да представља светост и важност истина троструке анђеоске поруке...

Дело здравствене реформе је Господње средство за умањивање патњи у нашем свету и за чишћење своје Цркве. Поучавајте народ да може да делује као Божја рука помоћница сарађујући с Учитељем у обнављању физичког и духовног здравља. То дело носи на себи печат Неба и отвараће врата за улазак осталих драгоцених истина. У овом раду има места за све који ће се разумно прихватити посла.

Нека дело здравствене реформе стане на чело, то је порука коју сам добила да објавим. Прикажите тако јасно њену вредност да се осети свеопшта потреба за њом. Одбацивање свих штетних намирница и пића је плод истинске религије. Онај ко се темељно обратио одбациће сваку штетну навику и прохтев. Потпуним одбацивањем савладаће своју жељу за здравствено штетном попустљивошћу...

Рад за богате класе

Божје слуге треба верно да раде за богате људе у нашим градовима, исто тако као и за сиромашне и понижене. Има много богатих људи који су осетљиви на утицај и деловање еванђеоске поруке и који ће, када им се Библија представи као тумач хришћанске вере и хришћанског живота бити покренути Божјим Духом да отворе врата за напредовање Јеванђеља. Они ће показати живу веру у Божју Реч, и искористиће средства која су им поверена да припреме пут Господу, да поравнају у пустињи пут нашем Богу.

[256]

Годинама нам се поставља замршено питање како да прикупимо одговарајућа средства којима бисмо подржали мисије које је Господ отворио за нас? Ми читамо јасне налоге Јеванђеља, а мисије, и у нашој земљи и у страним пољима,

објављују нам своје потребе. Позитивна откривења Провиђења се сједињују да нас позову да брзо обавимо посао који чека да буде обављен.

Господ жели да се богати људи обрате и да делују као Његова рука помоћница у достизању других. Он жели да они који могу да помогну у делу реформе и обновљења јасно сагледају светлост истине, да се преобразе по свом карактеру и да одлуче да средства која су им поверена употребе у Његовој служби. Ми бисмо желели да они своја средства, која им је Бог позајмио, уложе на добро, да се отвори пут да се Јеванђеље проповеда свим класама, близу и далеко.

Зар световно мудри људи не би могли да цене Небо? О, да, тамо ће наћи одмор, мир и опоравак од свега што је неважно, од свих честољубивих жеља, свега што је себично. Позивајте их да теже за миром, срећом и радошћу коју Христос чезне да им удели. Позивајте их да своју пажњу посвете настојању да себи осигурају најбогатији дар који се може дати смртним људима — хаљину Христове праведности. Христос им нуди живот који се може упоредити са животом од Бога и „вечну и од свега претежнију славу“ (2. Коринћанима 4,17). Ако буду прихватили Христа, добиће и највишу част — част коју им свет не може ни дати ни узети. Они ће установити да велика награда чека оне који држе Божје заповести.

Откупитељ пун сажаљења позива своје слуге да позову и богате и сиромашне на Његову вечеру. Изиђите на путеве и међу ограде и својим истрајним и одлучним напорима наведите их да дођу. Нека проповедници Јеванђеља приђу тим световно богатим људима и нека их доведу на гозбу истине коју им је Христос припремио. Онај ко је дао свој драгоцен живот за њих каже: „Доведите их и поставите их да седну за Мој сто и Ја ћу им послужити!“

Христови проповедници, повежите се с том класом. Немојте је одбацити као безнадежну. Радите са свом могућом способношћу уверавања и као плод својих верних напора видећете у Божјем царству људе и жене који ће бити крунисани као победници, како певају триумфалну песму победника. „И ходиће са Мног у белима, јер су достојни“, каже Први и Последњи. (Откривење 3,4)

[257]

Углавном је мало напора уложено да се обратe људи на одговорним местима у свету. Многи међу њима имају врхунске способности; имају средства и утицај. То су драгоцени дарови, које им је Господ поверио да их увећају и употребе за добро ближњих.

Потрудите се око спасења имућних људи. Позивајте их да врате Господу ризнице које им је дао на чување, тако да у Њујорку и у другим великим градовима могу да буду основани центри утицаја из којих ће библијска истина у свој својој једноставности одлазити људима. Осведочите људе да положе своје ризнице пред Божји престо, враћајући Господу своје благо, оспособљавајући Његове раднике да чине добро и да унапреде Његову славу.

Повећати наше снаге

Снага неке армије се оцењује претежно према способности људи у њеним редовима. Мудри генерал упућује своје официре да обуче сваког војника за активну службу. Он жели да развије највишу успешност свих њених припадника. Када би морао да се ослони само на своје официре, не би могао очекивати да води успешан поход. Он рачуна на одану и неуморну службу сваког човека у својој армији. Одговорност почива претежно на људима који служе у строју.

Тако је то и у армији кнеза Емануила. Наш генерал, који никада није изгубио ниједну битку, очекује спремну, верну службу од сваког ко је ступио под Његову заставу. У завршној борби која се сада води између сила добра и чета зла, Он очекује да сви, верници као и проповедници, узму учешћа. Сви који су се пријавили као Његови војници треба да обаве верну службу као стражари, који имају јасан појам о одговорности која почива на свакоме од њих појединачно.

[258]

Они који воде духовни надзор над црквом треба да пронађу путеве и начине да се сваком вернику цркве пружи прилика да учествује у неком делу рада за Бога. У прошлости се врло често није чинило ништа слично. Нису се стварали јасни планови нити су се у пуној мери спроводили, планови по којима би се таланти свих могли употребити у активној служби. Врло

су ретки они који схватају колико је штете причињено на тај начин.

Старешине у Божјем делу, као мудри генерали, треба да стварају планове за продоре уздуж целе линије. У свом планирању, треба посебну пажњу да посвете делу које верници могу да обаве за своје пријатеље и суседе. Божје дело на овој Земљи никада неће бити завршено уколико људи и жене од којих се састоји наша Црква не крену на посао, уколико не уједине своје напоре с напорима проповедника и црквених службеника...

Трговачки и путни центри

У овим данима путовања, прилике за успостављање везе са људима и женама свих класа и свих националности, много су веће него у данима Израилља. Путни правци су се многоструко умножили. Бог је прекрасно припремио пут. Штампа, са својим многобројним могућностима, стоји нам на располагању. Библије и публикације на многим језицима, које представљају истину за наше време, стоје нам на располагању и могу се брзо однети у све крајеве света.

Хришћани који живе у великим трговачким и путним центрима имају посебне могућности. Верници у тим градовима могу да раде за Бога у близини својих домова.

У познатим светским здравственим опоравилиштима и центрима туристичког промета, пренатрпаним многим хиљадама тражитеља здравља и задовољстава, треба да буду постављени проповедници или аквизитери, способни да привуку пажњу мноштва. Нека ти радници траже прилику да објаве поруку за ово време, нека одржавају предавања када имају могућности. Нека буду брзи у коришћењу прилике да се обрате људима. Праћени силом Светог Духа, нека објаве људима вест коју је објављивао Јован Крститељ: „Покајте се, јер се приближи царство небеско!“ (Матеј 3,2)

Божја Реч треба да се објављује јасно и силно, тако да они који имају уши да чују могу да чују истину. Тако ће Јеванђеље истине за садашње време бити стављено на пут онима који га

не познају и многи ће га прихватити и однети у своје домове у свим деловима света.

Ми треба да објавимо последње Божје упозорење људима, и каква би требало да буде наша озбиљност у проучавању Библије, наша ревност у ширењу светости! Нека се свака душа која је примила божанско просветљење труди да га однесе другима. Нека радници иду од куће до куће, отварајући Библију народу, ширећи публикације, говорећи другима о светлости која је обасјала њихову душу. Нека се литература растура промишљено, у возовима, на улицама, на великим бродовима који плове морима и путем поште...

Речено ми је да укажем нашим проповедницима на необрађене градове и да их позовем на сваки могући начин да пронађу пут за објављивање истине. У неким градовима у којима је прво била објављена вест о другом Господњем доласку, ми смо присиљени да започнемо дело као на неком новом подручју. Колико ћемо још дуго заобилазити та неплодна поља, те необрађене градове? Без оклевања, сејање семена треба да започне на многим местима. (9Т 109-123)

САВЕТ О РАДУ У ГРАДОВИМА

Огромна количина посла треба да се обави да би се истина за ово време објавила онима који су мртви у својим преступима и гресима. Људи које је Господ послао објавиће запрепашћујуће поруке, поруке које треба да упозоре људе, да их пробуде. И пошто ће неки бити изазвани упозорењем, наведени да се одупру светлости и доказима, ми ћемо по томе схватити да проповедамо пробну вест за ово време.

Поруке које ће се објављивати неће бити уобичајене, јер су Господњи судови у земљи. Иако се морају оснивати градске мисије у којима ће се литерарни еванђелисти, библијски радници и практични медицински мисионари обучавати да досегну одређене класе, у нашим градовима морамо имати и посвећене еван-ђелисте преко којих се вест мора објављивати тако одлучно да запањи слушаоце... [260]

Дошло је време да се уложе одлучни напори на местима у којима истина још није била објављивана. Како ће се обављати Господњи посао? У сваком месту у које смо ушли, треба да се постави солидан темељ за трајни рад. Господње методе треба да се примењују. Није потребно да се плашите спољашњих прилика, маколико одбојно изгледале. Ви треба да наставите дело као што је Господ рекао да треба да буде обављано. Проповедајте Реч, и Господ ће својим Светим Духом послати осведочење у ум слушалаца. Порука гласи: „А они изиђоше и проповедаше свуда, и Господ их потпомага, и реч потврђива знацима, који су се потом показивали.“ (Марко 16,20)

Многи радници треба да обаве свој део посла, радећи од куће до куће, дајући библијске часове у породицама. Они треба да покажу своје растење у благодати тиме што ће се покорити Христовој вољи. Тако ће стећи и богато искуство. И док у веру буду примали, веровали и слушали Христову Реч, успешност Светога Духа ће се видети у њиховом животу...

Постоји потреба за свим поукама које наши мисионари могу да дају. Наставите своје дело у сили истог Духа који вас је водио приликом његовог успостављања. Отварајући Писмо, молитвом, показивањем вере, учите људе Господњем путу; и то ће изградити Цркву утемељену на Стени, Исусу Христу...

Наставите и унапредите свој рад у понизности. Никада се не уздигите изнад једноставности Христовог Јеванђеља. Не вештином описивања, него уздицањем Христа, Откупитеља који нам опрашта грехе, постићи ћете успех у задобијању духа. И док будете радили у скромности и понизности срца, Он ће вам се показати.

Позоришне вештине

[261] Употребом карти, симбола и слика сваке врсте, проповедник може да постигне да истина изгледа јасна и одређена. То је помоћ у складу с Божјом Речју. Међутим, када проповедник учини да његов рад постане тако скуп да благајна не може на нађе довољно средстава да га подржи у пољу, он не ради у складу с Божјим планом.

Дело у великим градовима треба да се обавља у складу с хришћанским редом, а не по угледу на позоришне представе. Нису представе оно чиме се Христос прославља, већ представљање истине у љубави Исуса Христа.

Припреме

Немојте лишавати истину њеног достојанства и утицајности уводним тачкама које се више слажу с редом који влада у свету него редом који влада на Небу. Нека ваши слушаоци схвате да ви не одржавате предавања да бисте зачарали њихова осећања музиком и другим тачкама, већ да проповедате истину у свој њеној свечаности; да она треба да дође к њима као упозорење, будећи их из њиховог смртог сна попустљивости према самоме себи. Управо је чиста истина слична оштром, двосеклом мачу који сече на обе стране. Само ће она бити у стању да пробуди оне који су мртви у својим преступима и гресима.

Онај ко је дао свој живот да спасе људе и жене од идолопоклонства и попуштања својим слабостима, оставио је пример који треба да следе сви који преузимају дело представљања Јеванђеља другима. Божје слуге у овом времену добиле да обављају најсвечаније истине и њихови поступци, методе и планови морају да одговарају важности њихове поруке. Уколико представљате Реч на Христов начин, ваши слушаоци ће бити дубоко дирнути истинама које износите. Они ће доћи до осведочења да су то речи живог Бога.

Формалност у богослужењу

У својим напорима да досегну људе, Господњи весници не треба да следе пример света. На састанцима које одржавају не треба да зависе од световних певача и представа да би пробудили интересовање. Како би се од оних, који се уопште не интересују за Божју Реч, који никада нису ни читали Његову Реч с искреном жељом да разумеју њене истине, могло очекивати да певају с духом и разумевањем? Како би њихово срце могло да буде у складу с речима свете песме? Како би се небески хор могао придружити музици која је само формална? [262]

Зло формалистичких богослужења никада се не може довољно нагласити, али никакве речи не могу правилно изразити какве благослове доноси истинско богослужење. Када људска бића певају с духом и разумевањем, небески музичари преузимају мелодију и придружују се песми захвалности. Онај ко је излио на нас све дарове који нас оспособљавају да будемо Божји сарадници, очекује од својих слугу да негују своје гласове, да могу да певају и да говоре тако да их сви разумеју. Није потребно гласно певање, јећ јасна интонација, правилан изговор и тачно изражавање. Нека сви узму себи времена да негују свој глас, тако да се хвала Богу може певати чистим, меким тоновима, а не с оштрином и продорношћу која пара уши. Способност певања је дар од Бога; зато нека се употребљава на славу Њему.

На састанцима који се одржавају, нека се изабере један број оних који ће учествовати у певању. И нека певање буде праћено музичким инструментима у рукама вештих музичара.

Ми не треба да се противимо употреби музичких инструмената у нашем раду. Тај део службе треба пажљиво да се обавља; јер је то слављење Бога у песми. Певање не треба увек да буде препуштено само неколицини. Колико год је то могуће, нека се придружи цео скуп...

Држите се онога што је позитивно

Често, када се трудите да објавите истину, појави се противљење; али, ако покушате да противљење суочите с доказима, оно се само умножава и зато не можете себи дозволити да се тако понашате. Држите се онога што је позитивно. Божји анђели вас посматрају и они знају како да утичу на оне чије противљење сте одбили да дочекате доказима. Не бавите се негативним странама питања које вам је постављено, већ прикупите у својим мислима позитивне истине и учврстите их многим проучавањем, искреном молитвом и посвећењем срца. Нека ваши жишци буду спремни и нека горе, нека блиста њихова светлост, тако да људи, гледајући ваша добра дела, буду наведени да славе Оца нашега који је на небесима.

[263] Да се Христос није држао онога што је позитивно у пустињи кушања, изгубио би све што се надао да ће задобити. Христов начин је најбољи начин да се суочимо са својим противницима. Ми јачамо њихове долазе када одговарамо на оно што они говоре. Увек се држите онога што је позитивно. Може се догодити да управо онај човек који вам се супротставља однесе ваше речи у свом срцу и да се обрати, да прихвати истину која му је постала разумљива.

Често сам говорила нашој браћи: Ваши противници ће о вашем раду износити лажи. Немојте понављати њихове доказе, већ се држите својих образложених доказа у прилог живе истине; и анђели Божји ће отворити пут пред вама. Ми имамо велико дело које морамо обавити и ми га морамо обављати на разуман начин. Никада се немојмо узбуђивати, или дозвољавати злим осећањима да се појаве. Христос то није чинио, а Он је наш пример у свему. За дело које нам је поверено да обавимо потребно нам је много више небеске,

посвећене, скромне мудрости, а много мање нашег ја. Ми треба чврсто да се ухватимо за божанску силу.

Они који су се удаљили од вере долазиће на ваше скупове да скрену нашу пажњу од рада који Бог жели да се обави. Ви себи не можете дозволити да своје уши окренете од истине бајкама. Немојте се заустављати и покушавати да обратите оне који изговарају речи укора вашем раду, већ дозволите да се види да сте надахнути Христовим Духом; и анђели Господњи ће на ваше усне ставити речи које ће досегнути срце противника. Ако ти људи остану упорни у наметању свога пута, они који су разумни на вашем скупу схватиће да су ваша мерила узвишенија. Тако говорите да се осети да Исус Христос говори преко вас. (9Т 137149)

* * * * *

Има оних који имају посебан дар певања, и има тренутака када се посебна порука упућује преко онога који сам пева или преко неколицине који се удружују у певању. Међутим, ретко се дешава да само њих неколицина певају. Способност певања је таленат утицаја, за који Бог жели да га сви негују и употребе на славу Његовог имена. (7Т 115.116)

МЕДИЦИНСКО МИСИОНАРСКО ДЕЛО У ГРАДОВИМА

Медицинско мисионарско еванђеоско дело треба да се обавља на најмудрији и најтемељнији начин. Свечано, свето дело спасавања душа треба да се обавља на начин који је скроман, а ипак достојанствен. Које су наше радне снаге? Људи и жене који су темељно обрађени, људи и жене који су проницљиви и веома далековиди, треба да делују као управитељи. Здравом расуђивање се мора показати приликом намештања особа да обављају ово посебно дело — особа које воле Бога и које ходе пред Њим у свој понизности, особе које ће бити успешна оруђа у Божјој руци за постизање циља који Он има пред очима — уздизање и спасавање људских бића.

Медицински мисионарски еванђелисти биће у стању да обаве изврстан пионирски посао. Дело проповедника треба потпуно да се стопи с радом медицинског мисионарског еванђелисте. Хришћански лекар треба да сматра своје дело исто тако узвишеним као и дело проповедника. Он носи двоструку одговорност; јер се у њему састају способности лекара и проповедника Јеванђеља. Његов посао је велики, свет и веома потребан.

Лекар и проповедник треба да схвате да се баве истим послом. Они треба да делују у савршеном складу. Треба да се међусобно саветују. Својим јединством они ће посведочити да је Бог послао свога јединороднога Сина на свет да спасе све који верују у Њега као у свог личног Спаситеља.

Лекар чије су професионалне способности далеко веће од способности обичног лекара треба да се прихвати службе Богу у великим градовима. Такви треба да се потруде да досегну више кругове... Медицински мисионари који раде на еванђеоском подручју обављају дело исто тако високог ранга као и проповедник, њихов сарадник. Напори таквих радника се не смеју ограничити само на сиромашније слојеве.

Виши слојеви су били на чудан начин занемарени. На вишим позивима у животу наћи ће се многи који ће одговорити на истину, зато што је доследна, зато што носи печат високог карактера Јеванђеља. Много таквих способних људи, када буду задобијени за дело, снажно ће се укључити у Господњи посао.

Господ позива оне који се налазе на поверљивим положајима, којима су поверени Његови драгоцени дарови да употребе своје таланте интелекта или средстава у Његовој служби. Наши радници треба да представе тим људима јасна објашњења нашег плана рада, говорећи им шта нам је потребно да бисмо могли да помогнемо сиромашнима и потребнима и да успоставимо то дело на чврстој основи. Неки од њих ће бити осведочени Светим Духом да уложи Господња средства на такав начин да се унапреди Његово дело. Они ће остварити Његову намеру помажући да се створе центри утицаја у великим градовима. Заинтересовани радници ће бити наведени да понуде сами себе за разна подручја мисије.

[265]

Здравствено дело

Ресторани здраве хране ће се отварати. Међутим, с каквом опрезношћу би требало обављати ово дело! Сваки такав ресторан треба да буде школа. Радници који раде у њему треба непрекидно да проучавају и експериментишу, тако да могу да уносе побољшања у припрему здраве хране.

У градовима ово дело поучавања може да се обавља на далеко широј скали него у мањим местима. Међутим, у сваком месту у коме постоји црква, треба организовати предавања о припремању једноставне, здраве хране за оне који желе да живе у складу с начелима здравља. Верници цркве треба да људима из своје околине пренесу светлост коју су добили на том подручју.

Школе кувања треба да се отворе у многим местима. Ово дело може да почне на скроман начин, међутим, када разумни кувари буду улагали своје најбоље напоре да просветле друге, Господ ће им дати вештину и разумевање. Реч Господња гласи: „Не забрањујте им; јер ја ћу се показати њима као њихов Учитељ!“ Бог ће радити с онима који извршавају Његове

планове, учећи људе како да спроведу реформу у својој исхрани припремањем здраве, јефтине хране. Тако ће и сиромашни бити охрабрени да прихвате начела здравствене реформе. И биће им пружена помоћ да постану марљиви и да се ослањају на себе.

[266] Било ми је показано да је способне људе и жене Бог поучио како да припремају здраву, укусну храну на прихватљив начин. Многи од њих су били млади, али је било и оних у зрелом добу. Била сам поучена да охрабрим одржавање школа за кување на свим местима на којима је обављано медицинско мисионарско дело. Њима треба изнети сваки разлог да се људи подстичу да прихвате реформу. Нека их обасја што је могуће више светлости. Научите их да унесу свако побољшање које могу у припремању хране и позовите их да пренесу другима оно што су научили...

Из извештаја о Господњим чудима у осигуравању вина за свадбену свечаност и у храњењу мноштва, ми можемо да научимо поуку велике важности. Посао са здравом храном је једно од Господњих средстава да се задовоље потребе. Небески Снабдевач храном неће оставити свој народ у незнању о припремању најбоље хране у сва времена и за све прилике. (7Т 110-114)

* * * * *

Једино Христова метода ће дати прави успех у настојању да досегнемо људе. Спаситељ се мешао с људима као онај који им жели добро. Показивао им је своје саучешће, служио је њиховим потребама, и задобијао њихово поверење. А онда их је позивао: „Хајдете за мном!“

Постоји потреба да се приближимо људима улажући своје личне напоре. Када би се мање времена трошило на проповеди, а више проводило у појединачној служби, видели би се већи резултати. Сиромашнима треба помоћи, болесне збринути, ожалошћене и уцвелене утешити, неуке научити, неискусне саветовати. Ми треба да плачемо с онима који плачу, и да се радујемо с онима који се радују. Праћено силом осведочења, силом молитве, силом Божје љубави, ово дело неће нити може да буде без плода. (МН 143.144)

ШКОЛЕ ЗА ОБУКУ ПРИ ГРАДСКИМ МИСИЈАМА

Исте важности као и јавни рад је рад од куће до куће у домовима људи. У великим градовима постоје неке класе којима се не можемо приближити јавним предавањима. Њих морамо тражити као што пастир тражи своју изгубљену овцу. Марљиви лични напори се морају уложити за њихово добро. Када се појединачни напори занемаре, губе се многе драгоцене прилике, које би, да су искоришћене, одлучно унапредиле дело. [267]

И поново, као последица објављивања истине на великим скуповима, буди се жеља за распитивањем и посебно је важно да се ово интересовање прати личним радом. Оне који желе да истражују истину треба поучити да марљиво проучавају Божју Реч. Неко мора да им помогне да граде на сигурном темељу. У том критичном времену њиховог религијског искуства, како је важно да им мудро усмерени библијски радник прискочи у помоћ и отвори њиховом разумевању ризницу Божје Речи!

Добро уравнотежени рад најбоље се може обављати у градовима када у њима, истовремено док се одржавају јавна предавања, делује школа за обучавање радника. С том школом за обучавање радника или са градском мисијом треба да буду повезани искусни радници дубоког духовног разумевања, који библијским радницима могу давати свакодневне поуке, и који се целим срцем могу укључити у општи јавни напор. И када се људи и жене обратe истини, они који стоје на челу мисије треба, уз много молитава, да покажу тим новим обраћеницима како да осете силу истине у својим срцима. Таква мисија, ако је воде они који знају како да мудро њоме управљају, биће као светилка која сија у мрачном месту.

Мисије су битне као темељ мисионарског рада у нашим градовима; али, нека се никада не заборави да они који стоје на њиховом челу треба да страже над свим тако да се све чини на славу Божју. У тим мисијама млади људи и жене треба

да добију обуку која ће их оспособити да раде за Учитеља. Међутим, ако немају чврстину карактера и дух оданости, сви напори да се оспособе за рад показале се неуспешни. Без високо развијеног смисла за пристојност, за трезвеност, за светост истине и за узвишени карактер рада, они не могу успети. Исто се то односи и на старије раднике. Уколико нису посвећени истином, не могу онима који су им поверени дати васпитање које ће их уздићи, оплеменити и прочистити.

[268] Наше мисије морају остати чисте од свих погрешних навика, сваке грубости и немарности. Све што је повезано с њима треба да остане беспрекорно. Сваки појединац који треба да обави неки задатак у њима мора бити пример верницима. Постоји потреба да се многи тренуци проводе у тајној молитви, у блиском разговору с Богом. Једино тако се могу постићи победе. Сваки распоред у мисији треба да буде такав да сачува душе да не подлегну искушењу. Свака несвета страст мора се држати под контролом посвећеног разума, благодаћу која се у обилној мери добија од Бога.

Када човек који се сматрао достојним да попуни поверљиво место у некој нашој установи или мисији изневери указано поверење и преда себе у руке сотони као оруђе неправде, да сеје семе зла, он постаје издајник најгоре врсте. Од једног тако потамнелог и загађеног ума млади често преузимају нечисте мисли које их наводе на живот срама и покварености.

Људима и женама на челу мисије неопходна је уска веза с Богом да би себе одржали чистим и да би знали како да разумно управљају младима, тако да мисли свих остану неокаљане и непокварене. Нека поуке које се дају буду узвишеног, оплемењујућег карактера, тако да ум буде испуњен непорочним, христоликим мислима. „И сваки ко овај над има на Њега чисти се као и Он што је чист.“ (1. Јованова 3,3) И као што је Бог чист у својој сфери, тако и човек треба да буде чист у својој. Он ће бити чист уколико Христос живи у њему, као нада славе; јер ће онда подражавати Христов живот и одражавати Његов карактер.

Када се у неком граду организује мисија, наши верници треба да се заинтересују за њу, показујући то своје интересовање на практичан, стваран начин. Радници у мисији раде тешко и пожртвовано и не примају велике плате. Нека наши верници не мисле да је вођење градске мисије лак посао или посао који доноси финансијску корист. Често се мисије воде без икаквих средстава на видику, то чине људи и жене који из дана у дан траже од Бога да им пошаље средства да унапреде свој посао.

ТЕМЕЉНОСТ

Свечана одговорност почива на Христовим проповедницима да свој посао обављају темељно. Они треба да воде младе ученике мудро и разумно, корак по корак, напред и према горе, све док се свака битна тачка науке не објави. Ништа се не сме изоставити. Међутим, не смеју се све тачке науке објавити у току првих неколико састанака. Постепено, пажљиво, док је и само његово срце надахнуто Божјим Духом, учитељ треба својим слушаоцима да даје храну у право време.

Проповедници не смеју мислити да је њихов посао завршен све док они који су прихватили теорију истине не осете стварни утицај њене силе посвећења и не буду истински обраћени. Када Божја Реч, као оштри, двосекли мач, пробија свој пут до срца и буди савест, многи мисле да је то довољно; међутим, дело је тиме тек започело. Остављени су добри утисци, али, све док се ти утисци не продубе пажљивим напором уз молитву, сотона ће их поништити. Нека радници не почивају задовољни оним што је учињено. Плуг истине мора да оре дубље и он ће то свакако и учинити уколико се темељни напори уложе да се мисли усмере и учврсте осведочења оних који проучавају истину.

Сувише често посао се оставља у незавршеном стању, и у многим таквим случајевима ништа се не постиже. Понекад, када група људи прихвати истину, проповедник мисли да сместа мора да пређе у ново поље; и догађа се да без одговарајућег испитивања добије дозволу да то учини. То је погрешно; он треба да доврши дело које је започео; јер, остављајући га недовршеног, прави више штете него користи. Ниједно поље није тако безизгледно као оно које је обрађено тек толико да се корову омогући богатији раст. Тим методом рада многе душе су биле препуштене нападима сотоне и противљењу припадника других цркава који су одбацили истину; и многи одлутају тако далеко да се више никада не

могу пронаћи. Боље би било да се проповедник уопште није ни прихватио посла ако га није могао темељно привести крају.

Свим новим обраћеницима се мора добро урезати истина да се трајно знање може стећи једино озбиљним радом и истрајним проучавањем. У правилу, они који су обраћени истини коју проповедамо претходно нису били марљиви проучаваоци Писма, јер у великим црквама нема неког великог стварног проучавања Божје Речи. Народ очекује од проповедника да проучава Писмо уместо њих и да им објасни његово учење. [270]

Многи прихватају истину без дубоког копања да би разумели њена темељна начела; и када наиђу на противљење, заборављају на доказе који је потврђују. Били су наведени да поверују у истину, али нису били темељно поучени шта је истина, или вођени напред тачку по тачку у познавању Христа. Врло често се њихова побожност претвара у формализам и када се позиви, који су их испрва привукли, више не упућују они постају духовно мртви. Уколико они који су примили истину нису темељно обраћени, уколико не дође до радикалне промене у животу и карактеру, уколико се душа није разбила на вечној Стени, они неће издржати пробу невоља. Када проповедник оде и када се свежи утисци изгубе, истина губи своју снагу да очарава и они не шире ништа светији утицај него раније.

Божје дело се не сме обављати на неспретан, немаран, површан начин. Када проповедник уђе у неко поље, он га мора темељно обрадити. Он не сме да буде задовољан својим успехом све док не може, својим озбиљним радом и благословом Неба, да представи Господу обраћенике који имају прави смисао о својој одговорности, и који ће наставити да раде посао који им је одређен. Ако је правилно поучио оне који су му били поверени, када буде отишао у друга радна поља, посао неће стати, јер је постављен на праве темеље и добро утврђен.

Проповедник нема одобрење да свој рад ограничи само на проповедаоницу, не помажући својим слушаоцима својим личним залагањем. Он се мора трудити да разуме природу тешкоћа у мислима верника. Он треба да разговара и да се моли са онима који су заинтересовани, да им даје мудра упутства, с

циљем да „покажемо свакога човека савршена у Христу Исусу“ (Колошанима 1,28). Његово поучавање из Библије треба да буде непосредно и снажно, тако да осведочи савест човека. Људи знају тако мало о Библији да се практичне, одређене поуке морају давати о природи греха и о начину на који се он може излечити.

[271]

Радник никада не сме да остави неки део посла недовршен, јер му се чини неугодан и да мисли да ће то уместо њега учинити следећи проповедник. Ако то буде случај, и ако следећи проповедник замени првог и објави захтеве које Бог поставља свом народу, неки ће устукнути и казати: „Проповедник који нам је показао истину није споменуо ништа од тога!“ И тако се могу саблазнити због речи истине. Неки одбијају да прихвате систем одвајања десетка; окрећу се и више не желе да се друже с онима који прихватају и воле истину. Када се друге истине прикажу пред њима, одговарају: „Нисмо тако били поучени!“ и оклевају да иду напред. Колико би боље било да је први проповедник истине верно и темељно научио те обраћенике свим битним истинама, чак и онда када би мање обраћеника било придодато цркви његовим трудом. Бог би био задовољнији да има шест темељно обраћених верника него да има шездесет оних који на речима прихватају истину, а ипак нису стварно обраћени.

Део проповедниковог рада представља и то да поучи оне који прихватају истину његовим напорима да доносе десетке у ризницу као знак да признају своју зависност од Господа. Нови обраћеници треба да буду потпуно обавештени о својој дужности да враћају Господу оно што му припада. Заповест о враћању десетка је тако јасна да нема ни трага од изговора за непослушност. Онај ко занемарује да пружи поуку о овом питању, оставља незавршен најважнији део свог посла.

Проповедници треба да објасне народу важност ношења других одговорности повезаних с Божјим делом. Нико није изузет од дела великодушности. Верницима се мора објаснити да свако одељење Божјег дела очекује њихову подршку и њихово интересовање. Велико мисионарско поље се отвара пред нама, и о тој теми се мора говорити, увек стално изнова. Верници морају да разумеју да ће вечни живот задобити не

слушачи, него извршиоци Божје Речи. Њима се мора објаснити да они који постају учесници у Христовој благодати не треба само да дају део својих прихода за унапређивање дела, већ треба и сами себе без ограничења да предају Богу.

Неке проповеднике је веома лако скренути с њиховог посла. Они постају обесхрабрани или их притискају обавезе према дому и породици, па остављају да растуће интересовање изумире због недостатка пажње. Губитак који дело трпи због тога се једва може израчунати. Када се уложи напор да се објави истина, задужени проповедник треба да се осећа одговоран да обави свој део посла у његовом даљем унапређивању. Ако му изгледа да његови напори остају без резултата, треба да се, уз озбиљну молитву испита да ли је код њега самог све како треба да буде. Треба да понизи своју душу пред Господом у самоиспитивању, да се вером ухвати за Божја обећања, скромно настављајући своје напоре све док не буде задовољан да је верно обавио своју дужност и да је учинио све што је било у његовој моћи да постигне жељене резултате.

[272]

* * * * *

Бог не прихвата ни најсјајнију службу уколико човеково ја није положено на олтар као жива жртва. Корен мора да буде свет, јер иначе неће бити ни доброг, здравог плода, који је једини прихватљив пред Богом... Док ће световне амбиције, световни пројекти, највећи планови и циљеви људи пропасти као трава „разумни ће се сјати као светлост небеска и који многе приведоше правди као звезде вазда и довека“ (Данило 12,3) (7Т 248-249)

СУОЧАВАЊЕ С ПРОТИВЉЕЊЕМ

Наши проповедници и наставници треба да представљају Божју љубав према грешном свету. Са срцима која су омекшана нежношћу нека изговарају речи истине. Нека према свима који су у заблуди поступају с Христовом љубазношћу. Ако они с којима радите не успевају да сместа схвате истину немојте их критиковати ни осуђивати. Имајте на уму да треба да представљате Христа у свој Његовој кротости, љубазности и љубави.

Ми морамо очекивати да ћемо се суочавати с неверовањем и противљењем. Истина се увек морала борити с тим елементима. Међутим, иако се морате суочавати с најогорченијим противљењем, немојте оптуживати своје противнике. Они могу да мисле, као што је то чинио Павле, да служе Богу; и према таквима морамо да покажемо стрпљење, кротост и дуго подношење.

[273] Немојмо сматрати да морамо подносити тешке невоље, да издржимо сурове сукобе само зато што представљамо непопуларну истину. Мислите на Исуса и шта је Он претрпео за вас и ућутите. Чак и када вас злостављају и лажно оптужују, немојте се жалити; не изговарајте ниједну реч приговора, нека ниједна мисао укора или незадовољства не продре у ваш ум. Идите право напред, „владајте се добро међу незнабошцима, да би за оно што вас опадају као злочинце, видевши ваша добра дела, хвалили Бога у дан похођења“ (1. Петрова 2,12).

Треба да се владате кротко према онима који су у заблуди, па зар нисте недавно и ви сами били заслепљени према својим гресима? И узимајући у обзир Христово стрпљење према вама, зар не бисмо и ми морали да будемо нежни и стрпљиви према другима? Бог нам је дао мноштво савета да показујемо велику љубазност према онима који нам се противе да не бисмо упутили душе у погрешном смеру.

Наш живот треба да буде сакривен са Христом у Богу. Ми морамо упознати Христа лично, јер тек онда га можемо представљати свету. Нека се непрестано чује молитва: „Господе, научи ме да чиним оно што би Исус чинио да је на мом месту!“ Без обзира шта смо, ми морамо учинити да наша светлост сија добрим делима на славу Богу. Ово је велики, важан интерес нашег живота.

* * * * *

Мудрост у осуђивању зла

Господ жели да Његов народ следи другачије методе него што је метода осуђивања зла, чак и у случају да је осуђивање праведно. Он жели да чинимо и нешто више него да се набацујемо оптужбама против наших противника које ће их само гурнути још даље од истине. Посао који је Христос дошао да обави на овом свету није био да подиже баријере, и да стално истиче пред људима да су на погрешном путу. Онај ко очекује да просветли преварени народ мора му се приближити и радити с њим у љубави. Он мора да постане средиште светог утицаја.

Приликом одбране истине и према најогорченијим противницима истине се мора поступати с поштовањем и смерношћу. Неки неће одговорити на наше напоре, већ ће олако схватити еванђеоски позив. Други, чак и они за које смо сматрали да су прекорачили границе Божје милости, биће задобијени за Христа. Можда ће последње дело у великом сукобу бити просветљење оних који нису одбацили светлост и доказе, већ су се налазили у поноћној тами и у незнању се борили против истине. Зато поступајте према сваком човеку као да је поштен. Не изговарајте ниједну реч, не чините ниједно дело, којим бисте некога утврдили у неверовању.

Ако би ико покушао да увуче раднике у расправу или сукоб око политичких и других питања, не обраћајте пажњу ни на убеђивања ни на изазивања. Обављајте даље Божје дело чврсто и снажно, али у Христовој кротости, и што је тише могуће. Нека се не чује никакво људско хвалисање. Нека се не види

никакав знак самодовољности. Нека се види да нас је Господ позвао да се бавимо светим залогом; проповедајте Реч, будите марљиви, озбиљни и ревносни.

* * * * *

Утицај вашег поучавања ће бити десет пута већи ако будете пазили на своје речи. Речи које би требало да буду мирис живота на живот могу под утицајем духа који их прати да постану мирис смрти на смрт. И имајте на уму да ако својим духом или својим речима затворите врата макар само једној души, та душа ће се суочити с вама на суду.

Немојте, ако говорите о Сведочанствима, да сматрате својом дужношћу да их намећете. Када их читате, чувајте се да им не додајете своја осећања или своје речи; јер то онемогућује слушаоцима да разликују које речи им је Господ упутио, а које потичу од вас. Пазите да не учините да Господње речи звуче увредљиво.

Ми чезнемо да видимо реформе; и пошто не видимо оно што очекујемо, сувише често се злом духу дозвољава да капне неку капљицу жучи у нашу чашу, тако да и други постају огорчени. Нашим ће несмотреним речима њихов дух је подбуњен и они су покренути на побуну.

[275] Свака проповед коју проповедате, сваки чланак који напишете, може да буде потпуна истина; међутим, само једна капљица жучи у њима постаје отров за слушаоца или читаоца. И због те једне капљице отрова, неко може одбацити све ваше добре и прихватљиве речи. Други ће се нахранити отровом; јер воле такве оштре речи. Они ће следити ваш пример, говориће управо онако како сте ви говорили. Тако ће се зло само умногостручити.

Онима који објављују вечна начела истине потребно је да се свето уље из две маслинове гранчице излије у њихово срце. И тада ће се речима изливати оно што ће реформисати, а неће раздраживати. Истина се мора изговарати у љубави. И тада ће Господ Исус својим Духом дати и силу и снагу. То је Његово дело. (6Т 120-123)

* * * * *

Како да поступамо према приговорима

Време и снага се могу боље искористити него да се бескрајно бавимо смицалицама наших противника који се баве оговарањима и погрешним тумачењима. И док се драгоцено време троши да следимо кривине и окуке непоштених противника, људи који су спремни за осведочење умиру због недостатка знања. Низ бесмислених смицалица које је сотона измислио заокупља мисли док људи плачу за храном — за храном у право време.

Потребни су људи који су увежбали свој ум да се бори против истине да измишљају смицалице. И ми нећемо бити мудри да их узимамо из њихових руку и преносимо хиљадама оних који никада не би ни помислили на њих да их ми нисмо објавили свету.

План Христовог поучавања треба да постане и наш план. Он је био једноставан и јасан, ударао је непосредно у корен проблема, па је тако задовољавао потребе сваког ума. Није најбоља тактика бити сувише изричит, казати све што се о нечему може казати, када би само неколико доказа било сасвим довољно за све практичне потребе да се осведочи или ућутка противљење.

Ви данас може уклонити сваку примедбу и затворити уста свим противницима да више ништа не могу да кажу, а сутра ће они поново кренути са истим примедбама и приговорима. Тако ће то понављати, зато што они не воле истину и не желе да дођу у светлост, јер би се онда тама и заблуда морали уклонити од њих.

[276]

Христова служба је трајала само три године, али је велико дело било обављено у том кратком времену. У ове последње дане велико дело треба да се обави у кратком времену. Док се многи припремају да нешто учине, душе ће пропадати због недостатка светлости и знања.

Уколико они који се баве објављивањем и одбраном истине Библије покушају да истражују и прикажу заблуде и недоследност људи који непоштено претварају истину Божју у лаж, сотона ће покренути довољно противника да их натера да неопрестано употребљавају своје перо док ће остале гране

дела бити остављене да страдају. Ми морамо гајити већу меру духа којим су се одликовали градитељи зидина Јерусалима. Ми се бавимо великим послом и не можемо да сиђемо! Ако сотона може да заокупи људе одговарањем на оптужбе противника, спречавајући их тако да обаве најважније дело за ово садашње време, он ће постићи свој циљ.

РАСПРАВЕ КОЈЕ ТРЕБА ИЗБЕГАВАТИ

Млади проповедници треба да избегавају расправе, јер оне не подижу духовност или понизност ума. У неким случајевима, можда ће бити неопходно да се суочимо с охолом хвалисавцима, противницима Божје истине у отвореној расправи; али уопштено говорећи, такве расправе, било усмене било писмене, доносе више штете него користи. После расправе, велика одговорност почива на проповеднику да задржи интересовање. Он треба да се чува реакција које ће се сигурно појавити после религијског узбуђења и да се не препушта обесхрабрењу...

Углавном, дискусије утичу на наше проповеднике тако да се осећају самодовољни, да расту у свом самоцењивању. И то није све. Они који уживају да расправљају чине себе неспособнима да буду пастири стада. Они су увежбали свој ум да се супротстави противнику, да изговара саркастичне примедбе, и зато више не могу да се спусте и задовоље потребе ожалашћених срца којима је потребна утеха... [277]

У објављивању непопуларних истина, што укључује и тежак крст, проповедници морају да буду пажљиви да свака њихова реч буде онаква каква Бог жели да буде. Њихове речи никада не смеју да буду оштре. Они треба да представљају истину у понизности, да буду испуњени најдубљом љубављу према душама, искреном жељом за њиховим спасењем и да препусте истини да сече. (ЗТ 213-218)

* * * * *

Расправе се не могу увек избећи... Људи који воле да гледају како се противници боре, могу позивати на расправу. Други, који имају жељу да саслушају доказе обе стране, могу да траже расправу из поштених побуда; али, када год се расправа може избећи, то треба и учинити. Оне углавном јачају

дух борбености и слабе ону чисту љубав и свето саосећање који увек треба да постоје у срцима хришћана, иако се могу разликовати у мишљењима.

У ово наше доба захтев за расправом није стваран доказ искрене жеље људи да се упознају са истином, већ њихове љубави према свему што је ново и према узбуђењу које прати расправу. Бог се ретко слави, а истина се не унапређује тим сукобима. Истина је сувише свечана, толико значајна по својим последицама да би се изложила потцењивању, било да на крају буде прихваћена или одбачена. Расправљати о истини само зато да би се противницима показала вештина бораца, увек је лоше, јер веома мало доприноси напредовању истине.

Противници истине показаше вештину у погрешном приказивању гледишта њених бранитеља... Они ће се углавном ругати светим истинама, и представљати их у тако лошој светлости пред народом да умови који су потамнели и затровани грехом неће препознати побуде и циљеве тих подмуклих људи који прикривају и лажно приказују важне истине. Због оних који учествују у њима, расправе се само ретко могу одржати у оквирима правих начела. Оштри напади се сувише често упућују, личности се понижавају, и често се обе стране спуштају до сарказма и досетки. Љубав према душама се губи у још већој жељи за победом. Последица тога су дубоке предрасуде...

[278]

Многи радије бирају таму него светлост, зато што су њихова дела зла. Међутим, има и оних који би, да им је истина била представљена на другачији начин, под другим околностима, пружајући им поштену прилику да сами за себе одмере доказе и да упореде стих са стихом, били задивљени њеном јасноћом и који би је прихватили.

Било је врло неразумно што су наши проповедници објавили свету лукаво мудровање заблуде, које су им подметнули подмукли сплеткари да би прикрили и онемогућили свечане, свете истине Господње. Ти лукави људи који чекају у заседи да преваре неопрезне користе се јачином свог интелекта да изопаче Божју Реч. Неискусни и неспремни бивају преварени на своју пропаст. Била је велика грешка објавити све аргументе којима противници покушавају да оборе

Божју истину; јер чинећи тако умовима свих класа стављамо на располагање аргументе о којима многи од њих никада нису ни размишљали. Неко ће морати да буде позван на одговорност због тако немудре одлуке.

Аргументи против свете истине, подмукли по свом утицају, делују на умове који нису добро обавештени о снази истине. Морална осетљивост друштва уопште је замагљена блискошћу са грехом. Себичност, непоштење, и разни греси који преовладавају у ово покварено доба, потамнили су осетљивост према ономе што је небеско, тако да се Божја истина више и не препознаје. Пуштањем у јавност погрешних аргумената наших противника, истина и заблуда су стављене на исти ниво у мислима људи, који би, да су имали пред собом истину у свој њеној јасноћи довољно дуго да увиде и схвате њену светост и важност, били осведочени снажним доказима у њену корист, и били припремљени да се суоче с аргументима које износе њени противници.

Они који траже да упознају истину и да разумеју Божју вољу, који су одани светлости, ревносни да обаве све своје свакодневне дужности, свакако ће упознати доктрину; јер ће бити навођени на сваку истину. (3Т 424-427)

Када је неопходно за напредовање дела истине и на славу Богу да се сретну с неким противником, како пажљиво и с каквом понизношћу се бранитељи истине морају упуштати у такав сукоб! Испитивањем срца, признањем греха, искреном молитвом и често постом за неко време, треба да се моле Богу да им укаже посебну помоћ, и да својој спасоносној, драгоцености истини поклони славну победу, тако да се заблуда покаже у својој правој изопачености, а њени заступници буду поражени...

[279]

Никада се не смете упустити у расправу, у којој је толико тога стављено на коцку, ослањајући се на своју способност да рукујете снажним доказима. Ако се расправа не може избећи, пристаните да учествујете, али уђите у њу с чврстим ослањањем на Бога и у духу понизности, у духу Исуса Христа, који вас је позвао да се научите од Њега који је кротак и смиран у срцу. (1Т 624-626)

ПОГРЕШНЕ МЕТОДЕ

Има много способних људи, који добро познају Свето писмо, али чија је корисност увелико умањена њиховом погрешном методом рада. Неки од оних који се баве делом спасавања душа, пропуштају да постигну најбоље резултате зато што дело које су започели с одушевљењем не обављају темељно. Други се строго држе унапред створених закључака, које стално истичу, пропуштајући тако да своје учење прилагоде стварним потребама људи. Многи не схватају потребу прилагођавања околностима и приступања људима тамо где се налазе. Они се не изједначују с онима којима желе да помогну да достигну библијско мерило хришћанства. Неки доживљавају неуспех зато што се уздају једино у снагу доказа и не траже искрено од Бога Његове мудрости да их усмерава и Његове благодати да посвети њихове напоре.

[280] Проповедници треба да буду пажљиви да не очекују сувише много од оних који и даље лутају у тами заблуде. Они треба добро да обављају свој посао, ослањајући се на Бога да изложи искрену душу тајанственом, оживљавајућем утицају свог Светог Духа, знајући да би без тога њихови напори били неуспешни. Они треба да буду стрпљиви и мудри у поступању према људима, имајући на уму да су разноврсне околности довеле до развоја тако различитих особина у људском карактеру. Они морају строго пазити на себе да њихово ја не преузме власт и да Исус буде потиснут у други план.

Неки проповедници доживљавају неуспех зато што не уносе своје посебне интересе у дело, иако мого зависи од истрајног, добро усмеренг рада. Они нису истински радници, не обављају своје дело изван проповедаонице. Избегавају дужност да иду од куће до куће и да мудро делују у кругу дома. Њима је потребно да негују своју ретку хришћанску услужност која би им помогла да буду љубазни и обазриви према душама које су

им поверене, радећи за њих с истинском изобиљношћу и вером, учећи их путу живота.

* * * * *

Има у проповедничким редовима и људи који постижу привидне успехе, утичући на људе својом људском привлачношћу. Они по својој вољи делују на осећања, чинећи да њихови слушаоци плачу и да се за неколико минута смеју. Изложени таквом начину рада, многи су покренути осећањима да признају Христа и сви мисле да је дошло до прекрасног пробуђења; али када дође проба, оно се гаси. Осећања су пробуђена, и многи су понесени плимом која их носи према небу; али у снажној матици искушења они се брзо насучу као наплављено дрво. И сам радник је преварен, па заводи своје слушаоце.

* * * * *

Проповедници се морају чувати да не спутавају Божје намере својим плановима. Многи су у опасности да сужавају оквири Божјег дела, да ограничавају свој рад на извесна места и да не негују посебне интересе према делу на свим њиховим подручјима.

Има и неких који усредсређују своје мисли да једну једину тему, искључујући све остале, иако су и оне једнако важне. То су људи једне идеје. Сва снага њиховог бића је усредсређена на једну тему која заокупља њихове мисли неко време. Та једна омиљена тема је предмет њихових мисли и њихових разговора, тако да губе из вида све остале. Сви докази који се односе на ту тему се жељно примењују и на њима се задржава тако дуго да га уморни слушаоци више не могу пратити.

[281]

* * * * *

Неки проповедници праве грешку претпостављајући да успех зависи од привлачења великог мноштва спољашњим сјајем, а онда у објављивању поруке истине театралним стилем. Међутим, то је приношење обичног огња уместо светог огња

који је Господ запалио. Господ се не прославља тим начином рада. Неће се Његово дело завршити упадљивим огласима и скупим сјајем, већ применом христоликих метода. „Не силом ни крепошћу него духом Мојим, вели Господ над војскама!“ (Захарија 4,6) Управо чиста истина, слично оштром, двосеклом мачу, продире у оба смера, будећи у духовни живот оне који су мртви у преступима и гресима. Људи ће препознати Јеванђеље када им буде објављено у складу с Божјим намерама.

ДЕЛО ТРЕЗВЕНОСТИ

Међу свима који тврде да се могу убројати међу пријатеље трезвености, адвентисти седмог дана могу да стоје у првим редовима. У току многих година поплава светлости, о начелима истинске реформе, обасјава наш пут, и ми смо одговорни пред Богом да учинимо да та светлост обасја и друге. Пре много година ми смо сматрали да је ширење начела трезвености једна од наших највећих дужности. Тако треба да буде и данас. Наше школе и санаторијуми треба да покажу силу Христове благодати у преображавању целог бића — тела, душе и духа. Наши санаторијуми и друге образовне установе треба да буду центру светлости и благослова у делу сваке истинске реформе.

Нама је неопходно да у ово време покажемо одлучан интерес према радницама Женског удружења хришћанске трезвености (Woman's Christian Temperance Union). Ниједан од оних који тврде да учествују у Божјем делу, не сме да изгуби из вида велики циљ те организације на подручју трезвености. Било би добро када бисмо на наше састанке под шаторима позивали чланице те организације да учествују у нашем раду. То би им помогло да се упознају с разлозима наше вере и нама би отворило пут да им се придружимо у раду на подручју трезвености. Ако то будемо чинили, увидећемо да питање трезвености значи много више него што су то многи претпостављали.

На неким подручјима, те раднице су далеко испред наших старешина. Господ има у тој организацији драгоцених душа које нам могу бити од велике помоћи у нашим напорима да унапредимо покрет трезвености. Образовање које наши верници имају у библијским истинама и у познавању захтева Господњег закона оспособиће наше сестре да пренесу тим племенитим заступницима трезвености оно што ће бити за њихово духовно добро. И тако ће заједништво и љубав бити створени тамо где је у прошлости понекад било предрасуда

[282]

и неразумевања. Била сам изненађена када сам видела равнодушност неких наших старешина према тој организацији. Ми не можемо начинити бољи посао него да се ујединимо, онолико колико то можемо не правећи компромисе, с тим радницама.

Ми морамо да обавимо посао на подручју трезвености, осим да само говоримо у јавности. Ми морамо објавити наша начела у трактатима и у нашим часописима. Ми морамо да искористимо сва могућа средства да наши верници постану свесни своје дужности да се повежу с онима који не познају истину. Успех који смо постигли у мисионарском раду био је у потпуном складу са самозабравним, пожртвовним напорима које смо улагали. Само Господ зна колико смо могли постићи да смо се као народ понизили пред Њим и објавили истину о трезвености на јасан и непосредан начин...

* * * * *

Правилна употреба дарова провиђења

Наш Створитељ је великодушном руком излио своје обилне дарове на човека. Да су се сви ти дарови Провиђења мудро и разумно употребили, сиромаштво, болести и очајање би били скоро потпуно искорењени са Земље. Али, на жалост, на све стране видимо како се Божји благослови мењају у проклетство човековом поквареношћу.

[283] Ниједна класа није крива за веће изопачење и злоупотребу Његових драгоцених дарова од оних који употребљавају производе земље за израду опојних пића. Хранљиве житарице, здраво, укусно воће, све се то претвара у пића која изопачују чула и мозак. Као последица употребе тих отрова, хиљаде породица је лишено утехе и чак животних потреба, дела насиља и злочина се умножавају, болести и смрт пожурују хиљаде жртава у гробове пијаница.

Ово разорно дело се обавља под заштитом закона земље! За бедну суму, људи добијају дозволу да продају својим ближњима пиће које ће им одузети све што овај живот чини пожељним и наду у живот који ће доћи. Ни законодавац ни продавац пића

нису у незнању што се тиче последица свога рада. У хотелском бару, у пивници, у крчми, робови прохтева троше своја средства на оно што уништава разум, здравље и срећу. Продавац пића пуни своју касу новцем који би морао прибавити храну и одећу породици јадног пијанца.

Ово је најгора врста пљачке. Ипак људи на високим местима у друштву и у цркви стављају свој утицај на страну закона о дозволи продаје пића... Ово друштво је покварено, раднички домови и тамнице су препуне сиромаха и злочинаца, а вешала добијају довољну количину жртава. Зло се не завршава са пијаницама и њиховим несрећним породицама. Терети пореза се повећавају, морал младих је угрожен, имање и чак живот сваког члана друштва је у опасности. Међутим, слика би се могла представити још живописније, али ипак не достиже стварност. Ниједно људско перо не може потпуно описати ужасе алкохолизма.

Узрок моралне парализе

Како би хришћански људи и жене могли да подносе ово зло?... Постоји узрок моралне парализе друштва. Наш законски систем подржава зло које исцрпљује и саме његове темеље. Многи жале због зла за које знају да постоји, али сматрају себе слободнима од сваке одговорности. То не може бити! Сваки појединац шири утицај у друштву. У нашој повлашћеној земљи сваки гласач има учешћа у одређивању закон који ће управљати државом. Зар не би требало да се тај утицај и тај глас ставе на страну трезвености и врлине?...

[284]

Ми можемо позвати пријатеље трезвености да устану и да потисну плиму зла која деморалише свет; али, од какве користи би били сви наши напори када се продаја опојних пића подупире законом? Мора ли проклетство алкохолизма заувек почивати као мрља на нашој земљи? Мора ли он сваке године да као прождрљиви пожар прогута хиљаде срећних домована?

Ми говоримо о резултатима, дрхтимо због резултата, и питамо се шта бисмо могли да учинимо с тим страшним резултатима, иако исувише често толеришемо, па чак и

одобравамо узрок! Заступници трезвености пропуштају да учине своју целу дужност уколико свој утицај и примером и прописом — гласом, пером и гласањем — не ставе на страну прохибиције и потпуног одбацивања пића. Не смемо очекивати да ће Бог учинити чудо да сам изведе ту реформу и да тако уклони потребу за нашим напорима. Ми сами се морамо ухватити у коштац с тим дивовским непријатељем, и наша лозинка треба да гласи: „Нема компромиса и нема укидања наших напора све док се не стекне победа!“

Шта се може учинити да се потисне плима зла? Нека се прогласе и строго примене закони којима се забрањује продаја и употреба алкохолних пића. Нека се уложе сви могући напори да се омогући потпуни повратак на трезвеност и врлину. Међутим, и нешто више од тога је неопходно да се протера проклетство нетрезвености из наше земље. Нека се уклони прохтев за опојним пићима и његова производња и продаја ће доћи крају. Ово дело у великој мери почива на родитељима. Нека они, и сами поштујући правило строге трезвености, ставе прави печат карактера на своју децу, нека васпитају и науче ту децу, у страху Господњем, навикама самоодрицања и самоконтроле. Млади који су били тако васпитани имаће моралне храбрости да се одупру искушењу и да владају апетитом и страстима. Они ће стајати непоколебљиво пред лудостима и распуштеностима које кваре друштво.

[285] Благостање државе зависи од врлине и интелигенције њених грађана. Да би се осигурали ти благослови, навике строге трезвености су преко потребне. Историја старих царстава је пуна поука и опомена за нас. Преобиље, попуштање својим страстима, расипност, све је то припремило пут њиховој пропасти. Остаје да се види да ли ће се наша република поучити њиховим примером и избећи њихову судбину. (R&H, 8 новембар 1811)

РЕЛИГИЈСКА СЛОБОДА

Начело, које су ученици тако одлучно и неустрашиво заступали када су одговарајући на заповест да више не говоре у име Исусово, изјавили: „Судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо него ли Бога?“ (Дела 4,19) је исто оно начело које су заступници Јеванђеља покушавали да уздигну у време Реформације. Када су се 1529. године, немачки кнезови окупили на заседању Парламента у Шпајеру, била им је представљена императорова заповест којом се ограничавала религијска слобода и забрањивало свако даље ширење реформисаних доктрина. Изгледало је као да се тиме заувек укида свака нада света. Хоће ли кнезови прихватити заповест? Хоће ли се светлост Јеванђеља ускратити мноштву које је живело у тами? Значајна питања су стајала на коцки. Они који су већ прихватили реформисану веру састали су се и једногласно одлучили: „Одбијамо да прихватимо заповест! У питањима савести већина нема право да одлучује!“ (D’Aubigne, „History of the Reformation“, vol. 13, chap. 5)

Ово начело треба строго да подржавамо и ми у наше дане. Застава истине и религијске слободе коју су тако високо уздизали оснивачи еванђеоске Цркве и Божји сведоци у току столећа која су прохујала од тада, сада је дошла у наше руке у овом последњем сукобу. Одговорност за ту велику идеју почива на онима које је Бог благословио знањем своје Речи. Ми треба да прихватимо ту Реч као врхунски ауторитет. Ми треба да признамо људску владавину као установу по божанском уређењу и да проповедамо послушност властима у оквирима њихове легитимне сфере као своју свету дужност. Међутим, када се њихови захтеви супроте Божјим захтевима, ми морамо слушати Бога уместо људе. Божја Реч се мора признати као закон који стоји изнад свих људских одредаба. Правило „Тако рече Господ!“ не сме се потиснути правилом

[286]

„Тако каже Црква!“ или „Тако каже држава!“ Христова круна се мора уздизати изнад дијадема световних владара.

Од нас се не тражи да се не поковамо властима. Наше речи, било да су написане или изречене, морају се пажљиво размотрити, да себе не бисмо убројали међу оне који се супротстављају закону и реду. Ми не смемо да кажемо или учинимо било шта чиме бисмо непотребно препречили себи пут. Ми треба да идемо напред у Христово име, заступајући истине које су нам поверене. Ако нам људи буду забранили да обављамо то дело, онда треба да кажемо, као што су то учинили апостоли: „Судите је ли право пред Богом да вас већма слушамо него ли Бога? Јер ми не можемо не говорити што видесмо и чусмо!“ (Дела 4,19.20) (АА 68.69)

* * * * *

Лутерово перо је било силно, а његови списи, расејани на све стране, узбунили су свет. Иста средства стоје и нама на располагању, док су се могућности стоструко увећале. Библија, публикације на многим језицима, које објављују истину за наше време, стоје нам при руци и могу се брзо однети у цео свет. Ми треба да објавимо последњу Божју опомену људима, и каква би требало да буде наша озбиљност у проучавању Библије и наша ревност у ширењу светлости! (6Т 403)

НАШЕ ДРЖАЊЕ У ОДНОСУ НА ПОЛИТИКУ

Наставницима и управитељима наших школа:

Они којима је поверена управа над нашим школама треба да се пажљиво чувају да не би својим речима или осећањима навели ученике на погрешне путеве. Они који предају Библију у нашим црквама и нашим школама немају право да се уједињују у изношењу својих предрасуда за или против људи који се баве политиком или против мера које се доносе, јер би тако чинећи узнемирили мисли других, наводећи свакога да заступа своју омиљену теорију. Међу онима који тврде да верују у истину за садашње време има и оних који би се осећали покренути да изразе своја осећања и политичка опредељења, па би тако дошло и до поделе у Цркви.

Господ жели да припадници Његовог народа закопају политичка питања. У ово наше време ћутање је врло речито. Христос позива своје следбенике да се уједине око чистих еванђеоских начела која су јасно откривена у Божјој Речи. Ми не можемо са сигурношћу гласати ни за једну политичку партију, јер не знамо за кога гласамо. Ми не можемо са сигурношћу приступити ниједном политичком програму. Ми не можемо радити да угодимо људима који ће се послужити својим утицајем да сузбију религијску слободу, да ставе на снагу насилне мере којима би наводили или натерали своје ближње да светкују недељу као суботу. Први дан у седмици није дан који би требало светковати. То је лажна субота, и припадници Божје породице не могу се придружити људима који уздижу тај дан и крше Божји закон газећи Његову суботу. Божји народ не треба да гласа да такви људи дођу на положај; јер, ако то буде чинио, учествоваће заједно с њима у гресима које ће чинити док буду у служби.

Ми се не можемо погађати око начела, прихватајући мишљења или предрасуде које смо, можда, подржавали пре него што смо се ујединили с онима који држе Божје заповести.

[287]

Ми смо приступили Господњој војсци и зато не треба да се боримо на страни непријатеља, већ на Христовој страни, на којој се можемо сјединити у једну целину, у осећањима, у деловању, у духу, у заједништву. Они који су заиста хришћани, биће лозе правога Чокота, и доносиће исте родове као и Чокот. Они ће деловати усклађено, у хришћанском заједништву. Они неће носити политичке ознаке, већ ознаку Исуса Христа.

Шта, онда, треба да чинимо? Оставимо се политичких питања! „Не вуците у туђему јарму неверника, јер шта има правда с безакоњем, или какву заједницу има видело с тамом?“ (2. Коринћанима 6,14.15) Шта, дакле, може да буде заједничко овим двема странама? Ништа, не може да буде никаквог заједништва, никакве везе!

[288] Реч „заједништво“ означава учествовање, партнерство. Бог се служи најјачим изразима да покаже да не може да буде никаквог јединства између световних партија и оних који теже за Христовом праведношћу. Какве везе може бити између светлости и таме, између истине и неправде? Светлост представља праведност; тама неправедност. Хришћани су изашли из таме на светлост. Они су се обукли у Христа и носе ознаку истине и послушности. Њима владају узвишена и света начела која је Христос изражавао својим животом...

Они наставници у цркви или у нашим школама који се истичу својом ревношћу у политици треба да буду ослобођени свог рада и одговорности без одлагања; јер Господ неће да сарађује с њима. Десетак се не сме употребљавати за плаћање било кога ко држи говоранције о политичким питањима. Сваки наставник, проповедник или старешина у нашим редовима који је испуњен жељом да расправља о својим мишљењима о политичким питањима треба да се обрати веровањем у истину или да напусти свој посао. Његов утицај треба да говори да је Божји сарадник у задобијању душа за Христа или му се морају одузети његова овлашћења. Ако се не буде променио, он ће наносити штету и само штету...

„Одвојте се!“

Позивам своју браћу која су постављена да васпитају друге да промене своје понашање. Погрешно је ако себе повезујете с интересима било које политичке партије, да гласате заједно с њима или за њих. Они који делују као васпитачи, као проповедници, као Божји сарадници на било ком подручју, не смеју да воде никакве битке на политичком пољу! Њихов дом је на Небу. Господ их позива да стану као одвојен и посебан народ. Нама нису потребне никакве шизме у заједници верника. Његов народ треба да гаји елементе помирљивости.

Да ли је њихов задатак да стварају непријатеље у свету политике? Не, никако! Они треба да стоје као поданици Христовог царства, носећи заставу на којој стоји написано: „Заповести Божје и вера Исусова!“ Они треба да носе одговорност за посебно дело, за посебну вест. Ми имамо личну одговорност, и она треба да се покаже пред небеским свемиром, пред анђелима и пред људима. Бог нас не позива да повећамо свој утицај мешајући се са друштвом, повезујући се с људима око политичких питања, већ тиме што ћемо стајати као појединачни делови Његове велике целине, с Христом као својом главом. Христос је наш Кнез, и као Његови поданици треба да обављамо посао који нам је Бог поверио.

[289]

Може се поставити питање: зар не треба да имамо било какво заједништво са светом? Реч Господња треба да буде наш водич. Свака веза са неверницима и безбожницима која би нас изједначила с њима забрањена је Божјом Речју. Ми треба да изађемо из њихове средине и да се одвојимо. Ни у ком случају не смемо да се повезујемо с њима у њиховим плановима рада. Међутим, не треба ни да живимо пустињачким животом. Треба људима у свету да чинимо свако добро које можемо учинити.

Христос нам је оставио пример у томе. Када је био позван да једе с цариницима и грешницима, није одбио; јер је једино мешајући се с њима могао да се приближи припадницима те класе. Међутим, сваком приликом... је започињао теме разговора које су њихове мисли усмеравале њиховим вечним интересима. Он позива и нас: „Тако да се светли ваше видело

пред људима да виде ваша добра дела и славе Оца вашег који је на небесима.“ (Матеј 5,16)

Што се тиме питања трезвености, без оклевања објавите своје гледиште, будите чврсти као стена. Немојте учествовати у гресима других људи...

Постоји велики виноград који се мора обрадити; али, иако хришћани треба да раде заједно с неверницима, они не смеју да изгледају као световни људи. Они не треба да троше своје време разговарајући о политици или учествујући у политици; јер тако чинећи пружају непријатељу прилику да уђе и да унесе разлике или неслогу. Они у проповедничким редовима који желе да делују као политичари треба да врате своја овлашћења; јер тај посао Бог није поверио ни малима ни великима у свом народу.

Бог позива све који служе у служби Речи и доктрине да дају трубом јасан звук. Сви који су прихватили Христа, проповедници или верници, треба да устану и да сијају; јер је велика опасност управо надвија над нас. Сотона подбада силе у свету. Све у овом свету је у пометњи. Бог позива свој народ да чврсто уздигне заставу која носи поруку трећег анђела...

[290] Божја деца треба да се одвоје од политике, од било каквог савеза с неверницима. Они не треба ни своје интересе да повезују с интересима света. Он каже: „Докажите да сте одани мени тиме што ћете стајати као моје изабрано наследство, као народ који чезне за добрим делима!“ Немојте се мешати у политичке сукобе. Одвојте се од света, и чувајте се да у Цркву или у школу унесите идеје које би могле довести до размирица и нереда. Неслога је морални отров који у систем убацују људска бића која су себична. Бог жели да Његове слуге имају јасна схватања, истинско и племенито достојанство, тако да њихов утицај може да покаже силу истине.

Хришћански живот не сме да буде насумичан, емоционални живот. Истински хришћански утицај, који се шири да би се довршило дело које је Бог одредио, представља драгоцену средство и он се не сме повезивати с политиком, нити деловати у савезу с неверницима. Бог треба да буде средиште привлачности. Сваки ум на који делује Свети Дух биће задовољан Њиме. (МС, 16. Јун 1899)

* * * * *

„Јер ниједан од нас не живи себи!“ (Римљанима 14,7) Нека они који се налазе у искушењу да учествују у политици имају на уму да сваки потез који чине има свој утицај на друге. Када проповедници или други који се налазе на одговорним местима дају своје примедбе у вези с тим питањима, они не могу да повуку мисли које су посејали у људски ум. Изложени сотонском искушењу, они су покренули низ околности које ће донети последице о којима нису ни сањали. Једно дело, једна реч, једна мисао, убачена у умове великог мноштва људи, донеће жетву драгоценог рода; али, ако буде надахнута од сотоне, она ће учинити да узрасте корен горчине, којим ће многи бити опогањени. Нека се пристави Божје благодати у било којој грани дела чувају да не помешају обично са светим.

* * * * *

Од Христа се тражило да одлучује о законским или политичким питањима; али је Он одбијао да се меша у пролазне проблеме... Он је стајао у нашем свету као Глава великог духовног царства које је дошао да оснује — царства праведности. Његова учења су објашњавала оплемењујућа, посвећујућа начела која управљају тим царством. Он је показао да правда, милост и љубав представљају управљачке силе Господњег царства. (9Т 218)

[291]

РАД СА ЈЕВРЕЈИМА

У време када је Јерусалим био разорен и храм остављен да лежи у развалинама, хиљаде Јевреја били су продати да служе као робови у незнабожачким земљама. Као бродоломници на пустој обали, они су били расејани међу народима. Осамнаест стотина година Јевреји су лутали од земље до земље по целом свету, и ни на једном месту нису добили предност да поново стекну свој некадашњи углед као народ. Омаловажавани, омрзнути, прогоњени, из столећа у столеће добијали су страдања у наслеђе.

Упркос страшном проклетству које је изречено над Јеврејима као народом, у време када су одбацили Исуса из Назарета, вековима су многи племенити, богобојазни јеврејски људи и жене који су патили у тишини. Бог је тешио њихова срца у мукама, гледао је с великим саучешћем њихово страшно стање. Он је слушао очајне молитве оних који су тражили свим својим срцем да правилно схвате Његову Реч. Неки су научили да виде у понизном Назарећанину, кога су њихови очеви одбацили и распели, истинског Месију Израиља. И док је њихов ум схватао значење познатих пророчанстава, која су тако дуго била помрачена традицијом и погрешним тумачењима, њихова срца била су испуњена захвалношћу према Богу на неизрецивом дару који даје сваком људском бићу које одлучи да прихвати Христа као свог личног Спаситеља.

Управо је на те људе Исаија мислио у свом пророчанству: „Остатак ће се обратити!“ (Исаија 10,20-22) Од Павлових дана до садашњег времена, Бог је својим Светим Духом позивао Јевреје исто онако као и незнабошце. Павле изјављује: „Јер Бог не гледа ко је ко!“ (Римљанима 2,11) Апостол је себе сматрао дужником „и Грцима и дивљацима, и мудрима и неразумнима“ (Римљанима 1,14), дакле, и Јеврејима, али никада није губио из вида одлучујуће предности које су Јевреји имали над другима, „многа свакојако, прво, што су им поверене речи Божје“

(Римљанима 3,2). Исти апостол изјављује: „Јер се не стидим Јеванђеља Христова, јер је сила Божја на спасење свакоме који верује, а најпре Јеврејину и Грку, јер се у њему јавља правда Божја из вере у веру као што је написано: праведник ће од вере жив бити“ (Римљанима 1,16.17). Управо је то Јеванђеље Христово, које је једнако успешно за Јевреје и за незнабошце, оно за које Павле у својој Посланици Римљанима каже да га се не стиди.

[292]

Када то Јеванђеље буде представљано Јеврејима у свом савршенству, многи ће прихватити Христа као Месију. Међу хришћанским проповедницима има само мало оних који се осећају позвани да раде међу јеврејским народом; међутим, управо онима који су тако дуго били занемаривани, али и свима осталима, треба да се објави милост и нада у Христу.

У завршном проповедању Јеванђеља, када ће се посебно дело обавити за класе људи који су до тада били занемарени, Бог очекује од својих весника да се посебно заинтересују за јеврејски народ који се налази у свим деловима света. И као што су старозаветна писма повезана са новозаветним у објашњавању Господње вечне намере, за многе Јевреје биће то зора новог стварања васкрсење душе. Када буду видели Христа еванђеоског раздобља описаног на страницама старозаветних списа, пробудиће се њихове успаване способности и они ће препознати Христа као Спаситеља света. Многи ће га вером прихватити као свог Откупитеља. На њима ће се испунити речи: „А који га примише даде им власт да буду синови Божји, који верују у име Његово!“ (Јован 1,12)

Међу Јеврејима има и оних који су, као Савле из Тарса, силни у Писмима и они ће с великом снагом објављивати непроменљивост Божјег закона. Бог Израилев ће учинити да се то догоди у наше време. Његова рука није окраћала да не може спасти. Када Његове слуге буду радиле у вери, за оне који су тако дуго били занемаривани и презрени, откриће се Његово спасење.

„Зато Господ, који је откупио Авраама, овако говори за дом Јаковљев; неће се више Јаков постидети, нити ће му лице побледети, јер када види усред себе децу своју, дело руку Мојих, тада ће они светити име Моје, светиће свеца Јаковљева

и бојаће се Бога Израилјева и они који лутају духом уразумиће се и викачи ће примити науку.“ (Исаија 29,22-24)

Састанци под шаторима су једно од најважнијих средстава у нашем раду. То је једна од најуспешнијих метода за привлачење пажње народа и за достизање свих класа еванђеоским позивом...

Када би се наши састанци под шаторима одржавали онако као што би требало, они би заиста били светлост свету. Они треба да се одржавају у великим градовима и местима у којима вест истине још није објављивана, и требало би да трају две то три седмице. Понекад би било препоручљиво да се састанци под шаторима одржавају у неколико узастопних година у истом граду; али, по правилу, само место састанака требало би мењати сваке године. Уместо да се одржавају велики састанци само на неколико места, више добра би се могло постићи одржавањем мањих састанака на многим местима. Тако би се дело стално проширивало у нова поља...

Била је учињена грешка када су се састанци одржавали на забаченим местима и на истом месту из године у годину. То се чинило да би се уштедело на средствима и на раду, али је уштеда морала бити постигнута на други начин. Посебно у неким пољима, недостатак средстава често доприноси да се тешко подмирују издаци за одржавање састанака под шаторима. Мора се применити пажљиво економисање и прихватати скромнији планови; јер се много може уштедети на тај начин. Међутим, дело не сме да буде угрожено. Ова метода објављивања истине људима настала је по Божјој вољи. И када треба да се ради с душама, када истина треба да се објави онима који је не знају, тада дело не сме да буде онемогућено због недостатка средстава...

Осигурати присутност

[294] Једном приликом, док смо се припремали да одржимо састанак под шаторима у близини једног великог града у коме су наши људи били мало познати, мени се једне вечери чинило као да се налазим на неком скупу сазваном због саветовања о томе шта треба да се обави пре састанака. Било ми је предложено да се уложи велики напори, да се утроше велика средства за оглашавање и штампање трактата. Било је све уређено да се то и учини, када је Један који је мудар саветник рекао:

„Поставите своје шаторе, започните своје састанке, а онда оглашавајте; и више ћете постићи. Истина коју изговара живи проповедник имаће већи утицај него када се исти материјал објави у часописима. Међутим, ако удружите ове две методе имаћете више силе.

Није најбољи план да се улаже иста врста напора из године у годину. Мењајте редослед. Када му пружите времена и прилике, сотона је спреман да подигне своје снаге и он ће се потрудити да уништи сваку душу која му пружи могућност.

Немојте изазивати противљење пре него што су људи имали прилику да чују истину и да сазнају чему се противе. Сачувајте своја средства да обаве снажан посао после састанака уместо пре њих. Ако се може осигурати штампарија да ради за време састанака, штампајући трактате, обавештења и часописе који се деле, ви ћете осигурати снажан утицај.“

На некима од наших састанака под шаторима, велике групе радника биле су организоване да прођу кроз град и његова предграђа, да деле литературу и позивају људе на предавања. На тај начин осигурали смо стотине особа које ће редовно посећивати предавања у току друге половине састанака, особа које иначе можда не би ни помишљале да дођу. Ми морамо искористити свако законито средство да светлост објавимо људима...

Они који су се заинтересовали за истину морали су да издрже лукавства и погрешна тумачења проповедника традиционалних цркава, али су знали како да одговоре на њих. Истина коју је представљао проповедник уживо треба објавити

у што сажетијем облику и да се подели што ширем кругу људи. Онолико колико је могуће, важна предавања одржана на састанцима под шаторима треба објавити и у новинама. Тако би истина коју смо представили ограниченом броју посетилаца могла да нађе приступ многим умовима. Тамо где је истина била погрешно протумачена, људи би имали могућност да сазнају шта је проповедник стварно рекао.

Пословна питања

[295]

Колико је год могуће, наши састанци под шаторима треба да буду посвећени искључиво духовним питањима. Они се не смеју претварати у прилике за обављање послова. Пошто се радници окупљају из свих делова поља, изгледаће да је то повољна прилика за разматрање пословних питања повезаних с разним гранама рада и за обуку радника на разним подручјима.

Сви ти интереси су важни, али када се о њима расправља на састанку под шаторима, остаје само мало простора за бављење практичним односом између душе и истине. Проповедници су одвојени од свог рада на изградњи Божје деце у најсветијој вери и састанак не постиже сврху ради које је и био организован.

Многи састанци под шаторима разматрају теме за које велики број људи уопште није заинтересован; па, ако уопште и дођу, одлазе уморни уместо освежени и надахнути. Многи су разочарани зато што нису испуњена њихова очекивања да добију практичну помоћ од састанака. Они који су дошли због просветљења и снаге враћају се својим кућама једва мало боље припремљени за рад са својим породицама и црквама него што су били пре доласка.

Пословна питања треба да разматрају они који су посебно одвојени за то дело. И колико год је то могуће, резултате треба објавити људима у неко друго време, а не у току састанака под шаторима. Поуке у аквизитерском послу, у суботношколском раду, појединости о раду с литературом и о мисионарским подухватима треба да се дају у месним црквама или на састанцима који су посебно посвећени томе. Исто начело се односи и на школе кувања. Иако су оне у своје време и на

свом месту добре, не треба да заузимају време на састанку под шаторима.

[296] Председници области и проповедници треба да се посвете духовним интересима народа и зато треба да буду ослобођени од рутинског организационог рада. Проповедници морају бити спремни да делују као учитељи и вође рада на састанку, када то прилике захтевају, али их не треба оптерећивати. Они треба да се осећају освежени и да буду добро расположени, јер је то битно ради успешног одвијања састанака. Они треба да буду у стању да изговарају речи охрабрења и утехе и да сеју семе духовне истине у срца искрених слушалаца...

* * * * *

Обука младих радника

Они који се обучавају да раде у било којој грани дела треба да користе сваку могућност усавршавања на састанцима под шаторима. Где год се одржавају састанци под шаторима, млади људи који су добили медицинско образовање треба да знају да им је дужност да присуствују истим. Њих треба позвати не само да раде на медицинском подручју, већ и да говоре о разним темама које су повезане са истином за садашње време, да објашњавају зашто смо ми баш адвентисти седмог дана. Ти млади људи, ако им се пружи прилика да раде заједно с неким старијим радником, добиће много помоћи и благослова...

Ако се правилно воде, састанци под шаторима су школе у којима пастори, старешине и ђакони могу да науче како да на бољи начин обављају свој посао за Господа. То треба да буду школе у којима верници цркава, стари и млади, имају прилику да се науче Господњем путу много потпуније, место на коме верници могу да добију образовање које ће им помоћи да помажу другима...

* * * * *

Једне ноћи, пре одржавања једног важног састанка, учинило ми се да у току сна присуствујем састанку с мојом браћом и да

слушам Онога који је говорио као онај који власт има. Рекао је:

„Многе душе ће присуствовати овом састанку, поштене душе које се налазе у потпуном незнању истина које ће бити објављене. Оне ће слушати и биће заинтересоване, јер их Христос привлачи себи; савест им говори да је оно што слушају истина, јер има Библију као свој темељ. У раду с тим душама неопходна је највећа пажња.

Нека им се објављују они делови поруке које ће бити у стању да схвате и да примене. Иако ће им све изгледати чудно и запањујуће, многи ће радосно признати да је Божја реч обасјана новом светлошћу; и зато, ако им нове истине буду представљене у тако обилној мери да их неће моћи схватити, оне ће отићи и никада се више неће вратити. Неки, у свом напору да пренесу другима све што су чули, погрешно ће представити истину. Неки ће тако изврнути Писмо да ће збунити и друге.

[297]

Они који буду проучавали начин на који је Христос поучавао, који буду научили да следе Његов пут, привући ће и задржати велики број слушалаца, као што је то чинио и Христос у своје време. На сваком предавању сотона ће бити присутан да би могао да убаци своју паклену сенку између човека и Бога, да помрачи сваки зрак светлости који би могао да обасја душу. Међутим, када се истина у свом практичном карактеру износи људима зато што их волите, душе ће бити осведочене, зато што ће Свети Дух утицати на њихово срце.

Наоружајте се понизношћу; молите се да Божји анђели дођу у вашу највећу близину и да утичу на ум; јер нисте то ви који се служите Светим Духом, већ је то Свети Дух који се служи вама. Свети Дух је Онај који чини да истина буде утицајна. Најстојте да практичну истину објављујете људима.“

Немојте посебно истицати оне појединости истине које осуђују обичаје и навике народа, све док не добију прилику да сазнају да ми верујемо у Христа, да верујемо у Његово божанство и у Његово прапостојање. Проповедајте сведочанство Откупитеља света! Он каже: „Ја Исус послах анђела својега да вам ово посведочи у црквама. Ја сам корен и род Давидов, и сјајна звезда Даница.“ (Откривење 22,16)

Када год је то могуће, после сваке важне проповеди би се морало организовати проучавање Библије. Ту се тачке које су представљене могу применити, могу се постављати питања и појавити добре идеје. Мора се посветити више времена се тихом и стрпљивом поучавању народа, дајући им прилику да се изразе. Људима је неопходно постепено поучавање, правило по правило.

Потребно је да се одржавају и посебни састанци са онима који су се заинтересовали за објављене истине и којима су потребне поуке. На те састанке људе треба посебно позвати, и сви, верници и неверници, треба да добију прилику да постављају питања о ономе што још нису потпуно разумели. [298] Дајте свима прилику да говоре о својим проблемима, јер ће их сигурно имати. У свим проповедима и у свим истраживањима Библије људи треба да виде у свакој тачки истине оно једноставно „Тако говори Господ!“ као потврду и доказ вере и науке коју заступамо.

То је била метода Христовог поучавања. Када је говорио народу, људи су постављали питања и тражили да се поуке разјасне. Онима који су понизно тражили светлост, Он је увек био спреман да објасни своје речи. Међутим, Христос није подржавао критицизам, тако да не морамо ни ми. Када се људи труде да изазову расправу око спорних тачака истине, кажите им да састанак није организован у ту сврху. Када одговорите на неко питање, будите сигурни да су слушаоци чули и признали да сте одговорили. Немојте дозволити да се поново тражи одговор на исто питање. Бирајте свој пут корак по корак и будите свесни колико сте добили. (6Т 31-69)

МАЊЕ ПРОПОВЕДАЊА, ВИШЕ ПОУЧАВАЊА

На нашим састанцима под шаторима, не треба одредити једног или двојицу проповедника који ће држати све проповеди и сва проучавања Библије. Понекад се може постићи веће добро када се велики скуп подели на неколико мањих. На тај начин библијски учитељи могу да дођу много ближе људима него на великом скупу.

Има много више проповедања него што би требало на нашим састанцима под шаторима. То ставља тежак терет на проповеднике, а као последицу добијамо занемаривање онога што захтева пажњу. Многе ситнице које отварају врата озбиљним проблемима пролазе незапажено. Проповедник троши физичку снагу, а ускраћује му се и време потребно за рамишљање и за молитву да би своју душу одржао у Божјој љубави. Када се тако много проповеди ређа, једна за другом, људи немају ни времена да схвате оно што су чули. Њихов ум постаје збуњен, а богослужења им постају напорна и заморна.

Треба да буде мање проповедања, а више поучавања. Има оних који траже много одређенију светлост од оне коју добијају слушајући проповеди. Некима је потребно више времена него другима да схвате тему о којој је реч. Када би се објављена истина могла учинити бар мало једноставнијом, они би је разумели и прихватили, изгледало би као да се клин укуцава на право место и на прави начин.

[299]

Било ми је показано да наши састанци под шаторима треба да привуку више заинтересованих и да постигну веће успехе. Како се будемо приближавали крају, показано ми је да ће на тим састанцима бити мање проповедања, а много више проучавања Библије. Образоваће се мање групе по целом кампу и биће више оних који ће предводити у слободном, неусиљеном истраживању Писма.

То је била метода којој је Исус учио своје ученике. Када се велико мноштво окупљало око Спаситеља, Он је давао поуке и ученицима и мноштву. А онда, после излагања истине, ученици би се помешали с народом, и понављали оно што је Исус говорио. Често су слушаоци погрешно схватили Христове речи, па су им ученици говорили шта Писмо каже и како је Христос објаснио те делове текста. (6Т 87.88)

* * * * *

Велики Учитељ је своје слушаоце доводио у везу с природом да би могли да слушају глас који говори преко свих створених дела; и када су њихова срца постајала нежна, а ум пријемчив, Он им је помагао да пронађу духовно тумачење призора на којима су почивале њихове очи. Параболе, уз чију помоћ је Он волео да износи поуке о истини показују како је Његов дух био отворен према утицајима природе и колико је уживао да прикупља духовне поуке из свакодневне животне средине. Птице у ваздуху, љиљани у пољу, сејач и семе, пастир и овце — тиме је Христос илустровао бесмртне истине. Он је налазио илустрације и у животним збивањима, чињенице из искуства познатог слушаоцима — квасац, сакривено благо, бисер, рибарска мрежа, изгубљени динар, изгубљени син, кућа на песку и кућа на стени. У Његовим поукама било је нечег што је привлачило сваки ум, што је говорило сваком срцу. (COL 102)

„Јер је у томе истинита беседа да је други који сеје и други који жање.“ (Јован 4,37.38.36) Спаситељ је изговорио ове речи док је чекао да овласти и пошаље своје ученике на рад. По целој Јудеји Христос је сејао семе истине. Јасно и одређено, Он је описао план спасења; јер истина никада није оклевала да сиђе с Његових усана. Земаљско дело великог Учитеља ускоро је требало да се заврши. Требало је да ученици наставе тамо где је Он започео, да жању тамо где је Он сејао, тако да се Сејач и жетеоци могу заједно радовати.

Данас у Његовом великом жетвеном пољу Богу су потребни сејачи и жетеоци. Нека они који излазе на рад, неки да сеју, а неки да жању, имају на уму да никада не смеју себи да припишу славу за успех свог рада. Божја одређена оруђа била су на раду пре њих, припремајући пут за сејање семена и за прикупљање жетве. Христос је рекао: „Ја вас послах да жањете где се ви не трудисте, други се трудише, а и у посао њихов уђосте.“ „И који жање прима плату, и сабира род за живот вјечни, да се радују заједно и који сије и који жање.“ Читајте пажљиво ове речи. Проучавајте њихово значење, јер оне описују Божји план. Они који сеју семе, представљајући пред малим и великим скуповима пробне истине за ово време, по цени великог рада, неће увек прикупљати жетву. Често се Господњи радници суочавају с огорченим противљењем и њихов рад је онемогућен. Они чине најбоље што могу; озбиљним, болним напорима сеју добро семе. Међутим, елементи противљења постају све жешћи и жешћи. Неки од слушалаца су можда осведочени у истину, али су уплашени показаним противљењем, и немају храбрости да признају своје осведочење.

Живот радника може бити угрожен настојањима оних које је сотона покренуо. Њихова је предност да следе пример свог Учитеља и оду на друго место. Христос је рекао: „А када

вас потерају у једном граду, бежите у други, јер вам кажем заиста: нећете обићи градова Израилевијех док дође Син човечји.“ (Матеј 10,23) Нека, дакле, весници истине пређу у друго поље. Ту могу бити повољније околности за рад и они могу успешније сејати семе истине и прикупљати жетву. [301] Извештај о њиховом успеху ће наћи свој пут до места у коме је њихов рад привидно био без успеха и следећи весник истине, који ће се тамо појавити, биће много боље примљен.

Семе посејано у невољама и обесхрабрењима имаће животну снагу. Недаће, туга, губитак имања, промене у Божјем провиђењу, понављају са много живе јасноће речи које је пре много година изговорио верни Божји слуга. Посејано семе ће никнути и донети род!

Богу су потребни мудри људи и жене који ће радити озбиљно да обаве дело које им је поверено. Он ће се послужити њима као својим оруђима за обраћење душа. Неки ће сејати, а неки ће жњети жетву посејаног семена. Нека свако чини најбоље што може да искористи своје таленте да би га Бог могао употребити или као сејача или као жетеоца.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Рад у градовима

7Т 34-41

9Т 137-152

СОЛ 219-237

Медицинско мисионарско дело у градовима

6Т 234-242. 254-260. 288-293

8Т 158-171

МН 139-216

9Т 167-172.

Школе за обуку радника при градским мисијама

5Т 368-385

Темељност

2Т 621.622

3Т 228

4Т 261-265

5Т 254-256

Суочавање с противљењем

3Т 570-575

9Т 141-152. 204-216

АА 546-556

Не треба тражити расправе

1Т 428.623-627

3Т 203

5Т 708

АА 243-254

Погрешне методе

3Т 34-39

Ед. 76-96, 119, 120, 185-192, 230-239.

Дело трезвености

6Т 110.111

МН 171-182.325-346

Религијска слобода

[302]

6Т 394-403

9Т 227-244.

Наше држање у односу на политику

7Т 252

9Т 216-218

Важност састанака под шаторима

2Т 573-576. 597-603

3Т 510. 511

5Т 162-167

6Т 31-90

7Т 41;

9Т 71-73.81-88

DA 447-554

PP 526-532.

Мање проповеди, више поучавања

5Т 254-256

9Т 116-124

Сејање и прикупљање рода

AA 274-280. 595-599.

ОДГОВОРНОСТИ ОБЛАСТИ

[303]

„А од пристава се не тражи више ништа, него да се ко веран
нађе.“ (1. Коринћанима 4,2)

ПРЕДСЕДНИЦИ ОБЛАСТИ*

Господу је било угодно да ми представи многе чињенице повезане с позивом и радом наших проповедника, посебно оних који су постављени на дужност председника области. Велика пажња се мора показати приликом бирања људи за та поверљива места. Треба да се уложе и многе молитве за божанско просветљење.

Они који су тако постављени, као надгледници стада, треба да буду људи на добром гласу; људи који су доказали да имају не само знање Писма, већ и искуство у вери и стрпљивости, тако да у кротости могу поучити оне који се противе истини. Они морају да буду људи дубоког поштења, не почетници или новообраћени, већ разумни истраживачи Речи, способни да и друге поучавају, износећи из ризнице ново и старо; људи који ће у карактеру, у речима, у понашању, служити на част Христовом делу, објављујући истину, живећи по истини, узрастајући до пуног раста у Исусу Христу. То значи, развијајући и јачајући сваку способност вежбањем, тако да радници могу бити оспособљени да носе веће одговорности како се дело буде развијало.

[304] Господ Исус је узео к себи Јуду и Петра, не зато што су имали карактерне слабости, већ упркос њиховим недостацима. Он је желео да им пружи прилику да се у Његовој школи науче кротости и понизности срца, тако да могу да постану Његови сарадници. Уколико буду искористили те могућности, уколико буду спремни да уче, спремни да сагледају своје недостатке и да у светлости Његовог непорочног примера постану оно што Он жели од њих да постану, онда ће бити на велики благослов Цркви.

Господ Исус и даље овако поступа с људима. Неки који су несавршени по карактеру бивају повезани са свечаним, светим интересима; и када буду изабрани за посебно дело,

* Из проповеди одржане на заседању Генералне конференције 1883 године.

не смеју да мисле да ће им њихова мудрост бити довољна, да им нису потребни савети, укори и поуке. Браћо, ако се тако осећате, одвојићете се од Извора своје снаге и бићете у опасности. Тада можете бити препуштени својој наводној самодовољности да учините оно исто што је Јуда учинио — да издате свога Господа...

Тражити савете од људи

Неке од наших области су слабе у хришћанском искуству зато што су њихови водећи људи — а верници су следили њихов пример — тражили подршку од људи с много већом забринутошћу него потврду од Бога. Они су од људи тражили помоћ и савет много више него од Бога. Они су од људи начинили своје носиоце терета и прихватили су људску мудрост управо на месту и у време када је требало да се ослоне на Бога. И врло често је онима од којих су тражили помоћ и самима помоћ била потребна; јер њихова душа није била права пред Господом. Председници наших области су постали слаби и неуспешни зато што су се ослањали на тело. Ослањање на човека не омогућује раст у благодати и у познавању Христа.

Браћо, када се у вашој области појаве тешкоће, када треба да се суочите с хитним случајевима, немојте дозволити да ти тамни облаци дођу до Генералне конференције, ако то икако можете спречити. Председник Генералне конференције се не може оптерећивати пословима области у државама, као што је то било у прошлости. Ако ви, заједно с вашим сарадницима у послу, нисте у стању да решите невоље и тешкоће које се појављују у вашој области, како мислите да би један човек био у стању да то постигне у свим областима? Зашто бисте изливали све своје недоумице и обесхрабрења на претоварени ум и срце председника Генералне конференције? Он не може да разуме стање тако добро као ви који се налазите на лицу места. Ако ви избегавате одговорност и крст и ношење терета, тешко размишљање и искрене молитве, и тражите од председника Генералне конференције да обави ваш посао и да вам помогне да се извучете из својих тешкоћа, зар не видите да полажете на његова плећа терете којима ћете угрозити и његов живот? Па

зар ви немате разума и способности исто онако као и он? Ви не смете занемрити ниједан део посла зато што захтева озбиљан напор у ношењу крста.

Понављам, не стављајте своје терете на председника Генералне конференције! Не очекујте од њега да подигне ваше испуштене нити и да сређује ваше послове. Одлучите да носите своје терете у Христу који вам даје снагу.

Председник Генералне конференције, ако се буде држао Божјих савета, неће подстицати своју браћу да гледају на њега као на оног ко им одређује дужност, већ ће их упућивати на једини Извор који је неокаљан заблудама људског рода. Он ће одбити да другим људима служи као ум и савест...

Онај ко је предмет тако неприкладног поверења изложен је великим искушењима. Сотона жели, ако буде могуће, да га наведе да постане самопоуздан, тако да људске слабости окаљају дело. Он ће бити у искушењу да охрабри своју браћу да остану зависни од њега, и да мисле да све што се односи на потезе дела треба да буде стављено на увид њему. На тај начин би дело носило печат човека уместо Божји печат.

Међутим, ако сви буду научили да се сами за себе ослањају на Бога, многе опасности које прете ономе који стоји на челу дела биле би избегнуте. Ако он греша, ако дозволи да људски утицај усмерава његово просуђивање, или поклекне пред искушењем, његова браћа га могу исправити и указати му помоћ. А они који науче да сами за себе излазе пред Бога да траже помоћ и савет, уче поуке које ће им бити од највеће вредности.

[306] Ако службеници власти желе да успешно носе терете који су им поверени, морају се молити, морају веровати, морају се ослонити на Бога да их употреби као своја оруђа у одржавању цркава у њиховој области у добром радном стању. То је њихов део винограда који треба да обрађују. Мора да буде далеко више личне одговорности, далеко више размишљања и планирања, далеко више менталне снаге унесено у дело за Учитеља. Тако би се повећале и способности ума, добиле би се много јасније замисли о томе шта треба да се чини и како треба да се чини.

Браћо, мораћете да се борите с тешкоћама, да носите одговорности, да дајете савете, да планирате и извршујете,

стално тражећи помоћ од Бога. Молите се и радите, радите и молите се, и као ученици у Христовој школи учите се од Њега.

Господ нам је дао обећање: „Ако ли коме од вас недостаје премудрости, нека иште у Бога који даје свакоме без разлике и не кори никога, и даће му се.“ (Јаков 1,5) У складу је с божанским редом, да они који носе одговорности, треба често да се састају једни с другима и да се међусобно саветују, да се озбиљно моле за мудрост коју им једино Бог може дати. Мање говорите; много драгоценог времена се губи на разговоре који не доносе никакву светлост. Нека се браћа уједине у посту и молитви за мудрост, јер је Бог обећао да ће је дати у обилној мери. Објавите своје невоље Богу. Кажите му, као што је то учинио Мојсије: „Ја не могу да водим овај народ ако Твоје лице не буде ишло са мном!“ А онда се молите даље, молите се заједно с Мојсијем: „Покажи ми славу своју!“ Шта је та слава? То је Божји карактер. То је оно што је Господ објавио Мојсију.

Нека се душа живом вером веже уз Бога. Нека језик изговара хвале Њему. Када се дружите, нека се ум с поштовањем окрене размишљању о вечним стварима. На тај начин ћете помагати једни другима да будете духовно усмерени. Када је ваша воља у складу с Божјом вољом, бићете у складу и једни с другима, имаћете Христа поред себе као вашег Советника.

Енох је ходио с Богом. Тако треба да буде и са сваким ко ради за Христа. Моћи ћете да кажете заједно с псалмистом: „Свагда видим пред собом Господа, он ми је с десне стране да не посрнем.“ (Псалам 16,8) Докле год осећате да нисте сами себи довољни, ваша ће довољност бити у Христу. Ако очекујете да сви ваши савети и сва ваша мудрост долазе од људи, смртних и ограничених као што сте и ви сами, добијаћете само људску помоћ. Ако се будете обратили Богу за помоћ и мудрост, Он никада неће разочарати вашу веру.

[307]

Председници области имају истог Бога као и председник Генералне конференције, па се и они сами за себе могу обратити истом Извору мудрости, уместо да се ослоне на једног човека, који треба да добије своје видело са истог Извора.

Може се расправљати о томе да ли Бог даје посебну мудрост онима којима су поверене важне одговорности. Истина, уколико ходе понизно пред Њим, Он ће им указати помоћ у њиховом раду; али, Он ће помоћи и теби у твом послу, ако га будеш тражио у истом том духу. Ако је Господ у свом Провиђењу ставио важне одговорности на тебе, Он ће те оспособити да носиш те терете, ако му се обратиш у вери и затражиш снагу од Њега. Када се ослониш на Њега, када се ослониш на Његове савете, Он те неће препустити твом ограниченом људском просуђивању да ствараш несавршене планове и доживљаваш одлучујуће поразе.

Немој се поверавати ниједном човеку

Свакоме је неопходно практично искуство у ослањању на Бога. Немој се исповедати ниједном човеку; отварај своје срце Богу; кажи Њему сваку тајну твоје душе. Изнеси му своје тешкоће, велике и мале, и Он ће ти показати излаз из свих њих. Само Он може знати како да ти укаже управо ону помоћ која ти је неопходна.

И када, после тешких тренутака, дође помоћ, када Божји Дух буде изразито на послу да ти помогне, како је драгоцено искуство које си стекао! Ти стичеш веру и љубав, злато за које ти Верни сведок говори да га купиш у Њега. Ти учиш да идеш Богу у свим својим невољама; и док будеш учио те драгоцене поуке вере, преносићеш их и другима. На тај начин можеш непрестано водити друге на виша подручја искуства.

Председник области својим начином понашања васпитава и проповеднике који су му подређени, а заједнички могу тако да васпитају цркве да више неће бити потребно да се позивају проповедници у области да решавају тешкоће и раздоре у цркви. Када би службеници области хтели да као верне слуге обављају своје небески одређене дужности, рад у нашим областима не би био спутаван таквим проблемима као што се то до сада дешавало. Чинећи тако, радници би постали солидни, одговорни људи, који не би изневерили нити се обесхрабрили у тешком тренутку.

Постоји Један који је моћан да спасе све који долазе к Њему. Зар обећање није довољно широко и потпуно: „Ходите к Мени сви који сте уморни и натоварени и Ја ћу вас одморити!“ (Матеј 11,28) Зашто смо тако неспремни да дођемо непосредно Извору сваке снаге? Зар се нисмо удаљили од Господа у томе? Зар не би требало да наши проповедници и председници наших области науче одакле им долази помоћ?...

Замена радника

Мени су поставили питање: Да ли је погрешно преместити председника једне области у неко ново поље иако су многи верници у његовом досадашњем пољу неспремни да га се одрекну?

Господу је било угодно да ми удели светлост о том питању. Било ми је показано да проповедници не треба да остану у истом округу из године у годину, нити да исти човек треба да председава дуго у једној области. Замена дарова је добра и за наше области и за цркве.

Проповедници су се понекад осећали неспремни да промене своје подручје рада, али када би разумели све разлоге за промене, не би се одупирали. Неки су тражили да остану још једну годину у истом пољу и често је тај захтев био одобраван. Они су тврдили да имају планове да обаве веће дело него до тада. Међутим, после истека те године стање је било горе него пре тога. Када је проповедник био неверан у свом послу, нема изгледа да ће поправити штету ако буде остао. Цркве се навикну на управу тог једног човека и мисле да треба да гледају у њега, а не у Бога. Његове идеје и планови добијају контролну снагу у области.

Људи могу да виде да он греши у свом просуђивању и због тога се навикавају да ниско оцењују и све проповеднике. Када би гледали на Бога, када би се ослањали на небску мудрост, стицали би искуство највише вредности, па би и сами били способни да на много начина надокнаде оно што њему недостаје као надгледнику стада. Међутим, сувише често се дешавало да се догађајима дозвољавало да теку, председник је сматран кривим за стање у црквама у области, док су верници

остајали равнодушни, млаки, и нису ништа чинили да стање доведу у ред.

Председник можда није осетио неопходност са сам буде посвећен да би и други могли бити посвећени. Он је можда постао неверни стражар, проповедајући да угоди народу. Многи су јаки у једној страни свог карактера, иако су слаби и непотпуни у другим. И као последица, недостатак успешности се осећа у неким деловима рада. Ако тај исти човек настави да делује као председник из године у годину, његове мане ће се понављати у црквама под његовом управом. Међутим, један радник може да буде јак управо на оном месту на коме је његов брат слаб и тако, размењујући подручје рада, један може, бар у извјесној мери, да поправи недостатке другог.

Када би сви били потпуно посвећени Господу, те изразите мане карактера не би ни постојале; али, пошто радници не задовољавају божанска мерила, пошто уткивају себе у сав свој рад, најбоље што се може учинити, и за њега самог и за цркве, јесте да често долази до промена. И, са друге стране, ако је радник духовно снажан, он је, захваљујући Божјој благодати, на благослов црквама и његов рад је неопходан у разним областима.

* * * * *

Ми се налазимо у временима посебне опасности од непријатеља споља и изнутра, и Бог жели да будете живо свесни свега што се односи на посебно дело које вам је поверено. Није вам потребно да било шта чините без посебне помоћи вашег небеског Оца. Он вас чека да позовете, тако да би могао да одговори: „Ево ме!“ Ако га потражите, каже Он, наћи ћете га; Његова снага, Његова благодат и Његова прведност даће се скромним, скрушеним особама које га траже свим срцем својим.

ПРОПОВЕДНИЦИ И ПОСЛОВНА ПИТАЊА

Поучена сам да је веома важно да се наши проповедници ослободе свих одговорности које би највећим делом могли да носе пословни људи. У току ноћног вођења налазила сам се на скупу којем је присуствовао један број наше браће која носе одговорност за наше дело. Они су били дубоко узнемирени због финансијских проблема, па су се међусобно договарали како да се дело најуспешније обави. Неки су мислили да треба ограничити број радника, али да се ипак постигну битни резултати. Један од браће који је заузимао одговоран положај објашњавао је своје планове и говорио шта жели да се постигне. Неколико других је износило проблеме о којима би требало да се разговара. А онда се подигао Онај који има достојанство и власт и почео да објашњава начела по којима треба да се усмеравамо. Окупљеним проповедницима Говорник је рекао:

[310]

„Ваше дело није управљање финансијским питањима. Није ни мудро да се њима бавите. Бог има за вас одговорност коју треба да носите, али ако се будете бавили подручјима рада за која нисте прилагођени, ваши напори да објавите Реч показаће се као неуспешни. То ће вам донети обесхрабрење и онеспособити вас за стварно дело које треба да обавите — дело које захтева пажљиво разликовање и здраво, несебично расуђивање.“

Они којима је дата да пишу и да говоре Реч треба да присуствују мањем броју одборских седница. Они треба да повере многа мања питања људима који имају пословне способности и да тако избегну да буду изложени сталној напетости која одузима уму његову природну снагу.

Они треба да посвете далеко више пажње чувању свог физичког здравља; јер снага ума великим делом зависи од снаге тела. Одговарајућа раздобља сна и одмора уз обиље физичких вежби су битна за здравље тела и ума. Ускраћивати

природи њене сате за одмор и опоравак, допуштајући једном човеку да обавља посао четворице, тројице, па чак и двојице проузроковаће непоправљиву штету.

Образовање на пословном подручју

Они који мисле да оспособљеност за одређени положај оспособљава човека да носи и неколико других дужности, свакако ће погрешити када буду планирали напредовање дела. Они ће бити склони да ставе на плећа једног дужности и одговорности које би требало да се доделе неколицини.

[311]

Искуство има велику вредност. Господ жели да у Његовом делу раде интелигентни људи, људи квалификовани за разне поверљиве дужности у нашим областима и установама. Посебно су неопходни одани пословни људи, људи који ће начела истине уносити у све своје пословне подухвате. Они којима је поверена одговорност за финансијске послове не треба да прихватају друге одговорности, дужности које неће бити у стању да обављају; нити се управљање пословима може поверавати неспособним људима. Они који су задужени за дело понекад су грешили када су дозвољавали да се постављају људи којима недостаје тактичности и способности да управљају важним финансијским интересима дела.

Људи који имају способности на пословном подручју треба да развијају и усавршавају своје таланте најтемељнијим учењем и обучавањем. Њих треба подстицати да себе ставе у положај да као ученици брзо стичу знање правих пословних начела и метода. Ниједан једини пословни човек који сада ради у делу не сме да буде почетник. Ако је људима на било ком подручју деловања потребно да користе сваку прилику да би постали разумни и успешни, онда се то односи у првом реду на оне који користе своје способности у дели изградње Божјег царства у нашем свету. Имајући у виду чињеницу да живимо тако близу краја историје ове Земље, потребно је да покажемо много више темељности у раду, више будног очекивања, стражарења, мољења и рада. Људско оруђе треба да тежи да достигне савршенство да би постало идеално као хришћанин, савршено у Исусу Христу.

Битна су права начела

Они који раде на пословном подручју треба да обаве све потребне мере да не би доносили погрешне одлуке применом погрешних начела и метода. Њихов извештај треба да буде сличан извештају Данила на вавилонском двору. Када су сви његови пословни потези били подвргнути најстрожој провери, није се пронашао ниједан једини погрешан потез. Извештај о његовом пословном деловању, иако непотпун, садржи поуке достојне проучавања. Он открива чињеницу да пословни човек не мора да буде ни сплеткар, ни непоштен. Он може да буде човек кога Бог поучава на сваком кораку. Данило, док је био први министар у вавилонском царству, био је Божји пророк и добијао је светлост небеског надахнућа. Његов живот је слика онога што треба да буде сваки хришћански пословни човек...

[312]

* * * * *

У ово време Божјем делу су неопходни људи и жене који имају ретке квалификације и добре административне способности; људи и жене који ће стрпљиво и темељно истраживати потребе дела у разним пољима; људи и жене који имају топло, љубазно срце, здрав разум и непристрасно расуђивање; они који су посвећени Божјим Духом, који могу неустрашиво да кажу: НЕ, ДА или АМИН, разним предлозима; они који имају снажна осведочења, јасно разумевање и чисто, саосећајно срце; они који спроводе у живот речи: „Сви сте ви браћа!“ (Матеј 28,8); они који теже да уздигну и обнове пали људски род. (7Т 246-249)

* * * * *

Има пуно проповедника који запостављају управо оно дело за које су постављени да обављају. Зашто се они који су одвојени да обављају проповедничку службу бирају за чланове одбора и управних тела? Зашто се позивају да присуствују толиким пословним састанцима, много пута веома далеко од њиховог подручја рада? Зашто се пословна питања не поверавају пословним људима? Проповедници нису били

одвојени да се баве тим послом. Финансијама дела треба да управљају оспособљени људи; док су проповедници одвојени за друго подручје рада...

Проповеднике не треба позивати да присуствују заседањима управних тела да би одлучивали о обичним пословним питањима. Многи наши проповедници су обављали те послове у прошлости, али то није дело где Господ жели да их употреби. Сувише много финансијских одговорности је било стављано на њихова плећа. Када покушавају да носе те одговорности, свакако да занемарују да испуњавају свој еванђеоски налог. Бог на то гледа као на срамоћење свога имена. (7Т 254.255) (425)

Треба донети неке одредбе да бисмо се постарали за проповеднике и друге верне Божје слуге који су залагањем или прекомерним радом у Божјем делу постали болесни и којима је зато постао неопходан одмор или опоравак. Постоје они који због година или губитка здравља нису више способни да носе одговорности и врћину дана. Проповеднике често шаљу на подручја рада за која они сами знају да ће разорно деловати на њихово здравље; међутим, неспремни да избегавају тешка места, они полазе, надајући се да ће бити од помоћи и благослова људима. После неког времена примећују да их здравље издаје. Промена климе и рада не доноси никакво олакшање, и шта онда треба да чине?

Ови одани радници, који су Христа ради одустали од световних последица, бирајући сиромаштво уместо задовољства богатства; који су, заборављајући на себе, озбиљно радили да задобију душе за Христа; који су великодушно давали да се унапреде разна подручја Божјег дела; и који су на крају сустали у борби, уморни и болесни, без средстава за живот, не смеју се препустити да страдају у сиромаштву и патњама, или да се осећају као просјаци. Када их снађе болест или немоћ, не би требало да се оптерећују питањима: „Шта ће се догодити с мојом женом и децом сада када више не могу радити и старати се за њихове потребе?“ Исправно је да се донесу одредбе којима би се задовољиле потребе тих верних радника, и потребе оних који зависе од њих.

Великодушне одредбе су донете за ветеране који су се борили за своју земљу. Ти људи носе ожиљке и доживотна оштећења која говоре о њиховим опасним сукобима, њиховим усиљеним маршевима, њиховом излагању олујама, њиховом страдању у тамницама. Сви ови докази њихове оданости и пожртвовања дају им право да упуте праведан захтев народу за чије су се спасење борили — захтев који је признат и одобрен.

Међутим, какве одредбе су адвентистички хришћани донели за Христове војнике?

[314] Ми, као Црква, нисмо осетили као што би требало, неопходност решавања овог питања, и оно је зато било занемарено. Цркве су биле безобзирне, и иако је светлост Божје Речи обасјавала њихов пут, оне су занемариле своју најсветију дужност. Господ је у највећој мери незадовољан овим занемаривањем својих верних слугу. Наша Црква треба да буде исто тако спремна да помогне овим особама када се нађу у неповољним околностима као што је била спремна да прихвати њихова средства и њихову службу док су још били здрави.

Бог је на наша плећа положио одговорност да посебну пажњу обратимо на сиромашне у нашој средини. Међутим, ти проповедници и радници не смеју да се убрајају међу сиромашне. Они су прикупили себи благо на небесима које никада неће пропасти. Они су служили области у њеним потребама и сада област треба да служи њима.

Када се случајеви ове врсте појаве пред нама, ми не смемо да пређемо на другу страну пута. Ми не смемо да кажемо: „Идите с миром и грејте се и наситите се!“ (Јаков 2,16) и да онда не предузмемо никакве активне мере да задовољимо њихове потребе. То се чинило у прошлости и тако су у неким случајевима адвентистички хришћани осрамотили своје исповедање вере, и дали свету прилику да укорава и критикује Божје дело.

Сада је дужност Божјег народа да одбаци све те приговоре осигуравајући тим Божјим слугама удобне домове, с неколико јутара земље, на којима ће моћи да гаје своје производе, и да осећају да не зависе од великодушности своје браће. С каквим задовољством и миром би ти уморни радници гледали своју тиху кућицу у којој ће њихови праведни захтеви за опоравак бити признати!...

Наши санаторијуми — уточишта за наше раднике

Често је проповедницима који су оболели, потребна посебна нега и посебно лечење. Наши санаторијуми треба

да буду уточиште за такве, али и за све наше узорне раднике којима је неопходан одмор. Треба им осигурати собе у којима ће уживати одмор и мир, без сталне забринутости како ће подмирити трошкове. Када су се ученици уморили од рада, Христос им је рекао: „Дођите ви сами насамо и почините мало!“ (Марко 6,31) Он жели да се донесу одредбе на темељу којих ће Његове слуге сада имати прилику да се одморе и врате снагу. Наши санаторијуми треба да буду отворени нашим проповедницима који тешко раде, који су учинили све што је у њиховој моћи да осигурају средства за подизање и одржавање тих установа. Када такви проповедници буду осећали потребу за предностима које се у санаторијумима нуде, треба учинити да се осећају као у својој кући.

[315]

Тим проповедницима се не сме наплаћивати висока цена за боравак и лечење, нити се према њима сме поступати као према просјацима, нити они чије гостопримство уживају смеју на било који начин придонети да се тако осећају. Показивање великодушности у употреби помагала која је Бог осигурао својим уморним и претовареним слугама, представља њихову истинску медицинско-мисионарску дужност у Божјим очима! Божји радници су повезани с Њим и када се примају у установу, треба имати на уму да се Христос прима у особи својих весника. Он то захтева, па је осрамоћен и незадовољан када се према њима поступа равнодушно или на олак и себичан начин. Божји благослови неће пратити шкрто поступање према овим Његовим изабраним.

Међу припадницима медицинског братства није увек било способности да се јасно схвате сва ова питања. Неки их нису третирали онако како би требало. Нека Господ посвети схватања оних који носе одговорност за наше установе тако да могу да разумеју ко треба да ужива њихово истинско старање и саучешће. Тај огранак дела за који су радили ти истрошени радници треба да покаже да цени њихов рад помажући им у њиховом времену потребе, подносећи заједно са санаторијумима највећи терет одговорности за подмирење издатака. Неки радници се налазе у таквом положају да могу да одвоје мали део својих примања, и они то и треба да чине, уколико је то уопште могуће, за случај потребе; међутим, чак

и такви треба да буду дочекани добродошлицом као благослов за санаторијум.

[316]

Међутим, највећи део наших радника има велике обавезе које мора да подмири. Са свих страна, када су средства потребна, долазе им позиви да нешто учине, да буду у првим редовима, да утицај њиховог примера покрене и друге на великодушност, тако да се унапреди Божје дело. Они осећају тако снажну жељу да подигну заставу у новим пољима да многи међу њима чак и позајмљују средства да помогну у разним подухватима. Они нису давали гунђајући, већ су осећали да је предност да раде на ширењу истине. Одговарајући тако на позиве за прилагање, остајали су често с врло мало расположивих средстава.

Господ је водио врло тачан извештај о њиховој великодушности у прилагању за потребе дела. Он зна какво добро дело су они обавили, дело о коме млађи радници не знају довољно. Њему су позната сва одрицања и самоодрицања која су претрпели. Он је забележио сваку околност у њиховом случају. Све је то записано у књигама. Ти радници су гледање свету, анђелима и људима; они су очигледан пример искренности наших религијских начела. Господ би желео да наши верници схвате, да пионири у овом делу заслужују све што наше установе могу да учине за њих. Бог нас позива да разумемо да они који су остарели у Његовој служби заслужују нашу љубав, нашу захвалност и најдубље поштовање.

Средства намењена проповедницима

Треба да се прикупи фонд за раднике који више нису у стању да раде. Ми не можемо бити чисти пред Богом уколико не уложимо сваки могући напор у том смислу, и то без одлагања. Има неких међу нама који неће видети потребу за таквим потезом; али њихово противљење не сме да има никаквог утицаја на нас. Они који одлуче у свом срцу да буду прави пред Богом и да чине оно што је право, треба да се истрајно труде да обаве добро дело, дело које Бог захтева да буде обављено. (7Т 290-294)

МОЛИТВЕНИ ДОМОВИ

Када се појави интересовање у било ком граду или вароши, то интересовање мора да се подржи. У том месту треба темељно радити све док се не подигне скромни молитвени дом као знак, као споменик Божјој Суботи, као светлост усред моралне таме. Ти споменици треба да стоје на многим местима као сведоци за истину. Бог је у својој милости одредио да весници Јеванђеља треба да иду у све земље, у све језике и народе све док се застава истине не подигне у свим деловима настањеног света.

[317]

* * * * *

Где год се појави група верника, треба да се сагради и молитвени дом. Нека радници не напуштају то место док се не постигне тај циљ.

У многим местима у којима се проповедала порука, они који су је прихватили имали су на располагању само скромна средства и нису могли да учине много на унапређивању дела. Често такво стање отежава проширење истине. Када се неке особе заинтересују за истину, проповедници других цркава им говоре — а те речи понављају и сами њихови верници — „Ти људи немају никакве цркве, и ви немате молитвеног дома. Ви сте само мала група, сиромашни и необразовани. За кратко време проповедници ће отићи и интересовање ће се изгубити. И ви ћете морати да одустанете од свих тих нових идеја које сте прихватили!“ Можемо ли претпоставити да то неће представљати снажно искушење за оне који виде доказе у прилог нашој вери и који су Светим Духом осведочени у истину за садашње време?

Често треба понављати да мали почетак може да прерасте у велико интересовање. Уколико будемо показали мудрост, посвећено расуђивање и вешто руковођење тиме што ћемо

подржавати интересовање за царство нашега Откупитеља, ми ћемо учинити све што је у нашој моћи да уверимо људе у стабилност нашег дела. Скромна светилишта се морају подизати у свим местима тако да они који су прихватили истину могу имати место да служе Богу у складу са опредељењима своје савести.

* * * * *

[318] Где год је то могуће, нека се наше црквене богомоље посвећују Богу без дугова. Када се организује црква, нека се верници подигну да граде. Под управом проповедника који се управља према саветима својих колега проповедника, нека новообраћени верници раде својим рукама, говорећи: „Нама је потребан молитвени дом и ми ћемо да имати!“ Бог позива свој народ да уложи радосне, заједничке напоре у Његовом делу. Нека се то чини, и ускоро ће се чути глас захвалности: „Гледајте шта је Господ учинио!“

Међутим, има и случајева када млада црква није у стању да одмах понесе целу одговорност за подизање дома молитве. У том случају, нека им притекну у помоћ браћа из других цркава. У неким случајевима је боље и позајмити нешто новца него одустати од градње. Ако неко има новца и, пошто је дао онолико колико је могао, буде спреман да новац да у позајмицу, без камате или уз малу камату, исправно је да се такав новац употреби све док се дуговање не подмири. Међутим, ипак понављам, ако је икако могуће, црквене грађевине треба да буду посвећене без опретећивања дуговима.

У нашим богомољама седишта се не могу изнајмљивати. Богати не треба да уживају више части од сиромашних. Нека не буде никаквог разликовања. „А ви сте сви браћа!“ (Матеј 23,6)

Не треба да покушавамо да иједна од наших богомоља буде раскошна, јер то неће унапредити дело. Наша економичност треба да служи као потврда наших начела. Ми не треба да се служимо радним методама које ће имати привремене резултате. Све треба да буде обављено на солидан начин...

* * * * *

Представљен ми је неодговоран начин на који су неке наше цркве натовариле себи дугове и на који остају у дуговима. У неким случајевима, терет сталног дуговања оптерећује дом молитве. Осим тога, ту су и сталне камате које треба плаћати. Тога није смело бити. Да је било мудрости, тактичности и ревности које Бог захтева и које је требало показати у раду за Учитеља, свакако да би дошло до промене. Дугови би већ били отплаћени. Бог позива на жртву оне који могу да приложе, а чак и најсиромашнији верник може да учини бар нешто мало. Самоодрицање ће свима омогућити да приложе колико могу. И млади и стари, родитељи и деца, треба да својим делима покажу своју веру. Све вернике у цркви треба подсетити на неопходност да свако учини своју дужност. Нека свако учини најбоље што може. Када постоји воља да се нешто учини, Бог ће отворити пут. Он свакако није планирао да Његово дело [319] буде притиснуто теретом дуговања.

Бог позива на самопожртвовање. То ће донети не само материјално, већ и духовно благостање. Самопожртвовање и самоодрицање ће чинити чуда у унапређивању духовности у цркви.

* * * * *

Пробна питања која сваки хришћанин треба да постави себи гласе: „Да ли, у дубини свог срца, највише волим Христа? Волим ли и Његово светилиште? Зар се неће Господ прославити ако Његову светињу ставим на прво место у својим размишљањима? Да ли је моја љубав према Откупитељу довољно снажна да ме наведе да се одрекнем себе? Када се налазим у искушењу да попустим уживањима и себичним задовољствима зар не би требало да останем чврст и да кажем да нећу да задовољавам своје прохтеве док Господњи дом стоји оптерећен дуговањима?

Наш Откупитељ захтева много више него што му дајемо. Себичност се поставља између нас и Његове жеље да буде први; али Господ захтева цело наше срце, сва ваша осећања. Он никако не жели да буде на другом месту. И стварно, зар не би требало да Христос буде први и најважнији у нашим

развишљањима? Зар не би требало да му пружимо тај доказ нашег поштовања и наше оданости? Све то спада у саму срж нашег духовног живота, и у домаћем кругу и у цркви. Када се срце, душа, снага, живот потпуно предају Богу, када Му се осећања потпуно посвете, Он ће нам бити први и најважнији у свему. Када смо у складу с Богом, мисао о Његовој части и слави се јавља пре свих других мисли. У нашим даровима и приносима нико и ништа не долази пре Њега. Ми схватамо шта значи бити Христов партнер у овом светом пословању.

Дом у коме се Бог среће са својим народом биће драг и свет сваком Његовом верном детету. Оно неће дозволити да дом молитве буде оптерећен дуговима. Дозвољавање таквих ситуација њему ће изгледати скоро као одрицање од своје вере. Спремно ће принети велику личну жртву само да се Божји дом у коме ће се Бог сретати са својим народом и давати му своје благослове ослободи терета.

[320] Сваки дуг сваког молитвеног дома међу нама може да буде исплаћен уколико верници те цркве буду мудро планирали и уложили озбиљне, ревносне напоре да га исплате. Када се дуг отплати, нека се одржи служба захвалности, која ће послужити као служба поновног посвећења молитвеног дома Богу. (6Т 100-104)

* * * * *

Потреба за местом састајања тамо где се налази новостворена група верника била ми је представљена на панорамски начин. Видела сам раднике како граде скромне молитвене домове. Они који су тек прихватили веру помагали су спремно својим рукама. У приземљу цркве, изнад тла, припремала се учионица за децу, а учитељ је био послан да преузме одговорност. Број присутних у школи није био велики, али био је то срећан почетак. Слушала сам песму деце, али и родитеља: „Ако Господ неће градити дома, узалуд се муче који га граде; ако неће Господ чувати града, узалуд не спава стражар!“ (Псалам 127,1) „Хвали душо моја Господа. Хвалићу Господа за живота својега, певаћу Господу својему док ме је год!“ (Псалам 146,1.2)

Оснивање цркава, подизање места за састајање и школских зграда, преносило се од града до града, десетак се повећавао да би се дело унапредило. Грађевине су подизане не само на једном месту, већ на многим местима и Господ је деловао да се повећају снаге које су радиле за Њега.

* * * * *

У овом раду биће досегнуте све класе. Када Свети Дух буде деловао у нашој средини, душе које су биле неспремне за Христов долазак биће обраћене. Биће обраћене многе душе које долазе на наше састанке, душе које нису одлазиле на састанке било које друге цркве. Једноставност истине је досегла до њиховог срца. Уживаоци дувана жртвују свог идола, поклоници жестоких пића своје пиће. Они то не би могли да се нису вером хватили за Божја обећања о опроштењу својих греха.

Истина каква је у Божјој Речи излази пред узвишене и понижене, пред богате и сиромашне, и они који примају истину постају заједно с нама радници за Бога и ствара се снажна сила која делује складно. Ово је наше дело. Оно не сме да буде занемарено ни на једном од наших састанака под шаторима. То је део сваке еванђеоске мисије. Уместо да шаљемо сваки таленат да ради за најниже прогнанике из друштва, ми се морамо трудити да на сваком месту образујемо групу верника која ће се сјединити с нама у уздизању заставе истине, радећи за богате и сиромашне. И тада, како се цркве буду образовале, повећаваће се и број помоћника који ће радити за сиромашне и одбаћене. (General Conference Bulletin, март 1899)

[321]

* * * * *

Многи који нису наше вере чезну за помоћи коју су хришћани дужношћу обавезни да им пруже. Када би Божји народ показао истинску заинтересованост према својим суседима, посебна истина за садашње време би дошла до многих душа. Ништа неће, нити ће икада моћи, да покаже прави карактер нашег рада као помагање људима на месту на коме се управо налазе. (6Т 280)

ИСПИТ ЗА ПРОПОВЕДНИЧКУ СЛУЖБУ

Људе не треба подстицати да одлазе у поља као проповедници ако не постоје несумњиви докази да их је Бог позвао. Господ неће поверити одговорност за своје стадо неоспособљеним особама. Они које Бог позива морају да буду људи дубоког искуства, окушани и опробани, људи здравог расуђивања, људи који ће се усудити да укорје грех у духу кротости, људи који разумеју како да хране стадо. Бог познаје срца и Он зна кога да изабере. (1Т 209)

* * * * *

[322] Сувише мало је учињено да се провере проповедници; и управо из тог разлога цркве су имале посла са необраћеним, неуспешним људима, који су уљуљкивали вернике у сан уместо да их буде и покрену на већу ревност и озбиљност у Божјем делу. Има проповедника који долазе на молитвено богослужење и изнова упућују исте старе, беживотне молитве; који проповедају исте старе проповеди из седмице у седмицу, из месеца у месец. Они немају ништа ново и надахнуто да објаве својим заједницама, и то је доказ да нису постали учесници у божанској природи. Христос не станује вером у њиховом срцу.

Они који тврде да држе и проповедају свети Божји закон, а ипак стално крше тај исти закон, претварају се у камен спотицања и за грешнике и за оне који верују у истину. Лабави, опуштени начин на који многи приступају Господњем закону и дару Његовог Сина представља увреду за Бога. Једини начин на који можемо да поправимо то широко распрострањено зло је да строго проверимо сваког ко жели да постане учитељ Речи. Они на којима почива одговорност за то дело, треба да се упознају са историјом кандидата од времена када је изјавио да верује у истину. Његово хришћанско искуство и његово познавање Писма, начин на који приступа истини за садашње време, све

се мора проверити. Нико не сме да буде прихваћен као радник у Божјем делу, све док не покаже да је стекао стварно, живо искуство у ономе што је Божје.

* * * * *

Оне који се спремају за уђу у свето дело објављивања библијске истине свету треба пажљиво да провере верни, искусни људи. Пошто стекну нешто искуства, треба обавити још једно дело за њих: треба их представити пред Господом у искреној молитви да Он покаже својим Светим Духом да ли су прихватљиви пред Њим. Апостол каже: „Руке одмах не мећи ни на кога!“ (1. Тимотију 5,22) У данима апостола, Божји проповедници се нису усуђивали да се ослоне на своје расуђивање приликом бирања или прихватања људи да заузму свечани и свети положај да говоре за Бога. Они су бирали људе које је њихов разум прихватао, а онда их доводили пред Господа да виде да ли ће их и Он прихватити да иду да раде као Његови представници. Ништа мање се не сме чинити ни данас.

На многим местима срећемо људе који су ужурбано постављени на поверљива места као старешине цркава, иако још нису били оспособљени за тај положај. Они не владају собом на одговарајући начин. Њихов утицај није добар. Црква је у непрестаним невољама због несавршеног карактера својих старешина. Руке су сувише брзо биле положене на те људе. Божји проповедници морају да буду људи беспрекорног угледа, способни да разумно обрађују неки интерес који се појавио. Нама су веома потребни способни људи, који ће послужити на част, уместо на срамоту делу које представљају.

[323]

Проповедници треба да буду посебно проверени да се види да ли имају разумно схватање истине за садашње време, тако да могу да пруже повезано излагање пророчанстава или практичних тема. Ако нису у стању да јасно изложе библијске теме, њима је још потребно да буду слушачи и ученици. Да би постали учитељи библијских истина они треба да озбиљно и уз молитву претражују Писмо и да се упознају с њим. Све то

треба пажљиво и уз молитву размотрити пре него што се људи пошаљу у поља на рад. (4Т 406.407)

* * * * *

У младом Тимотују Павле је видео човека који цени светост рада проповедника, који се није уплашио могућности страдања и прогонства, и који је био спреман да прими поуку. Ипак, апостол се није усудио да преузме одговорност да пружи Тимотију, неискусном младићу, обуку у еванђеоском проповедничком раду док се претходно није потпуно обавестио о његовом карактеру и његовом дотадашњем животу.

Тимотијев отац је био Грк, а мајка Јеврејка. Од детињства је познавао Писмо. Побожност коју је видео у свом дому била је здрава и разумна. Вера његове мајке и његове баке у Свето писмо била му је стални подсетник на благослове који се добијају испуњавањем Божје воље. Божја Реч је била правило по коме су ове две побожне жене усмеравале Тимотија. Духовна снага поука које је добијао од њих одржавала га је да остане непорочан у говору и неопогањен злим утицајима којима је био окружен. И тако су његови учитељу у дому сарађивали с Богом у његовом припремању да носи одговорности.

Павле је видео да је Тимотије веран, чврст и поштен, па га је изабрао да буде његов пратилац у раду и на путовањима. Они који су поучавали Тимотија у његовој младости били су награђени када су видели свог штићеника повезаног блиским заједништвом с великим апостолом...

[324] Павле је волео Тимотија, „свога сина у вери“ (1. Тимотију 1,2). Велики апостол је често изводио младог ученика у природу и испитивао га у вези с догађајима из библијске историје; и док су путовали из места у место, пажљиво га је припремао како да буде успешан у послу. И Павле и Сила, у свим својим дружењима с Тимотијем, трудили су се да продубе утисак који је већ био остављен у његовим мислима о светој, озбиљној природи деловања проповедника Јеванђеља. (АА 203.204)

* * * * *

У свом раду, Тимотије је непрестано тражио од Павла савете и поуке. Он се није кретао нагонски, већ је показивао расуђивање и спокојно размишљање, распитујући се на сваком кораку да ли је то пут Господњи? (АА 205)

РУКОПОЛОЖЕЊЕ

„А у цркви која беше у Антиохији беху неки пророци и учитељи; то јест: Варнава и Симеун који се зваше Нигар, и Лукије Киринац и Манаил, одгајени с Иродом четверовласником, и Савле. А када они служажу Господу и пошћажу, рече Дух свети: одвојте ми Варнаву и Савла за дело на које их позвах.“ (Дела 13,1.2) Пре него што ће бити послани као мисионари у незнабожачки свет, ови апостоли су се свечано поветили Богу постом, молитвом и полагањем руку. На тај начин црква их је овластила не само да проповедају истину, већ и да обављају обред крштења, да организују цркве, јер им је дала пуну црквену власт.

Хришћанска Црква је у то време улазила у једну важну еру. Дело објављивања еванђеоске вести међу незнабошцима требало је да се обави великом силином; и као резултат, требало је да Црква ојача великим прикупљањем душа. Апостоли који су били одређени да поведу ово велико дело биће изложени сумњичењима, предрасудама и љубомори. Њихово учење о рушењу „средњег зида раздвајања“ (Ефесцима 2,14), који је тако дуго одвајао јеврејски од незнабожачког света, сигурно ће их изложити оптужби за јерес; а њихов ауторитет као проповедника Јеванђеља оспориће и многи ревносни, верни Јевреји.

[325] Бог је предвидео тешкоће које ће Његове слуге бити позване да претрпе; и да би њихово дело издржало све изазове, поучио је Цркву путем откривења да их јавно издвоји за дело проповедања. Њихово рукоположење је представљало јавно признање њиховог божанског одређења да однесу незнабошцима радосну поруку Јеванђеља.

Павле и Варнава су већ добили свој задатак од самог Бога и церемонија полагања руку није им додала никакву нову благодат или стварно оспособљење. Био је то признати облик

именовања за одређену службу, признања нечијег ауторитета у тој служби. Тиме је печат Цркве био стављен на Божје дело.

За Јевреје, ова формалност је била врло значајна. Када би јеврејски отац благосиљао своју децу, он је побожно стављао своје руке на њихове главе. Када би нека животиња била одређена за жртву, рука онога који је носио свештенички ауторитет била је полагана на главу жртве. И када су проповедници цркве верника у Антиохији положили своје руке на Павла и Варнаву, они су тиме затражили од Бога да излије свој благослов на изабране апостоле у њиховом посвећењу посебном делу за које су били одређени.

У касније време, обред посвећења полагањем руку био је у великој мери злоупотребљаван; незаслужена важност била је приписивана том делу, као да се сила сместа даје онима који примају такво посвећење, сила која ће их сместа оспособити за сваки проповеднички посао. Међутим, приликом одвајања ове двојице апостола није записано да им је икаква врлина приписана самим чином полагања руку. Постоји само једноставан запис о њиховом рукоположењу и о утицају који је оно имало на њихов каснији рад.

Околности које су пратиле одвајање Павла и Варнаве Светим Духом за одређено подручје службе јасно показују да Господ делује преко постављених оруђа у својој организованој Цркви. Годинама пре тога, када му је сам Спаситељ открио намеру коју Бог има с њим, Павле је непосредно после тога био доведен у везу с новоорганизованом црквом у Дамаску. Осим тога, црква у том месту није дуго остала у незнању о искуству обраћеног фарисеја. И сада, када је божански задатак поверен са потребом да се потпуније обави, Свети Дух је поново посведочио да је Павле изабрано оруђе да однесе Јеванђеље незнабошцима, и навео цркву да рукоположи њега и његовог сарадника. И док старешине цркве у Антиохији „служињу Господу и пошњаху, рече Дух свети: одвојте ми Варнаву и Павла за дело на које их послах“.

[326]

Бог је своју Цркву на Земљи учинио каналом светлости и преко ње преноси своје намере и своју вољу. Он не даје једном од својих слугу искуство које се разликује или супроти искуству саме Цркве. Нити једноме човеку даје познавање

своје воље за целу Цркву, док сама Црква — Христово Тело — остаје у тами. У свом провиђењу, Он ставља своје слуге у уску везу са својом Црквом да би имали мање поверења у себе и више поверења у друге које Он води да унапреде Његово дело.

У Цркви је увек било оних који непрестано показују склоност према појединачној независности. Они су изгледа неспособни да схвате да независност духа наводи људско оруђе да се поузда у своје расуђивање уместо да поштује и високо цени расуђивање своје браће, а посебно оних који се налазе на местима на којима се по Божјем одређењу налази старешинство Његове Цркве. Он је дао својој Цркви посебан ауторитет и силу, и нико се не може оправдати ако га не поштује и презире; јер онај који то чини презире Божји глас.

Они који су склони да своје појединачно расуђивање сматрају највишим и најмеродавнијим, налазе се у великој опасности. Сотона улаже своје циљане напоре да такве одвоји од оних који су канали светлости, преко којих је Бог изградио и унапредио своје дело на Земљи. Занемаривати или презирати оне које је Бог поставио да носе одговорности старешинства у вези с напредовањем истине, значи одбацити средства која је Он одредио да се охрабри, помогне и ојача Његов народ. Ако их било који радник у Божјем делу заобилази и мисли да своје видело мора да добија непосредно од самога Бога, а не и преко других канала, он себе ставља у положај да постане лак плен непријатеља и да буде побеђен. Господ је у својој мудрости учинио да уз помоћ уског односа који треба да постоји међу свим верницима, хришћанин буде уједињен с хришћанином и црква с црквом. Тако ће људска оруђа бити оспособљена да сарађују с божанским. Свако оруђе ће бити надахнуто Светим Духом и сви верници ће бити уједињени у организованом и добро усмереном напору да објаве свету радосну поруку о Божјој благодати. Павле је сматрао да његово формално рукоположење обележава почетак нове и важне епохе у његовом животном делу. Од тог тренутка је касније рачунао и почетак свог апостолства у хришћанској Цркви. (АА 160-165)

[327]

Приликом рукоположења дванаесторице учињен је први корак у организацији Цркве, која је после Христовог одласка морала да настави Његово дело на Земљи. О том рукоположењу извештај каже: „И изиђоше на гору, и дозвоа које он шћаше, и дођоше му. И постави дванаесторицу да буду с Њим, и да их пошље да проповедају.“ (Марко 3,13.14)

Бог и анђели су радосно и слављенички посматрали овај приказ. Отац је знао да ће од тих људи небеска светлост обасјати свет; да ће речи које ће они изговарати док буду сведочили за Његовог Сина одјекивати из нараштаја у нараштај све до краја времена.

Требало је да ученици изађу као Христови сведоци да објаве свету оно што су чули и видели од Њега. Њихова служба је била најважнија од свих на коју је неко људско биће било позвано, осим службе самог Исуса Христа. Требало је да буду Божји сарадници за спасење људи. И као што су у Старом завету дванаесторица патријараха стајала као представници целог Израилља, тако ће и дванаест апостола стајати као представници еванђеоске Цркве. (АА 18.19)

ПОСЛОВНИ САСТАНЦИ

На свим нашим пословним састанцима, као и на нашим друштвеним и религијским састанцима, ми желимо да Исус буде с нама као наш водич и саветник. Тамо где се признаје присутност Спаситеља нема никакве склоности према олаком прилазу проблемима. Нико не истиче себе. Постоји схватање о важности дела које треба да се обави. Јавља се жеља да све планове сачињава Онај који је силан као саветник.

[328] Када би нам се очи отвориле ми бисмо видели небеске анђеле на нашим скуповима. Када бисмо то заиста схватили, не бисмо покушавали да наметнемо своје мишљење о неважним питањима, која често успоравају напредак на састанку и у раду. Када би било више молитава, када би се посвећивало више пажње свечаном разматрању важних питања, променио би се тон наших пословних састанака и постао би племенитији. Сви би осетили да је састанак био сазван да би се сачинили планови за унапређивање дела и да је циљ рада спасавање душа.

Све што чинимо и све што говоримо преноси се до небеских књига. Чувајмо се да не будемо криви за обарање Божјег дела на ниво обичних пословних подухвата. Наша мерила морају да буду висока, наше мисли оплемењене.

Увек има неких који мисле, када њихова браћа вуку напред, да је њихова дужност да коче. Они приговарају свему што се предлаже, и ратују против сваког плана који нису сами предложили. Ту им се пружа прилика да развију прекомерно самопоуздање. Они никада нису учили у Христовој школи, нису научили драгоцену поуку о томе да буду кротки и понизни. Ништа није теже особама снажне воље него да се одрекну својих путева и да се подложе процени осталих. Њима је изузетно тешко да постану поучљиви, нежни, да дозволе да буду наговорени.

На нашим пословним састанцима, важно је да се драгоцено време не губи на расправе око мање важних питања. Не сме

се трпети дух ситничавих критика, јер уносе збуњеност и недоумице, обавијају велом тајне питања која су сама по себи потпуно јасна и једноставна. Ако међу браћом постоји љубав која их наводи да другог цене више него самог себе, неће им бити тешко да одустану од својих предлога и да прихвате замисли других. Наша дужност је да проучавамо, свакога дана и свакога часа, како да одговоримо на Христову молитву да Његови ученици постану једно, као што су Он и Отац једно. Драгоцене поуке се могу научити ако нам у мислима буде Спаситељева молитва и ако будемо обавили своју улогу да се испуни Његова жеља.

У нашим пословним везама са Божјим делом, у бављењу светим стварима, никада не можемо бити довољно будни у борби против духа непоштовања; никада, ни за тренутак, Божја Реч се не сме злоупотребити да се потврди неко мишљење које желимо да прогурамо. Част, поштење и истина морају се сачувати по сваку цену. Свака наша мисао, реч и дело треба да буду у складу с Христовом вољом.

[329]

Лакоумност није прикладна на састанцима на којима се разматра свечано Божје дело и Божја Реч. Била је упућена молитва да Христос председава састанку и да учесницима удели своју мудрост, своју благодат и своју праведност. Да ли је онда исправно дозволити да расправа крене смером који ће жалостити Божјега Духа и бити супротан Његовом делу?

Имајмо на уму да се Исус налази у нашој средини, јер ће тада оплемењујући, смирујући утицај Његовог Духа прожимати цео скуп. Показаће се она мудрост која је „одозго“ и која је „најприје чиста, потом мирна... пуна милости и добрих дела“ (Јаков 3,17) и која не може да погрешити. У свим плановима и одлукама треба да се осети она љубав која „не тражи своје“, која „се не срди“, која „не мисли о злу“, „не радује се неправди, а радује се истини“, „све сноси, све верује, свему се нада, све трпи“ (1. Коринћанима 13,5-7).

* * * * *

Нека свако ко учествује на састанцима одбора и надзорних тела уреже себи у срце речи: „Ја радим и за време и за

вечност; одговоран сам Богу за побуде које ме покрећу на дело!“ Нека то буде свачија лозинка. Нека молитва псалмисте буде свачија молитва: „Постави, Господе, стражу код језика мојега; чувај врата уста мојих. Не дај срцу мојему да застрани на зле помисли!“ (Псалам 141,3.4; 5Т 258.259)

ПРИСТОЈНА ПЛАТА ПРОПОВЕДНИЦИМА

У овом животу они који обављају проповеднички посао треба да приме одговарајућу плату за свој труд. Они улажу цело своје време, мисли и труд у службу Учитељу, и није по божјој вољи да плата коју примају буде недовољна да покрије потребе његове породице. Проповедник који обавља свој део у складу са својим способностима треба да прими праведну накнаду.

Људи који одлучују шта сваки радник треба да прими треба озбиљно да се потруде да њихове одлуке буду у складу с Божјом вољом. Некима који су радили у ревизорским одборима недостаје способност процењивања и оцењивања. Понекад се одбор састоји од радника који су својим погрешним одлукама често изазивали стварне проблеме и несташице у породицама проповедника. Њихово поступање је пружило прилику непријатељу да куша и да обесхрабрује проповедника, и у неким случајевима их је прогнало из поља.

[330]

Мора се показати савесна брига у сређивању рачуна проповедника. Они који су изабрани да делују у ревизорским одборима треба да буду људи јасних опажања, упознати с послом којим се баве. Они треба да буду „људи поштени, који се боје Бога, људи праведни, који мрзе на мито“ (2. Мојсијева 18,21).

Проповедник треба да има слободан простор у коме треба да се креће, јер су његови финансијски извори изложени многим притисцима. У свом раду често се среће с људима који су тако сиромашни да имају једва шта да поједу и да обуку, а недостају им и одговарајуће могућности смештаја. Он мора да укаже помоћ онима који су у великој потреби, да задовољи њихову глад и да покрије њихову голотињу. Од њега се осим тога очекује да предводи у добрим подухватима, да помаже у пројектима изградње цркава, да подупире напредовање дела у другим земљама.

Божји изабрани мисионар не може да има стално место боравка, већ мора да сели своју породицу из места у место, често из земље у земљу. Карактер његовог рада то чини неопходним. Међутим, честа селидба излаже га тешким трошковима. Осим тога, да би ширио добар утицај, његова жена и деца, али и он сам, морају да пруже одговарајући пример у прикладном и уредном одевању. Њихова појава, њихов животни простор, њихова околина — све мора говорити у прилог истине коју заступа. Они увек морају да изгледају ведри и свежи, да би могли да донесу светлост сунца онима којима је потребна помоћ. Они су често обавезни да угосте своју браћу, и иако им то причињава задовољство, представља и додатне трошкове.

[331]

Страшна је неправда ако ревизорски одбор разочара очекивања достојног проповедника коме је неопходан сваки динар. Господ изјављује: „Јер ја Господ љубим правду и мрзим грабеж за жртвом паљеницом!“ (Исаија 61,8) Он би желео да Његов народ покаже великодушан дух у свим својим поступцима према својим ближњима. Начело које прожима Његову заповест старом Израилју: „Не завезуј уста вољу који врше!“ представља начело које никада не сме да занемари нико који има било какву улогу у одређивању плате оних који су себе дали унапређивању Божјег дела у свету и који троше своју снагу у уздизању људских мисли од размишљања о земаљским добрима до онога што је небеско. Бог воли те раднике, и Он тражи да људи поштују њихова права.

Осмочасовно радно време нема никакво место у програму Божјих проповедника. Он мора да буде спреман за службу у свако доба. Он мора да одржава свој живот и своју енергију; јер ако је тром и млак не може да шири спасоносни утицај. Ако заузима одговоран положај, мора да буде спреман да присуствује одборским и другим састанцима, да проводи сате у послу који оптерећује и мозак и живце, да планира напредовање дела. Рад такве врсте представља тешко оптерећење за ум и тело.

Проповедник који правилно оценује своју службу сматра себе Божјим стражарем. Када, заједно са Исаијом, чује Божји глас како говори: „Кога ћу послати и ко ће нам ићи? — одмах одговара: „Ево мене, пошљи мене!“ (Исаија 6,8) Он не може да

каже: Ја припадам себи и могу да чиним са својим временом шта год желим! Ниједан који је предао свој живот Богу и Његовом делу као Његов проповедник не живи себи. Његово је дело да следи Христа, да буде драговољно оруђе и сарадник свог Учитеља, примајући Његов дух сваког дана, радећи као што је Спаситељ радио, не сустајући нити се обесхрабрујући. Њега је Бог изабрао као своје оруђе да унапреди мисионарски посао у свим земљама и он мора пажљиво да разматра пут којим ће проћи.

Они који никада нису носили терет таквог рада и који претпостављају да Господњи изабрани и верни проповедници лако живе, треба да имају на уму да су ови Божји стражари стално на дужности. Њихов рад се не мери сатима. Ако себични људи, гласом или потезом пера, неправедно ограничавају његову плату, чине велико зло. [332]

Они који носе административне одговорности у вези с Божјим делом, могу себи да дозволе да буду поштени и часни; они могу да дозволе себи да поступају према правим начелима. Када се у време финансијске кризе помишља да се плате морају умањити, нека се пошаље окружница у којој ће се описати стварно стање, и упитати оне које област запошљава да кажу да ли у тим околностима могу да издрже с умањеном платом. Сви договори с онима у Божјој служби морају се сматрати светим делом између човека и његовог ближњег. Људи немају права да поступају према проповедницима као да су беживотне ствари, који немају ни гласа нити могу да се изразе.

Проповедникова супруга

Проповедник је плаћен за свој посао и то је добро. И ако Господ додели жени исто као и мужу одговорност за рад, па она посвећује делу своје време и снагу, посећујући породицу за породицом и отварајући им Писмо, иако руке рукоположења нису биле стављене на њу, она се бави послом који је у складу с проповедничким послом. Треба ли, онда, њен рад сматрати ништавним?

Понекад се женама које раде исто тако одано као и њихови мужеви и које Бог признаје као неопходне у делу проповедања

Јеванђеља чини неправда. Метода да се плаћају радници мушког пола и да се њихове жене које деле њихов посао с њима не плаћају, није план у складу с Господњом вољом, и ако се примењује у нашим областима, сигурно ће обесхрабрити наше сестре да се оспособљавају за дело у коме треба да учествују. Бог је Бог праведности, и ако проповедници добијају плату за свој рад, њихове жене, које посвећују себе исто тако несебично делу, треба да буду плаћене независно од плате свог мужа, чак и онда када то не траже.

[333] Адвентисти седмога дана не смеју ни на који начин да омаловажавају рад жена. Ако жена препусти свој рад у дому рукама верне, марљиве помоћнице и оставља своју децу добро збринуту, док се она бави радом у делу, област треба да има довољно мудрости да схвати да је праведно да и она прими своју плату.

* * * * *

Господ има посла за жене исто тако као и за мушкарце. Оне могу да обаве користан рад за Бога уколико прво науче у Христовој школи драгоцене, веома важне лекције о кротости. Оне морају не само да носе Христово име, већ и да имају Његов Дух. Оне морају да иду као што је Он ишао, чистећи своју душу од свега што би је могло окаљати. И тада ће бити способне да буду на благослов другима представљајући им савршено Христово преобиље. (6Т 117)

МУДРА РАСПОДЕЛА СРЕДСТАВА

Верници Цркве треба радосно да доприносе издржавању проповедника. Они треба да покажу самоодрицање и штедњу да не би заостали ни у једном добром дару. Ми смо ходочасници и странци, који траже бољу земљу и свака душа треба да склопи завет с Богом приносећи жртву. Време за спасавање душа је кратко и шта год није неопходно да се задовоље стварне потребе треба да буде донесено као захвална жртва Богу.

Дужност је оних који раде Речју и науком да покажу исто пожртвовање. Свечана одговорност почива на онима који примају великодушне дарове Цркви и управљају средствима у Божјој ризници. Они треба пажљиво да проучавају Божју промисао, тако да могу препознати где се налазе највеће потребе. Они треба да буду Христови сарадници у успостављању Његовог царства на Земљи, у складу са Спаситељевом молитвом: „Да дође царство Твоје, да буде воља Твоја на Земљи као што је на Небу!“ (Матеј 6,10)

Дело по целом свету треба да привуче нашу пажњу. Треба да уђемо у нова поља, и драговољна подршка треба да се укаже радницима. Они који се налазе на челу дела треба темељно да размотре потребе разних поља; јер су Божји пристави, задужени за ширење истине у свим деловима света. Неопростиво је ако остану у незнању о потребама дела. Они треба да сазнају предности и тешкоће сваког поља, и да онда [334] надахнути духом несебичности раде на унапређивању дела као целине.

Када се они, који за потребе Господњег дела треба да доделе средства из Његове ризнице несебично потруде да стекну правилно разумевање стања, треба да изађу пред престо милости и да затраже проницљивост и небеску мудрост да би могли да виде потребе у далеким земљама, као и у онима у близини. Никада неће узалуд тражити Господа. Када га буду

молили да им помогне да унапреде Његово дело у удаљеним крајевима, примиће благодат с висине.

Несебична равноправност треба да се покаже у поступању према радним силама у дому и у страним земљама. Све више и више морамо да схватимо да средства стављена у Господњу ризницу у облику десетка и дарова верника, треба да се употребе за подржавање дела не само код куће, већ и у страним земљама. Они који живе у крајевима у којима је дело већ дуго учвршћено, треба да размотре своје наводне потребе, тако да дело у новим пољима може да напредује. У установама које већ дуго делују понекад се јавља склоност да искористе што више предности. Међутим, Господ каже да тако не треба да буде. Новац у Његовој ризници треба да буде употребљен за изграђивање дела по целом свету.

Она места у Господњем винограду у којима је мало или ништа постигнуто, траже од места у којима су установе већ успостављене да разумеју стање. Нека људи у тим пољима која су по Божјој вољи већ прилично обрађена, у којима је дело снажно учвршћено, ограниче своје жеље за даљим ширењем. Нека не мисле о великим делима која би волели да учине, о томе коју би опрему желели да набаве, док су остали делови Господњег винограда запуштени. Себична честољубивост наводи људе да траже више средстава за поља која већ имају широке могућности, док мисионарска поља осећају велике потребе.

[335] Ако Господ указује предност раду у неким земљама изнад оне коју указује другима, онда је то зато што се тамо, можда, показао дух истинске великодушности, жеља да се помогне онима којима је помоћ веома потребна да би се утврдили и да би дело добило праве карактеристике. Господ не гледа ко је ко или где је шта. Његово дело је једна велика целина. Његова истина треба да се објави свим народима, племенима и језицима, и када улазимо у нова поља и људи прихвате истину, треба да се подижу домови молитве, да се отварају школе, да се набавља друга неопходна опрема. Штампариије треба да прораде у многим деловима света.

Господње дело на новим територијама треба да се обавља све до успешног завршетка. Морају се следити Божји планови,

а не склоности оних који би да се окупљају на подручјима над којима могу да одржавају надзор, да уживају све могуће предности, заборављајући крајњу немаштину у другим деловима Господњег винограда.

У неким областима сматрало се да је препоручљиво да се чувају средства, тако да се покаже велико обиље у ризници. Међутим, тиме се Господ није прославио. Било би много боље да је новац, тако нагомилан, био мудро употребљен за подупирање марљивих, успешних радника у сиромашним пољима.

У својим напорима да штеде, наша браћа треба да буду пажљива да не би ограничила улагање средстава тамо где је неопходно мудро улагање. Оснивајући школе и санаторијуме, треба да купујемо довољно земље да бисмо се постарали за извршење планова које је Господ замислио за те установе. Треба да се постарамо да се гаји воће и поврће, и, где год је то могуће, довољно земље треба осигурати да се не би догодило да други, у близини наших установа, подижу грађевине чијој се намени може приговорити.

Понекад, када се дело доведе до извесног степена развоја, и они који су се озбиљно трудили око тога затраже даљу неопходну помоћ, бивају одбијени и нису им указане предности које би учиниле да њихов рад буде успешан. То доводи до обесхрабрења и спречава напредовање Божјег дела. Они који су се устручавали да започну дело у великим градовима, јер би то значило озбиљан рад и улагање средстава, треба да схвате величину дара који је Бог учинио када је жртвовао свог Сина за спасење света. Наши градови би могли да буду обрађени када би људи имали поверења у Бога и када би радили озбиљно и несебично.

ШТЕДЊА У МИСИОНАРСКОМ ДЕЛУ

Радници за Господа морају да раде разумно, штедљиво и понизно. Има и оних који покушавају сувише, и чинећи тако постижу мало. Наши напори морају да буду усредсређенији. Сваки потез мора да буде погодак. Ум мора да буде активан да препозна најбоље путеве и начине да се приближимо људима који живе око нас. У напору да се обави дело које је далеко од нас, врло често дозвољавамо да нам измакну прилике које нам стоје на дохват руке. Тако се губе и време и средства на оба места.

Наш мисионарски радник мора да научи да штеди. Ни највећи резервоар, иако напајан из обилних и живих извора, неће успети да одговори захтевима уколико постоје губици који га празне. Не сме се препустити једном човеку да одлучује да ли неко поље оправдава велике напоре. Уколико радници у неком пољу тако воде дело да му намећу велике издатке, они спречавају да друга важна поља — поља у којима ће радници можда боље израчунавати трошкове — могу да буду обрађена.

Наши млађи радници морају да буду задовољни сигурним и лаганим напредовањем, слушајући савете оних који имају више искуства. Замисли многих су сувише високе. Скромнији начин рада би показао боље резултате. Охрабрујуће је када се види како млади улазе у мисионарска поља, улажући сву своју снагу и ревност у рад; али, њих не смемо препустити самим себи и дозволити да Божје дело буде оптерећено дуговима. Сви треба да се труде мудрим управљањем и озбиљним радом да прикупе довољно средстава да плате своје издатке. Они се морају трудити да дело постане способно да само себе издржава, морају учити људе да се ослањају на себе.

Наши проповедници не смеју узимати себи слободу да плаћају велике своте за дворане у којима одржавају предавања ако не осећају одговорност да се сами заложу у раду са заинтересованима. Резултати су сувише несигурни да би

оправдали тако брзо улагање средстава. Ако се цркве и дворане стављају на располагање било ко од наших проповедника, ако постоји заинтересованост за слушање истине, треба искористити ту прилику и учинити најбоље што се може, али није мудро ако се неки појединац усуди да сам крене као да има неку велику способност, и да тако проузрокује велики одлив средстава.

[337]

Шаљући мисионаре у стране земље, треба да бирамо оне који знају како да штеде, који немају велике породице, и који ће, узимајући у обзир краткоћу времена и величину посла који треба да се обави, чувати себе колико год је то могуће од свега што би могло да скрене њихове мисли од њиховог великог посла. Жена, ако је посвећена и ако добије слободу да се тако понаша, може, стојећи уз свог мужа, да постигне исто колико и он. Ми желимо мисионаре који су мисионари у пуном смислу те речи, који ће одбацити себична размишљања и учинити да им Божје дело буде на првом месту; и који ће, радећи, гледати једино на славу Божју, понашати се као стражари, спремни да пођу куда год их Он пошаље, да раде на свим подручјима ширења знања о истини. Људи чије жене воле Господа и које га је боје, које могу да помогну својим мужевима у раду, потребне су делу, потребне су у мисионарским пољима.

Нашим радницима је неопходно да науче да штеде, не само у својим напорима да унапреде дело истине, већ и у својим кућним издацима. Требало би да сместе своје породице тамо где ће моћи да се старају о њима уз најмање издатака. Донације и завештања не јављају се код нас тако често као у другим црквама; и они који нису научили да живе у оквиру својих доходака мораће то да науче или да себи потраже неки други посао. Навика попуштања својим прохтевима, недостатак тактичности или вештине код жене или мајке, може довести до сталног исцрпљивања ризнице; а ипак, та мајка може да мисли да чини само оно што је најбоље, јер никада није ни научила да ограничи своје жеље или жеље своје деце, никада није стекла вештину и тактичност у домаћим питањима. Тако нека породица може захтевати да своје издржавање два пута већу своту од оне би била довољна некој другој породици исте величине.

Сви треба да науче како да располажу новцем. Неки занемарују то дело као непотребно; али је то погрешно. Сви издаци се морају тачно забележити. То је нешто што ће велики број наших радника тек морати да научи.

[338] Господ није задовољан садашњим недостатком реда и тачности међу онима који обављају послове повезане с Његовим делом. Чак и на пословном састанку области, много времена се може уштедети и многе грешке избећи уз само мало више проучавања и тачности. Све што стоји у било каквој вези с Божјим делом треба да буде тако близу савршенству колико га људске руке могу начинити.

* * * * *

Као Божји сарадници треба што више да се зближимо међусобно. Поуке о љубави, поверењу, и међусобном поштовању морају се давати и са проповедаонице и изван ње. Ви морате живети онако како проповедате. Имајте на уму да новообраћени гледају на вас као на свој пример.

Неки за које радите ће желети да посао буде обављен на њихов начин, јер мисле да је њихов начин најбољи; али, ако ви имате Христов Дух и Његову кроткост, ако показујете поштовање и љубав једни према другима, Бог ће вас оспособити да усавршите свој посао онако како је Њему угодно. Трудите се око своје душе све док не сузбијете своју себичност, све док Бог у вама не препозна свој лик. То ће бити најугицајнија поука коју можете пружити онима које желите да усавршите.

Посебно у страним пољима, дело не можете обавити осим уз добро промишљене планове. Док треба да се трудите да радите у складу са саветима које сте добили од оних који стоје на челу дела, појавиће се многе непредвиђене околности, за које они нису ништа унапред организовали. Морате се усудити на учините нешто, да преузмете и неки ризик када се налазите на бојном пољу. Дешаваће ће се и кризе у којима ће бити неопходно да се сместа повуку потребни потези.

Када се отварају мисије у страним пољима, посебно је важно да се дело започне на прави начин. Радници се морају

чувати да их нико не ограничи својим уским плановима. Иако стање у ризници захтева штедњу, постоји и опасност од штедње која доноси више штете него користи. То се стварно и догодило у неким нашим мисијама, у којима су радници себи потпуно везали руке у настојању да делују на најјефтинији могући начин. Да је управа била друкчија, постигло би се много више, из ризнице би се захтевало мање средстава. [339]

У новим пољима наш раст је био спор, јер посебне истине које ми објављујемо нису омиљене у свету. Светковање седмог дана, Суботе, представља тежак крст за сваког ко прихвати истину. Многи који увиђају да су наше доктрине утемељене на Светом писму, устручавају се да их прихвате, јер не желе да буду посебни, или зато што би послушношћу истини били одсечени од извора својих прихода. Због свега тога неопходно је много мудрости за планирање како да се истина изнесе пред људе.

У неким местима дело мора да почне скромно и да напредује полако. И то је све што радници могу да учине. Међутим, у много случајева могли су бити уложени одлучнији напори од самог почетка и то са добрим резултатима. Дело у Енглеској је могло да напредује много даље него што јесте, да наша браћа у почетку рада у тој земљи нису покушавала да раде са што мање средстава. Да су изнајмили боље дворане, да су унапређивали дело знајући да имамо велике истине да објавимо, истине које ће сигурно победити, постигли би и веће успехе. Бог би желео да се рад започиње на такав начин да први утисци буду, колико год је то могуће, најбољи који се могу оставити.

Пазите да одржите узвишени карактер мисионарског рада. Нека се сви који су повезани с нашим мисијама, и људи и жене, непрестано питају: „Шта сам ја? Шта треба да будем и шта да чиним?“ Нека сви имају на уму да не могу дати другима оно што сами немају; зато не смеју бити задовољни својим путевима и навикама, не покушавајући да се промене на боље. Павле каже: „И трчим к биљези!“ (Филибљанима 3,14) Реформа мора да буде непрекидна, напредовање непрестано, уколико желимо да изградимо складан карактер.

* * * * *

[340]

Господ тражи људе који ће сагледати дело у свој његовој величини и који ће разумети начела која су у њега уткана од самог почетка. Он не жели неки световни ред који би ушао да обликује дело на сасвим друкчији начин од онога који је Он сам одредио свом народу. Дело мора да носи карактер свог Зачетника. (7Т 209)

* * * * *

Када започињете дело у новим местима, штедите на сваки могући начин. Прикупите остатке, нека се ништа не губи. Дело спасавања душа мора се обављати на начин који нам је Христос показао. Он изјављује: „Ако ко хоће за Мном ићи, нека се одрекне себе и узме крст свој и иде за Мном!“ (Матеј 16,24) Само ако слушамо ове речи можемо да будемо Његови ученици. Ми се приближавамо крају историје ове Земље, и разни огранци Божјег дела треба да буду вођени напред с много више пожртвовања од онога које се то до сада могло видети. (7Т 239.240)

ПОДРУЧЈА ВАН НАШИХ ГРАНИЦА

Христова Црква је организована с мисионарском намером. Хришћанско мисионарско дело осигурава Цркви сигурне темеље, темеље који носе овај печат: „Познаје Господ своје!“ (2. Тимотију 2,19) Захваљујући њему верници су надахнути ревношћу да се одрекну себе, да уложе пожртвовне напоре да истину пошаљу преко границе. То дело има користан утицај на невернике; јер када радници раде под божанским надзором, световни људи су наведени да виде величину извора које је Бог ставио на располагање онима који му служе. Нама је наметнута најсвечанија обавеза да преко хришћанских мисија прикажемо начела Божјег царства. Црква треба активно да се труди, као организовано Тело, да у далеким крајевима прошири утицај Христовог крста.

Бог тражи људе који су спремни да све оставе да би постали мисионари за Њега. И позив ће бити прихваћен. У свако доба од времена Христовог доласка, еванђеоски налог је наводио људе и жене да иду до крајева Земље и да носе радосне вести спасења онима у тами. Покренути Христовом љубављу и потребама изгубљених, људи су напуштали удобност свог дома и друштво својих пријатеља, чак и друштво жене и деце и одлазили у стране земље, међу идолопоклонике да објаве поруку милости. Многи су у том покушају губили своје животе, али су устајали други да наставе дело. И тако је корак по корак Христово дело напредовало, и семе посејано у жалости доносило обилну жетву. Знање о Богу се ширило и застава крста се подизала у незнабожачким земљама.

Нема ништа драгоценије у Божјим очима од Његових проповедника који полазе у пуста места на Земљи да сеју семе истине, очекујући да виде жетву. Нико осим Христа не може да оцени ревност Његових слугу, док траже изгубљене. Он им даје свој Дух и захваљујући њиховим напорима душе су наведене да се окрену од греха и да прихвате праведност.

[341]

Да би се обратио само један једини грешник, проповедник треба да до крајњих граница искористи све своје изворе. Душа коју је Бог створио и Христос откупио има велику вредност, због могућности које јој се пружају, духовних предности које су јој додељене, способности које може да стекне уколико их оживи Божјом Речју, бесмртности коју може да стекне надом која је показана у Јеванђељу. И, ако је Христос могао да остави деведесет и девет да би пошао да тражи и спасе изгубљену овцу, можемо ли се ми оправдати ако чинимо мање од тога? Зар није занемаривање и издаја светог поверења ако не радимо онако како је Христос радио, и ако се не жртвујемо онако како се Он жртвовао?

Осећам велики забринутост због потреба страних земаља, које су ми биле представљене. У свим деловима света Божји анђели отварају врата која су све до пре кратког времена била затворена за вест истине. Из Индије, из Африке, из Кине, и из многих других места чује се позив: „Дођите и помозите нам!“

Показати великодушни дух самоодрицања у корист успеха мисија у страним земљама је сигуран начин да се унапреди мисионарско дело у нашој земљи; јер напредовање рада у нашој земљи у великом мери зависи од повратног деловања еванђеоског рада обављеног у далеким земљама. Управо у настојању да се задовоље потребе других ми доводимо своју душу у додир са Извором сваке силе. Бог је забележио сваку фазу мисионарске ревности коју је Његов народ показао према делу у страним земљама. Он жели да се у сваком дому, у свакој цркви, и у свим центрима Његовог дела, покаже дух великодушности слањем помоћи у страна поља, у којима се радници боре с великим тешкоћама да светлост објаве онима који су у тами.

[342]

Оно што је уложено да се започне дело у једном пољу, ојачаће дело и у другим пољима. Када се радници ослободе од финансијских проблема, појачаће своје напоре, и када људи буду доведени истини и када се буду основале цркве, ојачаће и финансијска снага. И када те цркве буду ојачале, оне ће бити у стању, не само да обављају посао у оквиру својих граница, већ и да пошаљу помоћ у друга поља.

Домаће цркве треба да помогну

Верници наших цркава у домаћим пољима треба да у својим срцима осећају одговорност за дело у страним земљама. Један послован човек из Америке, врло озбиљан хришћанин, у разговору с једним проповедником приметио је да ради за Христа двадесет и четири сата дневно. Рекао је: „У свим својим пословним додирима трудим се да представљам свог Учитеља. Када добијем прилику, трудим се да задобијем људе за Њега. Целог дана радим за Христа. Ноћу, док спавам, имам у Кини човека који ради за Њега.“

Зашто се верници неке цркве или неколико мањих цркава не би ујединили да покривају трошкове рада једног мисионара у страним пољима? Ако се буду одрекли нечега, они ће моћи да то учине. Моја браћо и сестре, зар нећете да припомогнете у овом великом делу? Позивам вас да учините нешто за Христа и да то учините сада! Преко наставника кога ћете својим средствима издржавати у страниј земљи, могу се спасавати душе које ће блистати као звезде у круни нашег Откупитеља. Маколико мали био ваш прилог, немојте оклевати да га донесете Господу. Када га дајете из срца које је пуно љубави према Спаситељу, и најмањи прилог постаје непроцењиво вредан дар, који Бог са одобравањем благосиља.

Када је Исус рекао о жени удовици: „Ова сиромашна удовица метну више од свих!“ (Лука 21,3) Његове речи су биле истините, односиле су се не само на побуде дародавца, већ и на резултате самог дара. „Две лепте које чине један кодрант“ (Марко 12,42) унеле су у Божју ризницу своту која је била далеко већа од доприноса богатих Јевреја. Као поток који је мален у почетку, али који се проширује и продубљује успут, док тече према океану, утицај тог маленог дара се продубљивао и проширивао док је текао кроз векове. Пример пожртвовања који је пружио сиромашна удовица деловао је и поново деловао на хиљаде срца у свакој земљи и у свако доба. Он је донео у Божју ризницу дарове великих и малих, богатих и сиромашних. Он је помогао да се издржавају мисије, да се оснују болнице, да се нахране гладни, да се Јеванђеље проповеда сиромашнима. Мноштво људи је било благословено њеним несебичним делом.

И на сличан начин сваки приложени дар, свако дело учињено с искреном жељом да се Бог прослави, повезано је с намерама Свемогућег. Његове последице на добро ниједан човек није у стању да процени.

Методe рада у страним пољима

Чим се уђе у неко ново поље, треба да започне образовно дело. Поуке се морају давати, постепено, правило по правило. Није најважније проповедање, већ рад од куће до куће, разговор о Речи, објашњавање Речи. Управо ће они радници који следе методе којима се Христос служио задобијати душе за Њега. Стално се морају понављати исте истине и радник се мора у потпуности ослонити на Бога. А какво богато искуство ће стећи учитељ када поучава оне који живе у тами! И он сам је ученик, и док другима објашњава Писмо, Свети Дух делује на његове мисли, дајући му хлеб живота за гладне душе.

Радник у иностраним пољима ће доћи у додир са свим класама људи и свим разноликим умовима, па ће установити да су му неопходне различите методе рада да би задовољио потребе различитих људи. Свест о властитој неспособности приближиће га Богу и Библији и навести да тражи светлост, снагу и знање.

Методe и средства којима постиже одређене резултате нису увек исте. Мисионар се мора послужити разумом и расуђивањем. Искуство ће му указати на најсигурнији пут којим треба да крене у одређеним околностима. Често се догађа да обичаји и клима у једној земљи стварају околности које се не би могле подносити у другој. Промене на боље се морају чинити, али је најбоље да не буду сувише нагле.

[344]

Немојте дозвољавати да се воде расправе око неважних ситница. Дух љубави и Христове благодати повезаће срце са срцем, уколико људи буду спремни да отворе прозоре душе према Небу и да их затворе према Земљи. Силом истине многе тешкоће се могу савладати, а сукоби поседели од старости могу се разрешити ако се прихвате бољи путеви. Велико и значајно начело: „Мир на земљи, а међу људима добра воља!“

многа ће се боље применити када они који верују у Христа заиста буду постали Божји сарадници.

Помоћ са Неба

Радник у страним пољима мора да носи у свом срцу небески мир и небеску љубав; јер му је у томе једина сигурност. Усред проблема и невоља, обесхрабрења и патњи, с оданошћу мученика и храброшћу хероја, треба чврсто да се држи руке која га никада неће оставити и да говори: „Нећу пропасти и нећу се обесхрабрити!“ Он мора да буде реван проучавалац Библије, да се често нађе на молитви. Уколико, пре него што разговара с другима, буде затражио помоћ одозго, може да буде сигуран да ће небески анђели бити с њим. Понекад ће чезнути за људским саосећањем, али у својој усамљености може да нађе утеху и охрабрење у заједници с Богом. Нека га развеселе Спаситељеве речи: „И гле, Ја сам с вама у све дане, до свршетка века!“ (Матеј 28,20) Од тог свог небеског Пратиоца добиће и упутства о науци спасавања душа.

Енергичност и пожртвовање су особине неопходне у мисионарским пољима. Бог позива људе који ће унапредити победе крста; људе који ће издржати усред обесхрабрења и одрицања; људе који имају ревности, одлучности и вере без којих се ништа не може постићи у мисионарским пољима. Истрајним напором и чврстим поверењем у Бога Израил, одлучан, храбар човек може да постигне чуда. Једва да постоји граница онога што се може постићи уколико се напори улажу после разумног и просветљеног разматрања околности и уколико су праћени искреном посвећеношћу Богу и Божјем делу.

Радујмо се што је дело које Бог може да одобри обављено у страним пољима. Подигнимо своје гласове у хвали и захвалности због резултата рада у тим земљама. Али наш Заповедник, који никада не греша, и даље нам говори: „Идите напред! Улазите у нове територије, подигните заставу у свим земљама!“ „Устани и светли се, јер дође светлост твоја и слава Господња обасја те!“ (Исаија 60,1)

Дошло је време када је захваљујући Божјим весницима свитак размотан пред светом. Истина садржана у првој, другој и трећој анђеоској вести мора да се објави сваком народу, племену и језику; она мора да расветли таму на сваком континенту, да се прошири на острва у морима. Не сме да буде никаквог одлагања у овом послу.

Наша лозинка треба да буде: „Напред, само напред!“ Небески анђели ће ићи пред нама да нам припреме пут. Ми нећемо моћи да се ослободимо одговорности за подручја у далеким земљама све док цела Земља не буде обасјана славом Божјом.

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Председници области

5Т 379.380.559-567.619

8Т 236-238

9Т 277-284

Проповедници и пословна питања

6Т 44-46.216

7Т 246-249.252-255

АА 87-96

Старање о проповедницима

6Т 272

7Т 290-294

Молитвени домови

2Т 256-259

4Т 67.77-79

6Т 100-104

9Т 206-211. 271

МН 274

РР 331-334

АА 87-96. 185-187.

Проверавање за проповедничку службу

2Т 548-553

4Т 371-383.442

5Т 528.529.617-621;

6Т 133-136. 381

АА 525-528

Counsels 397-400.

Рукоположење

ДА 290-297. 818-828

АА 18-24. 25-46. 387.388.

Пословни састанци

4Т 540-544

6Т 44-46

[346]

7Т 256-259

Ed. 135-145

МН 187.88

Пристојна плата проповедницима

1Т 194.195.446.44

4Т 604

5Т 374.375.559-567

Ed. 135-145

АА 335-345.

Мудра расподела средстава

6Т 23-30.440-454

7Т 51-61. 90-94. 99-103.169. 170. 215-219.283-285

8Т 136-152

9Т 76.

Штедња у мисионарским пољима

6Т 419.420

9Т 109. 110.142.143

Подручја ван наших граница

6Т 23-30.445-453

8Т 24-27.30-40

9Т 49-59.76-80.253-256

ДА 818-828

МН 139-160

АА 105-109.211-220.335-345.

МЕЂУСОБНИ ОДНОСИ

[347]

„А будите један другоме благи, милостиви, праштајући један другоме, као што је и Бог у Христу опростио нама.“
(Ефесцима 4,32)

У ДОДИРУ СА ДРУГИМА

Сваки међуљудски однос у животу позива на вежбање у владању собом, подношењу и саучешћу. Ми се веома разликујемо по расположењу, навикама и образовању, па се и наши начини посматрања међусобно разликују. Ми оцењујемо различито. Наше разумевање истине, наше замисли о вођењу живота, нису у свему исти. Не постоје две особе чија се искуства у свему подударaju. Неволје једног нису и неволје другог. Дужности које један сматра лаким, другоме се чине тешке и сложене.

Људска природа је тако крхка, тако неупућена, тако подложна погрешним схватањима да свако мора да буде веома пажљив када доноси оцену о неком другом. Ми мало знамо о утицају својих дела на искуство других. Оно што кажемо или чинимо нама може да изгледа неважно, али, када би нам се очи отвориле видели бисмо да доносе најважније последице, било на добро, било на зло.

Обзир према онима који носе одговорности

[348] Многи су носили тако мало одговорности, њихово срце је доживело тако мало стварне муке, осетили су тако мало недоумице и очајања због добра других, да не могу да схвате дело стварног носиоца одговорности. Они нису ништа способнији да оцене терет другог него што је дете у стању да разуме бриге и напоре свог уморног оца. Дете може само да се чуди очевим страховањима и недоумицама. Њему све то изгледа непотребно. Међутим, када године искуства буду дометнуте његовом животу, када оно само почне да носи одговорности, оно ће погледати некадашњи живот свог оца и схватити оно што му је некада изгледало тако неразумљиво. Горко искуство му је донело и неопходно знање.

Дело многих носиоца одговорности није схваћено, њихов рад није цењен, све док их смрт не однесе. Када други понесу терет који су они одложили, када се сретну с тешкоћама с којима су се они сусретали, тек тада ће схватити кроз каква кушања је пролазила њихова вера. Често се тада заборављају и мане које су тако спремно осуђивали. Искуство их је научило саучешћу. Бог дозвољава да људи буду стављени на одговорна места. Када чине грешке, Он има моћи да их поправи или уклони. Морамо се веома чувати да у своје руке не узмемо дело оцењивања које припада Богу.

Спаситељ нас позива: „Не судите да вам се не суди, јер каквим судом судите онаквим ће вам се судити, и каковом мером мерите, онаквом ће вам се мерити.“ (Матеј 7,1.2) Имајте на уму да ће се ускоро и извештај о вашем животу наћи на оцењивању пред Богом. Сетите се, осим тога, да је Он рекао: „Зато се не можеш изговорити, о човече који год судиш! Јер којијем судом судиш другоме, себе осуђујеш, јер то чиниш судећи!“ (Римљанима 2,1)

Стрпљивост у подношењу зла

Ми не можемо дозволити себи да се љутимо због сваког стварног или измишљеног зла које нам је учињено. Наше ја је непријатељ кога се морамо плашити. Ниједан облик порока нема тако злокобне последице по карактер као људска страст која није подређена власти Светог Духа. Ниједна друга победа коју постигнемо неће нам бити тако драгоцене као победа над самим собом.

Не смемо дозволити својим осећањима да буду лако повређена. Ми морамо живети, не зато да чувамо своја осећања или свој углед, већ да спасавамо душе. Када се будемо заинтересовали за спасавање душа, престаћемо да примећујемо мала размимоилажења која се тако често појављују приликом нашег међусобног дружења. Шта год да други мисле о нама, то не сме да омете наше јединство са Христом, наше заједништво с Духом. „Јер каква је хвала ако за кривицу муке трпите? Него, ако добро чинећи муке трпите, то је угодно пред Богом.“ (1. Петрова 2,20)

Немојте се светити. Колико год до вас стоји, уклоните сваки узрок неспоразума. Избегавајте и оно што само личи на зло. Чините све што је у вашој моћи, и што не тражи занемаривање начела, да се помирите с другима. „Зато, дакле, ако принесеш дар свој олтару и онде се опоменеш да брат твој има нешто на тебе, остави онде дар свој пред олтаром и иди пре те се помири с братом својим, па онда дођи и принеси дар свој.“ (Матеј 5,23.24)

Ако су ти биле упућене нестрпљиве речи, никада не одговарај у истом духу. Имај на уму да „одговор благ утишава гњев“ (Приче 15,1) Прекрасна снага се крије у тишини. Речи изговорене као одговор некоме ко је љут понекад служе само да га озлоједе; међутим, када се гнев суочи са тишином, с нежним, трпељивим духом, брзо нестаје.

Под олујом жестоких, осуђивачких речи, усредсредите своје мисли на Божју Реч. Нека се ум и срце баве Божјим обећањима. Ако према вама неправедно поступају или сте погрешно оптужени, уместо да одговорите гневно, поновите себи драгоцену обећање:

„Не дајте се злу надвладати, већ надвладајте зло добрим!“ (Римљанима 12,21)

„Предај Господу пут свој и уздај се у њега. Он ће учинити. И извешће као видело правду твоју и правицу твоју као подне.“ (Псалам 37,5.6) „Јер ништа није сакривено што се неће открити, ни тајно што се неће дознати.“ (Лука 12,2) „Дао си нас у јарам човеку, уђосмо у огањи у воду, али си нас извео на одмор!“ (Псалам 66,12)

Ми смо склони да од својих ближњих очекујемо саучешће и охрабрење, уместо да гледамо на Исуса. У својој милости и верности, Бог често дозвољава да нас изневере они у које имамо поверења да бисмо научили да је лудо уздати се у човека и ослањати се на тело. Ослонимо се потпуно, понизно, несебично, на Бога. Он зна жалости које осећамо до дубине свог бића, али које не можемо да изразимо. Када све око нас изгледа мрачно и необјашњиво, сетимо се Христових речи: „Што Ја чиним ти сада не знаш, али ћеш после дознати!“ (Јован 13,7)

Проучавај историју Јосифа и Данила. Господ није спречио заверу људи који су желели да им учине зло; али је учинио да сви ти планови изађу на добро Његових слуга; који су усред невоља и сукоба сачували своју веру и оданост.

Све док се будемо налазили у свету, мораћемо да се суочавамо са супротним утицајима. И тешкоћама изазова да се испита темперамент; и ако се будемо суочавали с њима у правом духу развијаћемо праве хришћанске врлине. Ако Христос буде становао у нама, ми ћемо бити стрпљиви, љубазни, попустљиви, добро расположени усред брига и изазова. Из дана у дан и из године у годину ми ћемо побеђивати себе, и расти у свом племенитом хероизму. То је задатак који нам је одређен; али га не можемо обавити без Исусове помоћи, чврсте одлуке, непоколебљиве намере, сталне будности и непрестане молитве. Ни сам Бог не може да учини да наш карактер буде племенит или наш живот користан, уколико не постанемо Његови сарадници. Они који одбијају да се боре, губе снагу и радост победе.

Ми не треба да водимо свој извештај о невољама и тешкоћама, жалостима и тугама. Све је то записано у књигама и Небо ће се постарати за њих. Док ми будемо израчунавали оно што је неугодно, много од онога што је угодно изгубиће се из нашег сећања; као што су милосрдна Божја доброта која нас окружује сваког тренутка, Његова љубав којој се диве анђели, чак и то, да је Бог дао свога Сина да умре за нас. Ако ви, као радници за Бога мислите да сте имали веће бриге и невоље од оних које су стизале друге, имајте на уму да имате мир који је непознат онима који избегавају терете које ви носите.

У Христовој служби има радости и утехе. Зато нека свет види да живот с Њим не представља промашај.

Ако се не осећате угодно и радосно, не говорите о својим осећањима. Не бацајте никакву сенку на живот других. Хладна, мрачна религија никада неће привући душе Христу. Она их одбија од Њега, гура у мреже које је сотона разапео за ноге оних који лутају. Уместо да мислите о својим разочарањима, мислите о сили коју можете затражити у Христово име. Нека вас ваша машта поведе да мислите о ономе што је невидљиво. Нека се ваше мисли усмере према доказима велике љубави

коју Бог гаји према вама. Вера може да издржи невољу, да се одупре искушењима, да савлада разочарања. Исус живи као наш заступник. Наше је све што нам Његово посредовање осигурава.

Не мислите да Христос не цени оне који живе само за Њега? Не мислите да Он не посећује оне који се, као вољени Јован у изгнанству, Њега ради налазе у тешким и опасним местима? Бог неће дозволити да неки од Његових искрених и поштених радника буде остављен сам, да се бори против непремостивих тешкоћа и да буде побеђен. Он чува као скупоцени драгуљ свакога чији је живот сакривен у Њему. О свакоме таквом човеку Он каже: „Поставићу те као печат, јер сам те изабрао!“ (Агеј 2,23)

Онда говорите о обећањима; говорите о Исусовој спремности да благослови. Он нас не заборавља ни једног кратког тренутка. Када, упркос неповољним околностима, ми почивамо с поверењем у Његовој љубави и окружујемо се њом, свест о Његовој присутности надахнуће нас дубоком, спокојном радошћу. Христос каже о себи: „Ја ништа сам од себе не чиним; него како Ме научи Отац мој онако говорим. И онај који Ме посла са Мном је. Не остави Отац Мене сама; јер Ја свагда чиним што је Њему угодно.“ (Јован 8,28.29)

Негујте навику да говорите добро о другима. Бавите се добрим особинама оних с којима се дружите и примећујте што је мање могуће њихове заблуде и пропусте. Када сте у искушењу да се жалите на оно што је неко рекао или учинио, похвалите нешто у животу или карактеру те особе. Негујте захвалност. Хвалите Бога због Његове прекрасне љубави када је дао Христа да умре за нас. Никада се не исплати мислити о својим недаћама. Бог нас позива да мислимо о Његовој милости и Његовој неупоредивој љубави, тако да можемо да будемо надахнути да га слаavimo.

Озбиљни радници немају времена да се баве грешкама других. Ми не можемо дозволити себи да живимо од плеве грешака или пропуста других. Говорити зло о другима је двоструко зло, које пада више на говорника него на слушаоца. Онај ко расипа семе раздора и сукоба, жање у својој властитој души смртоносне плодове. Сам чин тражења зла у другом

развија зло у онима која га траже. Бавећи се грешкама других, ми се мењамо у то исто обличје. Међутим, гледајући Исуса, говорећи о Његовој љубави и савршенству Његовог карактера, ми се преображавамо у Његово обличје. Размишљајући о високим идеалима које је Он ставио пред нас, ми ћемо се уздићи до непорочне и свете атмосфере, до Божје присутности. Када боравимо у њој, од нас се шири светлост која обасјава све који се налазе у нашој близини.

[352]

Уместо критицизма и осуђивања других, кажите: „Морам да градим своје спасење. Ако будем сарађивао с Њим, с Оним који жели да спасе моју душу, морам пажљиво да пазим на себе. Морам да одбацим свако зло из свог живота. Морам да савладам сваку своју ману. Морам да постанем ново створење у Христу. А онда, уместо да ослабљујем оне који се боре против зла, ја могу да их ојачам охрабрујућим речима.“

Ми смо сувише равнодушни једни према другима. Сувише често заборављамо да су наши сарадници у потреби за снагом и радошћу. Потрудите се да их уверите у своју заинтересованост и наклоност. Помозите им својим молитвама и ставите им до знања да ви то чините. (МН 483-493)

* * * * *

Сви који говоре да су Божја деца треба да имају на уму да ће као мисионари долазити у додир са свим врстама умова. Постоје оплемењени и сирови, скромни и охоли, религиозни и сумњичави, образовани и неуки, богати и сиромашни. Са свим овим разноликим умовима не може се поступати на исти начин; али је свима потребна љубазност, потребно им је саучешће. Међусобним додирима наш ум стиче углађеност и оплемењеност. Ми зависимо једни од других, уско смо повезани једни с другима везама људског братства...

Управо преко друштвених веза, хришћанство долази у додир са светом. Сваки човек и свака жена који су примили божанско просветљење треба да шире светлост на мрачне стазе оних који нису упознати с бољим путем. Друштвена снага, посвећена Христовим Духом, мора се искористити да доводи душе Христу. Христос се не сме сакривати у срцу као неко

[353] пожељно благо, свето и слатко, тако да у њему ужива само онај који га има. Ми треба да имамо Христа у себи као извор воде, која тече у живот вечни, освежавајући све који долазе у додир с нама. (МН 495.496)

РАЗЛИЧИТИ ДАРОВИ

Господ ниједном човеку не одређује неку посебну територију на којој ће он сам радити. То би се супротило Његовом плану. Он жели да на сваком месту на коме се истина проповеда, разни умови, разни дарови, својим утицајем делују заједнички. Ниједан човек није довољан да својом мудрошћу, без ичије помоћи, ради са неким заинтересованим, и ниједан не би смео сматрати да је у стању да то чини. Чињеница да је неко способан у једном смеру није још никакав доказ да је његово расуђивање савршено и у свим осталим смеровима, или да није неопходно да се мудрост неког другог ума сједини с његовом.

Они који раде заједно треба да се труде да поступају у савршеном складу. А ипак, нико не би смео да мисли да не може да сарађује с неким који нема исте погледе као и он нити у свом раду следи исте планове. Када би сви показивали понизан, поучљив дух не би требало да буде икаквих тешкоћа. Бог је у Цркви подигао разне дарове. Они су драгоцени на свом одговарајућем месту и сви морају обавити свој део у раду на припремању људи за други Христов долазак.

* * * * *

Наши проповедници на одговорним местима су људи које је Бог прихватио. Без обзира на њихово порекло, без обзира на место које су пре тога заузимали, без обзира да ли су ишли за плугом или радили у дрводељској радионици или уживали у дисциплини неке високе школе; ако их је Бог прихватио, нека се сви чувају да им не упуте и најмањи приговор. Никада немојте говорити с омаловажавањем ни о коме; јер он може да буде велики у Божјим очима, док онога који мисли да је велики, Бог може сматрати лаким због покварености његовог срца.

[354] Ни један тренутак нашег драгоценог времена не сме да буде посвећен осведочавању других да се сложе с нашим личним замислима или идејама. Бог би желео да васпита људе који сарађују у овом великом делу да покажу највећи степен вере и да развију складан карактер.

Људи имају разне дарове, и неки су боље прилагођени једној грани дела него неки други. Оно што ће један човек узалуд покушавати да постигне, неко други ће имати снаге да учини. Дело сваког је важно на његовом радном месту. Ниједан ум не сме ни покушавати да управља другим умом. Ако неко устане и мисли да нико не треба да утиче на њега, да има разума и способности довољно да успе у свакој грани дела, том човеку сигурно недостаје Божје благодати. (4Т 608.609)

* * * * *

Верност, оданост Богу, служба љубави, то је оно чиме се задобија Божје одобравање. Сваки подстицај Светог Духа, који наводи човека на добро и да се приближи Богу забележен је у небеским књигама и у велики Божји дан радници преко којих је Он деловао биће похваљени. Они ће ући у радост Господара свога када у Његовом царству буду видели оне који су били спасени њиховим залагањем. Они ће уживати предност да учествују у Његовом делу тамо, јер су се оспособили за то учествујући у Његовом делу овде. Оно што ћемо бити на Небу је само одраз онога што смо данас по свом карактеру и светој служби. (COL 361)

ЈЕДИНСТВО У РАЗНОЛИКОСТИ

Бог има разне начине на које делује, и има различите раднике којима поверава разне дарове. Један радник може да буде спреман говорник; други је спреман писац; неко може да има дар искрене, озбиљне, ватрене молитве; други дар певања, а неко посебну способност да објашњава Божју Реч с великом јасноћом. Сваки дар треба да постане сила за Бога, зато што ће Он радити с радником. Једном Бог даје реч мудрости, другом знања, трећем вере, али сви треба да раде под једном Главом. Различитост дарова наводи на различитост деловања; али „је један Бог који чини све у свему“ (1. Коринћанима 12,6)

Господ жели да Његове изабране слуге науче како да се уједине у складном напору. Некоме може да изгледа да је разлика између његовог дара и дарова његових сарадника тако велика да им не дозвољава да се уједине у складном напору; али, када се сете да постоје разни услови којима се треба приближити и да ће неки одбацити истину коју ће им објавити један радник, само да би отворили своје срце Божјој истини када је на друкчији начин буде представио други радник, ипак ће у нади покушати да раде заједнички и да се међусобно ускладе. Њихови таланти, маколико различити, могу да буду под управом једног истог Духа. У свакој речи и сваком делу треба да се показује љубазност и љубав; и када сваки радник буде верно заузео место које му је одређено, Христова молитва за јединство Његових следбеника биће услишена и свет ће сазнати да су Његови ученици.

У саосећању пуном љубави и поверења, Божји радници треба да се уједине један с другим. Онај ко каже или учини било шта што би могло да раздвоји вернике Христове Цркве, ради насупрот Господњој намери. Препиркама и поделама у цркви, подупирањем сумњичења и неверовања, такви срамоте Христа. Бог жели да Његове слуге негују међусобну хришћанску љубав. Истинска религија уједињује срца не само с

[355]

Христом, већ и верника међусобно, најнежнијим заједништвом. Када знамо шта значи бити тако уједињен с Христом и са нашом браћом, мирисни утицај ће пратити наше дело куда год да пођемо.

Верници у великим градовима морају обавити неколико својих улога, доприносећи тако да сваки напор доноси најбоље резултате. Они треба да говоре о вери и да се понашају на такав начин да оставе утисак на људе. Они не смеју да ограниче своје деловање на испуњавање неких својих посебних идеја. У прошлости се сувише тога могло видети у нашем раду и то је доводило до неуспеха...

[356] Ниједно људско биће не би смело да везује уз себе друга људска бића, као да их мора надзирати, да им мора говорити шта да чине, а шта не, заповедајући и диктирајући. Пошто истина остави свој утисак на људско срце, пошто људи и жене прихвате њена учења, према њима треба да се поступа као према Христовом власништву, а не као према власништву људи. Везујући људе са собом, ви их наводите да се раздвоје од Извора своје мудрости и своје снаге. Они се морају потпуно ослонити на Бога; јер само тако могу да расту у благодати.

Маколико великом залихом знања и мудрости неко располаже, ако не дозвољава да га поучи Свети Дух, остаће изузетно неук у свему што је духовно. Он треба да схвати опасност која му прети и своју неуспешност и да се потпуно ослони на Оног који је једини у стању да одржи душе поверене Његовом старању, способан да их надахне својим Духом, да их испуни несребичном међусобном љубављу, оспособљавајући их тако да сведоче да је Бог послао свог Сина на свет да спасе грешнике. Они који су истински обраћени, збиће своје редове у хришћанском јединству. Нека не буде никаквих подела у Божјој Цркви, никакве немудре власти над онима који прихватају истину. Христова кротост треба да се види у свему што се говори или чини.

Христос је темељ сваке истинске Цркве. Ми имамо Његово непроменљиво обећање да ће Његова присутност и заштита пратити све Његове верне који се владају према Његовим саветима. Све то краја времена Христос треба да остане први у свему. Он је извор живота и снаге, праведности и светости.

И Он је све то за оне који носе Његов јарам и уче од Њега да буду кротки и понизни.

Дужност и предност сваке службе је да уздигне Христа пред народом. То је циљ сваког правога рада. Нека се Христос појави; нека се наше ја сакрије иза Њега. То је жртвовање самог себе које има велику вредност. (9Т 144-147)

ДУХ НЕЗАВИСНОСТИ

Пре него што сам отишла из Аустралије и пре него што сам стигла у ову земљу, била сам поучена да се у Америци мора обавити велико дело. Они који су радили у делу од самог почетка полако одлазе. Само је неколицина пионира остала међу нама. Многе тешке одговорности које су носили људи с великим искуством сада су пале на млађе људе.

[357] Овај пренос одговорности на раднике чије искуство је вишемање ограничено, праћено је неким опасностима којих се морамо чувати. Свет је испуњен борбом за превласт. Дух одвајања од сарадника, дух неорганизованости, налази се и у самом ваздуху који удишемо. По некима, сви напори да се уведе ред се проглашавају опасним — ограничавањем личне слободе, и да их се зато ваља плашити као папизма. Те преварене душе сматрају врлином да се хвалишу својом слободом да мисле и делују независно. Они изјављују да никада неће прихватити никакво људско мишљење; да неће аминovati ниједном човеку. Добила сам поуку да је сотонин посебан напор да наведе људе да мисле да је Богу угодно да бирају своје посебне путеве, независне од путева њихове браће.

И тиме је веома угрожено благостање нашег дела. Ми се морамо кретати опрезно, осетљиво, у складу с оценама богобојазних саветника; јер само у таквом начину понашања лежи наша сигурност и наша снага. Иначе Бог не може радити са нама, преко нас и за нас.

О, како би се сотона радовао када би могао да успе у својим напорима да се увуче у наше редове, да дезорганизује дело у време када је темељна организација битна, организација која ће се показати као највећа сила да се уклоне лажна пробуђења и да се одбаце захтеви које не подупире Божја Реч. Ми желимо да наши редови остану поравнати, да не дође ни до каквог слома система организације и реда, система који је био изграђен мудрим, пажљиво уложеним напорима. Подршка се не сме

указати немирним елементима који желе да управљају делом у ово време.

Неки су ширили мисао да ће, када се будемо приближили крају времена, свако Божје дете деловати независно од сваке религијске организације. Међутим, добила сам поуку од Господа да у овом делу не постоји ништа слично независности сваког појединца. Звезде на небу стоје под законом, свака утиче на друге и тако испуњавају Божју вољу, заједнички се покорављују закону коју управља њиховим делима. Да би Господње дело могло да напредује на здрав и солидан начин, Његов народ мора да збије своје редове.

Нередовни, непостојани потези неких који тврде да су хришћани добро се могу представити делом снажних, али неукроћених коња. Док један вуче напред, други креће назад; на глас свог господара један креће напред, док други остаје на месту. Уколико људи не би деловали сложено у великом и узвишеном делу за ово време, дошло би до збрке. Није добар знак када људи одбијају да се уједине са својом браћом и радије делују самостално. Нека радници поклоне своје поверење браћи која су слободна да им укажу на свако удаљавање од правих начела. Ако људи буду носили Христов јарам, неће моћи да вуку у страну; они ће вући заједно с Христом.

[358]

Неки радници раде свом снагом коју им је Бог дао, али још нису научили да не могу нити смеју да раде сами. Уместо што се издвајају, нека раде у складу са својим сарадницима. Уколико то не буду чинили, њихова активност ће се дешавати у погрешно време и на погрешан начин. Често ће радити супротно ономе што би Бог учинио, и тако је њихово дело и више него штетно.

Са друге стране, старешине у Божјем народу треба да се чувају опасности да осуде методе појединачних радника које је Господ повео да обаве посебно дело за које су само неки оспособљени. Нека браћа која носе одговорност буду спора да критикују потезе који нису у савршеном складу с њиховим методама рада. Нека никада не узимају себи слободу да претпостављају да сваки план треба да одсликава њихову личност. Нека се не плаше да имају поверења у методе других; јер ускраћујући своје поверење брату сараднику који, понизно

и с посвећеном ревношћу обавља посебно дело на начин који је Бог одобрио, они тиме спречавају напредовање Господњег дела.

[359] Бог може и жели да искористи оне који немају темељно образовање у људским школама. Сумња у Његову моћ, да то заиста и учини, представља израз неверовања; означава покушај да се ограничи свемогућа сила Оног коме ништа није немогуће. О, када би било мање такве непозване, разорне опрезности! Она оставља да многе снаге леже неискоришћене у Цркви; она затвара пут да Свети Дух упосли људе; она држи у беспослености људе који су спремни и жељни да раде као што је Христос радио; она обесхрабрује многе да се придруже Божјем делу, многе који би могли да постану Божји сарадници, када би добили поштenu прилику. За пророка, зупчаници у точку, појављивање живих створења у њима, све је изгледало необично и необјашњиво. Међутим, рука Бескрајне Мудрости се видела међу точковима и савршени ред је био последица њеног деловања. Сваки точак, усмераван Божјом руком, делује у савршеном складу са свим осталим точковима. Показано ми је да су људска оруђа склона да теже за што већом силом, и да сама управљају делом. Она изостављају Господа Бога, моћног Радника, из својих планова и метода и немају поверења у Њега у свему што се односи на напредовање дела. Нико не сме ни за тренутак да помисли да је способан да управља оним што спада у подручје деловања великог ЈА САМ. Бог у свом провиђењу припрема пут тако да људска оруђа могу да обаве посао. И зато, пустите сваког човека да стоји на свом радном месту и да обави своју улогу за ово време, знајући да је Бог његов саветник.

Генерална конференција

Господ ми је често указивао да просуђивање једног човека не сме да буде подређено просуђивању другог појединца. Никада се ум једног човека или умови неколико људи не смеју сматрати довољно мудрим и способним да надзиру дело и да кажу који планови треба да се остварују. Међутим, када на Генералној конференцији, расуђивање браће окупљене из свих

делова света буде изражено, приватна мишљења и појединачна независност не смеју се тврдоглаво заступати, већ се морају покорити. Радник никада не сме да сматра врлином тврдоглаво истрајавање на свом независном мишљењу, које је супротно одлуци општег тела.

Понекад сам, када мала група људи којима је поверено опште управљање делом покуша, у име Генералне конференције, да оствари немудре планове и да ограничи Божје дело, говорила сам да глас Генералне конференције, представљен том малом групом људи, више не могу сматрати Божјим гласом. Међутим, то не значи да одлуке Генералне конференције, донесене на скупу правилно изабраних људи, представника Цркве из свих делова света, не треба да буду поштоване. Бог је одредио да представници Његове Цркве из свих делова света, када се окупе на заседању Генералне конференције, треба да уживају ауторитет. Заблуда, у коју су многи у опасности да упадну, састоји се у томе да се уму и расуђивању једног човека или мале групе људи повери пуна мера ауторитета и утицаја који је Бог поверио својој Цркви да на општем заседању Генералне конференције планира благостање и напредовање Његовог дела.

[360]

Када се власт, коју је Бог доделио Цркви, припише у потпуности једном човеку, и када он добије право да суди уместо других умова, онда се мења истински библијски ред. Сотонини напори да завлада умом таквог једног човека могу да буду најлукавији, понекад неодољиви; јер ће се тај непријатељ надати да ће преко његовог ума утицати на многе друге. Дајмо зато највишем организованом ауторитету у Цркви то што смо понекад склони да дамо једном човеку или малој групи људи. (9Т 257-261)

СТАРАЊЕ О ОНИМА КОЈИ СЕ БОРЕ С ТЕШКОЋАМА

Годинама се показивао недостатак мудрости у поступању према људима који преузимају и носе одговорност за Господње дело на тешким местима. Они имају мало новца који би могли да уложе у унапређивање дела и обавезни су да се жртвују да би дело могло да иде напред. Они раде за малу плату и проводе најстрожу штедњу. Упућују позиве људима за помоћ у средствима и сами дају пример великодушности. Они дају славу Богу за оно што је учинио, схватајући да је Он зачетник и свршитељ њихове вере, и да су само Његовом силом били оспособљени да напредују.

Понекад, пошто су ти радници носили терет и издржали врућину дана, пошто су стрпљивим, истрајним напорима основали школу или санаторијум или нешто друго заслужно за напредовање дела, њихова браћа доносе одлуку да би неки други човек то боље радио и зато треба да преузме дело које су они обављали. У неким случајевима, одлуке су се доносиле без дубоког размишљања и признавања заслуге онима који су обавили најнеугоднији део посла, који су радили, молили се и трудили, улажући у своје напоре целу своју снагу и енергију.

[361] Бог није задовољан таквим начином поступања према својим радницима. Он позива свој народ да подржи руке онима који изграђују дело у новим и тешким местима, да им упућује речи охрабрења и подршке.

У свом заносу, у свом ревновању за напредовање дела, ови радници су могли да учине и неке грешке. Они су се могли, у својој жељи да набаве средства за подршку неопходним подухватима, упустити у пројекте који се нису показали као најбољи ни најкориснији за дело. Господ, видећи да ће их ти пројекти скренути од онога што Он жели да чине, дозволио је да их снађу разочарања која су скршила њихове наде. Новац је

био потрошен и то је представљало велику жалост за оне који су се дубоко надали да ће стећи средства за подршку дела.

И док су радници напрезали све снаге да прикупе средства да им помогну у невољи, нека њихова браћа су устала, критикујући и наслућујући зло, правећи конструкције утемељене на предрасудама, о побудама тешко опретећене браћ, само им отежавајући посао. Заслепљени себичношћу, ти критичари нису успели да препознају да су њихова браћа већ исувише оптерећена и без критике људи, који нису ни носили тешке одговорности и терете. Разочарање је велика невоља, али хришћанска љубав може пораз да претвори у победу. Порази нас уче опрезности. Ми учимо од својих патњи. И то је једини начин да стекнемо искуство.

Нека се старање и мудрост покажу у поступању према радницима који су, иако су начинили грешке, показали искрени, пожртвовани интерес према делу. Нека њихова браћа кажу: „Нећемо још отежавати стање стављајући неког другог на твоје место, не дајући ти прилику да исправиш своје грешке, да опстанеш на опасном месту, слободан од терета неправедног критицизма.“ Нека им се одреди време да се прилагоде, да савладају тешкоће које их окружују и да стану и пред људе и пред анђеле као достојни радници. Начинили су грешке, али, да ли би они који су их прозивали и критиковали били бољи? Фарисејима, који су оптуживали, Христос је рекао: „Који је међу вама без греха, нека први баци камен!“ (Јован 8,7)

Има и оних који су пренаглили у својој жељи да реформишу оно што им се чини погрешно. Мисле да треба да буду изабрани на место оних који су начинили те грешке. Они потцењују све што су ти радници учинили док су други гледали и критиковали. Својим поступцима као да говоре: „Ја могу да чиним велика дела! Ја могу успешно да унапредим дело!“ Онима који мисле да знају како да успешно избегну грешке, позвана сам да кажем: „Не судите да вам се не суди!“ (Матеј 7,1) Ви можете да избегнете грешке на неким подручјима, али на другим подручјима сигурно је да ћете учинити тешке грешке, које ће се веома тешко моћи поправити и које ће унети хаос у дело. Те грешке могу да донесу више штете од оних које су ваша браћа учинила.

Према поукама које сам примила људи који су поставили темељ неког дела, и који, суочени с предрасудама, борбом пробијају свој пут напред, не смеју да буду представљени у неповољној светлости, тако што ће други заузети њихово место. Има озбиљних радника који су, упркос критици коју им упућују нека њихова браћа, ипак ишли напред у раду за који је Бог рекао да треба да буде обављен. Уколико они сада буду уклоњени са својим одговорних места, оставиће се утисак који ће бити неправедан према њима, неповољан за дело, јер би се учињене промене могле протумачити као потврда неправедног критицизма и предрасуда које су постојале према њима.

Учињено је много промена за које би било боље да нису учињене.

Често, када радници постану незадовољни, уместо да буду охрабрани да остану где јесу и да свој рад учине успешним, они бивају премештени на неко ново место. Међутим, они носе са собом исте карактерне особине које су у прошлости потамњивале њихов рад. Они ће показивати исти нехришћански дух; јер нису научили поуку о стрпљивој, понизној служби.

[363] Молим вас да прихватите другачији начин рада! У групама наших радника у областима и установама се морају учинити промене. Морају се потражити и охрабрити посвећени и успешни људи да сарађују с одговорним људима као њихови помоћници и сарадници. Нека дође до складног сједињавања старог и новог, у духу братске љубави. Међутим, нека до промене управе не долази нагло, на такав начин да се унесе обесхрабрење међу оне који су озбиљно и успешно радили да доведу дело бар до неког напретка. Бог никада неће одобрити било шта што ће обесхрабрити Његове верне слуге. Нека они чија је дужност да осигурају најуспешнију управу у нашим издавачким кућама и санаторијумима и у нашим школама следе начела праведности.

Бог позива раднике. Делу су потребни људи који су сами себе усавршили, који су, стављајући себе у Господње руке као скромни ученици, доказали да су Његови помагачи и сарадници. То су људи који су потребни у проповедничкој служби и у раду у школама. Нека они који су се показали као

људи пођу и учине све што могу у служби Учитељу. Нека ступе у редове радника, и стрпљивим, сталним радом докажу своју вредност. Управо се у води, а не на сувом, учимо да пливамо. Нека такви верно заузму места на која су позвани, да се могу оспособити да носе и веће одговорности. Бог даје сваку прилику да се усавршавамо у Његовој служби...

* * * * *

Бог је обдарио неке од својих слуга посебним талантима и нико није позван да омаловажава њихову вредност. Међутим, нека се нико не служи својим талантима да уздиже себе. Нека такви не сматрају да су у већој милости од других, нити да уздижу себе изнад осталих искрених, озбиљних радника. Господ гледа на срце. Онај ко је најоданији служењу Богу најцењенији је у небеском царству.

Небо посматра да види како они који заузимају утицајна места испуњавају своју приставску службу. Захтеви који се постављају пред њих као приставе одмеравају се према величини њиховог утицаја. У свом поступању према ближњима, они треба да се понашају као очеви — праведно, нежно, поштено. Они морају да буду слични Христу по свом карактеру, да се сједињују са својом браћом најужим везама јединства и заједништва. (7Т 277-282)

РАЗУМИТЕ ЈЕДНИ ДРУГЕ

Често ћете се сретати с душама које су изложене стресу због искушења. Ви не знате колико се сурово сотона бори против њих. Чувајте се да не обесхрабрите те душе и тако пружите предност кушачу.

[364] Када год видите или чујете да нешто треба да се поправи, тражите Господа да вам да мудрост и благодат да у покушају да будете верни не будете сурови. Увек је понижавајуће када се нечија грешка јавно објави. Немојте то искуство учинити још горчим непотребним укорима. Нељубазна критика изазива обесхрабрење, чини да живот постане несрећан и мрачан.

Браћо моја, побеђујте љубављу уместо оштрином. Када онај ко је погрешно постане свестан своје грешке, будите пажљиви да не повредите његово самопоштовање. Немојте покушавати да рањавате или озлеђујете, већ да лечите и завијате ране.

* * * * *

Ниједно људско биће није било тако осетљиво и тако оплемењено као наш Спаситељ. И какво стрпљење Он показује према нама! Из године у годину Он подноси наше слабости и незнање, нашу незахвалност и наша лутања. Упркос свим нашим лутањима, тврдоћи нашег срца, нашем занемаривању Његових речи, Његова рука је испружена према нама. Он нас позива: „Да љубите један другога као што ја вас љубих!“ (Јован 13,34)

Браћо, сматрајте себе мисионарима, али не међу незнабошцима, већ међу својим сарадницима, проповедницима. Потребна је велика количина времена и труда да осведочите само једну душу у истинитост посебних истина за наше време. И када се душе окрену од греха праведности, настаје велика радост међу анђелима. Мислите ли да су службени духови који стражаре над тим душама задовољни када виде

с коликом равнодушношћу поступају према њима многи који себе сматрају хришћанима? Предност имају људске наклоности. Показује се пристрасност. Једног ценимо, а према другима поступамо оштро.

Анђели гледају са страхопоштовањем и чуђењем Христову мисију у свету. Они се диве љубави која га је покренула да себе принесе на жртву за грехе људи. Међутим, како немарно људска бића поступају према онима који су купљени Његовом крвљу?

* * * * *

Ми не треба да почнемо покушавајући да волимо један другога.

Христова љубав у срцу је све што нам је потребно. Када се наше ја изгуби у Христу, истинска љубав се спонтано буди. [365]

Наша победа је у стрпљивом подношењу. Стрпљивост у служби доноси одмор души. Преко понизних, вредних и верних радника унапређује се добро Израилља. Реч љубави и охрабрења учиниће више да се сузбије нагли темперамент и својеглаво расположење, него изналажење грешака и све критике којима можете обасути грешника.

Учитељева порука се мора објавити у Учитељевом духу. Наша једина сигурност је у држању наших мисли и нагона под влашћу великог Учитеља. Божји анђели ће сваком искреном раднику дати богато искуство у томе. Врлина понизности ће обликовати наше речи у изразе христолике нежности. (7Т 265.266)

ЦРКВЕНА ДИСЦИПЛИНА

У поступању према залуталим верницима Цркве, Божји народ треба пажљиво да следи упутства која је Спаситељ дао у осамнаестом поглављу Јеванђеља по Матеју (Матеј 18,15-18).

Људска бића су Христово власништво, које је Он откупио по бескрајно високој цени, и која су везана уз Њега љубављу коју су Он сам и Отац показали према њима. Како бисмо пажљиви морали да будемо у свом поступању једни према другима? Људи немају права да претпостављају зло када мисле о својим ближњима. Верници Цркве немају право да следе своје побуде и склоности у поступању према верницима који су погрешили. Они не би смели ни да изразе своје предрасуде о онима који су погрешили; јер на тај начин стављају квасац зла у мисли других људи. Извештаји неповољни по брата или сестру у цркви преносе се од једног до другог. Чине се грешке и наноси неправда због неспремности неких да следе упутства која нам је дао Господ Исус.

„Ако ли ти сагреши брат твој“, каже Христос, „иди и покарај га међу собом и њим самим!“ Не говори другима о грешки, јер ће се гласови ширити од једне до друге особе, док цела црква не буде наведена да трпи. Решите проблем „међу собом и њим самијем“. То је Божји план!

[366] „Не иди одмах да се преш, гледај шта би чинио на послетку ако би те осрамотио брат твој. Расправи ствар своју с ближњим својим, али туђе тајне не откривај.“ (Приче 25,8.9) Не трпи грех на свом брату, али га не објављуј, јер ћеш такосамо повећати проблем, и укор ће изгледати сличан освети. Поправљај га на начин описан у Божјој Речи.

Немој дозволити да се одбојност претвори у злобу. Немој дозволити рани да се загноји и да пукне у отровним речима, које загађују мисли оних који их слушају. Немој дозволити огорченим мислима да наставе да испуњавају твој ум и његов.

Иди свом брату и у понизности и искренности и разговарај с њим о проблему.

Без обзира на карактер увреде, не мења се план који је Бог начинио за решавање неспоразума и личних увреда. Говорити у Христовом духу с оним који је погрешио, често решава све тешкоће. Иди ономе ко је погрешио, са срцем пуним Христове љубави и саучешћа, и потруди се да решиш неспоразум. Разговарај с њим смирено и тихо. Нека ниједна гневна реч не сиђе са твојих усана. Говори тако да утичеш на његово боље расуђивање. Имај на уму речи: „Нека се зна да ће онај који обрати грешника с кривога пута његова спасти душу од смрти и покрити мноштво греха.“ (Јаков 5,20)

Однеси свом брату лек који ће излечити болест отуђења. Учини свој део у помагању свом брату. Због мира и јединства у цркви, сматрај својом предношћу као и дужношћу да то учиниш. Ако те буде саслушао, задобио си га као пријатеља.

Цело Небо је заинтересовано за разговор између оног ко је био повређен и оног ко је учинио грешку. Ако онај ко је погрешио прихвати укор упућен у Христовој љубави, ако призна своју грешку и затражи опроштење од Бога и свога брата, небеска светлост ће испунити његово срце. Сукоб је завршен; пријатељство и поверење поново успостављено. Уље љубави уклонило је бол изазван злом; Божји Дух је повезао срце са срцем; на Небу одјекује музика због јединства које је успостављено.

Када они који су се сјединили у хришћанском заједништву упуте молитву Богу, обавезују се да ће поступати праведно, да ће волети милост и ходити понизно пред Богом, велики благослов се излива на њих. Ако су увредили и неког другог, настављају дело покајања, признања и поправљања, потпуно одлучни да чине добро један другом. И то је испуњавање Христовог закона.

„Ако ли те не послуша, узми са собом још једнога или двојицу да све речи остану на устима два или три сведока.“ Узми са собом оне који су духовни, и разговарај са оним ко је погрешио о злу које је учињено. Он се може покорити заједничком позиву своје браће. Када буде видео какво је

[367]

њихово заједничко мишљење о проблему, можда ће се догодити да се и његове мисли промене.

„Ако ли и њих не послуша“ шта тада треба чинити? Треба ли да неколицина верника на седници одбора преузме на себе одговорност да искључи брата који је погрешао? „Ако ли њих не послуша кажи цркви!“ Нека, дакле, црква предузме мере да реши проблем између својих верника.

„Ако ли не послуша ни цркве, да ти буде као ненабожац и цариник.“ Ако залутали верник не жели да послуша ни глас цркве, ако одбаци све напоре који су предузети да га се придобије, на цркви почива одговорност да га одвоји од заједнице. Његово име тада треба да буде избрисано из црквених књига.

Ниједан црквени службеник не треба да саветује, ниједан одбор да препоручи, нити било која црква да изгласа да се име залуталог верника избрише из црквених књига, све док се упутство које је Христос дао не спроведе у целости. Када то буде учињено, црква је опрала себе пред Богом. Зло је морало да се објави онакво какво јесте и морало је да се уклони тако да се више не шири. Здравље и непорочност цркве се морала сачувати тако да она може да стане пред Бога неокаљана, одевена у рухо Христове праведности.

Уколико се онај ко је погрешао покаје и подреди Христовој дисциплини, треба му дати још једну прилику. Па чак и у случају да се не покаје, чак и ако остане изван цркве, Божје слуге и даље имају задатак да раде за њега. Они треба озбиљно да се потруде да га наведу на покајање. И маколико тежак био његов преступ, ако се покори деловању Светог Духа, и ако признањем и одбацивањем свог греха пружи доказ покајања, треба му опростити и добродошлицом поздравити његов повратак у тор. Његова браћа треба да га охрабре на прави начин, понашајући се према њему онако како би желели да се други према њима понашају да су се нашли на његовом месту, наравно, чувајући себе да не падну у искушење.

[368]

Христос је наставио: „Јер вам кажем заиста: што год свежете на земљи биће свезано на Небу, и што год разрешите на земљи биће раздријешено на небу.“

Ова изјава је задржала своју снагу у сва времена. Цркви је предана власт да делује у Христово име. Она је Божје оруђе за чување реда и дисциплине међу Његовим народом. На њу је Господ пренео право да решава сва питања која се односе на њено благостање, непорочност и ред. На њој почива одговорност да издваја из свог заједништва оне који су недостојни, који својим нехришћанским понашањем могу да нанесу срамоту истини. Шта год да Црква чини у складу с упутствима датим у Божјој Речи, биће потврђено на Небу.

Општење греха

Христос је рекао: „Којима опростите грехе, опростиће им се, и којима задржите, задржаће се.“ (Јован 20,23) Христос овде никоме не даје право да доноси судове о другом. У беседи на Гори, Он је то и забранио. То право припада једино Богу. Међутим, на Цркву у њеном организованом облику Бог је положио одговорност да се стара о својим појединачним верницима. Према онима који упадну у грех, Црква има дужност да их опомене, поучи и, уколико буде могуће, врати на прави пут. Господ каже: „Покарај, запрети, умоли са сваким сношењем и учењем!“ (2. Тимотију 4,2)

Поступајте савесно према преступу. Опомените сваку душу да је у опасности. Никоме не дозволите да вара самог себе. Назовите грех његовим правим именом. Објавите шта је Господ рекао о лагању, кршењу Суботе, крађи, идолопоклонству и сваком другом злу. „Да они који таква чине неће наследити царства Божјега.“ (Галатима 5,2) Уколико остану упорни у греху, оцена коју изрекнете из Божје Речи изречена им је и на Небу. Изабравши да греше, они су одбацили Христа; Црква мора да покаже да не одобрава њихова дела или ће и она сама осрамотити свог Господа. Она мора да каже о греху оно исто што Бог каже о њему. Она мора да поступа према греху онако како Господ тражи, и њено деловање биће прихваћено на Небу. Онај ко презире ауторитет Цркве, презире и ауторитет самог Христа.

Међутим, постоји и светлија страна слике: „Којима опростите грехе, опростиће им се!“ Нека вам та мисао буде [369]

на првом месту. У раду са залуталима, нека свако око буде усмерено према Христу. Нека се пастири нежно старају о стаду Господње паше. Нека залуталима говоре о Спаситељевој милости опроштења. Нека охрабре грешника да се покаје и да верује у Оног који може да опрости. Нека кажу, позивајући се на ауторитет Божје Речи: „Ако признајемо грехе своје, веран је и праведан да нам опрости грехе наше и очисти нас од сваке неправде.“ (1. Јованова 1,9) Сви који се кају добијају обећање: „Опет ће се смиловати на нас; погазиће наша безакоња; бацићеш у дубине морске све грехе њихове.“ (Михеј 7,19)

Нека Црква покајање грешника прихвати захвалним срцем. Нека се покајник изведе из таме неверовања на светлост вере и праведности. Нека се његова дрхтава рука стави у Исусову руку пуну љубави. И такво опроштење биће потврђено на Небу. (DA 805.806)

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Разни дарови

АА 269-280.

Јединство у разноликости

1Т 323.324

5Т 722-726

8Т 174.175

9Т 179-194. 195-198

АА 273-280.399-406.

Дух независности

1Т 207

3Т 66.414-424

5Т 238

9Т 270-284

АА 163-165.188-200.399-406.

Старање о онима који се боре с тешкоћама

4Т 238

5Т 298-303

РР 386.

Разумите једни друге

1Т 383

3Т 93.94

4Т 66.485-489

5Т 341-348

9Т 223.224

МН 493-496

СОЛ 185-197.385-389.

Црквена дисциплина

1Т 164-168.214-216

3Т 99-109.113-116.186-188.196.265-269

4Т 268.269.515-517; 5Т 147.241.615-617

7Т 260-264

Ed. 88-92

[370]

MH 161-170.493-496

MH 161-170.493-496

COL 70-75. 243-251

DA 437-442.652-661.807-817

AA 515.516.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ

[371]

„А даље, браћо моја, јачајте у Господу и у сили јачине његове.“ (Ефесцима 6,10)

СИЛА ЗА СЛУЖБУ

У овим данима опасности, Цркви је потребна војска радника који су се, слично Павлу, припремили за корисну службу, који су стекли дубоко искуство у ономе што је Божје и који су испуњени озбиљношћу и ревношћу. Посвећени, пожртвовани људи су неопходни — људи који неће избегавати невоље и одговорности; људи који су храбри и поштени; људи у чијим срцима је Христос „нада славе“ и који ће, усана очишћеним светим огњем, „проповедати реч“! Због недостатка таквих људи Божје дело вене, и кобне заблуде, као смртоносни отров, поткопавају морал и уништавају наду великог дела људског рода. (АА 507)

* * * * *

Они који су људи у Божјим очима и који су као такви записани у небеским књигама, то су они који, као Данило, негују сваку способност на такав начин да најбоље представља Божје царство свету који је огрезао у безакоњу. Напредовање у знању је битно; јер када се употреби у Божјем делу, знање је сила на добро. Свету су потребни људи мисли, људи начела, људи који непрестано расту у разумевању и расуђивању. Штампи су потребни људи који ће је употребити на највећу корист, тако да истина може да добије крила којима ће одлетети у сваки народ, и језик, и племе.

[372]

* * * * *

Христос нам заповеда: „Изиђи на путеве и међу ограде те натерај да дођу да ми се напуни кућа!“ (Лука 14,23) Послушни тој речи, ми морамо поћи незнабошцима који живе у нашој близини, али и онима који су далеко од нас. „Цариници и блуднице“ морају да чују Спаситељев позив. Љубазношћу и

стрпљивошћу Његових весника, позив постаје сила која нагони и уздиже оне који су потонули у најниже дубине греха.

Хришћанске побуде захтевају да радимо с упорном намером, с неумрлом заинтересованошћу и са све већом упорношћу за душе које сотона покушава да уништи. Ништа не сме да охлади озбиљну, чежњиву енергију за спасење изгубљених.

Запазите како се кроз Божју Реч показује дух хитности да се позову људи и жене да дођу Христу. Ми морамо искористити сваку могућност која нам се пружа да јавно и приватно изнесемо сваки доказ, да покренемо сваку побуду да привучемо људе Спаситељу. Свом својом снагом морамо их позивати да гледају на Исуса и да прихвате Његов живот самоодрицања и жртве. Морамо им показати да очекујемо од њих да обрадују Христово срце тиме што ће се послужити сваким од Његових дарова да прославе Његово име. (МН 164.165)

Није дужина времена које проводимо на раду, већ наша драговољност и верност у раду, оно што га чини прихватљивим у Божјим очима. У свој нашој служби захтева се потпуна преданост наше личности. Најмања дужност, обављена искрено и пожртвовано, угоднија је Богу и од највећег дела које би било проткано себичношћу. Он гледа да види колико Христовог духа гајимо, колико сличности са Христом наше дело показује. Он много више цени љубав и верност с којом радимо него количину посла који смо обавили.

Једино када је себичност мртва, када је борба око првенства искорењена, када захвалност испуњава срце, када љубав чини да живот постане миомирисан — једино тада Христос станује у нашој души и ми бивамо признати као Божји сарадници. (COL 402)

* * * * *

Од свих људи у свету, реформатори морају да буду најнесебичнији, најљубазнији, најуслужнији. У њиховом животу треба да се види истинска доброта изражена несебичним делима. Радник коме недостаје учтивост, који показује нестрпљивост према незнању или својеглавости

других, који говори пренагљено или поступа непромишљено, може да затвори приступ срцима тако да им се више никада не може приближити.

И као што роса или блага киша падају на сасушене биљке, нека и ваше речи падају нежно када се трудите да спасете душе од заблуде. Божји план је да се прво приближите срцу. Истину треба да изговарамо у љубави, ослањајући се на Њега који ће нам дати снаге да реформишемо живот. Свети Дух ће учинити да речи изговорене у љубави делују на душу.

По својој природи ми смо самоувверени и усмерени на себе и. Међутим, када научимо поуке којима Христос жели да нас научи, ми постајемо учесници у Његовој природи; ми живимо Његовим животом. Прекрасни пример Исуса Христа, ненадмашна нежност с којом се приближавао осећањима других, плачући с онима који плачу, радујући се с онима који су радосни, мора да има дубок утицај на карактер свих оних који га искрено следе. Љубазним речима и делима они ће се трудити да олакшају пут свакој уморној нози. (МН 157.158)

* * * * *

Највише дело васпитања није само да пренесе знање, већ и ону животворну енергију која се прима додиром ума с умом и душе с душом. Само живот може да зачне живот. Какву су, предност имали они који су се три и по године свакодневно дружили с божанским животом из кога су долазили животни подстицаји, који су доносили благослов свету. Више од свих Његових пратилаца, Јован, вољени ученик, препуштао се сили тог чудесног живота. Он каже: „И живот се јави, и видесмо, и сведочимо, и јављамо вам живот вечни, који беше у Оца, и јави се нама.“ (1. Јованова 1,2) „И од пуности његове ми сви узесмо благодат за благодаћу.“ (Јован 1,16)

У апостолима нашег Господа није било ничег што би могло да им донесе славу. Било је очигледно да је успех њиховог рада зависио једино од Бога. Живот тих људи, карактер који су обликовали, и велико дело које је Бог обавио преко њих, сведоче о томе шта ће Он учинити за све који су поучљиви и спремни да га послушају. (DA 250)

* * * * *

Пре славе иде смерност. Да попуни висока места међу људима, Небо бира раднике који, слично Јовану Крститељу, заузимају скромна места пред Богом. Ученик, најсличнији детету, уједно је и најуспешнији у раду за Бога. Небеске силе могу да сарађују са оним који не тежи да уздигне себе, већ да спасе душе. Онај ко најдубље осећа потребу за божанском помоћи, затражиће је, и Свети Дух ће му дати прилику да погледа на Исуса и да тако ојача и уздигне своју душу. После разговора са Исусом одлазиће да ради за оне који гину у својим гресима. Он је помазан за своју мисију; и успева тамо где већина учених и интелектуално мудрих људи доживљава пораз. (ДА 436)

* * * * *

Онај ко позива људе на покајање мора да разговара с Богом у молитви. Он мора да прионе уз Свемогућег, говорећи: „Нећу те пустити док ме не благословиш. Дај ми снаге да задобијам душе за Христа!“

* * * * *

Павле каже: „Јер када сам слаб, онда сам силан!“ (2. Коринћанима 12,10) Када схватимо своју слабост, учимо да се ослањамо на силу која није у нама. Ништа не може тако да обузме срце као трајна свест о нашој одговорности пред Богом. Ништа не продире тако дубоко до најдубљих побуда понашања, као свест о Христовој љубави која опрашта грехе. Ми морамо да дођемо у додир с Богом да бисмо могли да будемо надахнути Његовим Светим Духом, који ће нас оспособити да успоставимо везу с ближњима.

А онда се радујте што сте се преко Христа повезали с Богом, постали припадници небеске породице. Када будете гледали изнад себе, имећете трајну свест о слабости људског рода. Што се мање будете бавили собом, то ће одређеније и потпуније бити ваше схватање савршенства вашег Спаситеља. Што се ближе будете повезали с Извором светлости и силе,

обасјаваће вас већа светлост и добијаћете већу силу да радите за Бога. (DA 493)

* * * * *

Ништа нам у нашем раду није потребније од практичних резултата наших разговора с Богом. Ми својим свакодневним животом треба да показујемо да имамо мир и одмор у Спаситељу. Његов мир у срцу блистаће с нашег лица. Он ће нашем гласу давати моћ осведочавања. Разговор с Богом оплемениће наш карактер и цео живот. Људи ће схватити, као и код првих ученика, да смо били са Исусом. То ће раднику дати силу какву му ништа друго не би могло дати. Он не сме да дозволи себи да буде лишен те силе.

Ми морамо да живимо двоструким животом — животом мисли и дела, тихе молитве и озбиљног рада. Снага коју ћемо примати из разговора с Богом, сједињена са озбиљним напором да обучимо свој ум да буде промишљен и брижан, припрема нас за наше свакодневне дужности и чува наш душевни мир у свим околностима, ма колико биле тешке. (MH 512)

* * * * *

Оданом раднику чудесну утеху пружа знање да је чак и Христос у току свог живота на Земљи сваког дана тражио од свог Оца свежу залиху неопходне благодати; и да је после тих разговора с Богом одлазио да јача и благосиља друге.

Погледај Божјег Сина у молитви своме Оцу! Иако је Божји Син, јачао је своју веру молитвом, разговарајући с Небом скупљао је снагу да се одупре злу и да служи потребама људи. Као Старији Брат нашег рода, Он зна потребе оних који, оптерећени слабостима и живећи у свету греха и искушења, и даље желе да му служе. Он зна да су весници за које сматра да су погодни да их пошаље слаби, грешни људи; али свима, који се потпуно предају Његовој служби, обећава божанску помоћ. Његов пример је осигурање свима да је озбиљна, истрајна молитва Богу у вери — вери која наводи на потпуно ослањање на Бога и неограничено посвећење Његовом делу — довољна да људима осигура помоћ Светог Духа у борби против греха.

Сваки радник који следи пример Исуса Христа биће спреман да прими и употреби силу коју је Бог обећао својој Цркви за сазревање жетве земаљске. Из јутра у јутро, док весници Јеванђеља клече пред Господом и обнављају свој завет верности Њему, Он ће им осигуравати присутност свог Духа с његовом оживљавајућом, посвећујућом снагом. И док буду одлазили на своје свакодневне дужности, имаће обећање да их невидљива сила Светог Духа оспособљава да буду „Богу помагачи“. (АА 56) [376]

НАГРАДА ЗА СЛУЖБУ

Христос је рекао: „Када дајеш објед или вечеру, не зови пријатеља својих, ни браће своје, ни рођака својих, ни суседа богатих, да не би и они када тебе позвали и вратили ти. Него, када чиниш гозбу, зови сиромаше, кљасте, хроме и слепе, и благо ће ти бити што ти они не могу вратити; него ће ти се вратити о васкрсенију праведних.“ (Лука 14,12-14)

Овим речима Христос истиче разлику између себичних обичаја света и несебичне службе којој је Он послужио као пример у свом животу. За такву службу Он не нуди награду у световном добитку или признању. Али зато додаје: „Него ће ти се вратити о васкрсенију праведних!“ Тада ће се показати резултати сваког живота и сваки појединац ће пожњети оно што је посејао.

Сваком раднику за Бога ова мисао треба да буде подстицај и охрабрење. У овом животу наш рад за Бога често изгледа скоро потпуно бесплодан. Наши напори на чинимо добро могу да буду озбиљни и истрајни, али нама, можда, неће бити дозвољено да видимо његове резултате. Нама може изгледати да су наши напори били потпуно узалудни. Међутим, Спасиатељ нас уверава да је наше дело запажено на Небу и да награда не може изостати. Апостол Павле, надахнут Светим Духом, каже: „А добро чинити да вам се не досади, јер ћемо у своје време пожњети, ако се не уморимо!“ (Галатима 6,9) У списима псалмисте читамо: „Иде и плаче који носи семе да сеје; поћи ће с песмом носећи снопове своје!“ (Псалам 126,6)

[377]

Иако се велика коначна награда даје приликом Христовог доласка, служба Богу из чистога срца доноси награду, чак и у овом животу. Радник ће морати да се суочи с препрекама, противљењем, горким разочарањима од којих се ломи срце. Он можда неће ни видети плодове свог тешкога рада. Али, суочен са свим тим, он у самом свом раду налази благословену награду. Сви који предају себе Богу, који несебично служе

људском роду, сарађују с Господом славе. Та мисао заслађује све напоре, она буди вољу, даје снагу духу да се суочи са свиме што га може задесити. Радећи с несебичним срцем, оплемењени тиме што учествују у свим Христовим страдањима, делећи с Њим његове наклоности, они помажу да се подигне плима Његове радости и да се донесе част и слава Његовом уздишеном имену. У заједништву с Богом, са Христом и са светим анђелима, они су окружени небеском атмосфером, атмосфером која доноси здравље њиховом телу, живахност њиховом интелекту и радост њиховој души.

Сви који цело своје тело, дух и душу посвете Господњој служби непрестано ће добијати нове залихе физичке, менталне и духовне силе. Неисцрпне ризнице Неба стоје им на располагању. Христос им даје дах свога Духа, живот свога живота. Свети Дух даје своје највеће снаге да делују у срцу и у уму.

„Тада ће синуги видело твоје као зора, и здравље ће твоје брзо процвати, и пред тобом ће ићи правда твоја, и слава Господња биће ти задња стража. Тада ћеш призивати и Господ ће те чути, викаћеш и рећи ће: ево ме!“ „Тада ће засјати у тами видело твоје, и тама ће твоја бити као подне, јер ће те Господ водити вазда, и ситиће душу твоју на суши, и кости твоје крепиће, и бићеш као врт заливен, и као извор којему вода не пресише.“ (Исаија 58,8-11)

Бог је онима који служе потребама Његових невољних дао многа обећања. Он каже: „Благо ономе који разуме ништега. Господ ће га избавити у зли дан. Господ ће га сачувати и поживеће га; биће блажен на Земљи. Нећеш га дати на вољу непријатељима његовим. Господ ће га укрепити болна на одру. Сасвим мењаш постељу његову у болести његовој!“ (Псалам 41,1-3) „Уздај се у Господа и твори добро; живи на земљи и храни истину!“ (Псалам 37,3) „Поштуј Господа имањем својим и првинама од свега дохотка својега и биће пуне житнице твоје обиља и пресипаће се вино из каца твојих.“ (Приче 3,9.10) „Један просипа и све више има, а други тврдује сувише и све је сиромашнији.“ (Приче 11,24). „Господу позаима ко поклања сиромашу, и платиће му за добро његово!“ (Приче

19,17) „Подашна рука бива богатија и ко напаја и сам ће бити напојен!“ (Приче 11,25)

Иако велики део рода њихових напора неће бити видљив у овом животу, Божји радници имају Његово сигурно обећање о коначном успеху. Као Откупитељ света, Христос се непрестано суочавао с привидним промашајима. Изгледало је као да успева на обави само део посла који је чезнуо да обави у делу уздизања и спасавања. Сотонске силе су непрестано радиле да му препрече пут. Међутим, Он се није дао обесхрабрити. Увек је пред добом гледао резултате своје мисије. Он је знао да ће истина на крају победити у сукобу са злом, па је говорио својим ученицима: „Ово вам казах да у мени мир имате. У свету ћете имати невољу, али, не бојте се, јер Ја надвладах свет.“ (Јован 16,33) Живот Христових следбеника треба да буде сличан Његовом, низ непрекидних победа — победа које се овде неће видети као победе, али које ће бити признате као победе у великом будућем свету.

Они који раде за добро других раде у заједништву с небеским анђелима. Они се непрекидно налазе у њиховом друштву, уживају њихову непрестану подршку. Анђели светлости и силе стално се налазе у њиховој близини да их заштите, утеше, излече, поуче и надахну. Највише образовање, права култура, најузвишенија служба могућа људском створењу у овом свету, постаје њихова.

Често наш милостиви Отац храбри своју децу и јача њихову веру дозвољавајући им да овде виде доказе силе Његове благодати на срцима у животу оних са којима раде. „Јер мисли моје нису ваше мисли, нити су ваши путови Моји путови, вели Господ. Него колико су небеса виша од земље, толико су путови Моји виши од ваших путова, и мисли Моје од ваших мисли. Јер како пада дажд или снијег с неба и не враћа се онамо, него натапа земљу и чини да рађа и да се зелени, да даје семена да се сеје и хљеба да се једе, тако ће бити реч Моја када изиђе из Мојих уста: неће се вратити к Мени празна, него ће учинити што Ми је драго и срећно ће свршити на што је пошљем. Јер ћете с весељем изаћи и у миру ћете бити вођени; горе и брегови певаће пред вама од радости и сва ће дрвета пољска пљескати рукама. Место трња никнуће јела,

место коприве никнуће мирта; и то ће бити Господу у славу, за вечан знак, којег неће нестати.“ (Исаија 55,8-13)

У преображавању карактера, у одбацивању злих страсти, у развоју складних врлина Божјег Светог Духа, ми видимо испуњење обећања: „Место трња никнуће јела; место коприве никнуће мирта!“ Ми гледамо тако се томе радује животна пуштања и како „процветава као ружа“ (Исаија 35,1).

Христос се радује да узме, привидно, безнадежан материјал, оне које је сотона унизио и преко којих је радио, и да их претвори у поданике своје благодати. Он се радује да их ослободи патњи. Он чини да Његове слуге постану Његова оруђа за довршење Његовог дела и да у његовом успеху, већ у овом животу, нађу своју драгоцену награду.

Међутим, шта је она када се упореди с радошћу која ће бити у велики дан коначног обрачуна? „Тако сада видимо као кроз стакло у загонетки, а онда ћемо лицем к лицу, сада познајем нешто, а онда ћу познати као што сам познат.“ (1. Коринћанима 13,12)

Христови радници добијају награду да уђу у Његову радост. Та радост, коју и сам Христос очекује с великом чежњом, представљена је у Његовом захтеву који је упутио свом Оцу: „Хоћу да и они које си ми дао буду са Мног где сам Ја, да виде славу Моју коју си Ми дао, јер си имао љубав к Мени пре постања света!“ (Јован 17,24)

Анђели су чекали да поздраве Исуса, када се Он уздизао после свога васкрсења. Небеске чете су чезнуле да поново поздраве свог вољеног Заповедника, који се вратио из тамнице смрти. Жељно су се окупљали око Њега када је прошао кроз врата Неба. Међутим, Он их је вратио. Његово срце је било са усамљеном, ожалашћеном групом ученика које је оставио на Маслинској гори. Он је и даље био са својом децом која се боре на Земљи, и којима тек предстоји битка с непријатељем. Он каже: „Хоћу да и они које си Ми дао буду са Мног где сам Ја!“

Христови откупљени су Његови драгуљи, Његово драгоцено и посебно благо. „Јер ће се као камење у венцу подигнути у земљи његовој“ (Захарија 9,16) — „које је богатство славе наследства његова у светима.“ (Ефесцима 1,18) У њима ће

видети „труд душе своје и наситиће се, праведни слуга мој!“ (Исаија 53,11)

И зар се Његови радници неће радовати када и они буду видели плод свог рада? Апостол Павле, пишући обраћеницима у Солуну, каже: „Јер ко је наш над или радост или венац славе? Нисте ли и ви пред Господом нашим Исусом Христом о Његову доласку? Јер сте ви наша слава и радост.“ (1. Солуњанима 2,19.20) Он опомиње и вернике у Филиби да буду „прави и цели“, да „светлите као видела у свету, придржавајући реч живота, на моју хвалу у дан Христов, да ми не буде узалуд трчање и труд.“ (Филибљанима 2,15.16)

Сваки подстицај Светог Духа, који наводи људе на добро, који их враћа Богу, записан је у књигама на Небу, и у онај велики Божји дан свако ко је себе предао на располагање Светом Духу као Његово оруђе, добиће прилику да види шта је постигао својим животом.

Биће то дивно када се низови светог утицаја, с њиховим драгоценим резултатима, буду приказали. Каква ће бити захвалност душа с којима ћемо се срести у небеским дворовима, када буду сазнале какав је интерес пун саучешћа и љубави био уложен у њихово спасење! Сва слава, хвала и част биће дата Богу и Јагњету за наше откупљење; али, Божја слава неће бити умањена када се буде изражавала захвалност оруђима којима се послужио да би спасао душе које су пропадале.

Откупљени ће се срести са онима чију су пажњу усмерили на уздигнутог Спаситеља и препознаће их. Какве ће благословене разговоре водити с тим душама! „Био сам грешник“, говориће се тада, „без Бога и без наде у свету; и ти си ми приступио и скренуо си моју пажњу на драгоценог Спаситеља као на моју једину наду. И ја сам поверовао у Њега. Покајао сам се за своје грехе, и био сам примљен да седим са свим Његовим светима у небеским становима.“ Други ће казати: „Био сам незнабожац у земљи незнабожаца. Ти си оставио своје пријатеље и удобан дом и дошао си да ме научиш како да нађем Исуса и да поверујем у Њега као у свог јединог Спаситеља и Бога. Уништио сам своје идоле, и почео сам се клањати Богу, а сада га гледам лицем у лице. Спасен сам, спасен за сву вечност да вечно гледам Онога кога волим. Онда

сам га гледао само очима вере, а сада Га гледам као што јесте. Сада могу да изрази своју захвалност за спас од мојих греха.“

Други ће изразити своју захвалност онима који су хранили гладне и одевали неодевене. „Када је очајање држало моју душу у тамници неверства, Господ је тебе послао к мени да ми упутиш речи наде и утехе. Ти си ми донео хране за моје тело и отворио си ми Божју Реч, помажући ми да схватим своје духовне потребе. Понашао си се према мени као према брату. Саучествовао си са мном у мојим жалостима, помогао си да оздрави моја рањена душа, тако да сам могао да препознам Христову руку која се испружила да ме спасе. У мом незнању стрпљиво си ме поучавао да имам Оца на Небу, који ме воли. Читао ми ми драгоцену Божја обећања у Његовој Речи. Ти си надахнуо у мени веру да ће ме Он спасти. Моје срце је било омекшано, покорено, сломљено, док сам размишљао о жртви коју је Христос принео за мене. Постао сам гладан хлеба живота, и истина је постала драгоцену мојој души. И ево мене, спасеног, вечно спасеног, да живим у Његовој присутности, и да славим Оног ко је дао свој живот за мене.“

Какве ли ће радости бити када откупљени буду срели и поздравили оне који су носили одговорност за њих. И они који су живели, не зато да угоде себи, већ да буду на благослов несрећнима који су имали тако мало благослова — како ће њихово срце куцати задовољно! Они ће схватити обећање: „И благо ће ти бити што ти они не могу вратити, него ће ти се вратити о васкрсењу праведних!“ (Лука 14,14)

„Тада ћеш се веселити у Господу и извешћу те на висине земаљске, и даћу ти да једеш наследство Јакова оца твојега; јер уста Господња рекоше.“ (Исаија 58,14) (6Т 305-312)

[382]

ЗА ДАЉЕ ПРОУЧАВАЊЕ

Сила за службу

6Т 443.444

9Т 28.29.40.141-143

Ed. 51-70

DA 249-251.416.417

MH 58.139-160.503-516

COL 36-43.336.337

AA 205.241.242.464.465.478.484.514-528.539-556.564-567

Counsels 409.410.509.510.513.

Награда за службу

Ed. 305-309

DA 223-225.312.328-332.369-371.623.624.827.828

COL 58-61.397-404

AA 601.602.